ARMAND G. CHRISTIANSEN

CER ŞI DESTIN

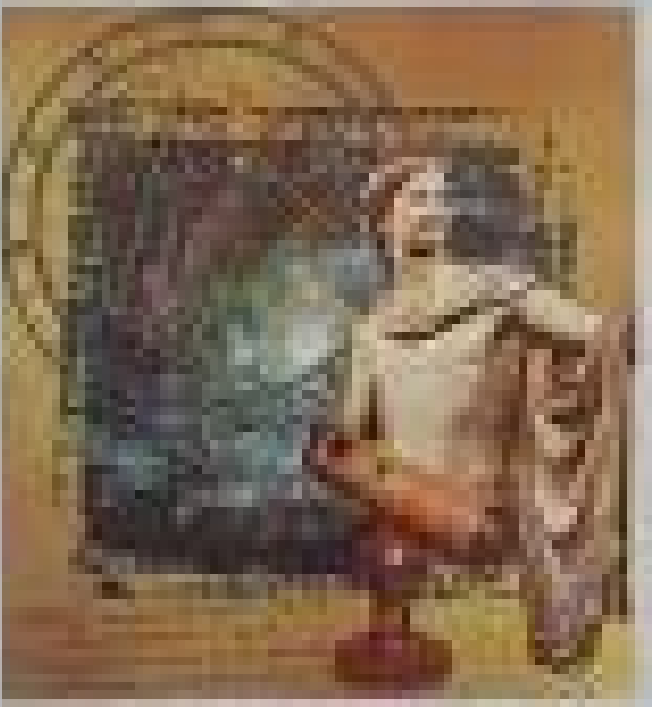

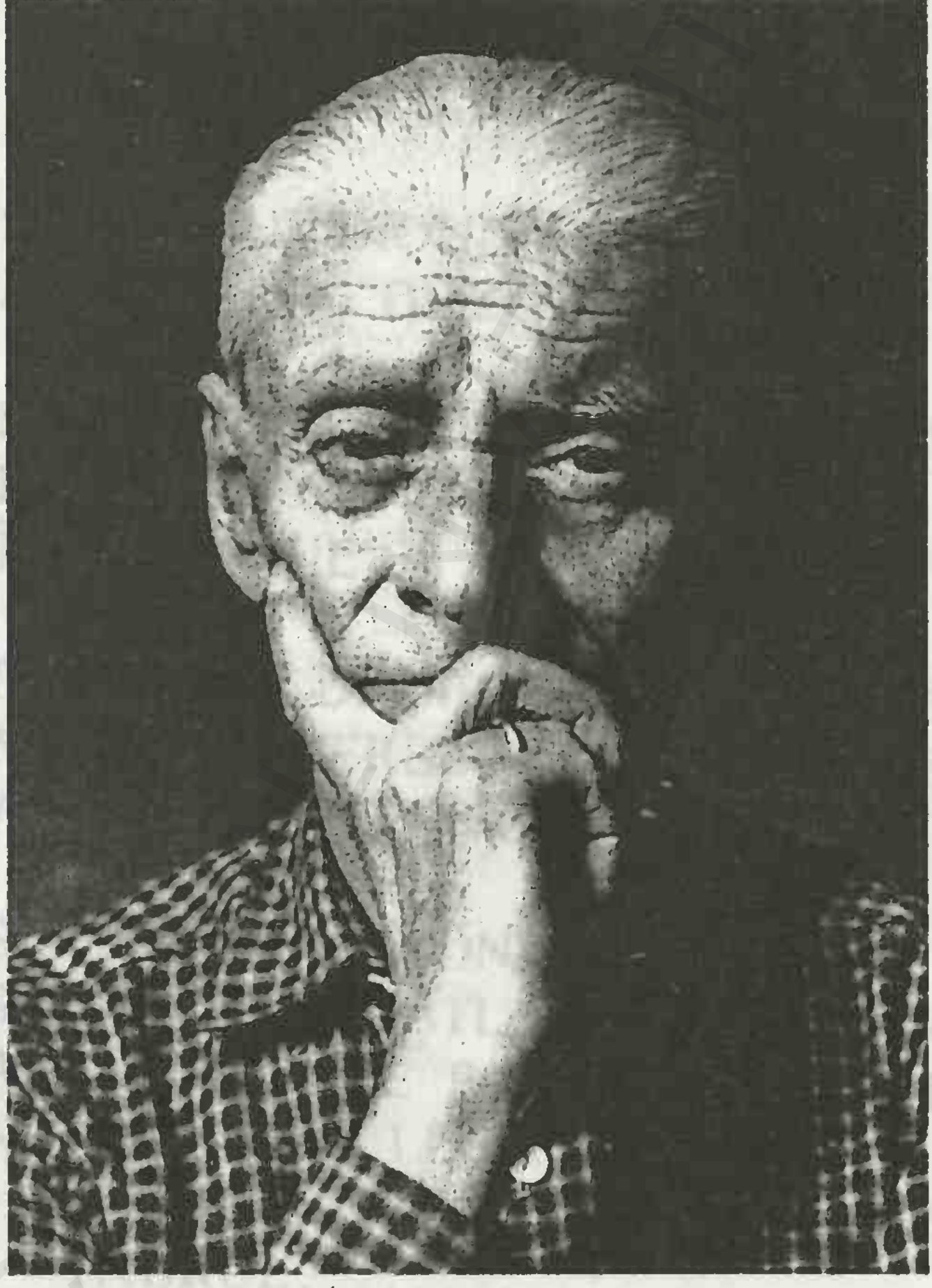

ARMAND G. CONSTANTINESCU

CUPRINS:

PREAMBUL

PREFAȚĂ

INTRODUCERE 1

CAP. I SĂRMANUL DIONIS CITEȘTE UN MANUSCRIPT DE ZODII 10

CAP. II SĂRMANUL DIONIS CERCETEAZĂ CU HERMES INFINITUL CONSTELAT, DAR NU-I ASCULTĂ ÎNCĂ GRAIUL 15

CAP. III SĂRMANUL DIONIS SE PREGĂTEȘTE SĂ AUDĂ MUZICA SFERELOR CEREȘTI. ISTORICUL ASTROLOGIEI ȘI ÎNSEMNĂTATEA EI 33

CAP. IV SĂRMANUL DIONIS ASCULTĂ MUZICA SFERELOR CEREȘTI. AFLĂ CE ESTE ZODIACUL, ADICĂ ZODIILE POPULARE, URSITA CELUI NĂSCUT DUPĂ LUNĂ ȘI ZI ANUME. 69

BERBECUL 73

TAURUL 82

GEMENII 89

RACUL 97

LEUL 106

FECIOARA 113

BALANȚA 120

SCORPIONUL 128

ARCAȘUL 136

CAPRICORNUL 144

VĂRSĂTORUL DE APĂ 154

PEȘTII 162

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAP. V SĂRMANUL DIONIS ÎNVAȚĂ CE-S CASELE CERULUI; CARE-I CEASUL BUN ȘI CARE-I CEASUL RĂU. DESTINUL OMULUI DUPĂ ORA DE NAȘTERE 171

CAP. VI SĂRMANUL DIONIS CUNOAȘTE HOROSCOPUL LUI MIHAI EMINESCU ȘI PE AL LUI VASILE ALECSANDRI. STEA CU NOROC STEA FĂRĂ NOROC 187

CAP. VII SĂRMANUL DIONIS AFLĂ ROSTUL VIEȚILOR PE ACEST PĂMÂNT. TRANSMIGRAȚIA SUFLETELOR 289

PARTEA ANEXĂ

CUM POATE CINEVA SĂ-ȘI CONTRUIASCĂ PROPRIUL SĂU HOROSCOP, DENUMIT HOROSCOP APROXIMATIV.....301

SUPLIMENT LA "CER ȘI DESTIN" EDIȚIA A III-A

DE LA "FOLETUL NOVEL" LA "CER ȘI DESTIN" AMURGUL UNUI MAG.....323

ÎNCHINARE ADUSĂ DE ION ROMÂNUL LUI VODĂ BRÂNCOVEANU, ÎN ULTIMUL SĂU "FOLET NOVEL" SCRIS ÎN ANUL 1709.....329

HOROSCOPUL VOIEVODULUI CONSTANTIN BRÂNCOVEANU.....333

NUME ȘI DESTIN.
VERIFICAREA HOROSCOPULUI LUI CONSTANTIN BRÂNCOVEANU PRIN CALEA CABALEI NUMELUI.....343

PREAMBUL

Ediția a II-a a acestei cărți a apărut în ani '40 și a fost reeditată în 1998. Ediția a III-a, fiind finalizată de către domnul Armand G. Constantinescu în 1958, nu a fost niciodată publicată, probabil pentru că contrazicea prea mult concepțiile materialiste.

Lucrarea reușește să aducă pe lângă informații și o trăire intuitivă absolut necesară unui astrolog autentic. Științifică dar și literară, actuală prin conținut, retro prin formă, trezește în cititor nostalgia și autenticitatea începutului.

Modul în care Armand G. Constantinescu a conceput această prezentare este inedit. Deși are caracteristicile unui manual, formă ce de obicei este plictisitoare și groaie, "Cer și destin" te face să urmărești cu ușurință veritabila inițiere în astrologie pe care o primește Dionis. "Sărmanul Dionis" dorește să pătrundă în tainele mișcării astrelor și a influențelor pe care acestea le aduc în viața oamenilor. În altă existență, discipolul părintelui astrologiei Hermes Trismegistos ("Hermes cel de trei ori mare"), descoperă și în actuala viață astrologia și intuiește că și acum în secolul al XX-lea, ca și în trecut, aceasta ar putea fi o cale inițiatică. Evocat de aspirația discipolului, Maestrul reapare și continuă inițierea în astrologie.

Fără efort, cititorul alături de Dionis descoperă misterul astrelor... Astfel, la capătul unei lecturi agreabile, subliniate de exemplele celor două teme natale (Mihai Eminescu și Vasile Alecsandri), cititorul descoperă cu uimire că a fost deja inițiat în noțiunile de bază ale astrologiei (zodii, Case) și în plus, descoperă că ar vrea să știe mai mult, mai aprofundat...

Pentru a facilita această pătrundere în basm, vom prezenta pe scurt principalele noțiuni folosite de astrologia natală, urmând a recomanda cititorilor care doresc să cerceteze în amănunt știința Magilor să studieze lucrări de specialitate sau să urmeze un curs practic.

Elementele fundamentale pe care Astrologia le folosește în interpretarea unei "teme natale" sunt pozițiile pe bolta cerească a celor mai importante astre ale sistemului nostru solar, din momentul nașterii omului.

Astrologia ca și astronomia experimentală se bazează pe sistemul geocentric, considerând Pământul fix în jurul căruia se rotesc celelalte astre. Mișcarea aparentă a tuturor astrelor sistemului solar, Soarele, Luna și planetele, se realizează pe o fâșie de cer lată de aproximativ 34°. Această fâșie de Cer se numește Zodiac și este împărțită în 12 părți egale numite Zodii.

Este ușor de determinat, folosind efemeridele (tabele ce arată poziția astrelor în fiecare zi) și regula "de trei simplă", cum erau dispuse pe cer în momentul și pentru locul nașterii, Soarele, Luna, Mercur, Marte, Venus, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto.

Până aici a fost astronomie, de aici încolo începe astrologia, adică interpretarea semnificației pozițiilor astrelor astfel localizate, ceea ce necesită pe lângă cunoaștere și intuiție.

Fiecare zodie trimite asupra Pământului și asupra oamenilor o anumită energie specifică ei.

Berbecul - energia începutului, curajului, acțiunii.

Taurul - energia menținerii, acumulării, susținerii.

Gemenii - energia gândirii, adaptabilității, exprimării.

Racul - energia simțirii, senzitivității.

Leul - energia voinței, strălucirii personale.

Fecioara - energia analizei, meticulozității, concretizării.

Balanța - energia armoniei, echilibrului, rafinamentului.

Scorpionul - energia dorinței, instinctelor, pasiunii.

Săgetătorul - puterea de a înțelege, de a sintetiza.

Capricornul - disciplina, responsabilitatea, severitatea.

Vărsătorul - energia cunoașterii detașate, prietenia, intuiția.

Peștii - energia credinței, a compasiunii.

Orice persoană este influențată în proporții variate de toate cele 12 zodii dar și de cele 10 astre. Astrele sistemului solar joacă rolul de relee de retransmitere a energiei subtile zodiacale. Astfel, pentru o temă natală, este mult mai pregnantă influența unei zodii

în care se găsesc una sau mai multe planete, decât a unei zodii în care nu se află nici o planetă.

Astrele, care în mișcarea lor aparentă pe bolta cerească, parcurg întregul cerc zodiacal, în diferite intervale de timp (Soarele parcurge Zodiacul în 356 zile, Luna în aproximativ 27 de zile, Saturn în 29 de ani etc.), dinamizează un anumit aspect din ființă.

Soarele: emisivitatea, masculininitatea, conștientul.
Luna: receptivitatea, feminitatea, subconștientul.
Mercur: comunicarea și mintea.
Venus: afectivitatea, plăcerea, emoția.
Marte: acțiunea, inițiativa, agresivitatea, instinctul.
Jupiter: morala, legitatea, filosofia, concepția de viață.
Saturn: conștientizarea, limitările, legătura cauză-efect.
Uranus: inventivitatea, originalitatea, neprevăzutul.
Neptun: aspirația, misticismul, profunzimea.
Pluto: transformarea, moartea și regenerarea.

Interacțiunile care se stabilesc între astre, numite și aspecte, sunt funcție de poziția lor relativă în harta natală și ne vor dezvălui interacțiunile dintre diferitele fațete ale ființei. Aspectul este distanța unghiulară între două astre sau puncte importante de pe cer.

Cele mai importante aspecte sunt: conjuncția: unghi de 0° între două astre (se consideră la fiecare aspect o anumită toleranță), sextilul: unghi de 60°, cuadratura: unghi de 90°, trigonul: unghi de 120°, opoziția: unghi de 180°.

Trigonul și sextilul sunt în general aspectele armonioase. Energiile planetelor implicate se completează și se întăresc reciproc, determinând punerea în valoare a subiectului. Aspectele dizarmonioase sunt cuadratura și opoziția ce determină tensiuni interioare, conflicte, crize, limitări în ceea ce privește energiile planetelor care realizează aceste aspecte. Conjuncția este un aspect variabil care realizează o consolidare și o intensificare sau alteori o limitare și o inhibare a energiilor planetelor aflate în conjuncție. Efectul poate fi armonios sau nu, depinzând de natura și localizarea planetelor în semne zodiacale și Case.

Locul nașterii intervine în interpretarea astrologică a temei natale prin poziționarea Ascendentului și a Caselor. Ascendentul este prima dintre Casele zodiacale și marchează punctul de pe cer care răsare în acel moment.

Pentru o temă natală zodiile arată caracteristicile psihologice ale persoanei respective, în timp ce Casele arată cum se manifestă acestea în diferitele domenii ale existenței (*vezi pagina 172*).

Sintetizând, astrologia folosește în interpretarea temei natale următoarele elemente:

- energiile subtile ale zodiilor și caracteristicile pe care acestea le generează în personalitatea individului,
- caracteristicile planetelor și laturile umane pe care le influențează,
- aspectele: interacțiunea diferitelor energii planetare,
- Casele, adică reflectarea efectivă în diferitele domenii ale vieții, ale energiilor planetare și zodiacale.

Din interpretarea complexă a tuturor elementelor menționate rezultă horoscopul personal.

Așa cum și această lucrare ne-o dovedește, astrologia este o metodă pentru descifrarea tainelor personalității umane și a destinului acesteia. Ea și-a dovedit de-a lungul veacurilor valabilitatea.

Prin astrologie tainele destinului și ale Universului ni se revelează atât ca o realitate exterioară cât și ca una interioară. Putem s-o considerăm o simplă "ghicire în stele" sau o cale inițiatică de evoluție spirituală.

Florin Stănescu

PREFAȚA LA "CER ȘI DESTIN" EDIȚIA A III-A

O ȘOAPTĂ DIN VEȘNICIE

În April 1941, acum 17 ani, în ediția a II-a a operei mele, semnalam în semnul Taurului un clusterum de 6 planete care arăta un fenomen astronomic, purtător de tâlc pentru omenire. Anunțam că semnul trimis de Cer va trimite în cel mai scurt timp o nouă formulă de viață a umanității. În viziunea mea, indivizii cât și națiunile trebuiau să se înțeleagă și trăiască în cea mai bună armonie, în loc să se sfâșie prin concurență și război. Este o modestă prezicere care în prima ei formă s-a împlinit.

Pe când a doua ?

Panta Rhei ...

Totul se schimbă, totul se transformă. Acum când scriu aceste rânduri, două treimi din popoarele planetei săvârșesc fenomenul de transformare economică prin formula socialism-comunismului. Singurul succes al conferinței de la Geneva a fost câștigarea și punerea stabilirea unor relații interstatale ce se dovedesc acum atât de active. La orizont apare însă spectrul bombei atomice, sistemul capitalist este puternic amenințat, grevele se țin lanț, regimul colonial este în plin faliment, popoarele se auto-determină ieșind de sub dependența economică, intră în uniuni naționale, dar totul se petrece într-o lumină stranie și de neînțeles.

Să abordăm problema pornind de la un principiu care glăsuiește: *O FORȚĂ PRIMARĂ ȘI INDETERMINABILĂ SE DESFĂȘOARĂ FENOMENOLOGIC ȘI DECI ISTORIC ÎNTR-O ARMONIE CONTINUĂ A CONTRARIILOR CARE ANGAJEAZĂ ATÂT TRĂIREA OMENEASCĂ INDIVIDUALĂ CÂT ȘI CEA*

COLECTIVĂ (a se vedea în acest sens *Ecleziast 7/14* și *Iisus fiul lui Sirah 33/14,15*).

Doctrina revoluționară nu face decât să promoveze prin această armonie a contrariilor legile fundamentale creștine. Mutarea centrului de gravitate din afară înlăuntrul nostru, renunțarea la satisfacțiile materiale, smerenia, depersonalizarea, iubirea îndreptată spre divin și nu spre familie, curățirea sufletească prin spovedanie, și o singură propulsie spre afară sub forma înfrățirii universale ne indică toate postulatele cristice realizate deocamdată în sens negativ, dar reversibile în pozitiv pe viitor (vezi în acest sens următoarele texte: *Marcu 9/40*, *Matei 12/47,49*, *Matei 6/19*, *Ecleziast 8/3*, *Matei 6/26,31,34*, *Matei 19/21,22*, *Matei 6/10*, *Matei 37/11*, *Matei 10/35*, *Matei 10/36*, *Matei 5/3* și apoi *Eremia 27/6*, *Proverbe 20/2, 21/26*, *Ecleziast 8/3* și *Matei 22/21*). Întâlnim în aceste texte principiile de bază ale doctrinei creștine, iar în parte din ele determinarea și categorisirea materialului uman care activează în timp de revoluție.

Tot texte interesante sunt și acelea din: *Iacob 5/16*, *Neemia 9/2*, iar în privința problemei feministe *Geneza 3/116*, *II Regi 8/11*, *Zaharia 5/8*, *Isaia 3/12*, și *Matei 1/20*, *Luca 7/47*.

Împlinirea postulatelor cristice trebuie să se facă pe cale violentă și în acest sens textele din *Matei 10/34* și *Luca 13/49* sunt elocvente.

* * *

Prefacerile se fac pe cale de ciclu și prin mișcarea de propulsie în spirală, iar paralelismul dintre Revoluția Franceză și Revoluția Rusă este izbitor, privind atât faza romantică a ambelor revoluții precedate de enciclopediștii lor, aceea a violenței, și apoi a propulsiei spiralei către ceva nou și evolutiv. Aceasta își găsește punctul de plecare în conferința de la Geneva care nu a rezolvat problema de fond a înfrățirii între popoare, ci a tranșat într-o formulă de expedient, relațiile interstatale.

Materialul uman profund transformat în țările cu democrație populară va fi receptiv pentru ultima formulă arătată la finele de ciclu a Statelor Unite ale Lumii, iar omenirea încă netransformată

pentru această idee a înfrățirii universale trebuie, la rândul ei, neapărat să ajungă pe aceeași undă de înțelegere, prin prefaceri violente. În acest sens mișcarea comunistă ar putea să se întindă pe o mare suprafață a globului.

* * *

În anul 1990, în Ianuarie, apare altă figură cosmică neîntâlnită în arhivele istoriei și anume o adunare de opt planete în semnul Capricornului, fulgerată de un aspect disonant al planetei Jupiter în Rac.

Omenirea va transforma în jurul acelei epoci organizarea ei tinzând către Statele Unite ale Lumii. Problema conferinței de la Geneva va fi reevaluată, fiindcă cele 6 planete ale conferinței din semnul Racului fac o figură disonantă cu cele 8 din semnul Capricornului. Se pare că, ulterior, rasa galbenă va avea un cuvânt hotărâtor de spus în acele prefaceri. Dealtfel profețiile lui Nostradamus, acelea ale lui Spengler și acelea ale lui *Isaia 46/11*, par indicative.

În jurul anului 1995 planeta Uranus intră în semnul Vărsătorului de Apă care pune la punct ciclul evolutiv, deschis încă din 1911 în preajma războaielor care au continuat până în 1945. Planeta Uranus, bulversantă, dar reconstitutivă prin natura ei, va indica mersul viitor al omenirii, realizând la acea dată TURMA ȘI PĂSTORUL (*Ioan 10/16*), respectiv crucea, în care orizontala ei va închipui o lume egală sub raportul duhovnicesc și spiritual, iar verticala conducerea divină.

Țara noastră[1] va avea un mare rol în procesul de spiritualizare a lumii. O vădește numele ei care se trage de la RAM, ctitorul primului așezământ teocratic la lumii[2], o dovedește

---

[1] Profețiile lui Sundar Sing, celebrul indian creștinat, au adus unele revelații referitoare la România. (n. e.)

[2] Unii cercetători afirmă că acțiunea Ramayanei, celebra epopee indiană, s-ar fi desfășurat pe actualul teritoriu al României. Vezi: V. Lovinescu (*Dacia hiperboreeană*), N. Miulescu (*Dacia, țara zeilor*, publicată în

o tradiție inițiatică impozantă, care s-a ocultat în basmele lui Ispirescu și ale lui Creangă, în legenda Mioriței, în pietrele funerare din Vrancea, sub chipul Lebedei cu cap de femeie de pe paftaua de aur a enigmaticului Negru Vodă, o mai arată încă Sacra brahmană de pe lespedea gropniței sale, colindele fără număr și cântecul lui "Arghir și Elena", îngânat de vocea bătrână a lăutarilor rapsozi de pe valea Argeșului.

Se va vădi atunci sensul nemuritoarelor versuri ale lui Eminescu, din manuscrisul 2254 nepublicat al Academiei Române:

"Și-n plaiul eternității Românii-s un popor
Cum luce mândrul Soare prin mările de Nor."

* * *

Cât despre dumneata, iubite cititor, care nu vei ajunge acele timpuri și nu te vei putea prinde în hora înfrățirii universale, fie-ți drept mângâiere minunatele versuri ale lui Panait Cerna:

"Și ce-i să cazi când viața n-o pierdem în zadar
Când trupurile noastre sunt pietre de altar
Când fiecare știm
Că făurim o lume ce-o vor primi ca dar
Acei ce nu sunt încă și totuși îi iubim."

Actul de naștere al profeților a fost întotdeauna contrasemnat de doi martori: neîncrederea și ironia oamenilor. Parte din profeții s-au împlinit iar parte au adormit pe perna dezamăgirilor. Cât despre profeți, unii și-au luminat sufletul la soarele rece al nemuririi, iar alții au rămas în hula viitorimii.

Rândurile acestea scrise de mine au copt în spuza amărăciunilor și a frământărilor arătate așa de luminos de Ecleziast:

---

limba engleză), H. Schuré (*Les grands initiés*). (n. e.)

"Și m-am sârguit în inima mea, să urmăresc și să cercetez cu înțelepciune tot ceea ce se petrece sub cer. Aceasta este o îndeletnicire trudnică pe care Dumnezeu a dat-o fiilor omului ca să-și frământe mintea cu ea."

Ecleziast 1/13

Am chemat însă în ajutor credința, așa cum scrie în Psalmi:

"Deschide ochii mei ca să privesc cu luare aminte minunile legii Tale."

"Ia de la mine ocara și defăimarea că eu păzesc descoperirile Tale."

Amin !

Bucureşti 16 Iunie 1958
Scrisă pentru a III-a ediție
din "Cer și Destin".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

[illegible]

[illegible] Cerna [illegible] a lui Negru [illegible] de pe lespedea gropnite sale, colindele [illegible] și cântecul lui "Arghir și Elena", îngânat de vocea [illegible] a lăutarilor [illegible] Argeș.

Am citorini însă în [illegible] credința, aș [illegible]

Se va vădi atunci sensul nemuritoarelor versuri ale lui [illegible] Eminescu [illegible] legii Tale."

[illegible] *Cum [illegible] mărului Soare prin [illegible]*

* * *

Cât despre de-mneata, iubite [illegible] care nu vei ajunge acele [illegible] și pe care vei putea prinde la [illegible] fraternizări universale, fie-ți [illegible] Eminescu la [illegible] versurile ale lui Panait Cerna:

"Ce și Destin"

Și ce-ai fost cât ești [illegible] e plăsmuit în zadar
Când trupurile noastre sunt pământ de-a-mbl[illegible]
Când fiecare [illegible]
Că fărâme o lume [illegible] vor prăni ca [illegible]
Acel ce nu [illegible] totuși îl iubim."

Actul de naștere al profeților a fost întotdeauna contrasemnat de doi tovarăși: neîncrederea și ironia oamenilor. Parte din profeți și-au împlinit iar parte au adormit pe perna dezamăgirilor. Cei despre profeți, unii și-au luminat sufletul la soarele rece al neamurilor, iar alții au rămas în hula cititorimii.

Rândurile acestea scrise de mine au copt în spuza amărăciunilor și a frământărilor arătate așa de luminos de Eclesiast.

---

limba engleză), lit. Schure (*Les grands initiés*). (n. e.)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ASTROLOGIE EXPERIMENTALĂ

EXEMPLIFICATĂ CU HOROSCOPUL LUI MIHAI EMINESCU ȘI AL LUI VASILE ALECSANDRI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

INTRODUCERE

Cer și Destin este cea dintâi lucrare românească de astrologie științifică-experimentală.

Astrologia – Astron-Logos – graiul stelelor – este astăzi o știință de observație naturală, care-și propune și poate să dovedească cu date obiective că, între cerul de naștere al unei ființe umane și evoluția ei pe acest pământ, mai bine zis soarta ei, există o legătură de la cauză la efect, lămurind pe baza unei experiențe de mii de ani a tuturor popoarelor, dictonul popular așa de plastic exprimat: "ceea ce îți este scris..."

Adevărul își face loc pe cale de statistici, care operează asupra a zeci de mii de cazuri și a unor factori de frecvență comparată, care, în definitiv, arată că anumite influențe cosmice proiectate asupra noului născut de un condensator fix electromagnetic[1], Zodiacul, și de condensatorii mobili care sunt planetele rătăcitoare, Soarele și Luna, acordă niște imprimări în organismul intim al trupului omenesc pe linii de forță, la care omul va fi sensibil toată viața. Această sensibilitate se va actualiza în timp, acordând o rezonanță proprie fiecărei ființe, constituind așa-zisul Destin, care nu este altceva decât murmurul monoton al unor existențe ce nu spun nimic, sau cântecul de biruință ori de jale al unor existențe agitate, care, în definitiv, au fost înzestrate încă din naștere cu o selectivitate proprie.

Dacă există o armonie între proiecțiile actuale ale condensatorilor cerești și imprimările făcute de la venirea ființei umane pe lume, evenimentele vor fi fericite; dacă ele vor fi dizarmonioase, evenimentele vor fi neplăcute, sau dramatice. În orice caz selectivitatea proprie a organismului va reacționa.

---

[1] Este evident că procesele de rezonanță prin care se realizează interacțiunile dintre zodii (direcții spațiale) și astre, pentru a se trasmite apoi ființelor umane și întregii vieți de pe pământ, sunt complexe și nu se rezumă numai la interacțiuni electromagnetice. (n. e.)

Să nu i se ceară astrologiei de a explica mecanismul intim al acestor excitații creatoare de Destin. Știința utilizează electricitatea, fără să știe, nici ea, ce este. Întoarcem un buton de radio și prindem sunete de la zeci de mii de kilometri, aduse pe undele eterului, fără ca fizica să stabilească altceva decât lungimea de undă. Utilizăm, dar în realitate nu știm nimic și ceea ce facem este numai să smulgem necunoscutului câte o rază de lumină, fapt care, în definitiv, nu constituie decât MAGIE, necunoscută sau batjocorită de științele așa-zise pozitive. Dar fenomenele de telepatie și clarviziune? Am putea lesne presupune în explicarea imprimării, selectivității și rezonanței creatoare de adevăr astrologic, o anumită orientare electromagnetică a neutronilor și electronilor din organismul intim al celulei într-un anumit fel, propriu fiecărui trup, după influențele cosmice în curs și proiecțiile lor în clipa nașterii, care, după cum am spus, creează o anumită rezonanță și selectivitate.

Excitațiile primite în timpul vieții pot trezi, în corpul imprimat, perioade de energizare armonioasă, care să impună individului dinamism, activitate, euforie, optimism, succes; ele pot iarăși trezi prin proiecții dizarmonioase perioade de apatie, pasivitate, melancolie, deprimare psihică, ce duc la insucces.

Totul e o chestiune de furtună sau armonie electromagnetică în infinitul mic al atomului corpului omenesc.

Aici s-ar putea formula ideea că fiecare om este autorul destinului său, fiindcă făptura umană poate să-și impună acțiunea în direcția succesului probabil, sau, să stea în expectativă în fața furtunii care caută să o doboare. Altfel? O mare îndoială că putem face ceva contra Destinului sau o absolută certitudine că nu vom putea face nimic! Un acord de undă dă o simpatie probabilă sau o dragoste mare; o inegalitate de potențial creează o tensiune ce poate să-ți aducă în viață o pasiune nimicitoare, pe care nimeni și nimic nu o tălmăcește. O disonanță mai blajină între două magnetisme omenești poate duce la o antipatie de nedeslușit sau când e de o natură mai violentă, îți aruncă un om în viață, care te nimicește, fără nici un rost.

O întrerupere de echilibru oscilator explică boala; o pierdere de undă poate aduce o sleire nervoasă sau o moarte naturală la bătrânețe, și, în sfârșit, un scurtcircuit produce moartea violentă, înscrisă întotdeauna într-un cer de naștere, ca și o siguranță așezată defectuos pe un tablou electric de distribuție.

Și nu e numai atât! Mai este ceva care cade în afara oricărei explicații științifice, dar care se încadrează în cea mai halucinantă idee de echilibru: *în orice cer de naștere în care este înscrisă o durere fără seamăn și o nemurire, cerul va urmări pe om și după moarte.*

Vom constata cu tulburată uimire, că în horoscoapele oamenilor celebri, adormiți întru Domnul, în momentul comemorării lor, atunci când se inaugurează monumente și se scot ediții ale operelor lor sau discursuri despre ei, se formează aspecte armonioase între planetele cerului lor de naștere și cele actuale. Astfel, în aceste momente, pe cerul lor de naștere Luna și Jupiter vor trece în punctele tari ale Horoscopului. Dacă aceste două planete nu le-au adus popularitatea și fericirea în viață, le-o dăruiesc din plin, după moarte, până la sfârșitul veacurilor.

Liberul arbitru este strict determinat, într-o zonă circumscrisă de Cer în momentul nașterii și omul nu-l poate schimba în părțile lui absolut fatale, decât dacă ar fi un Hristos luptând în pustiu cu ispita[1].

Bazele științifice ale astrologiei actuale pot fi cu succes limpezite acum, în epoca noastră, când știința smulge în fiecare zi lumii misterioase a undelor câte o rază, de dincolo, sau de dincoace de hotarele spectrului ultraviolet, sau de dincolo de hotarele spectrului infraroșu. Știința actuală se mândrește cu marile cuceriri făcute de *Picard, Millikan* sau *Broglie.*

Am putea fi lesne ispitiți a crede că fenomenul influenței astrale asupra noului născut să fie produs de misterioasele raze ultra-penetrante, puse la punct azi sub formă de *radiație cosmică* de savantul *Millikan.*

---

[1] Astrele înclină, dar nu determină – aforism astrologic. (n. e.)

"Cantitatea acestei radiații care cade pe pământ este enormă. Millikan și Cameron au evaluat-o la a zecea parte din întreaga radiație primită de la toate stelele afară de Soare, și în fundul prăpastiei spațiului, dincolo de Calea Laptelui, această radiație ultrapenetrantă trebuie să fie tot atât de abundentă ca și la suprafața pământului. Enormitatea acestei cantități se explică în parte prin puterea pătrunzătoare considerabilă care caracterizează radiația și conferă aproape nemurirea. Un fascicul de raze cosmice, călătorind în spațiu, milioane și milioane de ani, nu va întâlni, aproximativ vorbind, destulă materie, care să-l absoarbă într-un grad apreciabil. Putem privi spațiul ca pretutindeni brăzdat de totalitatea razelor cosmice, care s-au născut de la crearea Universului, iar razele cosmice, care ne sosesc ca niște trimiși nu numai ale celor mai îndepărtate regiuni din Infinit, dar și ale celor mai vechi timpuri. Existența lor dovedește că Dumnezeu este mereu la lucru." [1]

Din acest punct de vedere, astrologiei i se cuvine și i s-a dat numele întinerit de Cosmo-Biologie.

* * *

Cer și Destin se prezintă din punct de vedere al facturii, sub forma unei fantezii astrologice, sugerată de nuvela lui Eminescu, *Sărmanul Dionis*. În această nuvelă, eroul lui Eminescu citește într-un manuscris despre zodii, el fiind un ateu superstițios, dar se declară nemulțumit, gândind că este *"păcat că știința necromanției și aceea a astrologiei s-au pierdut, cine știe câte mistere ne-ar fi descoperit în această privință!"*

Autorul îl va scăpa pe Sărmanul Dionis de acest regret și această eroare, trimițându-i un Sol ceresc, un bătrân preot al templului lui Osiris, cel mai mare astrolog al lumii: Hermes Trismegistos, care-l va plimba pe Dionis prin întreg Cosmosul, arătându-i minunile Cerului, obiectul și demonstrația astrologiei, exemplificând cursul său de astrologie populară cu horoscopul lui

[1] Sir James Jeans: *Les Etoiles*

Eminescu și al lui Vasile Alecsandri, alăturând la aceste vieți și altele interesante, ale unor mari figuri românești.

Astfel, Sărmanul Dionis va fi satisfăcut și nu-i va mai sta pe buze dureroasa întrebare ce și-o pune în nuvelă:

"... Dacă am afla misterul prin care să ne punem în legătură cu aceste două ordine de lucruri, care sunt ascunse în noi, mister pe care l-au posedat, poate, magii egipteni și asirieni, atunci, în adâncurile sufletului coborându-ne, am putea trăi aievea în trecut și am putea locui lumea stelelor și a Soarelui."

Și pentru că mentorul din nuvelă este bătrânul evreu savant, meșterul Ruben, Sărmanul Dionis va fi întrucâtva inițiat și în tehnica tradițională a Cabalei, care deslușește destinul omului din litere, nume, cifre și figuri, tradiție veche, impunătoare, cu miile de ani în spatele ei, șoptită și azi în taină, la un muc de lumânare, cu teamă fioroasă și respect, de un bătrân învățat, care o știe din moși-strămoși, la urechea unui discipol care trebuie să fi trecut vârsta de 40 de ani.

În sfârșit, întrucât Sărmanul Dionis va arăta un adevărat entuziasm și va fi un discipol convins al bătrânului Hermes, acesta îl va introduce în templul Marilor Inițiați, în templul lui Osiris, și-i va arăta misterul Marilor Arcane, cele 22 tăblițe de aur, zugrăvite cu figuri simbolice, păstrate cu sfințenie, care explică tot ciclul omului, al lumii întregi, precum și marea Lege a numărului și a cifrei fatidice, pe care o are fiecare om în viața lui, cheie de boltă a înțelepciunii.

* * *

S-ar putea aduce acestei lucrări reproșul, adus din totdeauna științei graiului stelelor, anume acela că ar propovădui fatalismul, paralizând ideea de acțiune umană și sfidând liberul arbitru, atât de scump demnității omenești.

Ar fi o greșeală! Am spus-o dintru început: suntem liberi în măsura unui determinism astral stabilit din momentul nașterii.

Suntem, cum ar spune-o foarte sugestiv un autor, liberi, ca și călătorii pe un transatlantic, a ne plimba de aici până colo pe

coverta vaporului, însă cu scadența fatală, aceea de a ajunge la un punct fix, la destinația hotărâtă de itinerar.

Omul este liber în măsura în care libertatea lui se acordă cu o armonie ce cu greu o putem înțelege, însă care se repetă necontenit prin gesturile Creatorului, cel care vrea și ordonă ca ghiocelul să iasă din învelișul de zăpadă, iar firicelul de iarbă din pământ atunci când Soarele trece printr-un anumit punct al Zodiacului; ca o cometă să se întoarcă după revoluții de sute de ani, la o secundă fixă, și ca, în sfârșit, organizarea intimă a celulei corpului omenesc să producă în atom o mișcare între protoni, neutroni sau electroni, identică cu aceea pe care o au planetele în jurul Soarelui iar Soarele cu cortegiul lui, în jurul altor sori.

Este sugestiv, sub acest raport, să relevăm coincidența ritmului de respirație al omului cu unul din principalele ritmuri cosmice.

Valoarea normală a respirațiilor unui om în 24 de ore este de 25.920, corespunzând la cei 25.920 ani ai marelui an cosmic denumit anul lui Platon; ori, acest număr de ani este durata completă a unui parcurs întreg de la punctul echinocțial în fenomenul bine cunoscut al precesiunii echinocțiului. Omul realizează exact atâtea respirații într-o zi, câți ani parcurge universul nostru solar, ca să ajungă la punctul de unde a plecat[1].

Și ritmul se repetă mai departe, căci nu numai că *ceea ce este în Cer e și pre pământ,* iar ceea ce este pe pământ se oglindește și în organismul omului.

Omul este un univers în miniatură. Precum în lume sunt dealuri și văi, tot așa, pe corpul omului sunt ridicături și scoborâșuri. Precum pe pământ sunt păduri și locuri plesuve, tot așa pe corpul omului există păr sau părți golașe. Precum pământul este brăzdat de fluvii, lacuri și izvoare, dulci, sărate și amare, tot

---

[1] Este vorba de rotația aparentă a planului *Eclipticii,* ce determină mișcarea *Punctului Vernal* (locul unde se află soarele la începutul primăverii) din constelația Berbecului în constelația Peștilor, apoi în constelația Vărsătorului ș.a.m.d. În anul 2000 el se va afla pe undeva la 5^0 în constelația Peștilor.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

așa anumite organe ale trupului constituie vene, râuri de sânge, dulci, bășici cu ape amare sau sărate, iar lacrimile nu sunt altceva decât roua care cade în gura sufletului. Ochii omului sunt luminile și sufletul îi însuflețește, precum Dumnezeu însuflețește totul.

"Ceea ce este sus este și jos."[1]

Ființa omenească va trebui să parcurgă, individual sau colectiv, un ciclu, spre a împlini un postulat determinat de gestul Creatorului.

Armonie, echilibru, spirală, evoluție. De ce? Ca să se împlinească singurul lucru logic și firesc.

Fiecare îl avem pe Dumnezeu în noi, dar ca să-l găsim trebuie să evoluăm, ca să putem ajunge la un piedestal moral pe care să stăm lângă El și să rămânem lângă El.

Intuitiv, Sărmanul Dionis a simțit-o.

«"Aș voi să văd fața lui Dumnezeu" – zise el unui înger, care trecea.

"Dacă nu-l ai în tine, nu există pentru tine și în zadar îl cauți" zise îngerul serios.

"Asemenea unui stup de albine, ariile roiau limpezi, dulci, iar în mintea lui îmbătată, stelele păreau că se mișcă după tactul lor. Îngeri ce treceau surâzând pe lângă el îngânau cântările ce lui îi treceau prin minte. În haine de argint, frunți ca ninsoarea, cu ochii albaștri care luceau întunecat în lumea cea solară, cu sâni dulci, netezi ca marmora, treceau Îngerii cei frumoși cu capete și umere inundate de plete; iar un înger, cel mai frumos ce l-a văzut în solarul lui vis, cânta din harfă un cântec atât de cunoscut... notă cu notă el îi prezicea... Aerul cel alb rumenea de voluptatea cântecului. Numai semnul arab lucea roșu ca jăraticul noaptea...

"Asta-i întrebarea", zise Dan încet, "enigma ce pătrundea ființa mea. Oare nu cântă ei ceea ce gândesc eu? Oare nu se mișcă lumea, cum voiesc eu?" El strânse cu o întunecată durere pe Maria la inima lui. Hurmuzul pământului ardea în salba ei de mărgăritare.

---

[1] Hermes: *Tablele de smarald.*

"Oare fără s-o știu nu sunt eu însumi Dumne..." Vum! sunetul unui clopot uriaș – moartea mării – căderea cerului – bolțile se rupeau, smalțul lor albastru se despica și Dan se simți trăsnit și afundat în nemărginire. Râuri de fulgere îl urmăreau, popoare de tunete bătrâne, vuirea nemărginirii se tremura mișcată... *"O, gând nefericit!"* aiuri el. Spasmodic ținea în mâna lui cartea lui Zoroastru.»[1]

Eroul lui Eminescu a plătit scump îndrăzneala de a se asemui lui Dumnezeu.

Creatorul l-a făcut pe el, în spusele Bibliei, după chipul și asemănarea Sa, aruncându-i în fărâma de trup scânteia dumnezeirii, pe care omul nu o poate ajunge decât după o serie de evoluții pe acest pământ.

Acest lucru nu-i cu putință decât prin vieți succesive date omului ca să se îndrepte, plătind păcatele existențelor anterioare, pe care le-a săvârșit, tocmai ca să poată distinge răul de bine, ca întunericul de lumină.

Numai ciclul unor astfel de vieți poate explica nedreptățile cumplite și nemeritate după legile aparente omenești, pe care le suferă unii, binefacerile uluitoare ce le-au fost hărăzite altora, vieți brusc secerate, suflete surori care se caută o viață întreagă până se găsesc, dușmănii și pasiuni fără explicație sau, în sfârșit, copiii minune pe care nici o știință din lume nu-i poate explica.

* * *

Oare nu la aceste concluzii se oprește Sărmanul Dionis când, la sfârșitul povestirii sale, se întreabă: "Nu cumva îndărătul culiselor vieții e un regizor a cărui existență n-o putem explica? Nu cumva suntem asemenea acelor figuranți, care, vroind a reprezenta o armată, trec pe scenă, înconjoară fundalul și reapar iarăși? Nu este oare omenirea, istoria, asemenea unei astfel de armate, ce dispare într-o companie veche spre a reapărea în una nouă, armată mare pentru individul constituit în spectator, dar același număr

[1] M. Eminescu: *Sărmanul Dionis*.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

mărginit pentru regizor? Nu sunt aceiași actori, deși piesele sunt altele? E drept că după fundal nu suntem în stare a vedea. Și nu s-ar putea ca cineva să aibă momente de o luciditate retrospectivă, care să ni se pară ca reminiscențele unui om ce de mult nu mai este? Nu totdeauna suntem din țara ce ne-a văzut născând, și de aceea căutăm adevărata noastră patrie. Acei care sunt făcuți în felul acesta se simt ca exilați în orașul lor, străini lângă căminul lor, și munciți de-o nostalgie inversă... Ar fi ușor a însemna nu numai țara, dar chiar și secolul în care ar fi trebuit să petreacă existența lor cea adevărată... *"Îmi pare că am trăit odată în Orient, și când în vremea carnavalului mă deghizez cu vreun caftan, cred a relua adevăratele mele veșminte.*

Am fost întotdeauna surprins că nu pricep curent limba arabă. Trebuie s-o fi uitat."[1]

Și ce înțeles, dacă nu acela al unei orânduiri superioare care scapă priceperii minții umane, se poate desluși din însăși spusele Sfintei Scripturi, atunci când Dumnezeu îi grăiește lui Iov:

"Poți tu să înnozi legăturile pleiadelor și să deznozi lanțurile Raliței?

Tu ești oare acela care scoți Zodiacul la vremea lui și tu ești oare acela care mâni Ursa Mare cu puii ei?

Cunoști tu pravilele cerului?

Știi tu oare cum se deslușește scriptura lor de pe pământ?"[2]

* * *

Plecând de la o imprimare cosmică individuală, care se reflectă în colectivitate – familie, nație, umanitate, – explicațiile astrologiei sunt cele mai pline de măreție dintre toate științele omenești, căci, în definitiv, ea nu face decât să exprime în mod simbolic o legătură între unitate și totalitate, între om și cosmos și, la urma urmei, între soarta lui și aceea a lumii întregi.

---

[1] M. Eminescu: *Sărmanul Dionis.*

[2] Vechiul Testament: *Cartea lui Iov.*

SĂRMANUL DIONIS CITEȘTE UN MANUSCRIPT DE ZODII

"Din bătrâni se spune
Că sunt ceasuri bune
Și că rele sunt.
Vai ș-amar de-aceia
Care-n ceasurile rele
Vin pe-acest Pământ."

După *V. Alecsandri*

«Dar în această seară Dionis era vesel, fără să știe de ce. La căpețelul de lumânare, ce sta în gâtul garafei, cu ochiul roșu și bolnav, el deschise o carte veche legată cu piele și roasă de molii – *un manuscript de zodii.* El era un ateist superstițios, și sunt mulți de aceștia. Inițialele acestei cărți cu buchii erau scrise ciudat cu cerneală roșie ca sângele, caractere slave de o evlavioasă, gheboasă, fantastică arătare. O astrologie mai mult de origine bizantină, bazată pe sistemul geocentric, sistem care admite pământul drept centrul arhitecturii lumești și pe om drept creatura pentru a cărei plăcere Dumnezeu ar fi făcut lumea. Titlul era scris latinește: *Arhitecturae cosmicae sive-astronomicae, geocentricae compendium* – învățătură despre a lumii orânduială dumnezeiască, după cum toate pentru pământ a fi zidite se arată de către înduratul Dumnezeu – din grecește în română tâlcuită cu o adăugire a înrâuririi Zodiilor asupra vieții omenești. Și cu o dedicație: "Celui întru ființa sa nemărginit, între făpturile minunilor sale minunat Dumnezeu spre veșnică laudă afierosită (împărtășită)." Tabelele erau pline de schemele unor sisteme lumești imaginare, pe margini cu portretele lui Platon și Pitagora, și cu sentințe grecești. Două triunghiuri crucișe înconjurate de sentința: *Director coeli vigilat noctesque diesque, qui sistit fixas horas trerrigenuae.* Constelații zugrăvite cu roș, calcule geometrice zidite după o închipuită și

mistică sistemă – în urmă multe tâlcuri de visuri, coordonate alfabetic – o carte care nu lasă nimic de dorit pentru a prinde niște creieri superstițioși, dispuși la o asemenea hrană. La sfârșitul cărții era zugrăvit Sf. Gheorghe, în luptă cu balaurul – dragă Doamne – simbol ce înfățișa adevărul nimicind neștiința. Aurul de pe spatele legăturii de piele se ștersese pe alocurea și licurea pe la altele ca stropit cu beteală. Cu coatele așezate pe masă și cu capul în mâini, Dionis descifra textul obscur c-un interes deosebit, până ce căpețelul de lumină începu a agoniza fumegând. Se stinse. El își apropie scaunul de fereastră, pe care o deschise, și, la lumina palidă a lunii, el întorcea foaie cu foaie, uitându-se la constelațiile ciudate. Pe o pagină găsi o mulțime de cercuri ce se întretăiau, atât de multe, încât părea un ghem de fire roș, sau un păienjeniș zugrăvit cu sânge. Apoi își ridică ochii și privi visând în fața cea blândă a lunii – ce trecea frumoasă, clară, pe un cer limpede, adânc, transparent, prin nori de un fluid de argint, prin stelele mari de aur topit. Părea că deasupra mai sunt o mie de ceruri, părea că presupusa lor ființă transpare prin albastra-i adâncime. Cine știe – gândi Dionis – dacă în cartea aceasta nu-i semnul ce-i în stare de a te transpune în adâncimile sufletești, în lumi care se formează aievea, așa cum le dorești, în spații iluminate de un albastru splendid, umed și curgător.

... "Da" – repetă el încet ideea lui fixă – "sub fruntea noastră e lumea – acel pustiu întins – de ce numai spațiul, de ce nu timpul, trecutul." Privi din nou la păienjenișul de linii roșii – și liniile începură a se mișca. El puse degetul în centrul lor – o voluptate sufletească îl cuprinse – mai întâi i se păru c-aude șoptirea acelor moșnegi bătrâni, care, pe când era mic, îi povesteau, în timp de iarnă, ținându-l pe genunchi, povești fantastice despre zâne îmbrăcate în aur și lumină, care duc limpedea lor viață în palate de cristal; și pare c-a fost ieri, ieri pare că își încâlcea degetele în barba albă și asculta la graiul lor înțelept și șoptitor, la cuminția trecutului, la acele vești din bătrâni. El nu se mai îndoia... de o mână nevăzută era tras în trecut. Vedea răsărind domni în haine de aur și samur – îi asculta de pe tronurile lor, în învechitele castele, vedea divanul de oameni bătrâni, poporul entuziast și creștin,

undulnd ca valurile mării în curtea Domniei – dar toate erau încă amestecate.

Și liniile semnului astrologic se mișcau cumplit ca șerpi de jăratec.

În faptă, lumea-i visul sufletului nostru. Nu există nici timp, nici spațiu – ele sunt numai în sufletul nostru. Trecut și viitor e în sufletul meu, ca pădurea într-un sâmbure de ghindă, și infinitul asemenea, ca reflectarea cerului înstelat într-un strop de rouă. *Dacă am afla misterul prin care să ne punem în legătură cu aceste două ordine de lucruri, care sunt ascunse în noi, mister pe care l-au posedat, poate, Magii egipteni și asirieni, atunci în adâncurile sufletului coborându-ne, am putea trăi aievea în trecut și am putea locui lumea stelelor și a Soarelui.*

Păcat că știința necromanției și aceea a astrologiei s-au pierdut; – cine știe câte mistere ne-ar fi descoperit în această privință.»[1]

Sărmanul Dionis căzu pe gânduri:

– *«Poți pune în îndoială, prietene, cât vei voi, măreața știință a bătrânilor Magi din Caldeea sau din Egipt, lumile infinite se vor învârti totuși, mereu, pe axa lor imuabilă.*

Ești liber să negi lumina, dar nu vei putea întuneca strălucirea ei.

Fiecare din voi este trecut în cartea Cerului și aici pe pământ, adică sortit, hărăzit prin legile matematice ale unei înțelepciuni înnăscute, la o serie de încercări mai mult sau mai puțin dureroase și asta încă înainte de a fi făcut primul pas în lumea voastră.

N-a spus-o oare Hristos: "Dacă cineva dorește să fie împlinit să-și ia crucea pe umeri și să mă urmeze"?

Dumnezeu a tăiat crucea fiecăruia dintre noi și îi luminează câteodată o viață plină de dureri, arătându-i întotdeauna înaintea pașilor lui de drumeț obosit, câmpul liniștei.»[2]

---

[1] M. Eminescu: *Sărmanul Dionis.*

[2] P. Cristian: *L'homme rouge.*

– Dar cine ești tu care îmi grăiești așa de turburător, întrebă Sărmanul Dionis.

– *"Sunt înțelepciunea supraomenească, un înger exilat, care am fost alungat tocmai pentru că am voit să cunosc prea mult.*

Ți-am adus aici, pe pământ, câteva foi rupte din Cartea Destinului.

Îți voi înfățișa o pravilă pe care neîncrederea voastră o asuprește de două mii de ani, care însă nu va amuți niciodată, fiindcă necunoscutul are măreție neîntrecută și cunoașterea viitorului vă pasionează."[1]

Sărmanul Dionis privi uluit și fascinat la arătarea maiestuoasă care cobora încet treptele Cerului și ajunsese la dânsul.

Era un bătrân Mag, de o frumusețe supraomenească, cu o privire blândă, cu niște ochi care priveau dincolo de lume, îmbrăcat în veșmântul alb, sacru, al preoților sfinți, al Hierofanților, păstrătorii cheilor Sfântului Templu al lui Osiris, unde învățaseră tainele lumii Moise, Platon și Pitagora.

El îi grăi:

– Sunt Hermes, cel de trei ori înțelept. Așa-mi spuneau oamenii pe vremea mea. Vino cu mine la infinitul constelat să-ți arăt tainele Zodiacului.

Vechea știință a Magiilor nu s-a pierdut și muzica sferelor cerești o poate auzi orice muritor.

Astrologia cinstită de regi, împărați și papi este o știință adevărată.

Uitată când și când, dezonorată cândva de șarlatani, ea a renăscut victorios din cenușa uitării și va ajunge știința lumii întregi în epoca voastră, cea a Vărsătorului de apă, semnul lui Uranus, semnul Omului, al progresului și omeniei fără de hotar.

Sărmanul Dionis îl urmă cuprins de vrajă.

... Porniră în Cosmos.

---

[1] P. Cristian: *L'homme rouge.*

În zorii acelei zile târzii de iarnă, la douăzeci decembrie una mie opt sute patruzeci și nouă, stilul vechi[1], când porniră călătorii noștri, la orizont se ridica încet și fatidic semnul cel de al doisprezecelea din Zodiac, semnul Peștilor, semnul suferinței, semnul lui Hristos.

Încet și grav, ca un sunet de gong, se auzeau cuvintele Mântuitorului, spuse Apostolilor ca învățătură și mustrare adusă oamenilor din toate timpurile:

"18. Dacă pe voi lumea vă urăște, gândiți-vă că m-a urât întâi pe mine.

19. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar, pentru că nu sunteți din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște.

20. Dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dacă m-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni."[2]

---

[1] Un an are 365,2425 zile. Calendarul folosit în lume până în 1582 considera anul ca având 365,25 zile. Eroarea de 0,0075 cumulată timp de 400 de ani dă o diferență de aproximativ 3 zile. De aceea, papa Grigorie al XIII-lea a efectuat o reformă a calendarului. Reforma a fost preluată de România în 1 octombrie 1924 pe stil vechi, zi care a devenit 14 octombrie în stil nou. (n. e.)

[2] Ion Evanghelistul: *Noul Testament.*

SĂRMANUL DIONIS CERCETEAZĂ CU HERMES INFINITUL CONSTELAT, DAR NU-I ASCULTĂ ÎNCĂ GRAIUL

"La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-a trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre.

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie, –
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem și nu e."[1]

– Da, șopti Sărmanul Dionis, la drept vorbind Cerul este o iluzie. Acela pe care-l vedem nu mai există, el a fost cândva. Cerul de azi ne este necunoscut, căci avem înaintea noastră un Ieri, și un Ieri care e la milioane de ani în urma anumitor Sori.

"Imaginea pe care o primim de la steaua Antares se înfiripase din timpul lui Henric al IV-lea, iar Rigel, frumoasa stea a Orionului, este poate stinsă încă de la războiul de 100 de ani[2], deși în ochii noștri ea scânteie mereu.

---

[1] M. Eminescu: *La Steaua*.

[2] Războiul de o 100 de ani, considerat cel mai lung război din istorie, a avut loc între 1337 și 1453 între Anglia și Franța pentru teritorii din actuala Franță. (n. e.)

Poate că anumite stele de a 4-a sau a 5-a mărime care licuresc în toate serile nu mai existau încă din timpul faraonilor sau de pe vremea războiului Troiei.

Mii de stele se sting și mor, fără ca să primim de veste, dar le vom vedea mereu scânteind pe bolta de catifea a cerului.

Cine mă poate convinge că în clipa asta când gândesc ar mai fi o singură stea pe cer?"[1]

... Trecuseră sistemul nostru solar și bătrânul îi arătă tot ce lăsaseră în urmă, adică Soarele, Luna și Planetele: Mercur, Pământul, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Pluto, fără să mai pună la socoteală micile planete în număr de 1200, denumite Asteroide, care circulă între Marte și Jupiter, fărâmituri ale unei catastrofe cosmice, care nu poate fi precizată în timp. Dionis află că Soarele este stăpânul Universului unde trăim și că nu este situat la mijlocul acestuia, ci într-un focar al eclipticii, adică a drumului pe care se plimbă. Că el nu este nemișcat, ci înaintează cu o viteză de 20 km pe secundă, împreună cu toți sateliții lui, adică planetele, către preafrumoasa stea Vega din constelația Lyrei. Că este la o depărtare de circa 150 milioane km de Pământ și că este cu un milion și trei sute de mii de ori mai voluminos decât Pământul. O temperatură de 6.500°C domnește pe acest glob arzător și strălucirea lui se evaluează la 30.000 septilioane de lumânări lumină[2].

I se mai spuse că la un ciclu de 11 ani, apar, cu o regularitate matematică, pe discul solar faimoasele pete solare și jerbe de foc, care se ridică până la înălțimi de sute de mii de kilometri de suprafața lui. S-a observat că înainte de trecerea petelor la meridianul central al soarelui, apar pe pământ curenți magnetici intenși, coincizând cu accidente umane, precum: nevralgii, gastralgii, hemoptizii la tuberculoși, tulburări nervoase, simptome ale maladiilor cronice, morți subite, sinucideri, crime, acte de violență individuale sau colective. De altfel, ființa umană este

---

[1] Victor Hugo: *Postscriptum de ma vie.*

[2] Unitate de măsură a energiei luminoase numită și *candela*, echivalentă cu lumina dată de o lumânare. (n. e.)

foarte sensibilă la tulburările electromagnetice și s-a constatat că maximumul de decese se plasează între 12 – 2 noaptea, tocmai în momentul în care se modifică câmpul electomagnetic terestru.

S-a mai observat apoi că în momentul trecerii petei la meridianul central al Soarelui, se produce o bruscă deviație a acului magnetic, iar că după trecerea acestei pete, dincolo de meridianul central al Soarelui, vom avea: variații de temperatură, cicloane, vijelii magnetice, aurore boreale, erupții vulcanice etc.

Astronomul *Tchijevski* s-a ocupat în special cu ciclul și efectele petelelor solare. Le-a aplicat întâi evenimentelor politice și a văzut, bunăoară, că între 1830 și 1927, au fost zece perioade de maximum solar și nouă perioade de minimum. A constatat că în Anglia, liberalii au venit la putere în timpul maximului de pete solare, în proporție de 9 din 10, iar conservatorii, în aceeași proporție, în timpul minimului solar.

Dr. *E. Budai* afirmă, în *Revista de Patologie comparată* din iulie 1935, că din punct de vedere patologic:

1. La Moscova între 1880 și 1916 epidemiile de febră recurentă urmăresc ritmul petelor solare.

2. În America de Nord din 1882 meningita cerebro-spinală coincide cu ritmul petelor solare.

3. Epidemiile de difterie din Debrețin, Budapesta și Viena se adaptează din 1893 până la 1928, tot aceluiași ritm.

4. Marile crize de paludism în Anglia au între 1904 și 1928 aceeași particularitate.

S-a făcut iarăși o extraordinară observație în legătură cu marile eclipse de soare și s-a văzut cu stupefacție că limita marii eclipsei din 1914 a delimitat tocmai linia tranșeelor din marele război, după cum aceea din Spania din 1936 a indicat locul conflictului armat. În definitiv, s-a constatat și s-a reținut că există o predispoziție în conduita maselor umane și ea este în funcție de activitatea solară.

Sărmanul Dionis dădu mare dreptate celebrului astronom Copernic, care spunea: "Cerul este mai greu decât Pământul."

I se mai arătă globul nostru, adică Pământul, și Dionis învăță că acesta poate fi foarte bine comparat cu o ființă umană, care

inspiră, ziua, magnetismul solar, iar noaptea îl expiră, astfel că îndeplinește funcțiunea vitală a Pământului.

I se spuse că Pământul se dilată ziua și se contractă noaptea. Că, în definitiv, își deschide porii vara și-i închide iarna, când cea mai tare cazma nu-i poate răzbi trupul. Află că anotimpurile influențează nu numai natura de pe Pământ ci și ființele umane, care merg, în manifestările lor, paralel cu linia sezoanelor, adică pline de dinamism și de voioșie în epoca de expansiune a naturii sau abătute de melancolie și sub severa disciplină a gândului rece, în epoca de toamnă târzie sau iarnă.

Sărmanul Dionis văzu și *Luna*, satelitul Pământului, cu un volum de 50 ori mai mic decât acesta, situat la o distanță de 384.000 km de Pământ. Îi arătă că, pe acest astru mort, domnește fie o lumină ca și creta, fie un întuneric de iad, fenomen de altfel natural, acolo nefiind o atmosferă care să îndulcească razele și să favorizeze tonul dulce. Văzu imense abisuri denumite *circuri lunare* și munți de o înălțime de 8.000 metri, iar peste tot, o pustiitoare și sinistră tristețe. I se explică faptul că acest satelit își întoarce o singură față către Pământ și că cealaltă rămâne invizibilă ochiului omenesc.

Află că *Luna* are o covârșitoare influență asupra a tot ce este pe acest Pământ, influențând fenomenul fecundării, al ciclului menstrual la femei și gestația. Ce să mai spunem despre influența ei asupra creșterii plantelor, asupra tăierilor de lemne din pădure și a conservării acestora, asupra fenomenului mareelor, asupra crizelor epileptice, astmatice, nervoase, asupra somnambulismului, care toate devin mai acute atunci când *Luna* e plină etc.?

S-a mai constatat iarăși că acest astru emite, prin refracții, niște raze invizibile care erodează piatra, fenomen ce a putut fi stabilit expunându-se blocuri de marmură simultan la lumina Soarelui și a Lunii.

Aproape de Soare, el văzu mica planetă *Mercur*, a cărei revoluție în jurul Soarelui durează 88 zile, și care de fapt urmărește pe marele astru îndeaproape în cursa lui, fiind când la Răsărit, când la Apus, ceea ce i-a atras în Mitologie numele de *Curier al Zeilor*. Pe suprafața acestui glob văzu mari configurații, de a căror natură

el nu se putu dumeri. Observația telescopică indică pete ce se văd și pe *Lună*. Observația detaliată este foarte grea, din cauza luminii orbitoare pe care această planetă o primește de la Soare.

Sărmanului Dionis i se mai arătă planeta *Venus* sau *Luceafărul*, care se învârtește în 225 zile împrejurul Soarelui și este departe de el la 108 milioane de km. Astrul este așa de strălucitor încât a atras din toate timpurile atenția oamenilor care l-au numit *Steaua Păstorului*, când răsare dimineața, și *Steaua Amurgului*, când se mai vede câtva timp după apusul Soarelui. Globul ei este aproape tot atât de mare ca acel al Pământului, însă vizibilitatea ei e foarte dificilă, din cauză că planeta este în formația pe care a avut-o Pământul acum câteva milioane sau miliarde de ani, când scoarța lui nu era răcită, iar jur împrejur era o masă de aburi pe care Soarele n-o spintecase cu razele lui.

Pe urmă, Sărmanul Dionis văzu planeta *Marte*, planetă care simbolizează agresivitatea și moartea, pe zeul buclucaș Marte, cel pe care stăpânul zeilor îl mustra zilnic, în Olimp, din cauza năzdrăvăniilor ce le făcea. Orbita acestei planete este foarte eliptică: la cea mai mare apropiere de Soare, ea se află la 207 milioane km. În ceea ce privește depărtarea de Pământ, *Marte* este la 399 milioane de km, fenomen care se întâmplă la câte 15 ani.

Întotdeauna când *Marte* este la maxima sa apropiere de Pământ, avem, grație fluidului său special care influențează printr-o conductibilitate masivă fierul, evenimente din ce în ce mai dramatice pentru omenire. Influența lui nefastă este în legătură cu amplificarea importanței obiectelor și rețelelor de metal de pe Pământ. Ne vom reaminti de august - septembrie 1939, când *Marte* va fi fost în această situație de apropiere maximă. Planeta se mișcă în 687 zile în jurul Soarelui. Se pare că pe această planetă locuiește o lume foarte avansată[1] și aceasta se bănuiește după faimoasele canale care străbat solul ei și care indică una din muncile cele mai inteligent săvârșite. *Marte* are doi sateliți, ambii de dimensiuni reduse.

---

[1] La data la care a fost scrisă această lucrare, suprafața planetei Marte nu fusese încă explorată. (n. e.)

Veni la rând, în admirația lui Dionis, gigantul de argint, frumosul *Jupiter*, scânteind de un albastru superb, lent și maiestuos, ca și zeul respectiv din Olimp. Planeta se află la 738 milioane km de Soare, iar orbita sa este foarte mare, căci *Jupiter* are nevoie de 11 ani și 314 zile ca să se învârtească împrejurul Soarelui. Strălucirea lui *Jupiter* este magnifică, precum a lui *Venus*. Globul lui colosal nu este perfect sferic, fiind mai turtit la poli și el este foarte puțin înclinat pe axa lui ceea ce indică aproape o absență a anotimpurilor.

Totul ne face să credem că această planetă corespunde unei mase imense, în formare, capitonată cu o atmosferă plină de vapori grei. Straturile superioare ale acestei atmosfere sunt foarte absorbante pentru razele luminoase, fiindcă vedem marginile planetei estompându-se într-un negru marcat, iar analiza spectrală arată că această atmosferă conține gaze necunoscute pe Pământ. Planeta are nouă sateliți cu o durată de revoluție diferită, și este o adevărată desfătare să privești jocul acestor mici corpuri în jurul părintelui gigant, comparându-se spectacolul cu acela al unui joc zglobiu de călușei, care se iau la fugă, unul înaintea altuia, într-o întrecere tinerească.

Sărmanul Dionis privi, fascinat, la o nouă arătare cerească, ce i se înfățișa sub forma unui astru pal-plumburiu, înconjurat de un prea frumos inel, care nu era altceva decât un colier de milioane de mici planete. În jurul acestei splendori cerești, roiau zece sateliți, dintre care cel mai mare era cât *Luna*.

Elevul întrebă pe Maestru despre numele și rostul acestui straniu astru.

Învăță că se aflau în fața faimosului *Saturn*, departe la 1430 milioane km de Soare, mișcându-se pe o orbită de 1330 milioane de km, ceea ce face ca acest astru să aibă o revoluție de 29 de ani și 167 zile în jurul Soarelui. I se spune că inelul este compus din trei inele și că globul lui *Saturn*, conține și el gaze necunoscute pe Pământ.

Acesta e astrul de blestem și de doliu care indică suferința pe Pământ, despre care marele *Victor Hugo* îi spunea lui *Flammarion*: *El trebuie să fie ori o pușcărie, ori un iad.*

Sărmanul Dionis își îndepărtă cu oroare privirile de la el.

Trecură în regiunea planetelor cele mai îndepărtate, *Uranus, Neptun* și *Pluto.*

Se minună de planeta *Uranus,* descoperită la 14 martie 1781 de astronomul englez *William Herschell.*

Aspectul planetei și al celor patru sateliți ai săi era bizar, căci sateliții roiau aproape perpendicular pe planeta-mamă iar aceasta la rândul ei era extrem de înclinată pe axa ei. Totul părea că urmează o mișcare anormală și că sateliții se mișcă nefiresc față de o mișcare normală, respectiv retrograd, în limbajul astronomiei.

Hermes îi explică lui Dionis orientarea cu totul bizară pe care o dă influxul uranian evenimentelor de pe Pământ, comparându-l cu solul nevăzut al unor evenimente catastrofale, dar întotdeauna generatoare de ceva nou. Aflăm că această planetă, descoperită în preajma Revoluției Franceze și a marilor evenimente ce i-au urmat, este tot aceea care a fost în preajma marii invenții a mașinii cu aburi, ce avea să reformeze munca umană, să creeze mașinismul și să pună problema capitalismului.

Că, intervenind, a pus problema unei lumi noi, care clatină tronurile și vechile așezări omenești, azi, prin semnul simbolic care-l conturează în *Zodiac, Vărsătorul de Apă,* semnul lui *Uranus:* bietul om, care varsă generos pe pământ apa din urna lui de la subțioară, semănând iubirea dincolo de hotarul propovăduit de Hristos, *a omului pentru om.*

Dionis mai văzu și alte minunății...

Văzu cometele care sunt fără doar și poate cele mai stranii arătări ale lumii cerești. Toate astrele, stelele, Soarele sau planetele, se prezintă sub forme simetrice, aproape sferice, având aparența unor bulgări de foc, precum sunt Soarele sau stelele, sau înfățișarea unor mingi dulce luminate, ca Luna și planetele.

Cometele au cu totul altă înfățișare, și ca origine și ca rost. Înfățișarea lor este ciudată, căci au un cap cu nimb strălucitor în frunte și din partea opusă acestui cap pleacă o coadă, mai mult sau mai puțin lungă, simplă, dublă sau triplă, de culoare diafană și albicioasă, care lasă să se întrevadă prin transparența ei toți sorii ce-i întâlnește pe drum.

Din toți aștrii, cometele – prin apariția lor neașteptată și forma lor fantastică – au izbit viu imaginația oamenilor, au inspirat superstiții, încât generațiile de altă dată vedeau în ele o manifestare a mâniei divine, iar în forma lor figura zeilor supărați de răutatea omenească. În afară de sentimentul de panică generală pe care-l produceau, cometele erau privite chiar de istoricii serioși drept crainicii unor evenimente funeste sau remarcabile. Astfel au fost considerate cele ce au apărut la moartea lui Constantin cel Mare, a lui Attila, a lui Mahomed sau la nașterea lui Napoleon.

De unde vin acești musafiri de o clipă ai universului nostru solar, care descriu când niște drumuri ca un lanț imens care se pierde în infinit, când un drum ca două ramuri de evantai, cu o viteză de la 43 km la 550 km pe secundă?

Unele se reîntorc din trei în trei ani, la cinci sau șase ani, altele la 71 ani și altele la 76 ani, precum e cometa *Halley*. Unele se sfărâmă pe drum, altele se împart în două – *Biela* – sau în patru – *Brooks* – sau, în sfârșit, o parte, prinse de centrele de gravitație ale altor universuri, nu se mai întorc deloc!

Sărmanul Dionis nu putu să afle taina acestor comete, mirese tragice ce își caută în zadar mirele ceresc, crezând că și-l găsesc în falnicul Soare de care-și ard beteala când se apropie, părăsind, istovite, îmbrățișarea lui de foc, căutând mereu pe adevăratul mire, împărțindu-se în două, trei, trimițând soli în toate părțile, sfărâmându-se neputincioase de alte corpuri cerești și risipindu-se în bulgări, stele căzătoare ce se aprind deasupra Pământului, în lacrimi de necaz și de foc!

Hermes îi mai arătă, înainte de a părăsi *Universul Solar*, ultimele două planete, atât de îndepărtate de Pământ, *Neptun* și *Pluto*, și îi spuse că descoperirea primeia a fost cel mai superb succes al științei astronomice, când celebrul astronom francez *Le Verrier* a determinat-o pe cale de calcul, fără măcar s-o vadă.

La 31 august 1846, după un an de calcule, savantul a găsit că trebuie să existe într-un anumit punct al Cerului, un astru invizibil care perturbă mișcările planetei *Uranus*, iar la 23 septembrie a aceluiași an, astronomul berlinez *Gall*, îndreptând telescopul către acel punct, a găsit planeta.

Deslușiri nu sunt prea multe de dat: planeta *Neptun* parcurge în 164 ani și 280 zile drumul în jurul Soarelui, iar ultima planetă, *Pluto,* descoperită în 1930, are o mișcare de revoluție de 248 de ani în jurul Soarelui. Ambele planete ar avea o compoziție chimică analoagă aceleia a lui *Jupiter*, *Uranus* și *Saturn,* fiind alcătuite, în majoritate, din gaze ce nu se găsesc pe Pământ.

Părăsiră sistemul nostru solar și se îndreptară către lumea infinitului stelar...

"Văzură un incendiu ceresc. Adeseori, de pe Pământ, observatorii văd cu o mirare de nedescris câte o stea de o mărime și de o strălucire extraordinară. Această apariție arată că undeva, cândva, la milioane sau miliarde de ani lumină, s-a produs un foc în Cosmos. Steaua care pricinuiește acest incendiu se numește o *Nova,* un astru efemer, invizibil cu o lunetă obișnuită, stea stinsă sau în agonie, tăind spațiul sideral cu sute de kilometri pe secundă și pătrunzând deodată într-o nebuloasă gazoasă, de felul *Orionului.* Atunci, astrul pe jumătate mort se reaprinde brusc, arde ca o făclie, își aruncă o ultimă lumină spre lume și apoi se stinge încet, când trece dincolo de hotarul nebuloasei[1].

Tragic spectacol: gazele stelei țâșnind din ea cu viteza de 6.000 km pe secundă, astrul dilatându-se în 24 ore până la 750 ori diametrul Soarelui și lărgindu-se în două sau trei zile până la 2 sau 3.000 de ori cât acest diametru. Lumini imense, torțe, care seamănă pustiul și moartea într-un canton al Universului, departe de noi, prin prăpăstii fără fund."[2]

Văzură stelele care se prezintă altfel decât le credem noi și anume sub forma unor giganți albi, albaștri, galbeni sau roșii.

"La nașterea ei, steaua este o imensă minge de gaz, roșie, foarte ușoară și cu o temperatură relativ scăzută. Ea este însă hărăzită bătrâneții și încet, încet, se va contracta, se va strânge în ea însăși, și fiindcă un gaz se încălzește atunci când e comprimat,

---

[1] Evoluția astronomiei a adus unele date noi. Pentru formarea unei nove nu este necesară trecerea unei stele printr-o nebuloasă gazoasă. *Nova* este o anumită etapă a evoluției unei stele de o anumită dimensiune. (n. e.)

[2] P. Rousseau: *L'exploration du ciel.*

ea se va înfierbânta. Va urca încet, încet, gama culorilor. Întâi va fi o stea galbenă ca *Arcturus* sau *Capella*, încălzită până la 4 sau 5.000°C, gigantă, căci va avea o rază de diametru până la 30 ori cât a Soarelui; apoi va fi o stea albă din ce în ce mai fierbinte, ca *Sirius*, de la 8 – 10.000°C temperatură și mare de 10 – 15 ori decât Soarele; în fine, va deveni o stea albastră, încă imensă, ca *Beta* a *Centaurului*, caldă de 31.000°C, sau ca *Algol*, care e în fruntea ierarhiei. De aici încolo, steaua va continua să se micșoreze și va căpăta o dată cu vârsta o densitate din ce în ce mai mare și va descinde panta pe care se urcase cândva; va trece prin aceeași aventură. Va fi, când o stea albă, când una galbenă ca Soarele, când una roșie ca *Aldebaran*, a cărei rază este sfertul razei Soarelui, densitatea de două ori ca a Soarelui, și a cărei temperatură a descrescut până la 3.000°C[1]. Răsucindu-se mereu, micșorându-se neîncetat, scorojindu-se, ea se va strânge și, epavă obscură, își va târî bicisnicul trup printre ceilalți sori."[2]

Sărmanul Dionis își aminti:

"În prezent cugetătorul nu-și oprește a sa minte,
Ci-ntr-o clipă gându-l duce mii de veacuri înainte;
Soarele, ce azi e mândru, el îl vede trist și roș
Cum se-nchide ca o rană printre nori întunecoși,
Cum planeții toți îngheață și s-asvârl rebeli în spat
Ei, din frânele luminii și a Soarelui scăpați;
Iar catapeteasma lumii în adânc s-a înnegrit;
Ca și frunzele de toamnă toate stelele-au pierit;
Timpul mort și-ntinde trupul și devine vecinicie,
Căci nimic nu se întâmplă în întinderea pustie,
Și în noaptea neființii totul cade, totul tace,
Căci în sine împăcată reîncep-eterna pace..."[3]

---

[1] Scenariul evoluției unei stele este diferit în funcție de masa pe care o are steaua respectivă. Aici a fost prezentat un scenariu din cele posibile și a căror detaliere nu este necesară acum. (n. e.)

[2] P. Rousseau, op. cit.

[3] M. Eminescu: *Scrisoarea I.*

Totuși...

"Din sânul veșnicului ieri
Trăiește azi ce moare,
Un soare de s-ar stinge în cer,
S-aprinde iarăși soare..."[1]

Sărmanul Dionis scuturându-se de aceste filosofice reflexii își întrebă profesorul:

– Aș voi să-mi spui ceva despre stele, despre rostul lor în viața omului.

– Stelele, copilul meu, sunt niște sori giganți. Soarele vostru poate părea față de ei ca un biet grăunte de nisip, pe lângă unele din ele cum este *Arcturus*, *Rigel*, *Alfa* din *Orion* și *Antares*, de sute sau milioane de ori mai mari decât Soarele.

Povestea lor ți-am spus-o, însă, vezi, ele se prezintă adeseori sub formă de stele duble, triple sau cvadruple, de culori diferite, cum sunt cele din *Lyra*, din *Lebăda*, din *Perseu*, din *Andromeda*, din *Casiopeea*, constelația lui *Hercule* și altele, când se înfățișează în multe culori parcă se joacă de-a v-ați-ascunselea, trec una în fața celeilalte, își maschează lumina și constituind atunci stele cu lumina variabilă, care au fost disperarea astronomilor până când au dibuit fenomenele cu telescoape puternice (ex.: *Algol*).

O să-ți spun și o să-ți arăt o serie întreagă de stele care au rol mare în astrologie, indicând de multe ori ceva nefast în viața omului. De altfel, efectul lor este mai întotdeauna brutal și parcă steaua ar fi un adevărat agent al destinului, menit să pecetluiască într-o viață de om, un eveniment înspăimântător cu o rezonanță dincolo de această viață, în marea masă a colectivității.

Iată, bunăoară, în prima linie, cele patru stele de mărimea întâi, denumite "*Stelele Regale*".

Privește acolo, o primă stea *Aldebaran*, care se află la 8°24′, în semnul Gemenilor. Privirea ei roșie și congestionată nu-ți spune

[1] M. Eminescu: *Luceafărul*.

nimic bun. În viața omului, ea deslușește o urcare socială de mâna întâi, dar cu un sfârșit tragic.

Regulus, care se află la 28°27′, în semnul Leului, acordă o carieră fulgerătoare, urmată de o cădere socială sigură.

Antares din 8°2′ Săgetător, dă urcarea socială însă, întotdeauna moarte prin mână de om, sau supliciu public.

Afară de aceste patru stele regale, sunt o serie întreagă de alte stele de mărimea I și a II-a, care hărăzesc ceva deosebit în viață. Astfel *Pleiadele* la 28°36′ în Taur, *Hyadele* la 4°33′ în Gemeni, *Praesepe* la 5°52′ în Leu, vor da dificultăți ale vederii și finalmente, orbirea.

Sirius sau *Canis Maioris* la 12°45′ în Rac, vor da strălucite virtuți militare și întotdeauna o moarte eroică.

Steaua roșie, *Betelgeuza* sau *Alfa Orionis* la 27°26′ din semnul Gemenilor, îți hărăzește întotdeauna nemurirea.

Frumoasa stea *Vega* – din Calea Laptelui – către care ne îndreptăm, denumită și *Alfa Lyrae* la 13°55′ din Capricorn, îți dă bogăția.

Amenințătoarea stea *Achenar* sau *Alfa Bridani* la 13°53′ din Pești, dă căderea din locuri înalte, accidente.

Iată-l pe *Pollux* sau *Beta Geminorum*, de la 21°50′, din semnul Racului, care indică moartea de mâna asasinului sau a tâlharului.

Privește faimoasa stea dublă *Algol* sau *Beta Perseii* de la 24°47′ din Taur, steaua asasinilor, pe care au avut-o într-un punct sensibil al Horoscopului toți marii ucigași.

În sfârșit, mai privește steaua morții prin mușcătura de șarpe sau otravă, cea numită *Ras Alhage* sau *Beta Ophiuchi* la 21°3′ din Săgetător și steaua *Alphard*, sau *Beta Hydrae* la 21°53′ în Leu, steaua sinucigașilor.

– Dar aceea pe care o văd în constelația *Pegas* la 28°4′ din Pești, ce stea anume e și care e înțelesul ei?

– E steaua *Scheat*, aceea a morții prin înec, și fără îndoială că te vei minuna foarte când vei auzi că vor fi trei copii în Șerbești, județul Bacău, care se vor duce în iulie 1938 să se scalde în Siret, și că se vor îneca cu toții. În horoscopul lor, al acestor copii care

se vor naște la ani de zile interval, vei vedea acest interesant lucru, că toți acești prunci, născuți într-un an, lună, zi și oră diferite, vor fi avut același cer de moarte, cu aceleași constelații funerare, de sfârșit prin înec. Această stea fatală va fi decisivă în horoscopul lor, căci la primul copil va fi conjunctă cu Luna, în Casa a XII-a, și la ceilalți doi, conjunctă cu Uranus, în Casa a IV-a, toate configurații clasice pentru moarte prin submersiune.

– Tâlcul nedeslușit al acestei tragice întâmplări? îndrăzni Dionis.

Bătrânul Mag șopti aproape ca pentru sine: *Poate că tatăl acestor nenorociți copii a batjocorit sau chinuit cândva în altă existență a sa pe pământ trei orfani...*

– Dar cum se poate lămuri că aceste frumuseți cerești pe care le văd, când câte una singură, când grupate câte două sau trei, stele duble sau triple, de diferite și așa culori frumoase, să exprime aproape numai lucruri triste și adeseori funebre?

Astea să fie stelele pe care le cântă poeții:

"... Te văd ca o umbră de-argint strălucită,
Cu-aripi ridicate la ceruri pornită,
Suind, palid suflet, a norilor schele
Prin ploaie de raze, ninsoare de stele.

O rază te-nalță, un cântec te duce,
Cu brațele albe pe piept puse cruce,
Când torsul s-aude l-al vrăjilor caier,
Argint e pe ape, și aur în aer.

O, moartea-i un haos, o mare de stele,
Când viața-i o baltă de vise rebele;
O, moartea-i un secol cu sori înflorit,
Când viața-i un basm pustiu și urât..."[1]

---

[1] M. Eminescu: *Mortua est.*

"Oricâte stele ar arde în înălțime,
Oricâte unde-aruncă-n fața-i marea,
Cu-a lor lumină și cu scânteiere
CE-OR FI-NSEMNÂND, CE VOR – NU ȘTIE NIME..."[1]

– Scumpul meu copil, ai atins fără să vrei una din problemele cele mai delicate ale astrologiei. Pe bietul om, în trecerea lui efemeră pe pământ, îl influențează Zodiacul, Planetele, Soarele și Luna.

Iată colo Universul, adică Soarele și sateliții lui. Ceilalți sori pe care mi-i arăți, adică stelele obișnuite, în număr de miliarde, din care numai câteva mii sunt catalogate pe harta Cerului, nu mai aparțin lumii voastre. Ele sunt ale Universului întreg și ale altor lumi; ele au altfel de grai.

Ele nu-s ale voastre și chiar îndepărtarea lor v-o arată.

Gândește-te că de la una, care, chipurile, e foarte aproape de Pământ, *Sirius*, lumina vine în opt ani până la voi. Dar de la celelalte ... în milioane de ani.

Când stelele acestea se îndură să arunce o privire asupra leagănului unui nou-născut, o fac cu o semnificație adâncă.

Ele influențează un om, care e menit să revoluționeze o întreagă colectivitate, făcând din el un agent al destinului omenirii, sau în cazul când influențează pur individual, lichidează o socoteală veche a individului cu o restrânsă colectivitate, cu familia.

Cum ai putea judeca altfel fulgerul pe care l-a aruncat steaua regală *Regulus* la nașterea lui Napoleon, ridicându-l la o culme neatinsă de nimeni și apoi doborându-l în mizeria stâncii pleșuve, decât considerând că destinul lui individual a atras transformarea Europei după 1821?

Cum să socoți privirea lui *Alfa* din *Orion*, care dă renumele după moarte, decât ca un semn trimis unui om la venirea sa pe lume, că va suferi și va muri în mizerie, pentru ca din moartea lui să rodească sucul vieții, necesar dezvoltării unei colectivități?

---

[1] M. Eminescu: *Oricâte stele.*

Rostul influxului stelar este individual ca incidență, însă social ca rezultat, și vei observa foarte bine că la existențele umane cuviincioase dar mediocre sau la o viață care nu spune nimic, rolul acestui influx este nul.

– Dar lumile acestea sunt oare locuite? întrebă Dionis.

"... Dar poate acolo să fie castele
Cu arcuri de aur zidite din stele
Cu râuri de foc și cu poduri de-argint
Cu țermuri de smirnă, cu flori care cânt ..."[1]

– Cu siguranță că da, răspunse Hermes. Nu-ți aduci aminte oare că filosoful Epicur, aduce ca argument al pluralității lumilor, împrejurarea că pe măsură ce cauzele care au produs lumile au fost infinite, tot astfel și efectele acestor cauze trebuie să fie infinite?

Oare alt filosof, Metrodor, nu spunea că-i tot așa de absurd să crezi că numai o lume e populată, după cum ai considera că un agricultor, la semănat a aruncat numai un singur bob de grâu, pe țarina lui?

Și oare, Hristos, în Evanghelia Sf. Ioan, cap. XIV, vers. 2, n-o spune lămurit, atunci când glăsuiește: *"Sunt mai multe locuințe în casa Părintelui Meu?"*

Este drept, astronomii voștri vor spune că, după toate probabilitățile, numai globul pământesc ar fi locuit; că e mare îndoială dacă celelalte planete ar putea fi locuite, întrucât majoritatea lor n-au încă o coajă, adică o crustă solidă care să suporte viața și că ar fi încă înconjurate de aburi fierbinți.

Dar ce știți voi?

Poate că acele lumi sunt populate de ființe care vi s-ar părea fantastice, cu un alt ritm de viață decât al vostru, cu alte granițe pentru desăvârșirea sufletelor voastre, adevărate vămi ale văzduhului, unde voi treceți după moarte.

* * *

[1] M. Eminescu: *Mortua est.*

... Se avântară mai departe în lumea stranie a Nebuloaselor Spirale.

"Trecând dincolo de Săgetător, care este inima cetății noastre cerești, scânteind de o măreață lumină, dar din păcate înecat într-o pulbere stelară, ei traversară această regiune și ajunseră pe un bulevard exterior, care avea drept reazem sute de grămezi globulare, uriașe.

De aici încolo se părea că Universul se sfârșește și că înaintea lor se deschideau, acum, câmpiile mari ale Cerului, câmpii sterpe.

O vedere mai ascuțită descoperea însă, din loc în loc, niște pete mici, ceva mai mari decât punctele de foc care servesc drept semn al stelelor.

Cu ochii mirați, călătorii noștri văzură niște norișori micuți, niște fulgi ai Cerului, unii având o formă anumită, ca și un fum care se risipește în aer, iar altele cu forme rotunde sau ovale, cu forme spirale ca niște sori de foc de artificii, mascând norișori infiniți, care de abia se vedeau; atât de mare era depărtarea.

Luminile acestea albicioase, fulgi fantastici ai Cerului se numesc Nebuloasele Spirale și tare puține din ele sunt vizibile cu ochiul liber sau cu o mică lunetă.

În nopțile senine de vară se poate vedea nebuloasa *Andromeda*, având forma unui fuior de lână alb. Și ce forme variate au!

Nebuloasa lui *Orion* e ca un nour zdrențuit, ceea a *Câinilor de Vânătoare*, aproape de *Ursa Mare*, este învelită într-o minunată spirală, cea a *Lyrei* seamănă cu un inel străveziu, iar cea a lui *Dumb-bell* pare o limbă de clopot.

Azi se cunosc 103 nebuloase.

Dar ce sunt, în definitiv, nebuloasele?

Unele dintre ele nu sunt altceva decât stele, dar o aglomerare de miliarde de stele-sori, care dă impresia unui nour, atât e de deasă.

Altele sunt situate dincolo de limita Galaxiei, adică a Universului cunoscut. Ele nu-s membre ale cetății noastre de stele,

ci sunt cetăți independente, tot atât de mari și tot atât de populate ca aceea a noastră.

Există și aglomerări de nebuloase. După cum există planete cu sateliți, stele duble și triple, s-au descoperit nebuloase duble, triple, adică formate din două sau trei cetăți de stele vecine și chiar din aglomerări de nebuloase, unde s-au format sute de cetăți stelare.

Aceste nebuloase nu sunt altceva decât insule în Univers, îngrămădiri de aștri dincolo de Galaxie și care ne trimit imaginea pe calea unei lumini de la o depărtare de sute de mii sau milioane de ani lumină. Telescopul, atât cât poate prinde, descoperă aceste pete de lumină apropiate și strălucitoare sau depărtate, cu lumină slabă sau imperceptibilă.

E al treilea răgaz și etapă a acestei fugi fără de odihnă, parcursă întâi în sistemul solar, apoi în lumea stelară și, în sfârșit, în regatul nebuloaselor, fugă spre un orizont fără sfârșit, ce deschide un necunoscut care te atrage din ce în ce mai mult în adâncul lui, până îți pierzi mintea."[1]

Glob izolat plutind în ceea ce nu știm și nici nu putem bănui.

– Dar, dincolo de acest glob mai este vreun spațiu?

Mai sunt oare suspendate în vid și alte Universuri?

– "Neștiința noastră este întristătoare, dar cu toate acestea avem o vagă intuiție pe care logica n-o susține de altfel cu nimic, că dincolo de această lume sunt și alte lumi separate de a noastră, abisuri și prăpăstii fără fund, pe care știința cea mai obstinată, geniul cel mai îndrăzneț și gândul cel mai arzător n-o să le poată desluși.

Fulgi de Univers având drept atom galaxiile, unde spațiul poate că diferă de al nostru sau unde spiritul și materia au alt înțeles decât al nostru...

Și n-ar fi oare cu putință ca aceste nesfârșite universuri, semănate într-un mediu unde nu e nici timp, nici loc, să fie cu adevărat simple molecule ale unei materii pe care n-o putem

---

[1] P. Rousseau, op. cit.

concepe, deschizând înaintea ochilor noștri înspăimântați, abisul fără fund al incomensurabilului și al infinitului?"[1].

... Poposiră pe *Calea Laptelui* și Sărmanul Dionis își aduse aminte de o frumoasă legendă, pe care o știa atunci când privea de pe Pământ bulevardul acela frumos al Cerului, ce străbătea bolta înstelată de la un capăt la altul, în nopțile frumoase de vară.

După nașterea lui Hercule, spune legenda, Alcmena, temându-se de gelozia Junonei, duse pe copil într-un câmp pustiu. Aici veni Mercur, luă pe copil, punându-l la pieptul Junonei, care dormea în Olimp, ca să sugă din el laptele nemuririi. Micul sugaci, lacom, mușcă așa de tare sânul zeiței, încât laptele ei țâșni departe, vărsându-se pe Cer. De atunci avem *Calea Laptelui*, numită mai târziu și *Calea Robilor* sau *Drumul lui Traian*.

Își mai reaminti Sărmanul Dionis că în 1609, Galileo îndrepta asupra *Căii Laptelui*, primul telescop construit și nu găsea altceva decât că ea era un nor de stele palide, împrăștiate ca o pulbere subțire de argint pe fondul de catifea al Cerului.

... Poposiră.

După un scurt răgaz, bătrânul Mag își luă discipolul de mână și se plimbă cu el pe *Calea Robilor*.

* * *

Auzi o poveste veche...

---

[1] P. Rousseau, op. cit.

SĂRMANUL DIONIS SE PREGĂTEȘTE SĂ AUDĂ MUZICA SFERELOR CEREȘTI

ISTORICUL ASTROLOGIEI ȘI ÎNSEMNĂTATEA EI

«În acea noapte, caldă și strălucitoare, fiul lui Parthenis îmbrățișa cu privirea tot pământul, templul Dianei și cerul înstelat.

Era sub el, în jurul lui, Demetra, pământul-mamă, Natura pe care voia să o pătrundă. El inspira emanațiile ei puternice, simțea atracția de neînvins care-l înlănțuia la sânul ei, pe el, atomul gânditor, ca pe o parte inseparabilă din ea însăși.

Acei înțelepți pe care-i îi întrebase, îi spuseseră: "Din pământ tu ai ieșit. Din nimic nu poate ieși ceva. Sufletul purcede din apă sau din foc, sau din amândouă. Emanație subtilă a elementelor, el nu iese decât pentru a se reîntoarce tot la ele. Natura Eternă este oarbă și nemiloasă. Pleacă-te în fața legilor fatale! Singurul tău merit este de a le cunoaște și de a te supune lor."

Pitagora privi bolta cerească și literele de foc care formau constelațiile în adâncimea fără sfârșit a spațiului. Aceste litere trebuiau să aibă un tâlc, fiindcă dacă infinitul mic, mișcarea atomilor, are o rațiune de a fi, cum oare, infinitul mare, răspândirea astrilor, al căror înlănțuire formează corpul Universului, n-ar avea și el înțelesul lui?

Da! Fiecare din aceste lumi are armonia ei proprie, și toate împreună se mișcă după Legea Numerelor într-o armonie supremă. Dar cine va descifra vreodată alfabetul stelelor? Preoții Junonei îi spuseseră pe vremuri: "Cerul lui Dumnezeu a fost înaintea Pământului. De acolo vine sufletul tău. Roagă-te Lui, numai așa vei putea să te înalți la El..."

Această meditație fu întreruptă de un cântec voluptuos care se auzea dintr-o grădină de pe malurile Imbrasului. Glasurile lascive ale lesbienelor se înfrățeau languros cu sunetele de chitară; băieții tineri răspundeau cu arii bahice. În mijlocul acestor voci

plăcute, se auziră deodată țipete tari și lugubre din partea portului. Se tânguiau jalnic bieții oameni, pe care Polycrate îi încărca în bărci ca să-i vândă ca sclavi în Asia. Erau loviți de bice împletite cu cuie; urletele și blestemele lor se pierdeau în noapte; apoi, totul reintră în tăcere.

Tânărul bărbat fu cuprins de un freamăt dureros, dar își reveni, adunându-se în el însuși, căci problema ce i se punea înaintea ochilor era mai amarnică, mai sfâșietoare.

Pământul-mamă șoptea: Fatalitate! Cerul întreg susura: Providență! Umanitatea care se zbătea între amândouă zicea: Nebunie! Durere! Sclavie! Dar din fundul inimii lui, viitorul adept ascultă o voce de neînvins, care răspundea, și lanțurilor de pe pământ și fulgerărilor venite din Cer, printr-un strigăt: Libertate! De partea cui era oare dreptatea? De partea înțelepților, a nebunilor, sau a celor nenorociți?

Ah! toți spuneau adevărul, toți îl glăsuiau în felul lor, dar nici unul nu-i limpezea rostul existenței sale pământene. Cele trei lumi existau, neclintite ca și sânul Demetrei, ca și lumina aștrilor, ca și inima omenească; dar numai acel om, singur, care le va fi găsit înfrățirea și legea lor de echilibru, numai acela va fi un adevărat înțelept, numai acela va poseda știința divină și numai acela va putea să-i ajute pe oameni.

În sinteza acestor trei lumi, exista taina Cosmosului.

Pronunțând acest cuvânt, care-i veni în minte, Pitagora se ridică. Privirea lui, fascinată, căță către fațada doriană a templului. Edificiul sever părea transfigurat sub privirile caste ale Dianei. I se păru că vede acolo chipul ideal al lumii și dezlegarea problemei pe care o căuta. Baza, coloanele și frontonul triunghiular îi înfățișară deodată întreita ființă a omului și a Universului, a microcosmului și a macrocosmului, încununat de unitatea divină, care însăși era o trinitate.»[1]

– Nimeni pe lume, Sărmane Dionis, n-a avut o viziune mai măreață a lumii, a ritmului și a armoniei ei, ca Pitagora. Vei afla acum tot ceea ce voiești să știi.

---

[1] Schuré: *Les grands initiés*.

Marele înțelept își strânse duios la piept discipolul și-i șopti:

"... O ascultă numa-ncoace
Cum la vorbă mii de valuri stau cu stelele proroace!
... Și luceferii ce tremur așa reci prin negre cetini,
Tot pământul, lacul, cerul, ... toate, toate ni-s prieteni."[1]

* * *

– Mi-e ușor să spun, Sărmane Dionis, trecutul Astrologiei și ființa ei de-a lungul veacurilor, căci nici o știință de pe această lume nu răspunde mai glorios decât dânsa, la apelul vremii.

«Omul a descoperit Cerul. A fost unul din izvoarele cunoașterii sale. Zi și noapte, trecerile de la lumină la întuneric au fost primele fenomene care au izbit mintea omenească.

Ziua, omul muncea, lupta, grijile vieții îi dădeau de furcă, însă noaptea punea frâu acestui zbucium și înconjura totul cu mister.

Ființa era cuprinsă de griji și de neliniști pentru miile de primejdii la care o expunea întunericul nopții; toate nopțile însă se aseamănă; curând oamenii contemplară cu multă minunare pe Regina Nopții, Luna, care se înfățișa când cu o față rotundă, strălucitoare, când numai cu o parte din obrazul ei, întotdeauna tainică, schimbătoare, evocatoare de umbre, spirite și de fantome.

Atunci în capul omului se înrădăcina în mod confuz și firesc ideea că Luna ar fi o ființă vie, și tot ca dânsa, ființe vii, ar fi Soarele, Stelele și sorii care se mișcau pe cer, adică Planetele.

Toate acestea, străbătând cerul de la un cap la altul, încrucișându-se, tăindu-și drumurile și apropiindu-se, fugind, revenind și dispărând, nu puteau fi altfel socotite de mintea omenească decât ca și niște ființe vii care se înveseleau în casele lor, trăiau în bună înțelegere, petreceau, se preumblau; observând reguli de mișcare geometrice, pe care oamenii, repede de tot, le-au socotit a fi reguli psihologice.

---

[1] M. Eminescu: *Scrisoarea IV.*

Toate aceste ființe luminoase erau însuflețite de o viață asemănătoare aceleia omenești, dar de o esență de bună seamă superioară. De aici la Divinitate nu era decât un pas. Oamenii vechi făcură și acest pas, socotind că toate actele săvârșite pe Cer aveau o înrâurire asupra lor și că viața lumii întregi decurge din viața Lunii, a Soarelui și a miilor de Stele.

La originea oricărei civilizații actuale este cultul; acel cult care se regăsește încă din preistorie, peste tot unde omul trece de la ființa zoologică, de la animalitate, la ființa umană, la umanitate, iar acest cult are ca semn de plecare Cerul, care este contrar Pământului. La orișicare origine a vreunei religii vom găsi, la toate popoarele, cultul unuia sau mai multor aștri, care au același titlu ca și cel al animalelor, al spiritelor sau al fulgerului.

Marile tradiții astrologice ne vin de la păstorii de pe plaiurile întinse ale Mesopotamiei, de la Caldeeni. Ei au pătruns adânc în spațiile fără sfârșit ale Cerului, pe bază de observații milenare.

Caldeea, pajiștea imensă, țara Magilor, era prielnică pentru studiul astrelor. Bătrânii caldeeni observau răsăritul și amurgul stelelor de pe niște imense turnuri, făcute din scânduri și asfalt, denumite zigurate. Acestea slujeau și la cultul aștrilor, așa cum era spre exemplu Templul din Nannar, de la Ourou, consacrat Taurului, care este, poate, unul din primele simboluri ale boului sfânt, personificat prin Lună - Hathor. Astronomia ar fi învățat-o caldeenii de la zeul Oannes, un om cu coadă de pește, care ar fi ieșit într-o bună zi din mare.

Potrivit inteligenței de-abia formate a oamenilor primitivi, manifestările vieții constau în idolatrizarea unor zei vizibili sau invizibili, de cele mai multe ori înspăimântători la chip, și răi.

Cel dintâi fior religios a fost insuflat omului din teamă.

Ca și cum cei din vechime ar fi avut presentimentul teoriilor darwiniene, care spun că fiecare ființă umană include în ea pe toți acei care au fost înaintea ei și că omul nu este altceva decât sinteza formelor vii apărute în decursul veacurilor, cei bătrâni au hărăzit acestor zeități un corp compus.

Vântul de la Sud-Est avea un corp de câine, cu o coadă de scorpie, două brațe adaptate la patru aripi și terminate cu gheare

ascuțite. Cele două picioare corespundeau ghearelor vulturului, înfățișarea omenească, cu dinți ascuțiți, împlântați, iar capul împodobit cu coarne de capră, completau acest personaj fantastic.

Caldeenii se interesau însă mai mult de Soare și de Lună, care li se păreau niște locuitori mai statornici și mai serioși ai Cerului. Ei domneau asupra nopții și asupra zilei.

Luna era denumită *Sin* și avea primul loc, iar Soarele, *Shamash*, venea în rândul al doilea. Ambii aveau un cortegiu întreg de curteni, format din stele, care alcătuiau în jurul lor un adevărat stat-major cu personaje de prim plan; *Mardouk*, *Ishtar*, *Ninib*, *Nergal* și *Nebo*, pe care mitologia romană i-a denumit Jupiter, Venus, Saturn, Marte și Mercur.

Aceste planete străbăteau Cerul în toate sensurile, se întâlneau, se apropiau, se întunecau una pe alta și se depărtau; această înfrigurată mișcare ritmică, era socotită drept un adevărat umblet.

Cei vechi ignorau identitatea Luceafărului de seară și a celui de dimineață; *Ishtar* era luat drept o adevărată doamnă, o zeiță, care atrage bărbatul către femeie și dă naștere dorinței. Luceafărul de seară, *Ananith*, era dimpotrivă, războinic, brutal și crud. În general, caldeenii, fără a voi, au contopit în mod agreabil aceste două calități ale planetei Venus, pe care au privit-o curată și lascivă, dulce și sadică, senină și războinică... în fine contradictorie ca și dragostea...

Nebo (Mercur) era un înțelept care știa totul, prevedea viitorul și îndemna pe oameni la scris.

Se credea, în general, că Saturn, alias *Ninib*, ar fi un taur aparținând turmei Soarelui și că planetele ar fi niște berbeci zburdalnici, evadați din țarcul stelelor, păscând la întâmplare, în spațiile fără de hotar.

În rezumat, intuiția umană a populat Cerul cu stele vii, voluntare și de ispravă.

Voi, bieții oameni de azi, la care știința regăsește sub o formă nouă atâtea și atâtea dogme ale gândirii antice – unitatea materiei, existența eterului, viața atomilor, – vouă, nu vă este îngăduit să luați în batjocură această concepție primitivă, care vi

se pare atât de copilărească azi. Chiar în timpurile noastre, anumite triburi cred într-o putere tainică care sălășluiește în orice ființă, în fiecare corp din mediul pământesc: stâncă, curs de apă, plantă, arbore, animal, om, vânt sau furtună.

Această forță a fost cunoscută de toate popoarele primitive sub nume diferite și stă la baza Magiei și a oricărei Religii; ea pare că nu diferă, în esența ei, de ceea ce noi numim azi Energie.

Știința modernă nu a descoperit încă această putere inteligentă și conștientă, dar când o va găsi, viziunea lumii voastre se va schimba.

Ce să mai spun despre una din marile idei ale oamenilor primitivi?

Vechii mexicani credeau că din *Calea Laptelui* se zămislește materia primitivă care dă naștere la toate stelele. Ori, azi, există o ipoteză științifică potrivit căreia aceeași *Cale a Laptelui* este postul de formație al razelor cosmice.

Antropomorfismul, explicația prin bietul om, este fără îndoială o expresie greoaie și simplă a primei vorbe a lumii, dar nu-i mai puțin adevărat că dacă vom privi pe alt plan revoluțiile siderale, radiațiile, vibrațiile, diferitele manifestării ale energiei vitale ale astrelor, acestea ne vor da o corespondență precisă cu propria noastră viață.

Oamenii primitivi au personificat astrele, dar prin asta n-au hotărât totul, fiindcă atenția lor a fost atrasă de armonia revoluțiilor astrale și de periodicitatea mișcărilor lor. Ei au înțeles destul de repede că răsăritul și apusul Soarelui sunt în cadență cu moartea și cu învierea. De aici frumoasa legendă a Soarelui, Osiris, care murea în amurg și renăștea o dată cu răsăritul.

Aceeași răsfrângere în credința antică au avut-o și fazele regulate ale Lunii. Este absolut sigur că fazele lunare și mișcările stelelor au dat cele dintâi măsuri ale timpului, a zilei și a lunii calendaristice, și că însuși numele Lunii este legat cu noțiunea de: *mas, mensis, mena, mond* etc. Săptămâna a fost o născocire mai târzie și de natură astronomică. Lunile anului caldeean erau luni lunare, care începeau la luna nouă și se împărțeau prin luna plină. Caldeenii n-au studiat superficial astrele; ei le-au înregistrat

mișcarea, și asta cu mult înainte de perioada istorică, din care s-au trecut în cataloage, cu grijă, toate stelele vizibile și planetele și s-au construit, matematic, tabele cu declinațiile lor.

Periodicitatea și repetiția fenomenelor de același ordin a fost una dintre descoperirile fundamentale care au izvorât din primele observații ale Cerului.

Trecerea de la zi la noapte, atât de banală astăzi, a avut o însemnătate covârșitoare în ritmul vieții. Și astăzi indigenii din Australia calculează timpul "după somnuri".

Întreaga viață organică a globului este de altfel orânduită de trecerea de la perioada de lumină la cea de întuneric. Viața vegetală este modificată adânc, din punct de vedere nutritiv, respirator și eliminator.

Animalele suferă și ele această schimbare; căci ziua și noaptea le-au intrat în sânge.

Aceeași observație e valabilă și în privința anotimpurilor, care au o înrâurire însemnată asupra vieții pământești.

Noi suferim în mod fatal ritmurile și variațiile sezoniere și este aproape cu neputință ca, primind influența astrelor în ceea ce privește condițiile atmosferice, să nu o extindem la funcțiunea ființelor vii, observând mai ales periodicitatea evidentă a unor anumite fenomene fiziologice și patologice.

Vom constata că periodicitatea și reîntoarcerea fatală a acelorași fenomene este esența regimului terestru.

Viața poate să fie redusă la ideea unei oscilații vibratorii, în două sensuri.

Fie interiorizare, fie exteriorizare, toate formele energiei vibratorii sunt periodice; cosmologia, biologia și fiziologia sunt dominate de această lege.

Inspirație și expirație, diastolă și sistolă, somn și veghe – toate-s ritmice.

Constatarea aceasta o vom face la un mare număr de fenomene fiziologice: presiunea arterială, puls, fixația oxigenului, eliminarea acidului carbonic, care prezintă în aceeași zi și la aceeași oră un maximum și un minimum periodic. Frigurile au crize care se repetă și fiecare din accesele de febră prezintă

fluctuații secundare periodice. Frunzele trec de la poziția diurnă la poziția nocturnă printr-o serie de oscilații regulate.

Cu interes vom vedea într-un acvariu că mișcările unor viețuitoare denumite *Convoluta* urmează ritmul mareelor. În psihologie, nici o mișcare a vieții estetice și morale nu scapă de fluxul și refluxul sforțării și al rezistenței, de expansiunea centrifugă și de agonisirea centripetă, de altruism și egoism, de simțul de adaptare care unifică și de acela de secțiune care împarte.

De altfel, periodicitatea nu există numai la baza marilor mișcări vitale, ci este și la aceea a actelor celor mai obișnuite ale vieții zilnice.

Să ne aducem aminte de seria bună și seria rea, de răul care vine în serie și de proverbul popular: "Nici un rău nu vine singur".

Ce să mai zicem despre seriile de boli, despre seriile de sinucideri și mai ales de periodicitatea în materia catastrofelor, cutremurelor de pământ, a uraganelor, a foametei și a maximului pluviometric?

Observând în fiecare noapte armata stelelor, caldeenii au descoperit că fiecare evoluție siderală avea ecoul ei pe Pământ, corespunzând unei serii de fenomene, evenimente, întotdeauna aceleași.

Primul care a descoperit această coincidență s-a minunat mult și a notat-o, iar cei care veniră după el au constatat că observația era exactă și au fixat-o pe cale de lege. Atunci, și numai atunci, s-au întocmit tabelele unde alături de indicații pur astronomice se făcea și mențiunea evenimentelor legate de fenomenul cosmic.

Templele posedau o întreagă bibliotecă de cărămizi arse cu scrieri cuneiforme, astrologice, unde se găseau adunate, ca într-un adevărat cod, semnele care anunțau destinul.

Astrologia a fost fondul înțelepciunii chineze, mongole, caldeene, arabe și rabinice.

Păstorul singuratic, pătruns de privirile Cerului a fost cel dintâi interpret al său, cel dintâi astronom și cel dintâi astrolog.»[1]

---

[1] Maspero: *Histoire des peuples de l'Orient.*

"Dintr-un anumit punct de vedere, omul, copilul de la începutul civilizației, cu mentalitatea lui primitivă, ne-a fost mult superior, fiindcă a fost foarte aproape prin percepția lui de simțul vieții și al morții, iar contemplarea marilor perioade de timp și a infinitului cosmic a dat omului de atunci o mare demnitate a spiritului și o deplină indiferență în fața morții."[1]

"Studiind mișcarea astrelor, primii observatori și-au dat seama de micimea noastră și de relativitatea vieții noastre pe Pământ, fiindcă până la urmă au socotit că nu suntem decât jucăriile acestor forțe fantastice de care suntem înconjurați, iar întregul nostru destin nu este altceva decât răsfrângerea mișcării lumilor în mijlocul cărora ne aflăm.

Destinele se statorniceau întâi în Cer, sub chipul fatalității, de care nimeni nu poate scăpa dar, pe care, oricine o poate cunoaște, dacă știe să descifreze tainele acestui Cer.

Influențele astrelor se modifică, se întăresc, se anulează reciproc, după intensitatea cu care se manifestă, după locul ce-l ocupă pe firmament, unul față de altul, sau după ora și luna, anul, când se înalță sau se coboară la asfințit."[2]

Cerul va arăta problema ursitei omenești, care este scrisă acolo sus, iar omul o va ști, deslușind tainele Lunii, Soarelui și ale celor cinci Planete, care prin activitatea lor ne dau la iveală tainele sorții.

Aceste planete sunt niște adevărați zei care au un caracter propriu, pe care trebuie să-l studiem. De aceea oamenii le observă viața, dragostele, tovărășiile, luptele, geloziile, capriciile, răzbunările și prieteniile care toate răsună îndelung în acțiunile și în lucrurile omenești.

Se credea că fiecărui om îi este hărăzită o stea care se naște și moare o dată cu el; că omul i-a fost și-i va rămâne rob până la ultima suflare.

---

[1] Emerson.

[2] Maspero: *Histoire ancienne des peuples d'Orient.*

În rezumat, intuiția celor vechi a apropiat în așa fel Cerul de Pământ, încât Cer și Pământ formau un singur tot. Atât de mare era corespondența, atât de adâncă, de intimă și de absolută!

Cei vechi au inventat, au cunoscut și au explicat Zodiacul. El este drumul planetelor ce se mișcă pe lățimea unei benzi destul de largi care face înconjurul Cerului. Soarele execută și el o mișcare aparentă și anuală.

Numele Zodiacului se trage de la semnele care aveau forme deosebite, omenești sau animale, pe care bătrânii Magi le-au determinat și descoperit în poziția stelelor care se aprindeau noaptea pe cer. Aceste figuri imaginare se refereau la constelații seriale, împrăștiate pe tot parcursul Zodiacului.

Cei vechi au împărțit Zodiacul în 360 grade; 30 grade corespundeau unei constelații și unei luni.

Pentru caldeeni, semnele zodiacale erau realități concrete, vii, lucrătoare, care reaminteau ființele și animalele cerești. Studiile actuale asupra originii Zodiacului tind să arate că el a fost caldeean, dar a fost conceput și de alte numeroase popoare: arabi, chinezi, sciți. Documentele cele mai vechi ne arată că, 3000 de ani înainte de Hristos, astronomii caldeeni au notat că primăvara începea în momentul când Soarele ocupa Taurul, simbolul lui Mardouk, care semnifica Soarele primăverii.

Scorpionul corespundea echinocțiului de toamnă; venea apoi iarna cu semnele ei: Vărsătorul și Peștii.

Tabelele cele mai recente ne arată că cele 12 semne ale Zodiacului erau complete încă cu 600 de ani înainte de Hristos și că aceste semne erau: *Berbecul, Taurul, Gemenii, Racul, Leul, Fecioara, Cumpăna, Scorpionul, Arcașul, Țapul, Vărsătorul de Apă* și *Peștii.*

Planetele, fiind considerate drept niște ființe care se plimbau prin mijlocul Cerului, era firesc să se observe că ele, ca și oamenii, ar avea anumite slăbiciuni, preferințe față de anumite semne zodiacale.

De aici noțiunea de domiciliu planetar.

Spre deosebire de planete și semne, Casele Cerului, – șase deasupra Pământului și șase sub Pământ, – erau absolut fixe; în număr de 12, ca și semnele de care-s stăpânite.

Bătrânii Magi, au statornicit pentru Casa I și a VIII-a stăpânirea planetei Marte, care guvernează temperamentul și moartea; pentru a II-a și a VII-a stăpânirea planetei Venus, care guvernează averea și asociația; pentru a III-a și a VI-a a planetei Mercur, care cârmuiește scrisul și servitutea; a IX-a și a XII-a sub stăpânirea lui Jupiter, guvernând călătoriile, ideea sau izolarea. În fine, a X-a și a XI-a, guvernate de Saturn, prezidează situația socială și protectorii.

Planetele Saturn și Marte sunt rele, Jupiter și Venus bune, iar Mercur convertibil.

În general, ca și oamenii, planetele sunt sensibile la influențe reciproce și în întâlnirile pe care le au pe drumul Zodiacului, se influențează în bine sau în rău. Din aceste poziții, din aceste întâlniri, cei vechi trăgeau concluzii, prorociri și dădeau sfaturi.

Zodiacul este o creație pământească, adică Cerul văzut de la noi; după cum propovăduia Hipparc, el arăta viața lucrurilor ce sunt aici pe Pământ.

În Zodiac, cei vechi regăseau trupul omenesc.

Profilând pe cercul imens al Zodiacului un corp gigantic, găseau că primei Case a Cerului, adică cea a Berbecului, îi corespunde capul și că picioarele corespund Casei a XII-a, ultima, aceea a Peștilor. În semnul Taurului se așază gâtul și ceafa; în acela al Gemenilor, umerii și mâinile; în a patra, a Racului, pieptul și plămânii; în a cincea, a Leului, inima și șira spinării; în a șasea, a Fecioarei, măruntaiele, în a șaptea, a Cumpenei, mijlocul cu rărunchii; în a opta, a Scorpionului, părțile sexuale; în a noua, a Arcașului, coapsele și femurul; în a zecea, a Țapului, genunchii și articulațiile; în a unsprezecea, a Vărsătorului, glezna și fluierul piciorului și, în fine, în a douăsprezecea, a Peștelui, tălpile picioarelor."[1]

– Acestea sunt, în puține cuvinte, Sărmane Dionis, simbolurile astrologiei străvechi, pe care voi, oamenii de azi, mai că nu le înțelegeți și adesea, cu neștiință, le luați în batjocură.

---

[1] Dr. Javorski: *Géon, la terre vivante.*

Observațiile astrelor făcute zi de zi, timp de sute de ani, au început să constituie o adevărată învățătură; atunci corpul învățat și sfânt al preoților caldeeni și babiloneni și-au apropiat această învățătură sub forma unei discipline mistice și absolut secrete.

Astrologia a devenit o știință care era numai la îndemâna unui cerc restrâns de persoane și speculată de aceștia.

Preoții astrologi au devenit sfetnici de fiece zi ai Regilor; printre ei Sargon și Assurbanipal au fost cei mai mari prețuitori ai acestei științe. Toate marile războaie, toate alianțele cu celelalte popoare se încheiau sub consultul momentului astral favorabil.

După cucerirea Asiei de către Alexandru cel Mare, care avea și dânsul un astrolog particular, astrologii caldeeni s-au răspândit în Grecia și în Italia, unde au deschis școli și au creat un formidabil curent pentru tânăra, dar totuși așa de vechea știință.

Primul pas pe care l-au făcut a fost în Egipt. "Aici astrologia a îmbrăcat un caracter religios, cu un misticism particular, exprimat adeseori printr-un simbol poetic, iar prorocirea astrală era adesea o disciplină de vizionar. Teologia pe care se baza avea drept doctrină fundamentală ideea unei înrudiri a sufletului, care încălzește și întărește trupurile noastre supuse pierii, cu focul veșnic care luminează Cerul. Cel mai mare și entuziast apărător al doctrinei a fost marele Hipparc. El zicea că numai această asemănare cu stelele îngăduie spiritului uman, care nu este altceva decât o ființă necunoscută, coborâtă din eter, să cunoască natura ființei încântătoare și strălucitoare din care a purces. *Contemplația Cerului devenea o sfântă cuminecătură.* Părăsind învelișul material, rațiunea se ridică până în inima Dumnezeilor siderali și primește de la ei revelația caracterului lor și a rostului mișcărilor lor armonioase. Rațiunea devine de asemenea ucenicul puterilor stelare, care arată fenomenele cosmice, cursul și durata revoluțiilor lor, hotărând forța numerelor, dotate cu o putere hotărâtoare.

Astrologia își făcea fală prevăzând întâmplările omenești cu aceeași precizie cu care prevedea eclipsele, iar această descifrare savantă era pentru adepții ei regina științelor.

Sub Ptolemei astrologia a fost într-o favoare extraordinară."[1]

– Modestia mă împiedică, scumpul meu elev, să mă laud prea mult, însă eu, Hermes Trismegistos, am fost poate cel mai mare Astrolog al lumii vechi egiptene.

La poarta Templului, unde serveam ca mare Preot, slujind lui Osiris, Zeul Soarelui, sta scris:

"Sunt
tot ceea ce este,
tot ceea ce a fost, tot ceea ce va fi,
nici un muritor nu mi-a văzut chipul."

În Templul acesta au ajuns să vadă cu ochii minții marii profeți de mai târziu și învățați ca Moise, Socrate, Platon și Pitagora. I-am pus la încercări crunte, care au durat ani de zile, în care au trăit în cel mai pur ascetism și învățătură.

Au ajuns să evolueze pe acel plan superior, care te apropie de Dumnezeu și atunci au devenit *inițiați* și, ca atare, au săvârșit ceea ce voi numiți azi minuni și a căror explicație nu e altceva decât o îndemânatică mânuire a forțelor astrale, pe care numai cei anume educați le pot cârmui. Ei au avut viziunea integrală a lumii sub chipul unei filosofii care a rămas cel mai pur izvor, de la care și azi se adaptă mințile voastre.

Ocupându-mă de astrologie, în crezul meu, această știință a devenit hermetică, adică închisă ca într-un cerc, accesibilă numai acelora pe care i-am considerat demni să o învețe.

Am practicat sistemul *Marilor Arcane,* simboluri în 22 de figuri, care reprezintă evoluția omului; iar în chipul acestor figuri găsești destinul și evoluția fiecăruia dintre voi acolo pe Pământ și apoi în marele sistem al Creatorului. Ți-l voi explica mai târziu.

Cărțile mele principale pe care te îmbii să le citești sunt: *Asclepius sive de natura deorum dialogus*, *Pimander*, *Astrologia* și *Revolutionibus Nativitatum*.

Să trecem mai departe...

---

[1] F. Cumont: *L'Égypte des Astrologues.*

Continuatorul meu a fost Ptolemeu Alexandrinul, care, pe drept cuvânt, a fost numit *Prințul Astrologilor*. Acesta a scris un mare tratat de astrologie denumit *Tetrabiblonul* și *Centrilogul*, adică cele 100 de reguli astrologice.

Astrologia a fost cu succes introdusă în Italia, unde a fost bine primită de August și ocrotită de Tiberiu. Să nu râzi când îți voi spune că acest crud tiran a crezut până într-atât în astrologie, încât știind singur cum se face un horoscop și care sunt regulile acestei științe, controla pe toți sfetnicii de la Curtea sa pe această cale. Pe cel ce îl găsea suspect, îl suprima. Marii astrologi din aceste vremuri au fost: Manilus și Firmicus Maternus.

La căderea Imperiului Roman, arabii primiră astrologia în țara lor și-i dădură o mare amploare. Cel mai strălucit dintre învățații de specialitate a fost Albumazar, care a făcut aproape cu o mie de ani înainte prezicerea Revoluției Franceze. Și Imperiul de Răsărit a avut cultul astrologiei, care înflorea ca nicăieri mai bine în țara plină de dialecticieni, filosofi și sofiști și în preajma tronurilor înconjurate cu un fast și un lux unice în lume.

Filosoful Leonțiu, tatăl Împărătesei Eudoxia Augusta, era un mare astrolog. Făcând horoscopul fiicei sale, în anul 394 d. H., și-a dat seama că scumpa lui copilă avea un destin minunat, și atunci, pur și simplu, a dezmoștenit-o, dând toate bunurile celor doi fii ai săi Valerius și Genezius, motivând acest act pe considerația că Eudoxiei îi destina Cerul altă avere și har decât acelea pe care el i le putea da. Această dispoziție testamentară stârni un imens scandal și indignarea justificată a fiicei care se duse de-a dreptul să se plângă tânărului Împărat al Bizanțului, Teodosiu II. Împăratul ascultă plângerea Eudoxiei însă fu atât de răpit de farmecul ei încât o luă imediat de soție, ceea ce, evident, justifica horoscopul și măsura luată de părintele ei.

Timpurile tulburi ale primului început al Evului Mediu nu ne dau lămuriri îndestulătoare despre mersul astrologiei în acea epocă, însă prin secolul al XII-lea, Sfântul Toma din Aquino apare ca un fervent adept și apărător al astrologiei.

La curțile regilor, astrologii sunt în mare favoare. Astfel, Alfons din Castilia (1065 – 1109); Carol al V-lea (1337 – 1380);

Carol al VI-lea (1368); Carol al VII-lea (1403); Ludovic al II-lea (1423); toți, dar absolut toți aceștia, au fost cei mai mari susținători ai astrologiei. De altfel erau ei înșiși buni astrologi.

Secolul care a precedat Renașterea a fost o epocă strălucită pentru dezvoltarea științelor. O întreagă pleiadă de matematicieni așază astrologia pe baze de matematici pure. Apar faimoasele Table Alfonsine, făcute de Monteregio și operele lui Placidus De Titus etc.

Mă opresc un moment asupra reginei Caterina de Medicis, una din cele mai faimoase ocultiste ale lumii, cea mai sinceră și entuziastă protectoare a Magilor.

O fac fiindcă în preajma dânsei a trăit și a scris faimoasele profeții cel mai mare clarvăzător și astrolog al timpurilor noi, Michel de Notre-Dame sau după numele latinizat *Nostradamus*.

Trebuie să știi povestea lui, căci a avut una din cele mai dramatice și interesante vieți. Drama existenței sale a dat fructul amar al prezicerilor care s-au verificat într-un mod halucinant în tot timpul, de când le-a scris, adică de la 1555, încoace și se vor verifica până la cea din urmă limită a lor, adică până în anul de grație 3500.

În orășelul provincial Saint-Rémy a văzut lumina zilei Michel de Notre-Dame, mlădiță și strănepot din tribul de profeți ai Isacharilor. Tatăl și bunicul său erau amândoi medici și astrologi vestiți. Tot interesul și dragostea și-au revărsat-o cei doi bărbați, rămași de timpuriu văduvi, asupra tânărului copil, drăgălaș și deștept din cale-afară. În fiecare seară, pașnicii locuitori din târgușorul retras puteau vedea, la lumina unui opaiț, copilașul minune care-și încâlcea degețelele în bărbile albe ca niște fuioare ale celor doi moșnegi care, cu glas șoptitor și înfiorat, dăscăleau mereu mica odraslă.

Tânărul băiat arăta de timpuriu predispoziții bizare; în loc să se joace cu ceilalți copii, el căuta cu ochii pe cer mersul aștrilor, dădea explicații meteorologice, deslușind în modul cel mai minunat fenomenele cele mai de nepătruns.

Curând, toți profesorii lui rămaseră uluiți de explicațiile ce le dădea el asupra fenomenelor cosmice și nu mai avură ce să-l

învețe. După puțin timp Nostradamus se înscrise la bacalaureat și trecu examenul într-un mod strălucit.

Fu silit să-și întrerupă studiile din cauza ciumei care izbucni la Marsilia, în timpul căreia se distinse foarte mult ca infirmier și ca dătător de sfaturi în materia atât de necunoscută atunci a profilaxiei și dezinfecției al căror precursor pare să fi fost.

După această campanie se reîntoarce la Montpellier, unde își ia doctoratul în medicină, în niște condiții excepționale, stârnind entuziasmul întregului oraș și al cetății universitare prin modul strălucit cu care înfrunta pe celebrii profesori care, sub președinția renumitului Anton Romier, îl hărțuiau fără milă.

Învinse!

Marele clopot al școlii sună în ziua succesului, arătând după datină cetățenilor orașului că un nou Doctor în medicină a fost uns de docta Facultate, iar a doua zi întregul Colegiu profesoral, tot după datină și cu o fanfară în frunte, se duse să-l ia de acasă și să-l petreacă până la biserică, unde avu loc ceremonia consacrării.

Ceremonialul urmă după ritualul obișnuit: Nostradamus fu împodobit cu o bonetă de catifea pe cap, i se strecură un inel în deget, fu încins cu o centură de aur, primi în mână o carte a lui Hippocrat și fu așezat într-o strană, alături de decan. Toți profesorii, unul după altul, se înclinară grav în fața lui și apoi îl sărutară. După un discurs final ceremonia se termină...

Nostradamus deveni unul din primii doctori în medicină de la renumita facultate din Montpellier.

Practică medicina cu mare succes și se însură, având doi copii. Mai mult de trei ani se săvârșesc într-o mare fericire. Credea că zilele i se vor scurge senin și dulce și că va îmbătrâni în plină mulțumire. Era mulțumit când catârul îl ducea la căpătâiul unui bolnav, dar era și mai fericit când îl readucea acasă, căci acolo îl aștepta o nevastă drăgălașă și doi copii minunați. Copiii crescură: cel mai mic se da jos din leagăn și încerca primii pași; cel mai mare râdea cu haz, văzând globul pământesc modelat în ceară, așa cum și pe vremuri Nostradamus râdea, când i-l arăta bunicul. Cu mare duioșie, părintele se gândea că, repede, repede, își va învăța copiii așa cum a fost și el dăscălit. Inima i se umplea de speranță,

îi îngrijea pe toți trei, nevastă și copii, cu o dragoste nesfârșită. Fiind mare maestru în farmacie, inventă elixiruri și pomezi cu care îi dregea și-i ungea, doar or fi cât mai rumeni și cât mai frumoși.

Ei bine, omul acesta care în scurtă vreme va prezice viitorul până la limita cea mai de pe urmă, omul acesta n-a simțit oare că se apropie nenorocirea aici, în căminul lui, unde totul îi inspira numai lumină și liniște?

Nu vedea oare în femeia lui, bucuria ochilor și a inimii lui, forma unui cadavru?

Dimineața, când dânsa își punea tulpanul pe cap, nu vedea într-însul lințoliul negru al doliului?

Nu vedea oare în clipe de groază pe aceste trei ființe atât de mult iubite întinse fără viață, cu lumânări la căpătâi, nu era îmbiat oare să le spună acestor ființe dragi, să le strige ca scos din minți, oribila soartă care-i amenință?

De ce nu izbutește să sugrume moartea și să-i apere pe cei dragi, împotriva destinului nemilos?

Oare Dumnezeu i-a cruțat viziunea propriei sale nenorociri?

"Tulburătoare taină!...

Nevasta și copiii mor într-o săptămână! Nostradamus rămâne singur! Șovăie! E copleșit de durere! Barba îi ajunge genunchii, iar ochii lui albaștri, strălucitori ca Cerul unde lucea cândva Soarele, sunt acum stinși și storși de lacrimi.

Sipetul unde sunt încă hăinuțele copiilor e aproape; îl deschide și vede veșmintele mici care acopereau cu câteva zile înainte carnea fragedă și rumenă a copiilor săi. Tatăl își aduce aminte de mângâierile lor dulci...

În același timp, însă, savantul, medicul, se minunează și se întreabă, care este oare răul atât de fulgerător pe care el n-a putut să-l învingă?... Își reamintește de leacurile care le-a dat scumpilor bolnavi și revede ultimele spasme ale celor adormiți întru Domnul. Toate bolile se perindă înaintea minții lui, cu horcăieli, cu spasme, cu delirul lor și-i revine în minte tot ceea ce știința modernă și maeștrii din vechime au scris asupra lor; din toată știința, nu uitase nimic, respectase totul.

Deznădăjduit, Nostradamus, se uită cu jale la fuiorul care parc-așteaptă pe drăgălașa gospodină să revină și să-i toarcă mai departe caierul...

Singur... Nostradamus este singur!"[1]

– Atunci, Sărmane Dionis, s-a întâmplat ceea ce este adeseori hărăzit omului care trece prin mari dureri.

Nostradamus, ultima mlădiță din tribul Isacharilor, fiind uns cu mirul durerii, devine vizionar. Darul profeției se redeșteaptă în sufletul său obidit... Se mută într-o localitate mică din Provența, anume Salon, și aici scrie faimoasele *Centurii*, în care prevede viitorul lumii până la anul 3500. Lucrarea o dedică regelui de pe atunci, Henric al III-lea, cu o umilă introducere, care glăsuiește așa:

"Dieu se sert, roy, de ma bouche
Pour t'annoncer la vérité.
Si ma prédication te touche
Rends grace à la Divinité."[2]

Prin catrenul acesta, Nostradamus nu susține altceva decât că a fost inspirat de Duhul Sfânt, atunci când a făcut prorocirile și că meritul nu este al lui, el fiind numai un interpret al lui Dumnezeu.

Nu este locul să îți spun în ce constau prezicerile lui, căci ar fi mult de povestit. Pot însă să-ți arăt că a anunțat cu câțiva ani înainte moartea celor doi Henrici, al II-lea și al IV-lea, Revoluția Franceză, decapitarea lui Ludovic al XVI-lea, epoca Napoleoniană, sfârșitul lui Napoleon I, problema comunismului, Liga Națiunilor, războiul din 1936 din Spania, apariția lui Hitler și a lui Mussolini, cutremurul catastrofal din Asia Mică din decembrie 1939 și, în sfârșit, marele războiul mondial din 1939.

---

[1] Moura et Louvet: *La vie de Nostradamus* (prelucrare).

[2] *"Bunul Dumnezeu întrebuințează, rege, gura mea; Ca să-ți vestesc adevărul.; Dacă prorocirea mea te privește; Adu mulțumiri Celui de Sus."*

Toate aceste prorociri sunt scrise în versuri, în franceza veche, adeseori coruptă, cu greșeli intenționate și cu o cheie, pe care savanții s-au trudit, dar nu reușit să o găsească.

Rostul acestei ciudate opere a fost să-l pună la adăpost de neplăcerile timpului său. Oamenii erau dispuși să vadă în *Centurii* o lucrare de magie, iar pe de altă parte, Nostradamus nu a voit să facă înțelese prezicerile sale, decât o dată cu pasul și mersul vremurilor. Este de la sine înțeles că ar fi fost pur și simplu neînțeles de contemporanii lui, dacă ar fi prezis forme și evenimente sociale, care nu erau la nivelul înțelegerii din acele vremuri.

Prezicerile lui au avut un succes fără seamăn, căci rana și moartea lui Henric al II-lea, prezise de el întocmai, l-au consacrat.

Nostradamus îmbătrânea... se apropia de 60 de ani. Devenise consilierul cel mai prețuit al Caterinei de Medicis și favoritul lui Carol al IX-lea care știind pe bătrânul astrolog bolnav, vine el însuși, însoțit de întreaga sa Curte, să-l viziteze la Salon.

Nostradamus ajunge un personaj venerat, însă boala de care suferea – hidropizia – se înrăutățește și sărmanul mag moare în noaptea de 1 iulie 1566, singur, fără nimeni lângă el, după cum și-a prezis-o:

"... Proches parents, amis, frères du sang
Trouvé tout mort, près du lit et du banc..."[1]

"Tot orașul fu cuprins de jale. Toți oamenii plângeau pe marele dispărut, unii gândind cu jind că nu vor mai primi pomeni din mâna lui, alții cugetând că fala orașului lor a apus, o dată cu moartea lui Nostradamus, care cinstise acel ținut cum n-o făcuse nimeni până la el.

Dar marele mag intrase în legendă, încă din timpul vieții, astfel că nu fu de mirare nimănui, auzind în curând o stranie poveste.

---

[1] *"...Apropiați, prieteni, frați de sânge; Găsit mort, lângă pat și masa de lucru..."*. (n. e.)

Murise ori ba Nostradamus?

Nu scrisese, oare, dânsul, negru pe alb: că va fi silit să-și termine profețiile după moarte, fiindcă nu izbutise în timpul vieții s-o facă? Se statornici pe loc ideea că Nostradamus s-ar fi închis de viu, nevătămat, în cavou, cu o lampă, cu hârtie, cu pene de scris, cerneală și cu cărți multe. Acolo continua să lucreze.

Prevăzând tulburările sociale care urmau să se abată în curând asupra Provenței, Nostradamus s-ar fi gândit la această onorabilă retragere, pentru a putea lucra în tihnă... Simplu și clar!

Această stranie poveste dăinui multă vreme și nu puțini fură cetățenii din Salon care se strecurau tiptil, tiptil, în biserica unde fusese îngropat Nostradamus și care își puneau urechea pe lespedea mormântului, sperând să audă scârțâitul penei de scris..."[1]

Pe mormântul lui există și azi un epitaf, pe care stă trecut pentru vecie:

"Aici zac oasele ilustrului Michel Nostradamus, singurul care a fost demn, după judecata întregii lumi, să scrie cu o pană dumnezeiască, întâmplările viitoare ale lumii, după influența astrelor. A trăit 62 ani, 6 luni și 17 zile și a murit la Salon în anul de grație 1566.

Posteritatea să nu-i tulbure odihna!"

Porunca de dincolo de mormânt n-a fost ascultată; bande de țărani au prădat micul orășel în lung și în lat cu câteva decenii mai târziu, în timpul Revoluției Franceze. Au ajuns în biserică și au crezut că vor jefui un mormânt bogat; oasele lui Nostradamus fură răvășite și odihna lui fu tulburată. Notabilii orașului Salon aduseră, însă, la cunoștința jefuitorilor, pe un ton imperios, că mormântul încălcat era al unui profet al Revoluției Franceze; convinși și rușinați, tulburătorii adunară cu grijă oasele înălbite, le așezară în raclă. De atunci încoace, cu drept cuvânt se odihnește în mica bisericuță cel mai mare profet al vremurilor moderne, personaj straniu, fantastic, aproape legendar, a cărui operă este citată cu respect și cu teamă.

---

[1] Moura et Louvet: *La vie de Nostradamus*.

Contemporan cu acest mare astrolog a fost *Regiomontanus*, alias Müller, născut la 6 iunie 1436 la Königshoven, care, în afară de contribuția pe care o aduse astrologiei, corectă Tablele Alfonsine și lucră o tabelă de ascensiuni drepte pentru toate punctele Zodiacului, fiind în același timp și autorul unor Efemeride, adică tabele de poziții planetare, valabile pentru 30 de ani, lucrare care se vându cu un preț mare și avu un succes imens.

De remarcat și interesant de spus este că acest astrolog a fost consilierul intim, în această calitate, al lui Matiaș Corvinul, Craiul Ungariei.

În aceeași epocă profesa cu o rară distincție, la o catedră de matematici din Ferrara, *Luc Gauric*, care se dedică cu pasiune studiului astrologiei, fiind foarte apreciat de marii seniori din acea vreme. A fost numit Episcop la Civitad și a scris multe tratate de astrologie, cu deosebire asupra accidentaților și a schilozilor.

În secolul al XVI-lea se născu *Joseph Cardan*, care deveni un medic celebru și un tot așa de celebru astrolog. De la dânsul datează cele mai renumite aforisme în materia noastră.

Mai vine apoi faimosul *Paracelsus*, medic alchimist, filosof și astrolog. Figura lui a fost una din cele mai de seamă ale secolului. Lui i se datorează, în materie de medicină, reluarea teoriei vechi a umorilor, prin studiul formațiunii intracelulare. Și tabloul lui Mendeleev arată că ceea ce profesa Paracelsus, transmutația metalelor, n-a fost un vis ci o intuiție științifică genială. A fost socotit un astrolog de seamă, căci el a reluat vechea aplicație a astrologiei în materie de medicină, fondând astrologia medicală de azi.

Mai intră în același timp în rândul cercetătorilor noștri marele *Tycho Brahe*, celebrul astronom și astrolog particular al regelui Rudolf al II-lea al Ungariei, care era un serios și un mare prieten al astrologiei. El a fost protejat și de Frederich al II-lea, care îl numi profesor universitar de astrologie la Copenhaga. Este autorul unei apologii asupra astrologiei.

Cea mai reprezentativă figură a lumii de pe atunci a fost însă *Johannes Keppler*, născut la Württemberg, la 27 decembrie 1571 și mort în 1630. Keppler este, alături de Newton, cel mai mare

astronom, autorul unor legi fundamentale ale mecanicii cerești. S-a ocupat și cu astrologia, iar după o practică îndelungată a exclamat: "20 de ani de experiență m-au convins de adevărul astrologic". A emis prezicerea celebră a morții generalului Wallenstein, al cărui horoscop a ajuns până la noi. Prorocirea funebră l-a tulburat adânc pe general, care l-a expulzat pe Keppler din Germania. Profeția însă s-a împlinit.

Părintele astrologiei științifice de azi a fost *Jean-Baptiste Morin de Vilefranche*, fost profesor de matematici la Colegiul Francez. Era intimul sfătuitor al Cardinalului de Richelieu și mai târziu al lui Mazarin. A făcut horoscoape rămase celebre, printre care cel al lui Gustav Adolf, prezicându-i moartea violentă, și al lui Ludovic al XIII-lea etc. Este autorul unui renumit tratat de astrologie, consultat și azi de toți astrologii moderni, denumit *Astrologia Gallica* și al unei alte opere *Știința Longitudinilor*.

După papii *Leon al III-lea*, *Silvestru al II-lea*, *Honoriu al III-lea*, *Urban al V-lea* și alții, prieteni ai astrologiei, enciclopediștii și în special Voltaire s-au declarat dușmani hotărâți ai acestei științe, care între timp fusese dezonorată de horoscoape ieftine, făcute de șarlatani în scop mercantil. Argumentele lui Voltaire nu sunt de ordin științific și astrologia nu are a se războ cu ele.

Vechea știință a Magilor dispare pentru un timp de pe orizontul preocupărilor raționalismului lui Descartes și a disciplinei științelor noi, spre a ridica cu mândrie capul, în jurul anilor 1880 – 1900. O pleiadă de politehnicieni francezi, în frunte cu *Paul Choisnard*, așază astrologia pe baze științifice, supunând-o, prin procedeul calculului probabilităților, la un factor astrologic de o frecvență specială, așezând astfel definitiv vechea astrologie pe tiparul unei științe experimentale. Opera lui Paul Choisnard și a colaboratorilor săi *Ernest Caslant* și *Maillaud* precum și aceea a lui *Pierre Piobb*, *Henry Selva* și *C. Nicollaud* este imensă și formează biblioteca oricărui astrolog de azi.

Nu pot încheia această expunere referitoare la istoricul astrologiei fără a aminti de existența ei în țările românești.

Chestiunea se pune cu greu în timpurile critice ale evului mediu românesc, în care preocuparea de bază a străbunilor noștri a fost aceea de a-și conserva ființa și neamul, amenințate la fiece pas de dușmani.

Pe de altă parte, nobila disciplină a astrologiei trebuia să se dezvolte într-un cadru cultural care presupunea cunoașterea astronomiei, a matematicilor superioare și a unui esoterism neoplatonician și gnostic, proprii unei civilizații înaintate, departe de a fi ajunsă de noi în acele vremuri.

Aveam, ce-i drept, așezările mistice moștenite de la geți și sciți, care au fost deținătorii științei primordiale atlante, însă acestea s-au ocultat încă de timpuriu, spre a se conserva sub forma și în chipul basmelor, al proverbelor și al simbolurilor.

Folclorul a închipuit un adevărat tezaur din care un Creangă, un Ispirescu, sau un istoric de talia lui N. Densușianu, au cules adevărate nestemate ale gândirii mistice românești.

În acest trecut îndepărtat, astrologia aștepta un respir istoric care să-i ușureze apariția. Aceasta se proiectează în timpul domniei lui Mihai Viteazu, când, sub chipul sfielnic al ghicitoriei, apare *Rujdenița* scrisă de Popa Ion din Sânpetrul Ardealului. Această carte de zodii, care din nefericire ne-a parvenit incomplet, s-a strecurat în Țara Românească pe calea bizantino-slavă și are în ținuta ei ceva demn de semnalat, în sensul că ea este semănată cu îndreptare fundamentate pe rugăciuni și practici creștine, menite să ușureze fatalitățile astrale.

Adevărata astrologie, așa cum o cunoaștem azi, avea să mai aștepte încă un secol spre a înflori în preajma tronului celui mai tragic însemnat de destin domnitor, Vodă Constantin Brâncoveanu. E tulburătoare reflexia pe care sunt ispitit să o fac că tocmai acest voievod român, care a înscris prin moartea lui năprasnică, împreună cu copiii săi, cea mai sinistră pagină din istoria neamului vostru, a cultivat astrologia și a ținut cu mare cinste în umbra scaunului său domnesc pe marele zodier, jupânul Ion Frâncu, zis Ion Românul.

Persoana acestuia a rămas o enigmă, fiindcă obârșia, data nașterii și a săvârșiri lui din viață au rămas necunoscute.

Ion Românul se integrează însă într-o mișcare mistică și astrologică ce s-a dezvoltat la curtea Brâncoveanului. Conducerea acesteia o avea unchiul după mamă al voievodului și anume postelnicul Constantin Cantacuzino, un mare cărturar în acele vremuri, care își desăvârșise studiile la renumita universitate din Padova, unde astrologia era la mare cinste. Astrolog pasionat, postelnicul nostru întreținea legături cu profesioniștii italieni, care-i trimiteau regulat calendare cu preziceri anuale referitoare la evenimentele politice internaționale. Acest material a fost prelucrat de Ion Românul și prezentat anual domnitorului sub titlul de *Folet Novel*. Manuscrisul acestei opere a fost descoperit de Odobescu în 1865. El ne prezintă pe Ion Românul sub înfățișarea unui iscusit astrolog, înzestrat cu o cultură generală foarte aleasă.

După apariția Foletului Novel, floare de o zi răsădită din Apus pe glia strămoșească, timp de trei veacuri, cad obloanele tăcerii. Va sosi însă timpul, și-l simt aproape, când aceste preocupări vor fi reluate, întru cinstirea acelora ce le-au avut ca alean în ceasuri de cumpănă, și, poate, spre folosul cititorilor din timpurile voastre, dornici de a întrezări prin ceața efemerelor întâmplări, piscul înalt al permanențelor, luminat de soarele dragostei și al înțelegerii.

... Și acum, un ultim popas pe calea pilduirilor ce privesc trecutul astrologiei.

Mari scriitori și savanți sunt interesați și scriu asupra astrologiei, precum Balzac și mai ales Goethe care, în al său nemuritor *Faust*, exclamă:

"DÄMON!

Wie an dem Tag, der dich der Welt verliehen,
Die Sonne stand zum Grüsse die Planeten,
Bist alsobald und fort und fort gediehen,
Nach dem Gezetz wonach du angetreten.
So must du sein, dir Kannst du nicht entliehen.
So sagten schon Sibyllen, so Propheten;
Und keine, Zeit und keine Nacht zerstückelt,
Geprägte Form die lebend sich entwickelt...."

"DEMON!

Din ziua când ai coborât pe pământ
Atunci când Soarele saluta planetele,
Neîncetat ai prosperat, după legea căreia ești supus.
Așa îți e sortit să fii,
Căci nu poți fugi de tine însuți.
Așa au grăit sibilele și profeții
Nici timpul și nici vreo putere nu pot distruge
O formă încarnată care se dezvoltă trăind..."[1]

Tot Goethe este acela care își descrie astfel nașterea după influența astrală în curs la data când a venit pe lume:

"Am venit pe acest pământ la Frankfurt pe Main, la 28 august 1749, pe când ceasul bătea 12 din zi. Constelațiile erau favorabile, Soarele se găsea în semnul Fecioarei; Jupiter și Venus erau în aspect bun cu dânsul; Mercur nu era defavorabil; Saturn și Marte erau neutre, însă numai Luna plină, din ziua aceea, vibra prea viu, mai ales că ora planetară a ei începuse. Ea se ocupase ca să vin pe lume până când ora planetară nu expiră. Aspectele bune apreciate atât de favorabil mai târziu de astrologi au fost fără îndoială explicația că am rămas în viață, căci prin stângăcia moașei toți au crezut că eram mort când m-am născut; numai după mari sforțări, am putut vedea lumina zilei"[2].

Printre savanții actuali, un mare admirator al astrologiei este marele fizician *A. Einstein*.

Țin să notez aici că *Georges Clémenceau* va uza întotdeauna de sfaturile unui astrolog francez, Silvain Trebucq. Dictatorii înșiși, vor avea în permanență în preajma lor câte un astrolog. *Mussolini* s-a folosit de Rusconi, iar *Aldof Hitler* a nutrit o pasiune exaltantă pentru această nobilă știință. Va fi mereu înconjurat de cititori în stele. Asasinatul misterios comis asupra celor mai de vază astrologi ai săi, *Hanusen* și doamna *Eberthin*, va face mare

---

[1] Goethe, *Uhr Faust*.

[2] Goethe: *Poezie și Adevăr*, cap. I.

vâlvă. Ei au fost răpuși se pare de câteva persoane din anturajul Cancelarului, în al cărui destin făcuseră sondaje imprudente.

Religia creștină, pe lângă reprezentanții ei care au iubit astrologia și pe care i-am spus mai sus, n-a fost nicicând potrivnică studiului astrelor, iar Biblia, Vechiul Testament, fac aluzie neîncetată la adevărul astrologic: *Geneza* 50, v. 14; *Deuteronomul* 33, v. 14; *Judecători* 5, v. 20; *Psalmii* 19, v. 4; *Psalmii* 121, v. 6; *Daniil* 4, v. 26; *Daniil* 5, v. 11; *Matei* 2, v. 2; *Matei* 24, v. 29.

Chiar nașterea lui Hristos este strâns legată de apariția unei frumoase stele

– Adu-ți aminte, Sărmane Dionis, de cântecul colindătorilor:

"Trei Crai de la Răsărit
Spre stea au călătorit,
Și-au mers, după cum citim,
Până la Ierusalim.
Și-acolo cum au ajuns
Steaua-n nori li s-a ascuns..."

... Acesta este istoricul astrologiei, al acestei nobile științe, care a ocupat și pasionat mințile regilor, papilor, ale învățaților și ale acelora care au fondat marile sisteme filosofice ale antichității și timpurilor moderne.

Nici o știință n-a fost mai ridicată în slavă ca dânsa, n-a fost cultivată mai duios și nici una n-a fost atât de hulită ca ea. O bârfesc însă, lucru curios, toți acei care n-au habar ce înseamnă ea, dar, nici unul, mă înțelegi bine, nici unul, Sărmane Dionis, din acei care își dau seama ce este, nu s-a descătușat, o dată prinși, din mrejele ei, și n-au încetat să devină cei mai aprigi susținători ai ei. De altfel, cei ce o iubesc și o stimează au predispoziții vizibile în horoscopul lor sau, în tot cazul, legat de semnul în care stă Soarele. În general, toți oamenii care se nasc de la începutul toamnei până la începutul primăverii și în special cei născuți între 20 ianuarie și 20 februarie stil nou au vizibile înclinații pentru această știință. Cei născuți între 20 octombrie și 20 noiembrie au același interes pentru tot ce e în legătură cu astrul. Nativii din Capricorn, adică cei care

văd lumina zilei între 20 decembrie și 20 ianuarie, au un interes grav și speculativ pentru astrologie, iar cei născuți când Soarele este în Pești, mistici prin firea lor, sunt și ei pasionați. Interes pentru știința noastră o au și cei născuți în celelalte anotimpuri ale anului, primăvara și vara, însă curiozitatea lor este ori de natură egoistă, atunci când sunt însemnați de semnul Taurului, 20 aprilie – 20 mai, fiind viu îngrijorați din punct de vedere pământesc asupra sorții lor, sau de natură intelectuală, de joc al minții, pentru acei născuți când Soarele este în Gemeni, 20 mai – 20 iunie. Cât despre acei însemnați de semnul Racului, adică născuți între 20 iunie și 20 iulie, ei vor iubi astrologia ca pe orice știință care aduce la cunoștința omului ceva de demult, pentru că ei, în general, adoră trecutul și tot ce e în legătură cu el, fiindcă Soarele lor, atunci când se nasc, înainte de a porni pe ecliptică în jos spre solstițiul de toamnă, pare că stă pe loc, pare că șovăie și cată înapoi către drumul pe care l-a urcat până atunci, când a ajuns la solstițiul de vară: *Sol stat!*

Să nu se supere nimeni din acei cărora le vei împărtăși spuselé mele, dacă le vei sufla la ureche că toți cei care cred în științele speculative, în legătură cu tot ce e dincolo de hotarul vieții, adică științele oculte, sau tot ce e în legătură cu tainele Cosmosului, sunt prin nașterea lor situați pe un cu totul alt plan decât ceilalți semeni ai lor; fiindcă ei au evoluat prin existențe succesive, după cum îți voi demonstra, care i-au sensibilizat mereu și i-au făcut receptivi să primească, să creadă și să explice frânturi din tainele ce ne înconjoară.

Apropiindu-ți științele oculte, te vei așeza pe un plan de înaltă spiritualitate, iar mintea îți va alerga necontenit în căutarea adevărului, prin care să poți limpezi tot hăul care te învăluie.

Iată, bunăoară, pe planul individual, câte sugestii îți pot da, care să constituie cele mai tulburătoare reflexii...

Pot să cântărească oamenii voștri de știință creierele oamenilor de geniu cât vor pofti și să facă cele mai savante studii asupra secțiunilor din creier sau ale centrelor lui, ca să dibuie problema geniului, a crimei sau a psihozei; nu vor izbuti nimic. Nu o să-ți dau eu explicația Geniului, dar s-ar putea foarte bine ca

geniul, ce e la un pas de nebunie, după cum s-a judecat de voi, să nu fie altceva decât un fenomen "sui generis" de influență astrală, în sensul că geniul, nebunia sau psihoza să fie o imprimare disonantă în trupul noului născut. O atare rupere de echilibru între diversele potențiale ale punctelor tari duce la psihoze sau nebunie în caz că factorul de receptivitate, care este Luna, are o conductibilitate net disonantă, sau la geniu, atunci când în horoscop, adică în Cerul de naștere, există și factori de conductibilitate armonioasă.

Vor veni iarăși învățați a căror școală va face mare vâlvă, tinzând să cerceteze ființa umană pe baza teoriei subconștientului; va fi doctrina lui Freud, dar nu-i nevoie, după părerea mea, să faceți savante discriminări, fiindcă o refulare instinctuală și o cale de scurgere a acestei refulări e întotdeauna vizibilă într-un Cer de naștere. Îți voi da un exemplu, ca să înțelegi imediat despre ce e vorba. Iată un horoscop cu o Casă a instinctelor, adică un anumit sector al Cerului, puternic ocupat în acest domeniu, fie printr-un semn violent, fie printr-o aglomerație masivă de planete, ceea ce va indica o predispoziție accentuată pentru o frenetică viață instinctuală. O frână pusă într-un anumit punct al horoscopului, printr-un influx planetar, contrar firii celui dintâi, va da naștere la stânjenirea torentului instinctual și la oprirea lui pe calea unei sublimări. Ceea ce nu va putea insul să desăvârșească de-a dreptul, pe calea instinctelor, o va desăvârși în viață sub alt mod, ca pedagog sau mare artist. Va juca în public ceea ce nu poate juca în viața intimă.

În viața marilor femei luptătoare și a acelora care au luat calea mănăstirii aproape întotdeauna vei găsi factori instinctuali contrari în horoscop.

Dar crima? Ea e întotdeauna aparentă printr-un factor de violență și vizibilă la prima aruncătură de ochi, în horoscop. Sunt anumite domenii și semne ale Zodiacului, care nu suportă o magnetizare prea puternică.

Atunci se creează un dezechilibru într-un Cer de naștere, care caută să-și găsească o ieșire. Cazul criminalului Landru va fi tipic în această privință, căci el va avea cinci planete, adică cinci

condensatori cerești în semnul violent al Berbecului, într-o Casă slabă, mizerabilă, Casa izolării și a activității secrete, cea de-a XII-a a Cerului.

Te vei minuna adesea de oameni care au firi duble, care fac două lucruri deodată, două meserii și evoluează în permanență pe două planuri. Ai să vezi că adeseori ei sunt născuți într-o epocă de interferență a curenților astrali, adică între două semne zodiacale dintre care unul e pe terminate și altul abia începe. Este exact ca și cum ai prinde la un aparat de radio neselectiv două posturi deodată.

Te vei mira de pasiunile oarbe care târăsc pe unii, contrar oricărei rațiuni, dar îți vei aduce aminte de un principiu elementar în materie de energetică: pentru ca o tensiune să se stabilească, este nevoie ca să existe o diferență de potențial, între cei doi poli. Privește ambele horoscoape ale persoanelor care sunt victimele unei legături pasionate și vei vedea imediat că între ele există o diferență considerabilă de potențial, între anumite semne zodiacale, într-un anume sector al horoscopului.

Adeseori, nu-ți poți explica simpatia sau antipatia pe care o simți către cineva. O simplă lectură a temelor respective îți va arăta un acord de undă a influxului astral în cazul simpatiei și o disonanță precisă în cazul antipatiei.

Toată lumea este de acord că există ființe care îți poartă noroc sau ghinion. Câtă dreptate vei da bătrânului Ptolemeu, care spunea că un acord între planetele bune duce la o înțelegere, la posibilități de șansă reciprocă între oameni, dar că atunci când o planetă rea a cuiva calcă în Zodiacul tău propriu o planetă bună sau un anume punct al horoscopului, este absolut inevitabil ca să suferi pagubă sau un rău din partea celuilalt. Așa se și explică de altfel cum de-ți apar ca trăsnetul, din senin, oameni care fără nici un rost te distrug și de ce criminalul își caută victima și o găsește. Dar voi, oamenii, nu sunteți numai ființe receptive. Precum toate corpurile cerești primesc și reflectă, tot așa și voi primiți și emiteți.

Toate vindecările miraculoase nu-și au la bază decât excelenta posibilitate a celui ce vindecă de a-și conduce cu succes

magnetismul propriu și, după cum sunt oameni care te pot vindeca sau a căror prezență îți este binefăcătoare, tot așa sunt și aceia care te stânjenesc și te pot chiar zăpăci. Sunt ca niște emițători de unde mai puternice decât postul tău propriu de emisie, pe care ți-l deranjează și ți-l tulbură.

Studiind temeinic un Cer de naștere, îți vei da seama că întotdeauna așa-zisa epocă bună în viața unui om nu e altceva decât reactualizarea unor imprimări pe care le-a suferit la naștere și care devin armonice, față de mișcările astrilor pe Cer, în timpul vieții.

Șansa atunci se numește epocă bună, după cum un rău se numește epocă sau pasă proastă; ea nu va reprezenta altceva decât o serie de evenimente masive în bine sau în rău, având drept explicație prezența unui grup de planete într-un punct al horoscopului, care, fiind aglomerate, dau evenimente în serie.

N-o să te mire atâta faptul că o serie de oameni au șansă în prima parte a vieții, și alții în partea a doua a vieții. Cei dintâi sunt în majoritate cei născuți ziua, când prin calculul probabilităților, majoritatea planetelor sunt deasupra orizontului, iar cei de al doilea sunt născuți noaptea, când faptul se petrece invers. Cea mai vioaie parte a vieții este partea a doua, mai ales pentru aceia născuți în jurul miezului nopții.

Vei mai descoperi iarăși că unii dobândesc avere către bătrânețe, sau că au o cădere bruscă de situație, tot în acea parte a vieții. Faptul să nu te mire; vei descoperi că planeta semnificatoare a evenimentului era retrogradă în momentul nașterii, având un mers contrar mersului aparent pe cer și dând întotdeauna efecte târzii în bine sau în rău.

Alteori, făcând un horoscop vei constata că majoritatea planetelor sunt situate în felia de est a horoscopului. Cu siguranță că vei putea prognostica în acest caz, că persoana respectivă ori va trăi jumătate cât viața normală, ori că, de nu va muri, viața ei nu va mai spune nimic. Va încremeni în ultima situație sub raportul rangului și al averii mai ales.

Vei constata iarăși, în viața unor oameni, un anumit ritm de cădere. Aceasta se va manifesta în horoscop printr-un aspect

propriu al planetei Saturn, care ridică pentru a coborî, și dacă omul însemnat de o atare constelație ar fi un înțelept, el va trebui întotdeauna să evolueze pe un plan chiar inferior meritului său, căci numai așa va putea să se mențină. De altfel, acești oameni, chiar dacă izbutesc într-un târziu să ajungă într-o situație proeminentă, nu vor întârzia să cadă și să-și soldeze o urcare faptică, în mizerie morală sau materială.

Pe planul familial vei observa anumite nenorociri sau anumite cadențe care lovesc ritmic, la o anumită vârstă, din tată în fiu, pe membrii aceleiași familii. Parcă este ceea ce în popor se deslușește sub ideea "blestemului până la al nouălea neam". Un simplu studiu de genealogie horoscopică îți va arăta că într-o anumită asemănare a Cerului de naștere din tată în fiu evenimentul e fatal să se producă, dar că va suferi în decursul generațiilor transformări și amortizări: unul moare, altul se îmbolnăvește la aceeași vârstă, altul își pierde situația, altul averea, dar ceea ce este interesant de reținut este că un fenomen de moarte s-a produs, fie că e într-un domeniu, fie că e în altul. Sunt fatalități pe care le observi, le suferi, dar nu poți face nimic împotriva lor.

Cu mare nedumerire vei vedea părinți care au copii spre bătrânețe, dar dacă vei observa horoscopul acestor copii, îți vei da seama că au fost concepuți sub anumite constelații, ca să fie născuți sub o anumită influență astrală pentru a corespunde unui postulat familial și să împlinească un destin care să închidă ciclul evenimentelor petrecute în tot neamul lor până atunci.

Nașterea copilului în șapte luni nu-ți va mai apărea anormală, fiindcă îți vei da seama că acel copil, născut la a 7-a lună, e menit să creeze un echilibru cu viața fraților lui, născuți normal, și că, de bună seamă, a fost adus pe lume tocmai pentru ca ființa sa să corespundă cu influența astrală existentă pe Cer la șapte luni, în analogie cu Cerul de naștere al părinților sau înaintașilor săi.

De altfel, copiii care mor la naștere sau imediat după aceea, mor tocmai pentru că nu oferă mijloace de adaptabilitate cu ereditatea astrală.

Nu te naști sub orice Cer de naștere, căci acesta trebuie să fie în analogie cu acela al părinților sau ascendenților tăi. Încrucișările de rasă, de aceea dau exemple atât de interesante, fiindcă fiecare din parteneri vine cu posibilități astrale proprii. Din acest motiv încrucișările între rude dau naștere la exemplare umane de proastă speță sau chiar îi împiedică de a avea copii, fiindcă posibilitățile astrale se epuizează, ca unele ce au fost prea adescori puse în comun.

Pe planul colectiv, Sărmane Dionis, influența astrală este și mai izbitoare, însă foarte gingaș de explicat. Ți-aș putea da zeci de exemple asupra influenței astrale, a marilor conjuncții de planete, în mersul și ritmul omenirii. Îți voi da însă numai unul: acela al conjuncției Jupiter - Saturn, care știi că este o apropiere între fasciculele de proiecție ale ambelor astre, pe Cerul curent.

Această conjuncție a prezidat la revolta Islamului și la reforma lui Luther.

Ea a fost pe Cer între anii 1800 și 1802. Atunci a fost în Franța complotul contra lui Napoleon și a luat ființă politica sa imperialistă.

Reapare în anul 1821, anul revoluției lui Tudor Vladimirescu, anul Restaurației în Franța și al asasinării Ducelui de Berry.

O avem iarăși în 1840, când, la 15 iulie, se încheie pactul de la Chaumont, fatal Franței. Viitorul Napoleon al III-lea debarcă în secret în Franța și este închis în fortăreață.

Va reapărea din nou în anii 1860 – 1862, în timpul lui Napoleon al III-lea, epoca ocupării Cochinchinei, a campaniei nenorocite în China și ale unei intervenții funeste în Mexic.

Va fi prezentă între anii 1880 – 1882. Alexandru al II-lea, țarul Rusiei, a fost asasinat. În România se va încerca un atentat contra lui I. C. Brătianu. Va izbucni campania anticlericală în Franța, vor apărea socialiștii, vor cădea ministerele, vor fi expulzați iezuiții. Gambetta va cădea în 1881 și va muri în 1882.

O vom avea în 1900 – 1902, data căderii lui Waldek Rousseau, iar în 1902, Ministerul Combeceau va împinge anticlericalismul până la capăt, va rupe relațiile cu sfântul Scaun

și va separa Biserica de Stat. Ministrul Dellcasé va realiza alianța Franței[1], care va avea de făcut față primului război mondial.

Va reapărea în 1920. La 24 februarie 1920, va fi prima întrunire național-socialistă germană, iar în 1922 primele centurii naziste organizate.

În sfârșit, celebra conjuncție se va reconstitui în mai 1940, când al doile război mondial va căpăta ritmul cel mai nebunesc, de la începutul său.

Ea va fi precedată de o auroră boreală la finele lui aprilie, care va demagnetiza timp de câteva ore cablurile transoceanice și toate legăturile de telefon între continente.

Vei mai observa că generația născută la 1820 – 1822 va activa la mișcările marxiste și la marile revoluții din Europa din 1848.

Că generația zămislită la 1880 va fi aceea care va activa în răscoalele țărănești la noi în țară, de la 1907.

Că în 1920 va avea loc în România împroprietărirea țăranilor; atunci conjuncția se va săvârși într-un semn de pământ.

Care este mecanismul influenței cosmice a acestor mari conjuncții?

Se pare că, din timp în timp, neutralizarea influxului bun jupiterian de către Saturn acordă o lipsă de apărare a situației legale existente, în folosul mișcărilor noi, care tind să instaleze o nouă ordine în lume. Este foarte posibil ca această magnetizare formidabilă prin grupul planetar într-un semn al Zodiacului să provoace o stare de dezechilibru în ființele umane, supunându-le la puternice oscilații de natură psihică, ce creează stări revoluționare de natură violentă și nereflectată, ce vor grăbi ritmul așezărilor noi.

Indivizii izolați, familiile, societățile, marile colectivități nu sunt altceva decât recolte, recolte de oameni, sădiți într-o fantastică pepinieră a Creatorului, care-i scoate din brazdă, aruncându-i în vâltoarea lumii, cu porunca tainică și neștiută de

---

[1] Este vorba de *Antanta*; alianța între Franța, Marea Britanie și Rusia țaristă. (n. e.)

ei, ca să sădească la rândul lor, să cultive sau să culeagă rodul monstruos sau superb al unei idei noi, bază de evoluție în ritmul lumii.

Un ultim exemplu: Privește pe cerul Europei, la 21 decembrie 1902. La acea dată se vor așeza pe Cer și vor juca parcă un cadril cosmic, față în față, într-un aspect de 180°, adică într-o opoziție, cele două planete grele Uranus și Neptun. Ele vor sta în această poziție disonantă de la acea dată și până la 30 noiembrie 1915.

În astrologia mondială, Uranus reprezintă revoluția bruscă, dictatura, transformarea, fiind solul ceresc al unei lumi noi, care s-a încropit tocmai atunci, când a fost descoperit pe cer, în preajma Revoluției Franceze, anunțând o nouă orânduire socială. Mai târziu această planetă a marcat era mașinismului, care avea să aducă pe tapet problema muncii și a capitalului.

În astrologie, Neptun, descoperit în preajma revoluției de la 1848, reprezintă misticismul, idealismul grav și auster, nedeslușitul și ideologia comunistă. Ambele planete, Uranus și Neptun, se vor privi față în față, timp de 13 ani: una va voi să dezlănțuie dictatura, ruperea bruscă cu prezentul, iar alta o infiltrație mistică și orientarea lumii către comunism. Toți acei care vor fi zămisliți în acest timp, vor constitui recolta de oameni care vor căuta să așeze lumea pe baze noi, pe o formulă care se va înclina când spre dictatură, când spre comunism, dând lumii fascismul, nazismul și Garda de Fier românească sau comunismul.

Și câte ar mai fi de spus, Sărmane Dionis!...

Hermes Trismegistos terminase primul său expozeu.

Sărmanul Dionis avu viziunea integrală a unei alte orânduiri decât aceea pe care o credea el, om al pământului. Era mut de uluire și de admirație. Gânduri grele lăstăreau pe creanga puținei sale înțelegeri omenești...

Grăi către Maestru său:

"Ești tu nota rătăcită
Din cântarea sferelor,
Ce eternă, nefinită,
Îngerii o cântă-n cor?
Ești ființa armonioasă
Ce-o gândi un Serafim,
Când pe lira-i tânguioasă
Mână cântecul divin?"[1]

Hermes îi răspunse:

"Azi când eu am puterea ce-o are numai Domnul
Din haosul uitării s-alung pe-o clipă somnul,
Pe schela lumii voastre, urâte și-ntr-un chip
Cu vorbe-mpestrițată, zidită din nisip,
Eu să ridic o lume mai mare, mai senină,
Precum au fost odată a raiului grădină..."[2]

...Învață, învață, Sărmane Dionis, și prinde tot ce-ți spun, căci vei ajunge să ai niște satisfacții unice în lume.

Îți va fi de-ajuns cu o simplă carte a pozițiilor planetare, cu un creion, cu o tabelă de Case ale Cerului și cu un formular, să așterni pe hârtie viața omului de la leagăn până la mormânt.

Nimeni și nimic nu te va putea înșela, căci cu o singură privire de ochi îți vei da seama de firea unui om, de tot ce are ascuns într-însul.

Îți vei da seama de falsa promisiune pe care o dă o viață care prosperează în plină mulțumire, dar care poate să se săvârșească, de cele mai multe ori în mizerie.

Vei observa că existențe, care pentru alții nu spun nimic, trebuie să ajungă pe baza unor simple calcule pe care ai să le faci,

---

[1] M. Eminescu.

[2] M. Eminescu: *Nu mă înțelegi.*

la niște situații amețitoare în posturi de comandă ale țării sau ale lumii. Și te vei mâhni foarte când îți vei da seama că o viață înfloritoare ca sănătate și situație poate fi brusc secerată de moarte violentă, anulând astfel cea mai frumoasă promisiune.

Nu vei mai pune preț, aproape, pe nimeni și pe nimic, căci vei ști aproape totul, ce se întâmplă și ce se va întâmpla...

Și de ce oare ar fi altfel?

Care-i soarta voastră?

"Când prin această lume să treceți vă e scris
Ca visul unei umbre și umbra unui vis."[1]

Am trecut dincolo de hotarul ce mi-l propusesem, Sărmane Dionis. Timpul trece... și mă grăbesc să-ți dau o învățătură cât mai populară a astrologiei, rezervându-mi obligația și plăcerea de a-ți exemplifica cele învățate, cu horoscopul unei nașteri ce se va săvârși încă azi, *la ora patru și un sfert ora europienească, pe plaiurile Ipăteștilor din Moldova voastră.*

Să-ți spun însă mai întâi ceva despre *Zodii.*

---

[1] După M. Eminescu: *Despărțire.*

SĂRMANUL DIONIS ASCULTĂ MUZICA SFERELOR CEREȘTI

AFLĂ CE ESTE ZODIACUL, ADICĂ ZODIILE POPULARE, URSITA CELUI NĂSCUT DUPĂ LUNĂ ȘI ANUME ZI

– Zodiacul este o fâșie lată de 16°, adică grade de jur împrejurul Cerului.

Sectoarele de câte 30° fiecare constituie semnele acestui Zodiac. Aceste semne zodiacale, denumite popular Zodii, nu sunt altceva decât grupuri de constelații, care au pe cer figuri asemănătoare cu simbolurile pe care ele le reprezintă precum: *Berbecul, Taurul, Gemenii, Racul, Leul, Fecioara, Balanța, Scorpionul, Arcașul, Țapul, Vărsătorul de Apă* și *Peștii.*

Aceste grupuri zodiacale, aceste semne, sunt o asociație de miliarde de universuri stelare, fiecare din ele cu o anumită caracteristică și emanând un anumit influx pe baza electromagnetismului propriu fiecăruia.

Zodiacul, astfel privit, nu este decât o succesiune de 12 posturi de emisiune, care își propagă impresiunile asupra ființei nou născute.

Această fâșie, această panglică în jurul Cerului, este despărțită în două de Ecuatorul ceresc.

În fața acestui Zodiac defilează Pământul, care, după cum știi, se învârtește în jurul unei axe proprii, înclinată față de orbita lui cu 23°. Prin fenomenul de rotație al Pământului, defilează neîncetat, timp de 24 ore, toate semnele Zodiacului, prin fața unui punct anume de pe Pământ. Punctul care se ridică la orizont (răsărit) sau în fața căruia se află Pământul la nașterea unui copil se numește: *Ascendent.*

Acesta este de cea mai mare însemnătate în judecarea unui horoscop, fiindcă acest punct este de o extremă conductibilitate.

Fluidul se scurge către ființa umană prin linia orizontului, socotită ca o primă antenă, conducătoare de influx astral.

Punctul de deasupra capului este *Meridianul*, socotit ca a doua antenă a influxului astral, iar cel exact dedesubtul ființei, în cealaltă emisferă a Pământului, este cel denumit: *Fundul Cerului.*

În sfârșit, punctul de la apus este denumit: *Descendent.*

Îți voi descrie acum toate semnele zodiacale în succesiunea lor, după înfluența ce o au asupra oamenilor.

În tot decursul anului, Soarele străbate, începând cu echinocțiul de primăvară, în fiecare lună, câte un semn. El este un emițător de magnetism propriu și în același timp un colector al influențelor fiecărui semn zodiacal prin care trece; de aceea, în poporul vostru, când se spune că cutare este născut în cutare zodie, se face în mod neștiut aluzie la influența Soarelui după semnul zodiacului, pe care îl parcurge în momentul respectiv. Prin descripția mea de acuma, îți voi vorbi despre înrâurirea Soarelui în fiecare semn zodiacal, din cele 12 Zodii ale anului. Fiecare din aceia cărora tu le vei împărtăși spusele mele, își vor găsi trăsăturile caracteristice și destinul lor.

Aceste caracteristici vor fi aproape sută în sută corespunzătoare pentru acei născuți în jurul răsăritului Soarelui și cam tot atât de puternice pentru acei născuți la amiază și mai puțin în mijlocul nopții.

În ipotezele amintite, semnul zodiacal, împreună cu Soarele, se află în punctele tari ale horoscopului, adică acolo unde conductibilitatea este foarte puternică: *Ascendent, Mijlocul Cerului – Meridian, Fundul Cerului. Să rămânem, însă, bine înțeleși că aceste caracteristici nu vor fi absolute, fiindcă numai un horoscop calculat exact poate da adevărata notă specifică unei nașteri, deorece o întreagă serie de factori complecși: participarea celorlalte planete și privirile, adică aspectele pe care le schimbă ele, precum și ora nașterii, care așază într-un anumit fel cadranul zodiacal, numai un horoscop, zic, calculat după toate regulile, poate da precizia în diagnoză și prognoză.*

Să-ți descriu cele 12 nume ale Zodiacului, adică zodiile populare.

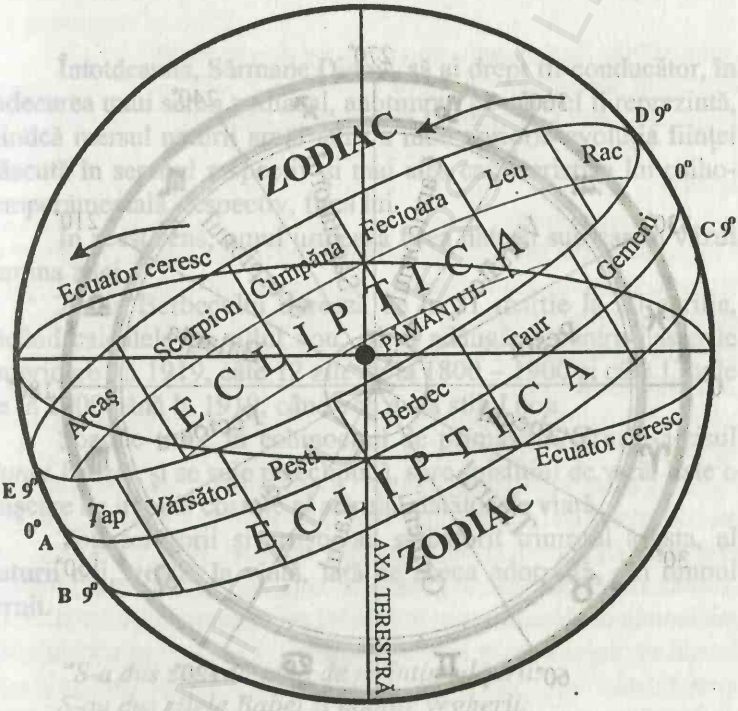

ZODIACUL

Intersecţia liniei polilor tereştri în sfera cerească

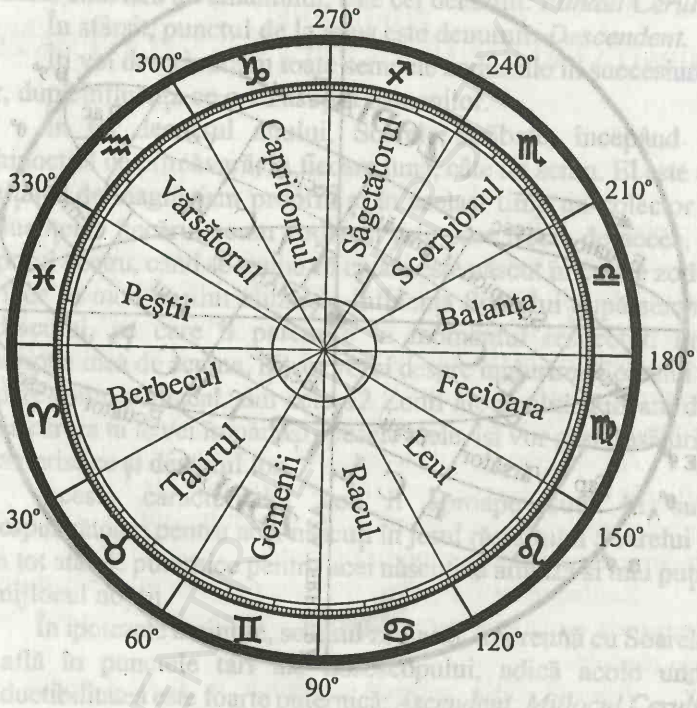

CELE 12 SEMNE ZODIACALE

BERBECUL (ARIES)

Întotdeauna, Sărmane Dionis, să ai drept fir conducător, în judecarea unui semn zodiacal, anotimpul pe care el îl reprezintă, fiindcă mersul naturii arată într-un mod aprioric evoluția ființei născută în semnul respectiv și mai ales caracteristica lui psiho-temperamentală, respectiv, firea lui.

În acest sens, omul urmează firea naturii sub care a văzut lumina zilei.

Zodia Berbecului durează de la 21 martie la 20 aprilie, făcând calculele pe stilul nou, adică adăugând pentru nașterile anterioare lui 1919, câte 12 zile de la 1800 – 1900 și câte 13 zile de la 1900 până la 1919, când veți avea stilul nou.

Soarele trece în echinocțiul de primăvară, prin așa-zisul *Punct Vernal,* și se suie pe ecliptică, spre solstițiul de vară. Este o mișcare de impuls cosmic al astrului dătător de viață.

Toți scriitorii și artiștii au sărbătorit triumful acesta, al naturii noi, trezită la viață, față de aceea adormită, din timpul iernii.

"S-a dus zăpada albă de pe întinsul țării.
S-au dus zilele Babei și nopțile vegherii;
Câmpia scoate aburi; pe umedul pământ
Se-ntind cărări uscate de-al primăverii vânt.

Lumina e mai caldă și 'n inimă pătrunde;
Prin râpi adânci zăpada de soare se ascunde
Pâraiele umflate curg iute, șopotind
Și mugurii pe creangă se văd îmbobocind.

O, Doamne! Iat-un flutur ce prin văzduh se pierde
În câmpul veșted iată un fir de iarbă verde
Pe care-ncet se urcă un galben gândăcel
Și sub a lui povară îl pleacă-ncetinel.

Un fir de iarbă verde, o rază-ncălzitoare
Un gândăcel, un flutur, un clopoțel de floare.
După o iarnă lungă și-un dor nemărginit
Aprind un soare dulce în sufletul uimit!"[1]

"Ah! iată primăvara cu sânu-i de verdeață!
În lume-i veselie, amor, speranțe, viață,
Și cerul și pământul preschimbă sărutări
Prin raze aurite și vesele cântări!"[2]

Generalități

Berbecul este primul semn al Zodiacului fiindcă se spune că atunci, cândva, când Soarele a început circuitul său în jurul firmamentului, atunci, el a plecat în cursă de la primul grad al acestui semn, de la 0°, din Berbec, care coincide cu verticalitatea axei Pământului.

Berbecul este primul semn zodiacal din semnele de foc și sinteza lui este: *Acțiune, Direcțiune.*

Constelația Berbecului este împărțită între două semne, ceea ce de altfel există la toate celelalte semne zodiacale; ea este expresia figurativă a unor grupuri de stele fixe, care formează silueta unui berbec. O parte din cap, din gât, cornul drept și picioarele de dinainte sunt în semnul propriu-zis al Berbecului, iar restul corpului este în semnul Taurului. Cu toate că constelațiile propriu-zise se împart în două, regiunea Cerului care primește influxul special al acestui semn a păstrat atributele specifice pe care le proiectează asupra oricărei ființe umane care vine pe lume, între 21 martie și 21 aprilie, sau asupra aceleia care are Ascendentul, adică răsăritul nașterii, în Berbec[3].

---

[1] V. Alecsandri: *Sfârșitul iernii.*

[2] V. Alecsandri: *Oaspeții primăverii.*

[3] La începuturile astrolgiei, zodia se suprapunea exact peste constelațiile zodiacale, dar în decursul timpului s-a produs o deplasare zodiilor față de constelațiile zodiacale cu aproximativ 20°. Această deplasare numită *Precesia Anotimpurilor* face ca *Punctul Vernal,* (punctul unde se află

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 21 martie și 20 aprilie.

"Berbecul aparține elementului de foc: semnul reprezintă energia, curajul și îndrăzneala, iar ca semn masculin are tendința de a se așeza în relief.

Guvernează capul și, ca prim semn al Zodiacului, prezidează, la naștere, la tot ceea ce este nou, indicând și facultatea de a percepe. Întreg Universul pare cu totul nou, acelora născuți în acest semn.

Nativii au conștiința valorii lor proprii, oricare ar fi mediul pe care îl frecventează. Semnul întrupează verbul *a fi*.

Berbecul marchează solstițiul de primăvară, adică o răscruce a anotimpurilor și în acest sens el este un semn cardinal, care reprezintă focul în plină activitate și însușiri care fierb: voință puternică, spirit curajos de pionier, putere de execuție, forță de comandă. Ambiție, spirit de întreprindere, dorință de a se afirma, combativitate, voință, spirit de pătrundere a lucrurilor, independență, activitate și, mai ales, o dorință constantă de a fi pe primul plan și de a conduce. Cu toate că în aparență firea va părea întrucâtva zănatecă, Berbecul este condus de intelect; el însă trebuie necontenit să-și supravegheze energia, pentru ca aceasta să nu meargă dincolo de ceea ce i-a dictat gândul bun, adică rațiunea.

Ca să se manifesteze sub cel mai interesant plan, semnul are nevoie de un stimulent și, de altfel, nativul simte necesitatea luptei sub o formă sau alta, căutând mereu de a fi în primul rând. Foarte optimist și entuziast, Berbecul este apt să se angajeze în întreprinderi, dar adeseori acestea sunt prea vaste pentru a le duce la bun sfârșit. În cazul unei bune configurații, adică atunci când planeta directoare a semnului, Marte, este bine aspectată, Berbecul este invincibil. Nativul este scânteietor în toate actele lui și-și găsește elementul pretutindeni unde este mișcare. Cel mai scump

---

Soarele la echinocțiul de primăvară) care este tocmai punctul de început al zodiei Berbecului, să se deplaseze în sens retrograd (din Pești în Vărsător, apoi în Capricorn ș.a.m.d.) prin constelațiile zodiacale, realizând un ciclu de 25868 ani. (n. e.)

vis al său este să *comande,* oricare ar fi domeniul de comandă: religie, armată, afaceri, prietenii, partide de plăcere.

Cel mai mare defect al lui este de a-și vârî nasul în treburile altora. Faptul poate fi atribuit numai marelui izvor de energie pe care-l posedă și ca să se descotorosească de acest defect, nativul va trebui să folosească puterea interioară, care îi dă impulsul știut spre a-și găsi un ideal și să-și concentreze calitățile de comandă pe o cale constructivă, trasată dinainte. Astfel, și numai astfel, își va economisi forțele sau le va întrebuința în vreun scop definit.

În general, trebuie să mai specificăm că nativul din Berbec este întotdeauna foarte personal, readucând totul la sine însuși. Aparține, prin gen, categoriei forțelor egoiste, în sensul cel mai larg al cuvântului. Toată lumea trebuie să știe că el, și numai el, este făuritorul unei opere, chiar dacă aceasta are un scop umanitar: Berbecul dă rareori înapoi!

Părinții care au un copil născut în Berbec trebuie să ia bine seama, căci vioiciunea și neastâmpărul copilului pot îndemna pe părinți la corecții severe, dar acestea trebuie să fie făcute cu mare băgare de seamă, fiindcă focarul de energie interioară ar putea să aibă tendința să se sublimeze în vicii. Părinții respectivi vor purta o mare responsabilitate și nu vor trebui să arate copiilor decât exemple și precepte de cea mai pură și cea mai nobilă substanță.

Acest semn este cel mai impresionabil dintre semnele Zodiacului iar deprinderile contractate în timpul copilăriei, învățăturile căpătate în prima tinerețe, se vor prinde de copil sau de tânăr toată viața.

Mai ales, nu trebuie să se dea copilului să bea fiindcă copilul născut în Berbec, care a deprins darul băuturii din copilărie, este pierdut pentru toată viața."[1]

Caracter

"Nativii din Berbec au un caracter bun, sunt altruiști, ajută întotdeauna pe cel dintâi venit, cu bunăvoință și modestie, dar cu un aer de autoritate. Sunt îndrăzneți, întreprinzători, dar își

[1] T. Faery et M. Aurelius: *Interpretation Rationelle de l'Astrologie.*

schimbă mereu țelul; sunt destoinici să întreprindă tot felul de lucruri și poți să-i identifici, la scurte intervale de timp, dedându-se la variate ocupații.

Sunt pasionați și nestatornici, reacționează prompt la o injurie, cer explicații, dar n-au ranchiună; pot fi ofițeri excelenți, sau pot comanda în orice alt domeniu.

Femeile sunt foarte aprinse, dar își aleg bărbatul cu grijă. Fiindcă sunt autoritare și știu ce vor, își caută stăpânul. O dată găsit, de cele mai multe ori femeia devine roaba lui, dar nu în sensul unei robii nevoite, sau legată de simțuri, ci bazată pe ideea de autoritate a bărbatului și de ajutorul ce el îl poate da."[1]

Destin

"Viață frământată. Ceea ce vor dobândi le va fi adeseori disputat. Situațiile sociale obținute pot fi pierdute brusc prin incidente violente, prin falimente etc. Viața va fi sportivă și amenințată de sfârșit violent. Calitățile vor atrage prietenii sigure, care vor da o mână de ajutor în cumpenele mari; vor atrage însă, pe de altă parte, invidia. Într-un cuvânt: o succesiune de situații strălucitoare, nestabile, nicicând durabile, dar niciodată o stare de inacțiune."[2]

Boli

"Nativii din Berbec au un temperament bilio-nervos. Din punct de vedere fiziologic și al caracteristicilor psihologice, influența semnului pare a se manifesta mai cu seamă printr-o mare activitate a glandelor suprarenale. Hormonul acestor glande secretă adrenalina, care dă o activitate violentă și trecătoare, o activitate de luptă. Ea mobilizează zahărul din organism, efortul este intens și durează puțin, tocmai pentru că epuizează curând rezervele de zahăr, care joacă rolul de esență al motorului uman.

Această predominare glandulară determină caracterul nativilor din Berbec, care sunt, după cum știm: curajoși, vioi,

---

[1] Dom Neroman: *Enciclopedie des sciences occultes*.

[2] Dom Neroman, op. cit.

impetuoși, supărăcioși, dar puțin perseverenți și repede plictisiți când nu-și ajung scopul. Tot datorită acestei predominări glandulare și a spiritului de aventură, care decurge dintr-însa, acești nativi sunt predispuși la accidente. Bolile lor sunt acelea care se manifestă prin febre puternice, interesând mai ales capul, erupții pe cap și pe față."[1]

– Acestea sunt, Sărmane Dionis, caracteristicile și destinul celora născuți în semnul Berbecului.

– Am auzit, totuși, iubitul meu Profesor, că cei vechi știau și înscriau în vechi calendare, precum a fost cel *Thebaic*, destinul omului născut în fiece zi a anului. N-ai putea să mi-l spui?

– Ți-l voi spune și pe acela, Sărmane Dionis, deși mă îndepărtez de la un material științific, ca să intru într-unul pur tradițional, popular. O fac însă cu plăcere, pentru că cei cărora tu le vei împărtăși spusele mele, pot să fie oameni mai grăbiți, care voiesc să știe repede ursita lor.

Pentru aceasta, trebuie să-ți spun că fiecare semn zodiacal se împarte în trei grupe de câte zece grade, denumite decani, care la un loc fac 30°, adică atâtea grade câte are și semnul întreg.

Fiecare decan reprezintă zece zile din zodia respectivă, fiecare decan dăruiește pe nativ cu o anumită influență și destin, iar fiecare zi arată omului acest destin.

Sunt observații de mii și mii de ani, pe care le-au făcut vechii preoții și pe care le-au trecut în acel Calendar Thebaic.

CALENDARUL THEBAIC

Tendințe psiho-temperamentale și ursită
Primul decan: 21 martie – 30 martie.
Longitudinea Soarelui: 0° – 10°.
Incidența solară: 90° – 86°[2].

---

[1] Kerneiz: *Le vrai visage de l'Astrologie.*

[2] Este vorba despre unghiul dintre razele Soarelui și axa de rotație a Pământului. (n. e.)

Fire: îndrăzneală, agresivitate, mândrie; impulsivitate, ambalări; pasiune până la brutalitate, riscă totul.

Destin: Suiș și coborâș violent; urcuș amețitor, cădere bruscă: resortul – însă – nu se va strica niciodată.

Primul grad: L. = 0° – 1°.

În jurul lui 21 martie: temperament bătăios, încăpățânat. Dificultăți serioase de învins în decursul vieții.

Al 2-lea grad: 1° – 2°.

În jurul lui 22 martie: voință calmă, siguranță de sine. Încăpățânare. Adversari periculoși.

Al 3-lea grad: 2° – 3°.

În jurul lui 23 martie: Dorința de a stăpâni, fără însă să amenințe sau să pedepsească. Situații delicate în viață.

Al 4-lea grad: 3° – 4°.

În jurul lui 24 martie: Temperamentul brutal, neadmițând contradicția. Viață agitată, expediții lungi.

Al 5-lea grad: 4° – 5°.

În jurul lui 25 martie: Caracter răbdător, muncitor. Carieră care va reclama o activitate mare, dar care va asigura din belșug existența.

Al 6-lea grad: 5° – 6°.

În jurul lui 26 martie: Îndrăzneala și ezitarea își dau mâna, întârziind reflexiile și deciziile. Eșecuri numeroase.

Al 7-lea grad: 6° – 7°.

În jurul lui 27 martie: Exuberanță, tendință de a spune totul tuturora, comițând imprudențe prin acest fapt. Viață ratată din cauza devoțiunii pentru altul.

Al 8-lea grad: 7° – 8°.

În jurul lui 28 martie: Îndrăzneală excesivă. Temeritate, hotărâri nebunești. Experiență amară în tot cursul vieții, dar niciodată funestă.

Al 9-lea grad: 8° – 9°.

În jurul lui 29 martie: Activitate suplă, măsurată, adaptată necesităților. Stăpânire de sine. Șansă în împrejurări dificile.

Al 10-lea grad: 9° – 10°.

În jurul lui 30 martie: Spontaneitate excesivă, încredere, imprudență. Viață exploatată de paraziți, mai cu seamă când nativul este o femeie.

Al doilea decan al Berbecului: 31 martie – 9 aprilie.

Longitudinea Soarelui: 10° – 20°.

Incidența solară: 86° – 82°.

Fire: Aprinderea devine entuziasm. Gust de creație, de lucru, veselie, natură generoasă. Nativul este un creator, care stârnește în juru-i același entuziasm, pe care îl are el însuși.

Viața se va fi trăită pe un plan exterior și ca urmare, va avea o influență asupra căminului și alor săi, pe care, într-un mod inconștient, poate să-i sacrifice, treptat.

Primul grad: L. = 10° – 11°.

În jurul lui 31 martie: Suflet frumos, plin de ideal; putere încrezută, simț al echilibrului. Existență fericită, care se împarte în mod armonios între cămin și activitatea socială. Spirit întreprinzător; niciodată în repaus, viață în relief, recoltând stima generală.

Această caracteristică se aplică și acelora născuți la 1 aprilie.

Al 3-lea grad: L. = 12° – 13°.

În jurul lui 2 aprilie: Curaj, voință de neînvins, izolare, amărăciune; nu li se recunosc meritele.

Al 4-lea grad: L. = 13° – 14°.

În jurul lui 3 aprilie: Entuziasm naiv, plictiseli de tot felul.

Al 5-lea grad: L. = 14° – 15°.

În jurul lui 4 aprilie: Gust pentru tot ce e mare, pentru organizări puternice, pentru vaste întreprinderi. Reușită generală.

Al 6-lea grad: L. = 15° – 16°.

În jurul lui 5 aprilie: Aplicații la cercetări științifice, mai ales spre studii astronomice. Viață calmă și senină.

Al 7-lea grad: L. = 16° – 17°.

În jurul lui 6 aprilie: Tărie sufletească, calm în timpul disputelor și un dar de a liniști lucrurile, de a readuce tuturor pe buze surâsul. Reușită în viață, datorată mai mult dibăciei decât meritului.

Al 8-lea grad: L. = 17° – 18°.

În jurul lui 7 aprilie: Ambiție și asprime. Insucces datorat tocmai acestei asprimi, care secondează rău ambiția nativului.

Al 9-lea grad: L. = 18° – 19°.

În jurul lui 8 aprilie: Optimism fără rațiune, apărut în toate împrejurările vieții. Expediție îndepărtată, aventură.

Al 10-lea grad: L. = 19° – 20°.

În jurul lui 9 aprilie: Optimism justificat, încredere în sine și o îndemânare pentru a-și atrage întotdeauna partea bună a lucrurilor. Succese strălucite în întreprinderi grele.

Al treilea decan al Berbecului: 10 aprilie – 20 aprilie.

Longitudinea Soarelui: 20° – 30°.

Incidența solară: 82° – 78,5′.

Fire: Îndrăzneală, entuziasm, dorință de a activa, care se îndreaptă spre artă și dragoste. Nativul va fi un mare pasionat.

Existența întreagă va resimți aceasta. Cheltuieli masive.

Primul grad: L. = 20° – 21°.

În jurul lui 10 aprilie: Lene, senzualitate, gust (tendință) pentru trândăveală. Decepții și complicații sentimentale.

Al 2-lea grad: L. = 21° – 22°.

În jurul lui 11 aprilie: Fire cheflie. Dușmani mulți, geloși; agresiuni probabile din cauza femeilor.

Al 3-lea grad: L. = 22° – 23°.

În jurul lui 12 aprilie: Porniri către excesele senzuale. Sfadă cu femeile.

Al 4-lea grad: L. = 23° – 24°.

În jurul lui 13 aprilie: Fire întunecată, geloasă, exclusivistă, despotică. Suferă din cauza infidelității femeilor.

Al 5-lea grad: L. = 24° – 25°.

În jurul lui 14 aprilie: Nativul ar fi foarte mândru dacă ar avea ca amantă o femeie aleasă. Succese galante.

Al 6-lea grad: L. = 25° – 26°.

În jurul lui 15 aprilie: Caracter batjocoritor, distant. Succes în întreprinderi tainice.

Al 7-lea grad: L. = 26° – 27°.

În jurul lui 16 aprilie: Tendința către himeră, către dragostea romantică. Succes prin sprijin femeiesc, de natură interesată.

Al 8-lea grad: L. = 27° – 28°.

În jurul lui 17 aprilie: Lipsă de voință și de echilibru în tot ceea ce face. Viață trudnică, ce nu reușește decât la bătrânețe.

Al 9-lea grad: L. = 28° – 29°.

În jurul lui 18 aprilie: Nativul are o dorință înnăscută de a fi alintat și de a se refugia la sânul unei femei. Viață nesigură, situație șubredă, niciodată stabilizată.

Al 10-lea grad: L. = 29° – 30°.

În jurul lui 19 aprilie: Control de sine, hotărâre, abilitate. Viață aspră, plină de dificultăți serioase, care, însă vor fi învinse. Bătrânețe viguroasă, liniștită.

– Acestea sunt, Sărmane Dionis, însemnările zilnice pe care le-au scris aievea bătrânii astrologi, pe cărămizi arse sau pe papirus. E o consultație ieftină, pe care poți s-o dai ușor unui amator grăbit. *Nativul își va găsi foarte adeseori caracteristica firii și a destinului său în jurul zilei de naștere, calculată pe stilul nou, adică adăugând la data nașterii după st. v. 12 zile înainte de 1900 și 13 zile până în anul 1919 de la 1900 încoace.*

Să trecem la cel de-al doilea semn, la Taur.

TAURUL (TAURUS)

– Urmărim același ciclu sezonier, anume ce se întâmplă în natură, în urcușul Soarelui pe ecliptică...

Pământul a fost trezit din amorțirea lui și opera naturii a dezlănțuit de mult, încă din luna precedentă, procesul de fecundare și de rotație, care începe să devină actual. Taurul este un semn zodiacal, care influențează pe toți cei născuți atunci când natura prezintă ogorul aburind din belșug, plin de sămânța rodită, sau pe

punctul de a primi una nouă, la semănătura de primăvară. Taurul placid și muncitor trage brazda belșugului viitor.

"Noroc bun!... Pe câmpul neted ies românii cu-a lor pluguri
Boi plăvani în câte șase trag, se opintesc în juguri.
Brațul gol apasă-n coarne; fierul taie brazde lungi
Ce se-nșiră-n bătătură cu lucioase, negre dungi.

Treptat câmpul se umbrește sub a brazdelor desime.
El răsună-n mare zgomot de voioasa argățime,
Iar, pe lanul ce în soare se zvântează fumegând,
Cocostârcii cu largi pasuri calcă rar și meditând."[1]

Și ce frumos a spus Virgiliu, începutul anului:

"Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus."
(Taurul deschide anul cu auritele lui coarne.)

Generalități

Ca poziție zodiacală, Taurul întoarce spatele Berbecului. El se prezintă în Zodiac cu figura întoarsă; atunci când se ridică pe Cer îi apare întâi crupa pe când capul privește către Gemeni. Semnul Taurului nu prezintă decât aproape întreg gâtul, pieptul, piciorul și nara dreaptă. Capul, cele două coarne, fruntea, ochii și piciorul stâng sunt în constelația Gemenilor. Cât despre corpul Taurului, el este mascat de o pulbere de stele, amintire alegorică a răpirii *Europei*, fiica regelui fenicienilor, de către Jupiter, care la adăpostul norilor a furat fata și a dus-o pe spinarea Taurului Cerului în insula Creta.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 20 aprilie și 20 mai.

"În acest semn vorbește elementul pământ, care te face să te gândești la muncă, răbdare și la simțul practic. Ce semn feminin,

[1] V. Alecsandri: *Plugurile*.

este rezervat, iar ca semn fix, ne deslușește încăpățânarea și conservatorismul.

Guvernează gâtul, ceafa și urechile. Semnul Taurului constituie o bază solidă și influențează persoanele perseverente și muncitoare.

Ideea precumpănitoare a acestui semn este: ***a poseda***, idee evident legată de aceea de muncă.

Taurul lucrează fie din necesitate, fie din impulsul altuia. Te poți bizui pe o persoană însemnată de Taur, când e vorba să-ți facă un lucru. Stăpâna semnului este Venus, Luna fiind exaltată în semnul Taurului, ambii aștri fiind reprezentanții confortului și principiului minimei sforțări – semnul Taurului – poate da și ideea unei ușoare lenevii. Cei însemnați de Taur vor să placă și de aceea au simțul podoabelor foarte dezvoltat. Spirit de discernământ, prudență, exteriorizare foarte puțină, dar energie latentă considerabilă.

Ca să înțelegem bine acest semn, trebuie să ne referim la simbolul acestuia, Taurul. Animalul este greoi, lent, puternic, mergând cu pași grei, animal de povară, furios când este ațâțat și liniștit când e lăsat în voia lui. Încurajat pe un drum, Taurul va urma mersul încet și sigur și energia lui se va desfășura până la capăt.

Rezultă din cele spuse că semnul Taurului dăruiește obiceiuri bine stabilite și o fixitate în mersul ideilor.

Persoana pe care o influențează urmează o anumită rutină, împlinindu-și misiunile care i s-au încredințat. Cu greu vei obține de la dânsa o schimbare de metodă. Având un caracter integru, persoana va căuta să perfecționeze detaliile, însă trebuie să-i lași timpul necesar; este inutil ca s-o silești sau să o abați de la drumul pe care l-a luat. Îi lipsește inițiativa pentru a întreprinde ceva nou și nu posedă curajul de a-și asuma o mare răspundere. Această noțiune reiese din caracterul ei conservator.

Se familiarizează ușor cu chestiunile bancare și agricole și este competentă în contabilitate și în expertize. Cea mai mare calitate este statornicia și cel mai mare defect încăpățânarea.

Se înțelege foarte lesne ce rol important au părinții sau educatorii unui copil care e născut în semnul Taurului. Părinții vor trebui să infiltreze copilului obiceiuri bune, căci acesta o dată intrat pe un anumit făgaș îl va urma mereu."[1]

Caracter

«Nativii din Taur sunt încântători, iubesc plăcerile pământului, mâncarea bună și distracția. Își fac ușor prieteni.

Bărbații sunt senzuali, abili cu femeile, "de viață", având însă o generozitate de obicei limitată.

Femeile sunt bine echilibrate, credincioase, dar nu pot fi lesne păcălite. Suportă cu greu dominarea bărbatului.»[2]

Destin

"Va fi orientat către materialitate și va căuta întotdeauna un fond de rezistență, chiar bogăția, cu un zel și cu o trudă care poate să compromită sănătatea.

La momentul oportun, în clipele dificile ale vieții, vor apărea prietenii."[3]

Boli

"Nativii din Taur au un temperament limfatico-nervos, și influența zodiacală se exercită asupra lor prin intermediul hipofizei, cu predominare, fie a lobului anterior, fie a celui posterior.

Când lucrează lobul anterior, osatura este puternică, ceafa groasă și, ca moral, bunul simț primează. Energia este continuă și tenace. Munca e lentă, însă metodică. Când însă lobul posterior activează, talia este mai mică, trăsăturile mai dulci, membrele mai fine. Sentimentul și aptitudinile artistice sunt foarte dezvoltate."[4]

---

[1] T. Faery et M. Aurelius, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

[3] Dom Neroman, op. cit.

[4] Kerneiz, op. cit.

Ca maladii, în general, constelația Taurului guvernează: bolile de gât, amigdalita, difteria, anghina, laringita, abcese ale glotei, sufocația, apoplexia.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 20 aprilie – 1 mai.

Longitudinea Soarelui: 30° – 40°.

Incidența solară: 78°,5′ – 75°,2′.

Fire: Simțul practic este foarte dezvoltat, inventiv, ingenios; nativul poate să fie un bun negustător, dibaci, găsind întotdeauna argumentul și evitând să jignească pe cineva.

Destin: Calea cea mai bună de urmat este cariera liberă; sprijinul femeilor este foarte eficace.

Primul grad: L. = 30° – 31°

În jurul lui 20 aprilie: Ambiții himerice, nereușită, insuccese pe toată linia.

Al 2-lea grad: L. = 31° – 32°

În jurul lui 21 aprilie: Fler, intuiție simțul oportunității, dragoste interesată, căsătorie convențională.

Al 3-lea grad: L. = 32° – 33°

În jurul lui 22 – 23 aprilie: Susceptibilitate, certuri, rupturi sentimentale și de asociații.

Al 4-lea grad: L. = 33° – 34°

În jurul lui 24 aprilie: Fire placidă, caracter egal, viață liniștită.

Al 5-lea grad: L. = 34° – 35°

În jurul lui 25 aprilie: Memorie excelentă, carieră științifică, putând duce la un mare renume.

Al 6-lea grad: L. = 35° – 36°

În jurul lui 26 aprilie: Farmec, eleganță, situație dobândită prin căsătorie.

Al 7-lea grad: L. = 36° – 37°

În jurul lui 27 aprilie: Frumusețe inexpresivă, impersonală, rupturi sentimentale, pierdere de prieteni, legături efemere.

Al 8-lea grad: L. = 37° – 38°

În jurul lui 28 aprilie: Caracter fericit, înțelepciune, minte limpede, viață modestă și fericită.

Al 9-lea grad: L. = 38° – 39°

În jurul lui 29 aprilie: Asprime, poftă nesățioasă de câștig. Reușită prin muncă grea.

Al 10-lea grad: L. = 38° – 39°

În jurul lui 30 aprilie: Temperament senzual excesiv, viață sentimentală risipită și complicată.

Al doilea decan: 1 mai – 11 mai.

Longitudinea Soarelui: 40° – 50°.

Incidența solară: 75°,2′ – 72°,3′.

Fire: Imaginație, reverie, versatilitate, fantezie în obținerea banilor. Ușurința poate, însă să compromită succesul în afaceri.

Destin: Carieră strălucită, însă schimbătoare, urmând pasul evenimentelor.

Primul grad: L. = 40° – 41°.

În jurul lui 1 mai: Gust romantic, dar prea ireal pentru a se putea împlini; succes în întreprinderi de ordin intelectual.

Al 2-lea grad: L. = 41° – 42°.

În jurul lui 2 mai: Simț practic în artă și în dragoste; dorință de solid și de durată. Mână largă, tendință de a proteja; pentru femei, protectori serioși, severi.

Al 3-lea grad: L. = 42° – 43°.

În jurul lui 3 mai: Simț artistic rafinat, posibilități mari de execuție; carieră artistică ce poate duce la celebritate.

Al 4-lea grad: L. = 43° – 44°.

În jurul lui 4 mai: Tendință de a idealiza; viață de boem.

Al 5-lea grad: L. = 44° – 45°.

În jurul lui 5 mai: Pornire nemăsurată către plăceri senzuale și aventuri; viață de dragoste mereu flușturatică.

Al 6-lea grad: L. = 45° – 46°.

În jurul lui 6 mai: Gust rafinat, fastuos, carieră glorioasă.

Al 7-lea grad: L. = 46° – 47°.

În jurul lui 7 mai: Dibăcie în câștigul banului, reușită materială în artă; căsătorie bogată.

Al 8-lea grad: L. = 47° – 48°.

În jurul lui 8 mai: Fire ușuratică; carieră ce depinde de alții.

Al 9-lea grad: L. = 48° – 49°.

În jurul lui 9 mai: Caracter sumbru, neliniștit; reușită târzie, care se năruie la un moment dat și apoi se restabilește.

Al 10-lea grad: L. = 49° – 50°.

În jurul lui 10 mai: Fire contradictorie, de neînțeles; perioade, care alternează între acțiune vie și inacțiune bizară.

Al treilea decan: 11 mai – 21 mai.

Longitudinea Soarelui: 50° – 60°.

Incidența solară: 72°,3′ – 69°,8′.

Fire: Calitățile fundamentale se impregnează cu gravitate, severitate și greutate în exprimare; concepțiile intelectuale sunt mai puțin vii, dar mai coapte, mai puțin scânteietoare, dar mai profunde.

Destin: Succesul vine foarte încet și foarte târziu în viață.

Primul grad: L. = 50° – 51°.

În jurul lui 11 mai: Nativul nu știe de glumă, are tendința de a lua totul în serios, situația e nesigură. El urmărește lucruri fără rost, în ceea ce privește situația sa personală.

Al 2-lea grad: L. = 51° – 52°.

În jurul lui 12 mai: Fire certăreață, geloasă, violentă, gata să se încaiere cu femeile. Lupte multe în viață.

Al 3-lea grad: L. = 52° – 53°.

În jurul lui 13 mai: Caracter îndrăzneț, șmecher și intrigant. Viață urâcioasă, plină de expediente, echivocă.

Al 4-lea grad: L. = 53° – 54°.

În jurul lui 14 mai: Caracter autoritar, exploatând la rece sentimentele. Succes, trecând însă peste tot ce e frumos și nobil ca idee ori ca faptă.

Al 5-lea grad: L. = 54° – 55°.

În jurul lui 15 mai: Caracter nedecis, imprudent, umblând cu vorba de colo, colo. Viață dublă; câteodată două menajuri.

Al 6-lea grad: L. = 55° – 56°.

În jurul lui 16 mai: Spirit refractar la tot ce este artă. Simțuri reci. Reușită materială înceată, dar sigură.

Al 7-lea grad: L. = 56° – 57°.

În jurul lui 17 mai: Spirit strălucit, înzestrat admirabil; poet și savant. Carieră nesigură.

Al 8-lea grad: L. = 57° – 58°.

În jurul lui 18 mai: Caracter retras, neplăceri cu femeile.

Al 9-lea grad: L. = 58° – 59°.

În jurul lui 19 mai: Fire despotică, geloasă pe dragostea altora, viață de om singuratic, fără desfătări.

Al 10-lea grad: L. = 59° – 60°.

În jurul lui 20 mai: Dibăcie în conducerea oamenilor; carieră administrativă, bine îndrumată.

GEMENII (GEMINI)

♊

Procesul de fecunditate din natură se desăvârșește și expansiunea acestei naturi devine vădită în pragul verii, între 21 mai și 22 iunie, epocă de expansiune, de flori, de roade în perspectivă, de dragoste în întreaga lume, când ființa adoarme în cântecul privighetorii și se trezește în ciripitul voios al ciocârliei.

Gemenii sunt un semn zodiacal care influențează pe toți acei născuți când Soarele se urcă pe ecliptică spre solstițiul de vară, biciuind natura cu un ultim, lent și puternic impuls, pentru a-și desăvârși opera.

Totul e freamăt, veselie și zbucium!

"Zori de ziuă se revarsă peste vesela natură,
Prevestind un soare dulce cu lumină și căldură.
În curând și el apare pe-orizontul aurit,
Sorbind roua dimineții de pe câmpul înverzit..."[1]

---

[1] V. Alecsandri: *Dimineața.*

"Iată zile-ncălzitoare
După aspre vijelii
Vin Floriile cu soare
Și soarele cu Florii.

Primăvara-ncântătoare
Scoate aburi pe câmpii,
Vin Floriile cu soare
Și soarele cu Florii..."[1]

"Umbra ta răcoritoare, adormită, parfumată,
Stă aproape de lumină, prin poiene tupilată.
Ca o nimfă pânditoare de sub arbori înfloriți,
Ea la sânul ei atrage călătorii fericiți.
Și-i încântă, și-i îmbată, și-i aduce la uitare
Prin o magică plăcere de parfum și de cântare,
Căci în tine, luncă dragă, tot ce are suflet, grai,
Tot șoptește de iubire în Frumoasa lună mai!"[2]

Generalități

Ca poziție zodiacală, Gemenii ating constelația *Vizitiului* și pe aceea a *Orionului*, care se găsesc între Taur și Gemeni. Constelația se alcătuiește din doi copii, înlănțuiți.

Când se ridică, aceștia sunt culcați; când ea se culcă, ei sunt în picioare.

"Stelele care-i prefigurează se numesc *Castor* și *Pollux*, primul ținând în mână lira lui *Apollo*, iar cel de-al doilea măciuca lui *Hercule*. Reprezintă simbolul luminii intelectuale, creatoare de armonie universală și de forță sau energie, realizatoare a operelor concepute de către inteligență. Aceste două stele lămuresc, de altfel, natura dublă a Gemenilor: anumite tipuri zodiacale influențate de această constelație posedă o puternică natură aeriană, trăind izolați și retrași în arta, studiile și cercetările lor

---

[1] V. Alecsandri: *Floriile*.

[2] V. Alecsandri: *Lunca din Mircești*.

științifice sau religioase, purtând în ei neliniștea vestitoare a marilor creații, pe când alții prețuiesc, mai ales, partea materială productivă, aceea comercială a existenței, iar atunci când tendința naturală a semnului acesta îi împinge spre studii, dânșii au mai mult o curiozitate intelectuală."[1]

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 21 mai și 21 iunie.

«Semn de aer: natură intelectuală și schimbătoare.

Fiind un semn comun, este mlădios și flexibil, ca și aerul, fluid și ușor. Semn al lui Mercur, el posedă capacități mentale foarte întinse; ideile se succed fără întrerupere, fie în conversație, fie în scris, fiindcă planeta Mercur este astrul expresiei și al scrisului. Acest semn prezidează deopotrivă condeiul și tot ce este scris. Elementul său precumpănitor este: *expresia orală sau scrisă.*

Semnul indică multă inițiativă, căci aparține polului masculin. Stăpânește mâinile, brațele și umerii. Aceste părți ale corpului sunt în număr de două: două mâini, două brațe etc. În realitate le putem considera ca pe niște adevărați slujitori ai inteligenței și de aici o mare capacitate de aplicare proprie nativilor. Persoanele influențate de Gemeni se interesează de numeroase chestiuni, au o dorință intensă să învețe și sunt întotdeauna în căutarea lui *"de ce"* și *"pentru ce"*. Ele sunt foarte dibace, nervoase, abile și pătrunzătoare. Verbul ***a gândi*** reprezintă natura lor proprie.

Grație inteligenței lor, acești nativi au foarte mult tact; ei vor evita să jignească pe cineva, chiar de vor fi provocați. Faptul provine, credem, din aceea că semnul Gemenilor, având afinități cu creierul, este lipsit până la un punct oarecare de sentiment, de sensibilitate și de dragoste care pornește din inimă. Creierul este, însă, sensibil la impresiile intelectuale.

Activitatea mentală a semnului se exteriorizează printr-o vie mișcare a ochilor și după acest semn adeseori poți ușor cunoaște un nativ însemnat de Gemeni.

---

[1] T. Faery, op. cit.

Gemenii influențează două categorii de persoane foarte deosebite; unii folosesc creierul lor, creând și gândind propriu; alții citesc avid, găsesc ideile lor în operele altora, rețin multe elemente fără să le asimileze, copiază și imită ușor.

Oricum ar fi, însă, gândul și numai gândul este principala lor preocupare. De fapt, semnul acesta, mental prin excelență, prea frenetic în expansiunea lui, trebuie să fie adeseori centrat și disciplinat, ca să reprezinte vreo valoare. E multă, foarte multă agitație în semnul Gemenilor, care vor neîncetat să exprime ceva, fie prin intermediul mâinilor, care scriu, sau direct prin cuvânt. Munca cerebrală stă la baza acestei acțiuni. Dacă le dai frâu să vorbească, sar de la una la alta, fără de nici un rost, lăsând adeseori esențialul conversației deoparte.

Abili și adaptabili, cea mai mare calitate a lor este dibăcia și cel mai mare defect: nestatornicia.

Dacă planeta Mercur, care-i prezidează, va avea aspecte rele, nativii pot să fie de o ușurință fără seamăn, superficiali și cu tendința de a-și corecta norocul singuri.

Părinții sau educatorii copiilor, a căror temă de naștere este puternic influențată de semnul Gemenilor, vor trebui să-și disciplineze copiii și să-i învețe să folosească într-un mod ordonat izvoarele inteligenței lor și să nu înceapă, și mai ales să nu caute să facă, decât câte un lucru de o dată. Lecturile vor trebui să fie mai puține, însă mai aprofundate. Metodă și numai metodă, de recomandat.

Acești părinți vor trebui să mai vegheze cu grijă la alegerea unei cariere, fiindcă nativul va avea în destinul său tendința de a schimba mereu ocupația. Cea ideală, trebuie mereu să aibă ceva nou și schimbător. Ziaristică, publicistică, comerț și tot ce e în legătură cu ideea rentabilă aplicată.»[1]

Caracter

"Nativii din Gemeni sunt oameni simpatici prin excelență, gata să-ți facă un serviciu, sau să schițeze un gest de amabilitate.

---

[1] T. Faery, op. cit.

Au un spirit fin, pătrunzător și sunt atrași de lucrurile frumoase; uită adesea contingențele materiale și sunt dezinteresați. Foarte ușor îi poți păcăli, să le dai un avânt oarecare și apoi abuzând de naivitatea lor, care nu se poate socoti o prostie din parte-le, ci mai mult o regretabilă credulitate.

Atât bărbații, cât și femeile au cam aceleași calități și aceleași aptitudini: inventivitate, asimilație rapidă, maniere delicate și un gust rafinat."[1]

Destin

"Viața va avea întotdeauna ceva strălucit în existența ei, dar fără acea reușită materială, care li s-ar putea, cu drept cuvânt, cuveni.

Vor fi decepții, insuccese, tocmai din cauza credulității, din diletantismul pus în activitatea zilnică ori din cauza părăsirii unui drum de realizare pentru a lua un altul.

Întotdeauna însă marile resurse cerebrale se vor întinde ca un arc și vor căuta să restabilească lucrurile.

Nativii din Gemeni pot ocupa situații foarte variate și adeseori rămâi pe drept cuvânt mirat, fiindcă ei, în ocupațiile lor, grație unor aptitudini variate, pot oferi «originalul» sub toate formele."[2]

Existența este imprimată de la naștere de vibrațiile rapidei planete Mercur, așa că întregul trai al acelora născuți în Gemeni va fi ca și în natura frământată, din cursul lunilor mai - iunie, un trai plin de agitație, neastâmpăr și neliniște, atras întotdeauna de ceva nou, fie în bine, fie în rău. Niciodată repaus, de la leagăn până la mormânt!

Boli

"Nativii din Gemeni se clasifică printre temperamentele bilio-sanguine. Dubla influență a semnului se manifestă simultan, prin intermediul a două feluri de glande: suprarenalele și lobul

---

[1] Dom Neroman, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

anterior al hipofizei. Acest contradictoriu glandular creează tipul de oameni – bărbați sau femei – mereu neliniștiți, mereu opuși lor înșiși, devorați de îndoială și scrupule, ascunzând sub o mască rece și aproape impasibilă o neurastenie exasperantă. Se torturează pe ei înșiși și torturează la rândul lor pe alții. Ca mental maladiv, ei pot avea un spirit critic exagerat. Sunt geloși, lipsiți de metodă, exagerează responsabilitatea proprie sau încearcă o aprehensiune a unei mizerii, care nu vine decât rareori în viață."[1]

Din punct de vedere organic, ei pot fi bolnavi sau predispuși la: pneumonie, pleurezie, bronșită, tuberculoză, rău de mare, slăbiciune nervoasă și accidente la mâini, brațe sau umeri.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 21 mai – 1 iunie.

Longitudinea Soarelui: 50° – 70°.

Incidența solară: 69°,8′ – 68°.

Fire: Gentilețea notorie a Gemenilor devine slăbiciune, iar credulitatea, lipsă de judecată.

Destin: Viața se va resimți din aceast motiv: omul va fi victima lipsei de energie proprie și se va putea spune despre el: "Păcat de el, un om atât de valoros, n-a ajuns nimic de capul lui!"

Primul grad: 60° – 61°.

În jurul lui 21 – 22 mai: Prea multă sinceritate; prietenie și protecție, care compensează lipsa de energie proprie.

Al 2-lea grad: 61° – 62°.

În jurul lui 23 mai: Gust de vagabondaj, intelectual, inteligență, neproductivitate. Calități mari, dar realizări mediocre.

Al 3-lea grad: 62° – 63°.

În jurul lui 24 mai: Inima în palmă, cedând la toate solicitările; situație onorabilă, decentă.

---

[1] Kerneiz, op. cit.

Al 4-lea grad: 63° – 64°.

În jurul lui 25 mai: Diletantism, aptitudini pentru a te ocupa de orice, situație flotantă, pândită mereu de surprize.

Al 5-lea grad: 64° – 65°.

În jurul lui 26 mai: Aptitudini pentru știința medicală, viață calmă, echilibrată.

Al 6-lea grad: 65° – 66°.

În jurul lui 27 mai: Cultul prieteniei, mari obstacole în viață, care, însă, vor fi învinse.

Al 7-lea grad: 66° – 67°.

În jurul lui 28 mai: Simț de mare pătrundere spirituală. Dorință de a fi luat în seamă; destin susținut de providență.

Al 8-lea grad: 67° – 68°.

În jurul lui 29 mai: Aplicații la studii juridice sau politice; viață dibaci condusă.

Al 9-lea grad: 68° – 69°.

În jurul lui 30 mai: Sensibilitate ascuțită, nervozitate; viață semănată de eșecuri inexplicabile.

Al 10-lea grad: 69° – 70°.

În jurul lui 31 mai: Curiozitate pentru tot ce este vechi, în legătură cu trecutul; viață activă, surmenaj.

Al doilea decan 1 iunie – 10 iunie.

Longitudinea Soarelui: 70° – 80°.

Incidența solară: 68° – 66°,9′.

Fire: Este înclinată către certuri și prin aceasta dăunează calităților spirituale. Idei ingenioase și seducătoare care vor fi prezentate sau cu prea multă îndrăzneală și violență, ori, în cel mai bun caz, fără nici o curtenie. Iritabilitatea va dăuna întregii firi.

Destinul va fi mereu contrariat de lipsa de mlădiere și de către o prea mare susceptibilitate; situații foarte prielnice se vor pierde printr-o manifestare intempestivă a caracterului.

Primul grad: L. = 70° – 71°.

În jurul lui 1 iunie: Spirit aventuros, îndrăzneț; supărări în viață prin decesul prietenilor.

Al 2-lea grad: L. = 71° – 72°.

În jurul lui 2 iunie: Vie curiozitate pentru misticism, ocultism și magie. Prietenii, pe cât de efemere, pe atât de entuziaste.

Al 3-lea grad: L. = 72° – 73°.

În jurul lui 3 iunie: Un ușor sadism; șansa se folosește rău în viață.

Al 4-lea grad: L. = 73° – 74°.

În jurul lui 4 iunie: Fire ușuratică, prietenii superficiale, însă unanime; mari simpatii.

Al 5-lea grad: L. = 74° – 75°.

În jurul lui 5 iunie: Înclinație maladivă către discuții și certuri; dușmani proști și feroci.

Al 6-lea grad: L. = 75° – 76°.

În jurul lui 6 iunie: Lipsă de judecată; situație din ce în ce mai modestă.

Al 7-lea grad: L. = 76° – 77°.

În jurul lui 7 iunie: Spirit sumbru, taciturn; viață cenușie, fără de nici un țel.

Al 8-lea grad: L. = 77° – 78°.

În jurul lui 8 iunie: Spirit viclean, care întinde curse semenului său; țel schimbat adesea în viață, niciodată atins.

Al 9-lea grad: L. = 78° – 79°.

În jurul lui 9 iunie: Fire complicată, fără limpezime de minte; procese, dezmințire de drepturi.

Al 10-lea grad: L. = 79° – 80°.

În jurul lui 10 iunie: Trândăvie, moliciune, viață cheltuită fără rost, risipită și niciodată disciplinată.

Al treilea decan 11 iunie – 21 iunie.

Longitudinea Soarelui: 80° – 90°.

Incidența solară: 66°,9′ – 66°,7′.

Fire: Inteligență strălucită, accesibilă oricărui domeniu: litere, științe, arte. Activitatea este neobosită. Ambalări succesive, una făcând să uiți de alta.

Destin: Avere modestă, activitate care rodește foarte puțin. Viață agitată, deplasări îndepărtate; risc de accident mortal.

Primul grad: L. = 80° – 81°.

În jurul lui 11 iunie: Mare originalitate spirituală.

Al 2-lea grad: L. = 81° – 82°.

În jurul lui 12 iunie: Aplicații către artă; cămin liniștit.

Al 3-lea grad: L. = 82° – 83°.

În jurul lui 13 iunie: Nepăsare pentru ziua de mâine, griji, necazuri casnice; pericol de a fi izolat în spital sau pușcărie.

Al 4-lea grad: L. = 83° – 84°.

În jurul lui 14 iunie: Caracter vesel, jovial, încântător; succes prin relații mondene.

Al 5-lea grad: L. = 84° – 85°.

În jurul lui 15 și 16 iunie: Aplicații și gust către studiu și cercetări; ajutor providențial, succese.

Al 6-lea grad: L. = 85° – 86°.

În jurul lui 17 iunie: Nestatornicie, nehotărâre, numeroase legături urmate de rupturi.

Al 7-lea grad: L. = 86° – 87°.

În jurul lui 18 iunie: Gust pentru viața la țară și tendință către o viață tihnită. Existență întemeiată pe muncă.

Al 8-lea grad: L. = 87° – 88°.

În jurul lui 19 iunie: Fire schimbătoare, înclinată spre lux, în căutarea unei veșnice fericiri.

Al 9-lea grad: L. = 88° – 89°.

În jurul lui 20 iunie: Aptitudini variate, adaptabilitate către cele mai diverse domenii, viață productivă, creatoare.

Al 10-lea grad: L. = 89° – 90°.

În jurul lui 21 iunie: Natură afabilă și generoasă; viață susținută de protecții feminine.

RACUL (CANCER)

Astrul strălucitor al zilei și-a făcut datoria, căci urcușul neîncetat de până acum a dat impuls de fecunditate și de

expansiune. Rodul începe să se împlinească, ca să prepare în lunile următoare, hrana tuturora.

Soarele, ajuns la cea mai mare declinație a lui, pare că se oprește pe Cer: *Sol Stat,* de unde expresia de solstițiu. Pare că el privește înapoi cu duioșie și regret, către calea cea mai lungă de urcuș și succes, pe care a parcurs-o de la solstițiul de primăvară până acum.

Ziua este cea mai lungă și noaptea cea mai scurtă, însă, în curând, ziua se va micșora, noaptea se va lungi și totul va merge spre un proces de contracție al naturii și al omului născut în acest timp.

"Noaptea era caldă, așa cum se cuvine să fie în dricul verii. În noaptea aceea, a Sfântului Ion de vară, se schimbă crugul Cerului după porunca cea prea-naltă și Soarele începe să dea îndărăt. De aceea în zodie e zugrăvit la vremea asta semnul Racului. La miezul nopții a rânduit Dumnezeu un răstimp de liniște, când stau în cumpănă toate stihiile, – și Cerurile cu stele și vânturile – după care dintr-o dată toate purced în scădere. Iarna începe a-și pregăti harmăsarii în grajdurile ei de miază-noapte. În acel ceas de cumpănă, Dumnezeu a orânduit pace între toate animalele, jigăniile și paserile. Le dă și lumina înțelegerii pentru acel răstimp, ca să grăiască întocmai așa cum grăiesc oamenii. Oriunde s-ar afla, toate se strâng în sobor și stau la sfat. Așa că Niculai Peceneaga aștepta acel ceas al soborului viețuitoarelor din Borza.

Stătu o vreme ca într-o insomnie, cugetând la felurite lucruri nedeslușite. Apoi într-un târziu privi Cerul miezului-nopții. Carul mare și cel mic își întoarseră oiștile de stele. Iar către amiază se mișcaseră din răsărit semnele Balaurului..."[1]

Racul este un semn zodiacal, conservator, de tradiție, de trecut, ca și animalul care ține în cleștele lui tot ce-a fost și tot ce este.

Sufletul omului o simte:

---

[1] Mihail Sadoveanu: *Nopțile de Sânziene.*

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

"Din copilărie vântul acesta de zbucium, oftări și plângeri m-a ținut – nopțile – treaz, cu ochii halucinați spre depărtări ori spre trecut. Pareții de întuneric din juru-mi dispăreau și vedenii populau marginile zării. Ori, o amintire, ca un reflex din altă viață, se contura înainte-mi cu nedeslușite forme de vis. Basmele cele ușor șoptite de bătrânii mei dragi, care de mult au murit, îngânările de cântece de mult uitate, se trezeau și tremurau în mine. Un tablou șters, o adiere de bucium, o lacrimă ș-un gest al mamei – fantomă a negrei depărtări de dincolo de orizont, toate tremurau, trezite de mișcarea melodică al acestui prieten neliniștitor din nopțile copilăriei. Și iată din nou, în amurgul cenușiu și într-o noapte pe care n-o cunosc, austrul cel de demult, trezind sufletul copilului și umbrele neodihnite."[1]

Tendința tipului zodiacal este de a căuta necontenit către trecut, către tot ceea ce a fost, de a fi conservator, fiindcă în mintea lui se petrece același fenomen ca și cu Soarele, care stă pe loc și cată cu ochii înapoi.

Generalități

Racul este unul din cele două semne ale Zodiacului, care sunt considerate ca principale, fiindcă sunt stăpânite de Luminarii[2], Racul de Lună și Leul de Soare. Constelația respectivă este așezată în partea cea mai septentrională a eclipticei, puțin deasupra capului *Hydrei*. Cei vechi l-au denumit Rac, iar la 13° al acestui semn strălucește *Sirius*, un soare mai maiestuos decât al nostru, a cărui rază de lumină ne parvine în opt ani.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 22 iunie și 23 iulie.

"Racul aparține elementului de apă; prin aceasta, el este sensibil, receptiv și timid. Semn cardinal, marcând un solstițiu, el poate fi asimilat cu vaporii de apă, care ies pe coșul unei

[1] M. Sadoveanu: *Împărăția apelor*.

[2] *Luminarii* sau *Luminătorii* sunt cele două astre principale: Soarele și Luna.

locomotive sau cu un nour, care, printr-o bruscă schimbare de temperatură, poate să fie transformat în ploaie.

Persoanele influențate de acest semn sunt foarte sensibile la anturaj, ele sunt lipsite de curaj și combativitate fizică, dar sunt capabile de a-și apăra convingerile cu o rară încăpățânare, ca și Racul, care se agață cu disperare de stânci.

Semnul Racului este un semn de asimilare și de reflectare a ideilor și condițiilor din jur. Acestea sunt însușite și folosite repede în serviciul propriu.

Dacă aceste persoane nu vor avea o activitate fizică, precum o au nativii din semnele de foc sau aer, ei vor activa însă pe un plan de interiorizare, foarte intens, fiind foarte impresionabile și înregistrând în mod fidel toate imaginile care le trec înaintea ochilor; din acest punct de vedere vor semăna cu un aparat fotografic: filmul lor mental este impresionat de cel mai mic detaliu.

Semnul Racului simbolizează, prin caracteristicile sale, verbul *a simți*. Stăpânitorii acestui semn, Luna și Jupiter, imprimă nativilor bunătate, afabilitate, emoție, iubire de cămin și de țară.

Nativii sunt visători și contemplativi. Au uneori accese de furie, însă de scurtă durată. Nativul are o mare plăcere de a se pune pe primul plan și-l încântă mult o ușoară publicitate în jurul persoanei sale.

E puțin cam orgolios și vanitos.

Sensibilitatea este câteodată foarte penibilă ca efect pentru nativi, căci el va fi foarte afectat de tot ce vede și tot ce aude, încât o astfel de persoană nu poate să evolueze ușor și liber, decât numai într-un mediu care-l simpatizează. Persoanei nu-i convine să fie țintă de atac, dar, la nevoie, se poate foarte bine apăra.

Cea mai mare calitate e tenacitatea, iar cel mai mare defect, susceptibilitatea. Nativul își închipuie că nu-i dai destulă atenție, ori că ai voit să-l jignești. Vine adeseori cu frica în sân de teama ca să nu ajungă ridicol și atunci se strânge ca Racul în el însuși, numai de teama să nu fie de râsul altuia.

Scapă adeseori ocaziile numeroase, care i s-ar ivi în viață, din cauza sensibilității prea accentuate. Ar trebui să aibă mai multă

încredere în el însuși, căci lumea n-are întotdeauna intenția de a-i face rău. Cu toate acestea, nativul va trebui, mai întotdeauna, să se bizuie numai pe el însuși, căci primește impresii prea profunde pe care Racul trebuie să le poată stăpâni. Racul revine adesea către trecut, fiindcă clișeele mentale rulează mereu și automat. Această tendință dă aplicație către studiul istoriei, antichităților de tot felul, și a timpului trecut. Tendința persoanei înclină să deslușească mai mult cauzele, decât să se oprească asupra efectelor.

Se întâmplă, adeseori, ca nativul, o dată satisfăcut, să se lase pe tânjală și să devină nițel cam leneș. Adevărata parte activă a Cancerului, care corespunde naturii sale proprii, de semn de apă agitat, cardinal, poate să fie comparată valului care se retrage și revine neîncetat, mâncând mereu din mal, ceea ce arată tenacitate, uzura obstacolelor.

Părinții unui nativ din Rac trebuie să ia aminte ca odrasla lor să urmeze reguli de igienă severe, mai ales în ceea ce privește alimentația, fiindcă copiii însemnați de Rac sunt adeseori lacomi. Căci digestia, la acești copii, are o importanță de prim plan, fiindcă se răsfrânge asupra caracterului.

Totodată, acești părinți vor trebui să observe și să vegheze asupra anturajului copilului, în timpul copilăriei, căci influența acestui anturaj, tocmai din cauza impresionabilității și receptivității firii, se va resimți toată viața."[1]

Caracter

"Fire sensibilă, schimbătoare, impresionabilă, având nevoie de afecțiune, trăind intens o viață interioară, cu personaje pe care și le-a închipuit și le-a dorit, ca atare. Se înflăcărează ușor și dă primului venit, care-i surâde, toată stima pe care o acordă în mintea sa personajului fictiv pe care l-ar iubi, ajungând adesea să sufere amare decepții.

Gust de aventură. Bărbații sunt foarte senzuali căutând adesea senzații tari.

---

[1] T. Faery, op. cit.

Femeile sunt iubitoare, dar inconstante în sentimente, de cele mai multe ori."[1]

Destin

"Viața e plină de mișcare, de agresiuni nemeritate; dușmani la tot pasul, fără rost și fără explicație. Existența este îndulcită de satisfacțiile care nasc din împlinirea datoriei și din numeroasele gesturi generoase semănate pe tot parcursul existenței."[2]

Boli

"Influența endocrină a semnului, în caz când Luna, planeta directoare, nu este malefică în horoscop, se exercită când asupra lobului anterior, când asupra lobului posterior al hipofizei. Lobul anterior dă o tenacitate placidă, iar cel posterior o mare mobilitate emotivă. Există probabilitatea unor tulburări la glanda hipofiză, care se pot traduce printr-o tendință prematură la obezitate sau moralmente la o instabilitate mentală."[3]

Predispoziții: afecțiuni ale stomacului, cloroză, gastrită, hidropizie, cancer.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 22 iunie – 2 iulie.

Longitudinea Soarelui: 90° – 100°.

Incidența solară: 66°,7′ – 66°,9′.

Fire: Firea se așază pe planul afectiv și senzual, acela al zeiței Venus; se identifică gustul plăcerilor senzuale, unit cu nestatornicie și necredință în dragoste.

Destin: Destinul acestor nativi este influențat în bine de către femei.

---

[1] Dom Neroman, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

[3] Kerneiz, op. cit.

Primul grad: L. = 90° – 91°.

În jurul lui 22 iunie: Fire afabilă, dar adesea cu capul în nori. Carieră ușoară.

Al 2-lea grad: L. = 91° – 92°.

În jurul lui 23 iunie: Fire "lasă-mă să te las", contemplativă și distrată. Șansă, succes.

Al 3-lea grad: L. = 92° – 93°.

În jurul lui 24 iunie: Fire moale, apatică, dedată dragostei. O serie de legături strălucite, dar furtunoase.

Al 4-lea grad: L. = 93° – 94°.

În jurul lui 25 iunie: Temperament senzual exagerat. Lubricitate. Rupturi dureroase.

Al 5-lea grad: L. = 94° – 95°.

În jurul lui 26 iunie: Slăbiciuni față de femei; viață rătăcitoare.

Al 6-lea grad: L. = 95° – 96°.

În jurul lui 27 iunie: Dezechilibru, instabilitate. Viață depinzând de altul.

Al 7-lea grad: L. = 96° – 97°.

În jurul lui 28 iunie: Nepăsare, ușurință, tendință către o viață parazitară. Totuși reușită.

Al 8-lea grad: L. = 98° – 99°.

În jurul lui 29 iunie: Susceptibilitate excesivă. Viața se săvârșește într-un mediu inferior, care poate atrage decăderea nativului.

Al 9-lea grad: L. = 99° – 100°.

În jurul lui 30 iunie: Nehotărâre, decepții, pierderi.

Al 10-lea grad: L. = 100° – 101°.

În jurul lui 1 iulie: Fire visătoare, leneșă. Existență ștearsă, dar asigurată, viață care se trăiește târâș-grăpiș.

Al doilea decan: 2 iulie – 12 iulie.

Longitudinea Soarelui: 100° – 110°.

Incidența solară: 66°,9′ – 68°.

Fire: Nota generală a Racului se colorează cu ingeniozitate și abilitate, care poate merge până la îndrăzneală. Decanul va

influența atât pe avocații cauzelor subtile, cât și pe comedianții sentimentelor.

Destin: Existența va oscila între mari bucurii și mari decepții.

Primul grad: L. = 100° – 101°.

În jurul lui 2 iulie: Activitate puternică, înflăcărare, succes legitim.

Al 2-lea grad: L. = 101° – 102°.

În jurul lui 3 iulie: Plăcere pentru voiajuri lungi, aventuri și riscuri. Viață plină de călătorii, agitată.

Al 3-lea grad: L. = 102° – 103°.

În jurul lui 4 iulie: Cruzime, nepăsare la suferința aproapelui. Viață brusc secerată.

Al 4-lea grad: L. = 103° – 104°.

În jurul lui 5 și 6 iulie: Activitate gravă, plină de muncă grea. Reușită pe calea științei.

Al 5-lea grad: L. = 104° – 105°.

În jurul lui 7 iulie: Caracter distant, disprețuitor, adeseori superior. Reușită într-o semi-izolare, departe de mulțime.

Al 6-lea grad: L. = 105° – 106°.

În jurul lui 8 iulie: Fire rece, dar demnă. Reușită împotriva adversarilor.

Al 7-lea grad: L. = 106° – 107°.

În jurul lui 9 iulie: Gen: "fie ce-o fi"; neglijență. Succes adeseori nemeritat.

Al 8-lea grad: L. = 107° – 108°.

În jurul lui 10 iulie: Apatie, descurajare rapidă. Cerul te ajută să ai în viață o șansă pozitivă.

Al 9-lea grad: L. = 108° – 109°.

În jurul lui 11 iulie: Înclinații către dragoste și joc. Pierderi la joc, însă succes pe alte planuri.

Al 10-lea grad: L. = 109° – 110°.

În jurul lui 12 iulie: Combativitate, arivism, umilințe, decepții.

Al treilea decan: de la 13 iulie – 22 iulie.

Longitudinea Soarelui: 110° – 120°.

Incidența solară: 68° – 69°,8′.

Fire: Toate notele Racului sunt exaltate. De aici: hipersensibilitate, hiperimpresionabilitate, exagerări pe toate planurile psihice.

Primul grad: L. = 110° – 111°.

În jurul lui 13 iulie: Caracter fericit, spirit pătrunzător. Viață plină de tot felul de legături profitabile.

Al 2-lea grad: L. = 111° – 112°.

În jurul lui 14 iulie: Naivitate, credulitate, viață superficială, mai mult agitată decât activă.

Al 3-lea grad: L. = 112° – 113°.

În jurul lui 15 iulie: Nestatornicie extremă, nu-ți bați capul cu nimic, un fel de "cum o vrea Dumnezeu".

Al 4-lea grad: L. = 113° – 114°.

În jurul lui 16 iulie: Receptivitate la tot felul de impresii. O existență pretinzând părți distincte ale unor corpuri distincte.

Al 5-lea grad: L. = 114° – 115°.

În jurul lui 17 iulie: Arivism puternic, fire care se descurcă singură, succese frecvente, dar efemere.

Al 6-lea grad: L. = 115° – 116°.

În jurul lui 18 iulie: Spirit independent, exagerat, ireductibil; lovituri îndrăznețe.

Al 7-lea grad: L. = 116° – 117°.

În jurul lui 19 iulie: Fire prezumtivă ce urmărește himera.

Al 8-lea grad: L. = 117° – 118°.

În jurul lui 20 iulie: Maleabilitate extremă, ascultă pe toți și dă dreptate fiecăruia. Insucces datorat propriei sale nehotărâri.

Al 9-lea grad: L. = 118° – 119°.

În jurul lui 21 iulie: "Cu capul în nori"; mari pericole în viață.

Al 10-lea grad: L. = 119° – 120°.

În jurul lui 22 iulie: Spirit contemplativ. Trăiește pe socoteala alor săi.

LEUL (LEO)

Leul este semnul de foc al Soarelui. El împlinește vara.

În timpul său razele Soarelui cad aproape perpendicular pe Pământ, spre a-l face să rodească.

E puterea cosmică în toată măreția și generozitatea ei.

Epocă de cules al rodului pe Pământ și de noroc pentru cei născuți sub acest semn, stăpânit în astrologie de Soare.

"În cel lan cu spicuri-nalte au intrat secerătorii,
Pe când era încă umed de răsuflul aurorii,
Toți, privindu-i de departe, parcă-noată-n galben râu,
Fetele fără ștergare și flăcăii fără brâu.
Secera, crai nou de noapte, mereu taie, spicul cade.
Prepelița își ia puii și se duce: lanul scade,
Iar în urmă holda mândră, răsturnată prin bucăți
Se ridică-n snopi de aur, se clădește-n jumătăți..."[1]

Generalități

Constelația Leului este domiciliul Soarelui. De la locul său ceresc privește către Rac. Crupa și picioarele Leului sunt în semnul următor, al Fecioarei, până la al 18 grad al acesteia.

Din toate vremurile, Leul este asimilat puterii regale sau imperiale, ori șefilor de guvern, și nu rareori vom găsi în punctele principale ale unui horoscop, remarcabil ca destin, semnul Leului.

Acest semn este simbolul unei ridicări meritate prin capacitatea virilă, printr-o ambiție nobilă cu echitatea și patriotismul luminat, care sintetizează măreția și spiritul de justiție ideal.

---

[1] V. Alecsandri: *Secerișul.*

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 23 iulie și 22 august.

"Leul este un semn de foc și ca atare este impulsiv, arzător și îndrăzneț. Este și un semn fix, reprezentând focul cristalizat, asemănător unei bare de metal, încălzită până la alb. Simbolizează spiritul stăpânitor, ambițios și ferm.

Leul este un semn masculin, foarte demn. Stăpânește inima și șira spinării.

Persoanele născute în Leu sunt foarte simpatice, călduroase, sincere și hotărâte; le plac onorurile, uniformele, autoritatea, situațiile înalte. Nu sunt mai puțin active decât cele însemnate de Berbec, însă posedă un sentiment natural al măririi și al înălțării. Ele se silesc să stăpânească mai mult prin persuasiune decât printr-o activitate înfrigurată. Ideile lor sunt pecetluite cu o distinsă maiestate și departe de orice meschinărie ori josnicie; noblețea sufletească îi așază deasupra tuturor micimilor vieții.

Nimeni nu poate nimeri un dușman mai generos sau un amic mai fidel, decât cel născut în Leu. Furia lui este spontană și izbucnește adesea, din cauza naturii impulsive, dar, repede de tot, uită și iartă. Ignoră convenientele și se arată așa cum îi este firea, fără prefăcătorie. Având o fire nobilă, rareori trage vreun folos dintr-o victorie fizică sau morală asupra adversarului.

Leul este singurul semn al Soarelui, care este centrul sistemului nostru, după cum inima este organul care prezidează și reglează circulația sângelui.

Leul trebuie să se stăpânească spre a nu-și cheltui imensa lui energie.

Printre acei înrâuriți de acest semn, sunt și persoane prea mândre sau trufașe, ceea ce este foarte ușor de remarcat în horoscopul omului respectiv.

Verbul *a voi* este principala caracteristică a acestui semn. Din cauza vederilor largi, care caracterizează pe nativii din Leu, aceștia au putința ca să-și desăvârșească cunoștințele prin două metode:

a) o categorie se orientează în toate ramurile științei, având darul de a extrage esența lucrurilor, de a măsura justele proporții

și a prezenta chestiunile sub forma cea mai asimilabilă și sinceră. Munca aceasta este prețioasă, fiindcă îngăduie specialiștilor care au lucrat în anumite domenii să ia contact cu subiectul nostru și să fie îndată puși la curent cu chestiuni noi și interesante.

b) alți nativi pot relua cu ușurință un studiu vechi sau părăsit reactualizându-l și punându-l la îndemâna tuturora.

Cel născut în Leu are încredere în colaboratori și niciodată nu cere celor subordonați un lucru a cărui execuție ar fi cu neputință.

Însușirea sa de căpetenie este bunătatea. Cel mai mare defect este un spirit absolutist de dominare.

Nativul nu se simte bine într-un rol de subaltern, care reprezintă pentru dânsul o adevărată suferință.

Părinții care vor avea de educat copii născuți în semnul Leului trebuie să-i deprindă cu modestia și să nu-i prea lase să se ocupe cu jocuri de noroc, sau plăceri de tot felul, care îi atrag pe acești copii ca un magnet. Iarăși trebuie să-i deprindă să pună frâu generozității lor, care, cheltuită fără măsură, poate să producă mai târziu, adevărate catastrofe."[1]

Caracter

"Nativii Leului sunt foarte energici, aprinși, dar stăpâni pe ei. Se îndreaptă către țel, fără ca nimic să-i poată opri, fără a amâna, fără a umbla pe căi lăturalnice, întocmai ca forțele naturii, care-și croiesc un drum drept.

Sunt ființe neînduplecate, sigure de ele înseși, de mijloacele lor și de victoria finală, cu toate piedicile ce li s-ar ivi în cale. Urăsc lingușirile, trec mai departe și urmează calea destinului lor. Bărbații sunt mărinimoși și plac prin vitejia lor, simplitatea și măreția obținută în succesul ce-l caută; mânia le trece repede, ca o ploaie de vară. Femeile nu prea au echilibrul sufletesc și simplitatea bărbaților și curajul este folosit în răzbunări, iar entuziasmul în pizmă."[2]

---

[1] T. Faery, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

Destin

"Cei născuți în Leu sunt sortiți destinului celui mai strălucit, poate lipsit de substanță, dar cu siguranță plin de strălucire și de relief. Ajung la capătul drumului lor fie primari în satul lor mic, ori dregători de seamă când sunt de mare clasă. Urcușul nu va fi fără piedici, dar acestea vor fi învinse."[1]

Boli

"Din punct de vedere fiziologic, Leul corespunde temperamentului bilio-nervos. Secrețiile glandulare care interesează pe cei însemnați de Leu sunt acelea produse de lobul anterior al hipofizei și de glanda tiroidă. Tiroida, ca și capsulele suprarenale, stimulează energia, adică conferă o energie continuă. Gândul este iute, execuția grabnică și sigură, încrederea în sine este mare și adeseori se manifestă prin orgoliu, dar un orgoliu care naște din conștiința valorii proprii.

Lobul anterior al hipofizei îi acordă putere de organizare, metodă de lucru și prevedere. De aici, va rezulta că cei născuți în Leu se simt într-un mod instinctiv făcuți pentru comandă și că suportă cu greu pozițiile subalterne. Va rezulta iarăși că femeile însemnate în Leu sunt rareori fericite în căsătorie; vor fi fost poate cândva, în timpurile matriarhatului mulțumite, căci atunci femeia era șeful familiei."[2]

Ca predispoziții către boli cităm: din cauza încărcării ființei nou-născute cu un maximum de influx electromagnetic solar, cel mai adeseori omul va tolera greu, întocmai ca și o baterie electrică, această supraîncărcare. După cum în baterie se va uza rezistența, care suportă numai un anumit nivel de înmagazinare electrică, tot astfel în ființa umană inima va avea reacțiile ei, de cele mai multe ori de ordin nervos: palpitații, tahicardie, sau boală de inimă propriu-zisă. De aici, posibilități de anevrism. Mai sunt predispoziții pentru friguri, meningite cerebro-spinale sau ataxie locomotorie, tabes.

---

[1] Dom Neroman, op. cit.

[2] Kerneiz, op. cit.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 23 iulie – 2 august.

Longitudinea Soarelui: 120° –230°.

Incidența solară: 69°,8′ – 72°,3′.

Fire: Calitățile Leului sunt compromise de un fel de contradicție generală, care le înăbușă, le împiedică sau le distruge. Entuziasmul va fi înfrânt de o înțelepciune morocănoasă ca gen de a se manifesta. Nativul va fi obsedat mereu de bănuială, va fi vanitos; succesul va suferi mult din cauza unei greutăți în hotărârile curente.

Destinul îi va fi poate mai puțin strălucit, însă mai solid; persoana nu va ajunge în vârful piramidei sociale, dar în postul în care se va situa va avea stabilitatea necesară.

Primul grad: L. = 120° – 121°.

În jurul lui 23 iulie: Caracter hotărât, mergând drept la țintă; dificultăți ușor de învins.

Al 2-lea grad: L. = 121° – 122°.

În jurul lui 24 iulie: Îndrăzneală dublată de viclenie. Viață sportivă; renume în această direcție.

Al 3-lea grad: L. = 122° – 123°.

În jurul lui 25 iulie: Elan spontan, dar repede înfrânt. Întâmplări foarte deosebite, fie în bine, fie în rău.

Al 4-lea grad: L. = 123° – 124°.

În jurul lui 26 iulie: Nehotărâre între dragoste de lucru și lenevie. Doliuri familiale; abandon.

Al 5-lea grad: L. = 124° – 125°.

În jurul lui 27 iulie: Prudență, dar acțiune; răbdare, talent de a temporiza lucruri și situații. Reușită susținută.

Al 6-lea grad: L. = 125° – 126°.

În jurul lui 28 și 29 iulie: Echilibru între motor și frână; calități de diplomat. Viață înconjurată de prietenii interesate.

Al 7-lea grad: L. = 126° – 127°.

În jurul lui 30 iulie: Caracter violent, repezit, chef de luptă. Multe succese, care sunt compromise înainte de a se desăvârși.

Al 8-lea grad: L. = 127° – 128°.

În jurul lui 31 iulie: Voință, vederi rigide. Succese; rezultatele urmărite vor fi atinse.

Al 9-lea grad: L. = 128° – 129°.

În jurul lui 1 august: Activitate generoasă, tendință de a respecta pe cel slab. Succes de notorietate sau stimă.

Al 10-lea grad: L. = 129° – 130°.

În jurul lui 2 august: Ambiție. Faimă mare, dar nedurabilă.

Al doilea decan: 3 august – 12 august.

Longitudinea Soarelui: 130° – 140°.

Incidența solară: 72°,3′ – 75°,2′

Fire: Toate calitățile se lămuresc și devin mai umane: simțul dreptății și al autorității moderează tendința către orgoliu; un mare bun simț temperează zvâcnirile firii.

Destin: Viața este fericită, cerul acordă harurile lui, nativul poate să se socotească printre binefăcătorii umanității.

Primul grad: L. = 130° – 131°.

În jurul lui 3 august: Fire blândă, forță de caracter, protectori. Viață ușoară.

Al 2-lea grad: L. = 131° – 132°.

În jurul lui 4 august: Tendință către plăceri și chefuri. Situație socială ștearsă, dar liniștită.

Al 3-lea grad: L. = 132° – 133°.

În jurul lui 5 august: Nativul e bucuria tuturor copiilor; căsătorie bogată, situație confortabilă.

Al 4-lea grad: L. = 133° – 134°.

În jurul lui 6 august: Caracter ferm, încăpățânat. Operă de lungă durată.

Al 5-lea grad: L. = 134° – 135°.

În jurul lui 7 august: Lipsă de inițiativă, situație nestabilă.

Al 6-lea grad: L. = 135° – 136°.

În jurul lui 8 august: Temperament autoritar, sigur pe sine. Viață fericită, înconjurată de amici numeroși care te sărbătoresc.

Al 7-lea grad: L. = 136° – 137°.

În jurul lui 9 august: Fire împăciuitoare, modestă. Existență stânjenită de o stare precară a sănătății.

Al 8-lea grad: L. = 137° – 138°.

În jurul lui 10 august: Tenacitate, perseverență, misiuni îndepărtate.

Al 9-lea grad: L. = 138° – 139°.

În jurul lui 11 august: Dorință pasionată de a se instrui. Succes.

Al 10-lea grad: L. = 139° – 140°.

În jurul lui 12 august: Caracter închis în sine, dar bun și sensibil. Situație înstărită, cămin fericit.

Al treilea decan: 13 august – 22 august.

Longitudinea Soarelui: 140° – 150°.

Incidența solară: 75°,2′ – 78°,5′.

Fire: Aprindere, entuziasm și o combativitate care biciuiește însușirile rele; tendință spre exces, exagerare și exuberanță pe alte planuri.

Destin: Viața va fi strălucitoare, însă cu prețul unor mari lupte și eforturi.

Primul grad: L. = 140° – 141°.

În jurul lui 13 august: Iute la fire, pradă impulsurilor de tot felul. În problemele și dificultățile vieții, prietenii au un rol important.

Al 2-lea grad: L. = 141° – 142°.

În jurul lui 14 august: Entuziasm, mânat către artă; situații modeste pe lângă cei mari.

Al 3-lea grad: L. = 142° – 143°.

În jurul lui 15 august: Spirit autoritar, având calități pentru a domina și a se impune. Viață publică strălucită, dar cea intimă, chinuită.

Al 4-lea grad: L. = 143° – 144°.

În jurul lui 16 august: Minte admirabilă, proprie unor opere de sintetizare. Situație întotdeauna inferioară meritului.

Al 5-lea grad: L. = 144° – 145°.

În jurul lui 17 august: Pătrundere, istețime. Ochiul rapid și sigur. Situație în viață scutită de grijile mari.

Al 6-lea grad: L. = 145° – 146°.

În jurul lui 18 august: Caracter autoritar. Viață trudnică.

Al 7-lea grad: L. = 146° – 147°.

În jurul lui 19 august: Încăpățânare de neînvins. Viață plină de luptă, în toate situațiile în care s-ar găsi.

Al 8-lea grad: L. = 147° – 148°.

În jurul lui 20 august: Fire întunecată, gând către o viață liniștită, contrariat de o continuă acțiune. Trece dincolo de propriile sale posibilități.

Al 9-lea grad: L. = 148° – 149°.

În jurul lui 21 august: Fire veselă, binevoitoare, nuanțată de o surâzătoare austeritate. Viață înconjurată de copii, nepoți și strănepoți.

Al 10-lea grad: L. = 149° – 150°.

În jurul lui 22 august: Mulți prieteni, dar nefolositori; situație financiară precară.

FECIOARA (VIRGO)

E semnul verii care expiră, al naturii care a rodit și care acum a obosit. A mumei pământului care-și strânge pruncul duios la sân.

Soarele merge către solstițiul de toamnă, ziua se face din ce în ce mai scurtă și în curând va fi egală cu noaptea. Electromagnetismul solar scade. Vitalitatea insului născut va fi mai puțin puternică decât ale celor de până acum.

Când și când, adierile toamnei se fac simțite...

"Pe luciul fără hotare
Al apelor ce-au adormit,
Din fund de haosuri răsare
Melancolia zâmbitoare
A stelelor ce-au răsărit.

Și când mă uit în urma mea
La discul rotunjit din tină,
Îl văd schimbat deodată-n stea,
C-o licărire de lumină
Îndepărtată, rece, lină.

Iar pe luceferii de noapte
Parcă mai lesne-i văd apoi
Că sunt pământuri vechi, răscoapte,
Că-s plânsete acele șoapte
Ce curg din spațiuri spre noi.

O, lege! cât îmi pari de mare!...
Ce farmec pui în toate cele!...
De te-ai numi în timp uitare,
Sau în distanță, depărtare,
Tu schimbi pământurile-n stele.

Care-i privirea omenească
Pătrunzătoare de mister,
Ce-ar îndrăzni să bănuiască
Că lumea noastră pământească
Trăiește însăși ea în cer?"[1]

E cel din urmă semn al verii. Natura continuă să săvârșească ultimele schimburi interioare. Omul recoltează produsele activității lui de până acum.

Perioadă de activitate practică și metodică.

Generalități

Constelația Fecioarei are ca simbol o fată tânără, cu aripi de înger, ținând în mână un spic de grâu, ceea ce nu este altceva decât o aluzie la steaua cea mai de seamă, pe care o găsim în această constelație, anume *Spica*, ce se află în al 22-lea grad al semnului.

---

[1] Duiliu Zamfirescu: *August*.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 23 august și 22 septembrie.

"Fecioara aparține elementului pământesc și este un semn practic, de muncă și de chibzuință. În acest semn nu vom observa încetineala și greutatea Taurului, căci semnul nostru este un semn comun, de o altă natură. Taurul reprezintă substanța în ea însăși, adică bunurile sau banul. Fecioara simbolizează însă punctul de legătură între această materie concretă și ideea de fructificare. Este sub stăpânirea planetei inteligenței, adică a lui Mercur.

Fiind un semn feminin, toți nativii vor prefera mai degrabă să facă un aranjament amiabil decât să se lase în voia contestațiilor. Semnul înconjoară obstacolele; el nu le ia însă în piept.

Fecioara înrâurește intestinele și asimilarea alimentelor. Persoanele influențate de acest semn vor poseda deci o mare putere de discernământ și vor ști ce să rețină și ce să elimine.

Ele sunt foarte active, fără ca această activitate să fie de natură febrilă, căci, în definitiv, ele nu caută altceva decât să obțină un rezultat practic.

Celălalt semn al lui Mercur, Gemenii, este un semn intelectual pur, semn de aer, pe când, Fecioara, ca semn de pământ, posedă spiritul de realitate al lucrurilor. În consecință vom avea un simț critic foarte dezvoltat. Persoanele, pe de altă parte, învață repede, fiindcă sunt sârguincioase la studiu și ingenioase.

Firea lor este caracterizată prin verbul *a analiza*.

Sunt discrete, pline de tact și foarte rezervate.

Dacă cumva ai căuta un asociat sau un colaborator, n-ai putea să găsești unul mai bun decât acela influențat de Fecioară.

Nativii aceștia au mai mult o tragere de inimă către acțiune și nu către teorie.

Le plac statisticile, sunt enciclopedici și au o mare preferință pentru contabilitate. Sunt excelenți secretari particulari sau șefi de cabinet. Vor poseda un dar unic de a prinde și a asimila orice idee nouă, a lucra în vederile șefului, nedepășind niciodată directiva trasată.

În viața privată sau publică se vor arăta întotdeauna îndatoritori; cea mai mare calitate va fi serviabilitatea, iar cel mai mare defect tendința la critică.

Pe de altă parte, când va fi vorba de a duce o afacere la bun sfârșit, nativul din Fecioară își va da îndată seama de punctul slab sau tare al chestiunii, și-o va limpezi imediat.

Părinții sau educatorii unui copil născut în Fecioară trebuie să corijeze de timpuriu tendința copilului la bârfă sau la critică și să-i disciplineze în anumit fel simțul, constructiv."[1]

Caracter

"Nativii sunt foarte bine echilibrați; sunt veseli, iubesc munca, sunt metodici și dibaci. Mulți sunt însă meticuloși, fără a fi metodici și-și pot pierde vremea căutând detaliul și o dată cu el, inutilul. Sunt câteodată cuprinși de furii violente, dar acestea le trec repede.Adeseori bărbații sunt prea susceptibili.

Femeile sunt mai sociabile; plăcute, surâzătoare, chiar când le merge rău, muncitoare, cu spirit practic, cu gusturi simple, mereu în așteptarea fericirii pe care o visează."[2]

Destin

"Viața e semănată de pericole și de pierderi materiale. La un moment dat, destinul devine mai bun și existența se săvârșește cu mult mai bine decât a început."[3]

Boli

"Nativii din Fecioară au o foarte mare grijă de sănătatea lor, supraveghindu-și cu multă migală alimentația. Au tendința de a exagera bolile și de a deveni ipohondri. Simt o adevărată plăcere atunci când sunt bolnavi, în a-și atrage simpatii și încurajări.

---

[1] T. Faery, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

[3] Dom Neroman, op. cit.

Din punct de vedere glandular, cei născuți în Fecioară se sub predominanța lobului anterior al hipofizei și aceluia al tiroidei. Această predominare nu se manifestă însă simultan, ci în mod ciclic. Nativii au câte o perioadă de supraactivitate tiroidiană, momentană. Acest ritm este însă prea iute pentru elementul posthipofizar al personalității lor, și de aici va veni oboseala, sleirea, neurastenia. Ei se mai află sub înrâurirea centrului necunoscut al inhibiției, care-i face să-și înfrâneze elanul, inițiativele și pornirile. De aici, va rezulta un contrast, o nervozitate, care va influența mai ales căile digestive. Vom avea dispepsie nervoasă enterită, etc."[1]

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 23 august – 2 septembrie.

Longitudinea Soarelui: 150° – 160°.

Incidența solară: 78°,5′ – 82°,2′.

Fire: Calitățile semnului capătă o mare strălucire și se îndreaptă către artă, către o viață luminoasă.

Destin: Persoana este în contact strâns cu lumea și dacă aceasta nu-i aduce o mulțumire deplină, îi va dărui totuși o protecție contra neplăcerilor ivite în carieră.

Primul grad: L. = 150° – 160°.

În jurul lui 23 august. Caracter întreprinzător. Anturaj ostil sau indiferent.

Al 2-lea grad: L. = 151° – 152°.

În jurul lui 24 august: Lăcomie la mâncare și atracție către sex. Fericire, succese materiale obținute gustând din plin viața.

Al 3-lea grad: L. = 152° – 153°.

În jurul lui 25 august: Temperament calm, înțelept, omul se mulțumește cu puțin. Viața nu cunoaște nici necazurile inimii, nici ale simțurilor.

---

[1] Kerneiz, op. cit.

Al 4-lea grad: L. = 153° – 154°.

În jurul lui 26 august: Fire muncitoare, aplicată, activă. Succese, care compensează eforturile depuse.

Al 5-lea grad: L. = 154° – 155°.

În jurul lui 27 și 28 august: Fire ștearsă, menită să asculte. Îmbogățire, prin valori imobiliare sau agricole.

Al 6-lea grad: L. = 155° – 156°.

În jurul lui 29 august: Temperament îndrăzneț, mizând totul pe o carte și, la nevoie, luând-o în piept. Succes rapid.

Al 7-lea grad: L. = 156° – 157°.

În jurul lui 30 august: Fire iubăreață, întreprinzătoare. Șansă prin femei, căsătorie care schimbă în bine situația socială.

Al 8-lea grad: L. = 157° – 158°.

În jurul lui 31 august: Indiferență pentru cochetărie și lipsă de interes pentru a plăcea. Succes mediocru; viață cenușie.

Al 9-lea grad: L. = 158° – 159°.

În jurul lui 1 septembrie: Probitate, conștiință. Griji familiare.

Al 10-lea grad: L. = 159° – 160°.

În jurul lui 2 septembrie: Apatie, ocolește sforțarea, egoism. Puțin noroc în căsătorie; șansă în afară de cămin.

Al doilea decan: 3 septembrie – 12 septembrie.

Longitudinea Soarelui: 160° – 170°.

Incidența solară: 82°,2′ – 86°.

Fire: Calitățile semnului zodiacal se îndulcesc, se feminizează, sunt pline de farmec; tendințele se orientează către arta practică, mai ales către podoabă.

Destin: Cerc restrâns; viața se așază pe un plan intim, familial.

Primul grad: L. = 160° – 161°.

În jurul lui 3 septembrie: Înclinație către tot ce e ușor de făcut, către confort. Viață fără mari dificultăți.

Al 2-lea grad: L. = 161° – 162°.

În jurul lui 4 septembrie: Temperament activ, dibaci, întreprinzător. Situație sclipitoare, cel puțin în aparență.

Al 3-lea grad: L. = 162° – 163°.

În jurul lui 5 septembrie: Fire năvalnică, certăreață. Prietenii solide care îl susțin în luptele vieții.

Al 4-lea grad: L. = 163° – 164°.

În jurul lui 6 septembrie: Fire "lasă-mă să te las"; tendință de a fi exploatat. Posibilități de a dobândi avere.

Al 5-lea grad: L. = 164° – 165°.

În jurul lui 7 septembrie: Caracter supus, împăciuitor. Viață de luptă, pe prim plan.

Al 6-lea grad: L. = 165° – 166°.

În jurul lui 8 septembrie: Fire devotată, fricoasă. Pierde numeroase ocazii în viață.

Al 7-lea grad: L. = 166° – 167°.

În jurul lui 9 septembrie: Asprime; sete de bani. Succes prin sprijin interesat.

Al 8-lea grad: L. = 167° – 168°.

În jurul lui 10 septembrie: Temperament nehotărât, prea neîncrezător spre a lua o hotărâre. Destin calm, fără întâmplări neprevăzute.

Al 9-lea grad: L. = 168° – 169°.

În jurul lui 11 septembrie: Fire binevoitoare, serviabilă, viață folositoare societății, dar neprețuită de cei de aproape.

Al 10-lea grad: L. = 169° – 170°.

În jurul lui 12 septembrie: Fire fantastică, fapte care "te lasă cu gura căscată". Existență împrăștiată.

Al treilea decan: 13 septembrie – 22 septembrie.

Longitudinea Soarelui: 170° – 180°.

Incidența solară: 86° – 90°.

Fire și destin: Calitățile Fecioarei se exaltă, se reliefează; destinul acestui semn se precizează din ce în ce mai clar.

Primul grad: L. = 170° – 171°.

În jurul lui 13 septembrie: Temperament de om de afaceri, abil și loial, dar care nu cunoaște mila. Va avea amărăciuni în viață, fiindcă nu va fi prețuit. Lupte mari.

Al 2-lea grad: L. = 171° – 172°.

În jurul lui 14 septembrie: Simț al afacerilor și al negocierilor abile. Succese târzii, însă de mare importanță.

Al 3-lea grad: L. = 172° – 173°.

În jurul lui 15 septembrie: Lipsă de bun simț; rațiune dominată de sensibilitate. Urcuș și coborâș, care se atenuează cu vârsta.

Al 4-lea grad: L. = 173° – 174°.

În jurul lui 16 septembrie: Pasiunea călătoriilor, ocupații diferite. Risc de pierderea averii.

Al 5-lea grad: L. = 174° – 175°.

În jurul lui 17 septembrie: Naivitate, credulitate, lipsă de judecată. Victimă sigură a propriilor sale greșeli.

Al 6-lea grad: L. = 175° – 176°.

În jurul lui 18 septembrie: Noblețe sufletească, sinceritate stângace sau brutală. Dușmănii numeroase.

Al 7-lea grad: L. = 176° – 177°.

În jurul lui 19 septembrie: Curiozitate și indiscreție, la baza cărora este adesea serviabilitatea. Lipsește norocul. Succese materiale slabe.

Al 8-lea grad: L. = 177° – 178°.

În jurul lui 20 septembrie: Caracter șovăitor, timorat, ezitând mereu în fața unei acțiuni. Numeroase plictiseli cu femeile.

Al 9-lea grad: L. = 178° – 179°.

În jurul lui 21 septembrie: Calități spirituale, dar imprudență; obiceiul de a vorbi prea mult. Reușită materială.

Al 10-lea grad: L. = 179° – 180°.

În jurul lui 22 septembrie: Minte inventivă. Viață liniștită.

BALANȚA (LIBRA)

♎

Soarele a ajuns la solstițiul de toamnă, ziua este egală cu noaptea, semn de echilibru al naturii, semn de echilibru al omului ce se va naște în acest timp.

Soarele trece în emisfera australă, el nu mai trimite asupra Pământului, în mersul lui descrescând pe ecliptică, valul de fluid vital de până atunci. Pământul intră, în epoca naturii acesteia obosite și gata pentru somnul de iarnă, sub influența planetei melancoliei și durerii, a planetei Saturn, care este în exaltare în semnul Balanței.

"Ah! ce frumoase-s serile de toamnă!
Prin frunze reci doar un fior adie;
S-arată-n deal, cu fața purpurie,
A nopților fermecătoare Doamnă.

Pe câmpul veșted, tainic ea-mprăștie
Strălucitoarea-i negură albastră,
O, Doamne sfânt! Ce pană mult măiastră
Atâta farmec ar putea descrie!

Stropit cu lacrimi pare-acum boschetul.
În umbra lui mă simt prins de tristețe.
Există oare-atâta frumusețe
În fire, – așa cum o simți tu, poetul?

Ori suntem pradă – o! gândire-amară!
De-a simțurilor noastre amăgire
Ce aruncă un văl frumos peste-o neștire,
Și totuși, Doamne, ce frumoasă seară!"[1]

Generalități

Constelația Cumpenei atinge pe Cer picioarele anterioare ale Scorpionului, care succede acestui semn. Ea conține câteva stele frumoase și favorabile: *Arcturus, Centaurul* și *Văcarul*. Semnul are ca simbol o cumpănă așa cum o știm noi, cu două talere, influențate de două planete de natură foarte diferită: Venus care este stăpâna semnului și Saturn, care se află în exaltare, adică în

[1] Duiliu Zamfirescu: *Toamna*.

vibrații favorabile cu acest semn. Ambele sintetizează ideea de echilibru și de justiție pe această lume.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 23 septembrie și 23 octombrie.

«Cumpăna este un semn de aer și drept urmare schimbător, inteligent și sociabil. Este un semn cardinal, acela al solstițiului de toamnă și poate fi asemănat cu aerul în mișcare, fie că acesta este un vânt răcoritor și rece, fie că este puternic sau violent. Acesta va depinde de precumpănirea lui Venus sau a lui Saturn. Persoanele născute în Cumpănă, semn masculin, știu să se adapteze mediului în care sunt chemate să activeze, însă se supun cu greu acestui mediu.

Principiul Balanței este de a lucra, pe atât cât va fi cu putință, prin căi pașnice și liniștite, căci așa poruncește Venus. Semnul se va strădui să ajungă la ideea aceasta, statornicind între oameni reguli și legi. Persoana va fi în căutarea armoniei, a forțelor opuse, pe care se va strădui să le împace. Verbul semnului va fi ***a echilibra***. Acest echilibru însă nu se stabilește fără trudă și aici intervine rolul lui Saturn. Persoana are instinctul natural de a se feri de orice violență, la care nu va consimți decât constrâns de o necesitate absolută.

Ea posedă talentul de a-și executa planul, fără a-și arăta adevărata intenție și ajunge la rezultate fără prea multă trudă.

Nativul este sensibil, rafinat, simpatic, artist și delicat. Găsești în dânsul dragostea pentru justiție, pentru pace, pentru liniște, amabilitate, generozitate, curtenie, dar o fire mereu schimbătoare. Această din urmă caracteristică ți-o dă noțiunea de Balanță, al cărei echilibru îl poate stirbi o nimica toată.

Adeseori, se observă la persoana respectivă schimbări de dispoziție, care merg de la cea mai vie exaltare, la depresia cea mai adâncă. Mai există însă și o altă categorie de nativi, care sunt atât de perfect echilibrați, încât orice activitate le pare imposibilă: sunt cei care își amână proiectul de azi pe mâine.

În general, cea mai mare calitate a lor este afabilitatea. Reușita lor va fi laolaltă cu alții și mai ales acolo unde arta se

poate manifesta sub formă de: teatru, dans, literatură, pictură. Eleganța e foarte prețuită de acești nativi.

Una din caracteristicile semnului fiind dorința aprigă de "a plăcea tuturor", vom întâlni adesea nativi care vor fi gata să consimtă la orice, numai și numai pentru a fi pe placul cuiva.

Părinții și educatorii unui copil însemnat de Cumpănă vor trebui să cultive în copil o mai mare tărie de caracter, astfel ca firea să devină ori curat afirmativă, ori curat negativă, căci nehotărârea i-ar putea opri să ia o atitudine pozitivă în anumite ocazii grele ale vieții.»[1]

Caracter

"Nativii Balanței sunt inteligenți, le place să filosofeze și să mediteze. Ar putea să se surpe totul în juru-le, fără ca lor să le pese. Au o dorință înnăscută de echitate, de justiție și posedă un mare simț moral. Faptul că sunt nehotărâți se explică prin scrupulul lor, fiindu-le teamă să nu facă vreo greșeală. Au un gust sigur și le repugnă tot ce nu este armonios.

Bărbații sunt subtili, se informează despre tot, înțeleg tot; cu greu spun cuiva ceva neplăcut. Adeseori se eschivează ușor de promisiunile făcute, printr-un argument de spirit teoretic al justiției. Femeile sunt grațioase, au gust și o curiozitate insinuantă. Sunt mari maestre în a ține în frâu și în bună pace pe mai mulți pretendenți care ar fi geloși din pricina lor. Sunt foarte cochete.

Viața este mai fericită pe planul social decât pe cel intim, familial. Sunt riscuri de neînțelegere și de sfadă cu cei de aproape, bărbat, femeie, frați, surori, copii, nepoți. Procese de familie în perspectivă, cu rezultate deplorabile."[2]

Boli

"Temperamentul acestor nativi este bilio-sanguin. Predominarea lobului posterior al hipofizei este constantă. De aceea caracterul va fi emotiv, câteodată hipersensibil.

---

[1] T.Faery, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

La unii nativi, persistă și în starea adultă activitatea glandei numită timus, care la pubertate încetează să mai funcționeze. Ne vom afla atunci în fața unui nativ care va avea ceva infantil în psihologia și în înfățișarea sa."[1]

Cumpăna e făcută din două talere cu tija la mijloc. Simbolul ei arată organul care va fi de preferință atins, în caz de boală: cele două talere închipue cei doi rinichi, iar tija șira spinării. Boliie curente sunt: lumbago, colici nefritice, nevralgie renală, uremie.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 23 septembrie – 2 octombrie.

Longitudinea Soarelui: 180° – 190°.

Incidența solară: 90° – 94°.

Fire: Însușirile acestui semn zodiacal se cheltuiesc și se îndreaptă către utopii, către nori, către proiecte seducătoare, dar himerice; spiritul pipăie totul, dar nu se fixează. Umbli "după doi iepuri deodată".

Destin: Traiul va fi îmbunătățit din cauza șansei, iar nicidecum a calităților proprii, înnăscute.

Primul grad: L. = 180° – 181°.

În jurul lui 23 septembrie: Zăpăceală, ușurință. Despărțiri dureroase, pierderi de bunuri.

Al 2-lea grad: L. = 181° – 182°.

În jurul lui 24 septembrie: Susceptibilitate, irascibilitate. Viață agitată, adultere, aventuri de tot felul și certuri.

Al 3-lea grad: L. = 182° – 183°.

În jurul lui 25 septembrie: Curiozitate științifică; mare putere de asimilare. Carieră bine văzută; faimă.

Al 4-lea grad: L. = 183° – 184°.

În jurul lui 26 septembrie: Apatie, moliciune, resemnare. Viață nesigură, scop nerealizat.

---

[1] Kerneiz, op. cit.

Al 5-lea grad: L. = 184° – 185°.

În jurul lui 27 septembrie: Orientare către petreceri; lipsă de simț practic. Cariera va fi alături de adevărata vocație.

Al 6-lea grad: L. = 185° – 186°.

În jurul lui 28 septembrie: Combativitate, agresivitate. Viață semănată cu certuri și pericole.

Al 7-lea grad: L. = 186° – 187°.

În jurul lui 29 septembrie: Prea multă naivitate, încredere într-altul; viață exploatată de aproapele tău.

Al 8-lea grad: L. = 187° – 188°.

În jurul lui 30 septembrie: Tendință de a nesocoti realitățile; spiritul e prea puțin pozitivist. Viața e instabilă, pradă evenimentelor de tot felul.

Al 9-lea grad: L. = 188° – 189°.

În jurul lui 1 octombrie: Sensibilitate. Existență care depinde de altul, la a cărei remorcă se va găsi.

Al 10-lea grad: L. = 189° – 190°.

În jurul lui 2 octombrie: Lipsă de încredere în sine, destin frământat care te chinuie și descurajează.

Al doilea decan: 3 octombrie – 13 octombrie.

Longitudinea Soarelui: 190° – 200°.

Incidența solară: 94° – 97°,8′.

Fire: Efectul acestui decan este contrar celui precedent; însușirile se concentrează și merg către scopul material, pozitiv.

Destinul se realizează greu, dar încet, încet și sigur. Sfârșitul de viață este fericit.

Primul grad: L. = 190° – 191°.

În jurul lui 3 octombrie: Caracter taciturn, întunecat. Viață penibilă, fără bucurii.

Al 2-lea grad: L. = 191° – 192°.

În jurul lui 4 octombrie: Fire batjocoritoare, de o crudă perspicacitate. Viață ușoară; succes modest.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Al 3-lea grad: L. = 192° – 193°.

În jurul lui 5 octombrie: Pesimism. Viață retrasă, la propriu sau la figurat.

Al 4-lea grad: L. = 193° – 194°.

În jurul lui 6 și 7 octombrie: Este prea bănuitor. Viață materială mulțumitoare, dar întunecată de caracterul său susceptibil.

Al 5-lea grad: L. = 194° – 195°.

În jurul lui 8 octombrie: Fire care nu suportă nici o constrângere. Viață bine condusă, puțin fericită dar fără mare bătaie de cap.

Al 6-lea grad: L. = 195° – 196°.

În jurul lui 9 octombrie: Talent imitativ, temperament artistic. Viață veselă, zglobie, ca a unui sticlete.

Al 7-lea grad: L. = 196° – 197°.

În jurul lui 10 octombrie: Idei bine conduse, perseverență. Călătorii, misiuni, explorări.

Al 8-lea grad: L. = 197° – 198°.

În jurul lui 11 octombrie: Spirit critic, tendință de a nesocoti lucrul altuia. Decepții multe.

Al 9-lea grad: L. = 198° – 199°.

În jurul lui 12 octombrie: Fire care se acomodează ușor, mulțumită de ceea ce are. Optimism. Viață fericită, fără istorii de tot felul.

Al 10-lea grad: L. = 199° – 200°.

În jurul lui 13 octombrie: Caracter autoritar, neputând suferi contradicția. Reușită în carieră; neplăceri în viața de familie.

Al treilea decan: 14 octombrie – 23 octombrie.

Longitudinea Soarelui: 200° – 210°.

Incidența solară: 97°,8′ – 101°,5′.

Fire: Multă sănătate, generozitate și un spirit autoritar, însă plin de mărinimie.

Destinul: este plăcut, bunurile materiale sunt abundente, ori, în cel mai rău caz, are cam tot ce-i trebuie.

Primul grad: L. = 200° – 201°.

În jurul lui 14 octombrie: Firea este autoritară, însă acceptă sfaturile. Succes, însă niciodată pe cât se aștepta.

Al 2-lea grad: L. = 201° – 202°.

În jurul lui 15 octombrie: Prea mare încredere în sine și de aici temeritate. Succesul este împiedicat de întreprinderi hazardate.

Al 3-lea grad: L. = 202° – 203°.

În jurul lui 16 octombrie: Firea înclinată prea mult către detaliu. Succes în științe, unde minuțiozitatea devine o calitate.

Al 4-lea grad: L. = 203° – 204°.

În jurul lui 17 octombrie: Spirit prudent, iscusit, chiar șiret, dar prea încrezător în el însuși. Izbândă, dar cu prețul luptelor împotriva tuturor perfidiilor.

Al 5-lea grad: L. = 204° – 205°.

În jurul lui 18 octombrie: Dar de a fermeca, nițel adumbrit de vanitate. Succes atât în dragoste, cât și în afaceri.

Al 6-lea grad: L. = 205° – 206°.

În jurul lui 19 octombrie: Ambiție; îi lipsește măsura justă în tot ce întreprinde. Reușită după multă agitație. Adeseori această izbândă este oprită în loc de obstacole de tot felul.

Al 7-lea grad: L. = 206° – 207°.

În jurul lui 20 octombrie: Generozitate, devotament; viață fără avuție mare, dar fericită.

Al 8-lea grad: L. = 207° – 208°.

În jurul lui 21 octombrie: Perseverență, încăpățânare. Izbândă după mari sforțări, care îi asigură existența.

Al 9-lea grad: L. = 208° – 209°.

În jurul lui 22 octombrie: Se apucă cu greu de ceva; voință slabă. Viață plină de amânări. Suferă toate evenimentele și nu poate reacționa împotriva lor.

Al 10-lea grad: L. = 209° – 210°.

În jurul lui 23 octombrie: Temperament întreprinzător, dar fricos. Succes parțial în tot ceea ce întreprinde.

SCORPIONUL (SCORPIUS)

Corespunde epocii premergătoare iernii, atunci când natura își leapădă haina verde, când pământul e acoperit cu un covor de aramă, de frunze moarte, sub care foșnesc o sumedenie de ființe ce se tem de lumină și se adăpostesc pentru iarnă, răgaz al naturii sub aparența de neființă, în care, se desăvârșește transformarea materiei, sevă nouă din putreziciune.

"Oaspeții caselor noastre, cocostârci și rândunele,
Părăsit-au a lor cuiburi și-au fugit de zile grele.
Cârdurile de cocoare, înșirându-se-n lung sobor,
Pribegit-au urmărite de al nostru jalnic dor.

Vesela verde câmpie acu-i tristă, veștejită;
Lunca bătută de brumă, acum pare ruginită;
Frunzele-i cad, zbor în aer, și de crăngi se dezlipesc
Ca frumoasele iluzii dintr-un suflet omenesc.

Din tus-patru părți a lumii se ridică-nalt pe ceruri,
Ca balauri din poveste, nouri negri plin de geruri;
Soarele iubit s-ascunde, iar, pe sub grozavii nori,
Trece-un cârd de corbi iernatici prin văzduh croncănitori.

Ziua scade; iarna vine, vine pe crivăț călare.
Vântul șuieră prin hornuri răspândind înfiorare.
Boii rag, caii nechează, câinii latră la un loc,
Omul, trist, cade pe gânduri și s-apropie de foc."[1]

Scorpionul este unul din cele mai importante semne ale Zodiacului, reprezentând momentul în natură când totul se

[1] V. Alecsandri: *Sfârșit de toamnă.*

transformă, se metamorfozează pentru viața lungă de iarnă, în sânul căreia însă vor rodi posibilitățile unei noi existențe.

Oamenii născuți în acest timp vor duce o viață de luptă și de transformare necontenită în domeniul existenței.

Generalități

Constelația Scorpionului este una din cele mai întinse, fiindcă o parte din ea este vecină cu talerele Balanței, pe când a doua acoperă al 25-lea grad din Săgetător.

Partea anterioară a figurii reprezintă labele Scorpionului și aproape întreaga constelație este în emisfera australă.

Simbolul stelar reprezintă exact animalul – Scorpionul; de altfel, este cel mai perfect reprezentat dintre semnele Zodiacului. Are câteva stele frumoase printre care se află și *Coroana Boreală*.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 24 octombrie și 22 noiembrie.

"Fiind un semn acvatic, Scorpionul simbolizează lichidul în repaus, concentrat, stătător, contrar Racului, care înfățișează apa curgătoare. Emoțiile sunt vii și exercită o presiune considerabilă, fiindcă semnul stă sub puterea planetei Marte. E ca și cum am avea de-a face cu o apă care fierbe și care își caută drum prin acțiunea căldurii. Fiind un semn fix, Scorpionul stăruie fără odihnă, până ce obstacolul a fost învins. Mijloacele ce le întrebuințează sunt cu atât mai încete, cu cât scopul este dificil de atins. Pândește momentul favorabil acțiunii.

Ca semn feminin, Scorpionul este receptiv și meditativ. Guvernează organele reproducerii. Resursele sunt imense, iar ideile abundă, stăpânite însă de o energie ținută în rezervă pentru a fi folosită la timpul oportun.

Verbul care caracterizează semnul este *a dori*.

Prezidând la înrâurirea Casei a VIII-a, care este Casa morții, semnul acesta dă lumii mari chirurgi sau doctori care vor sustrage umanitatea de la moarte prin mijloacele științei. Semnul mai influențează pe ingineri, pe lucrătorii metalurgi și pe marinarii din flota de război.

Scorpionul cârmuiește tot ce e dincolo de mormânt și, în timpul vieții, eliminarea materiilor inutile care otrăvesc și îmbolnăvesc corpul.

Sunt două categorii de oameni-scorpion:

1. O primă categorie sunt aceia situați pe un plan înalt, pe culmi înconjurate de aureola unui soare invizibil. Omul se aseamănă atunci cu vulturul, stăpânul văzduhului, care cercetează cu un ochi sigur spațiul și judecă de departe lucrurile pământești, cu vederea limpede a aceluia care s-a despărțit de tot ceea ce este aici, jos. Va fi virtuos, just, demn, onorabil, sublim și va avea o conștiință proprie.

2. A doua categorie va trăi într-o lume restrânsă; omul se va târî ca scorpionul, ca șarpele, ca un crocodil; se va complace într-un mediu care mustește de putreziciune. Limbă ascuțită și venin! Persoana va avea instincte josnice, va fi invidioasă și va nutri veșnic gânduri de răzbunare. Va jigni ușor pe alții, dar nu va suferi jignirea altora. Îi va lipsi tactul în tot ceea ce face și va proceda fără cruțare, chiar brutal.

Cea mai mare calitate care se poate atribui oamenilor-scorpion este ingeniozitatea, iar cel mai mare defect este invidia cu toate consecințele ei funeste.

Firea este dintr-o bucată și e cu neputință să impui ceva unui atare nativ. El va fi mândru și va crede cu tot dinadinsul că părerea lui este cea mai bună dintre toate. Omul se va apăra când va fi contrariat și o va face când nici nu te aștepți. Marte este tranșant, iar Scorpionul înțeapă!

Chiar cei care au cele mai bune gânduri dintre ei sunt așa de categorici în manifestările lor, încât îți dai seama de îndată că există o putere, de natură aspră, care trebuie să-și croiască drum cu forța.

Educatorii și părinții copiilor născuți sub semnul Scorpionului vor trebui să propovăduiască moderația și respectul dreptului altuia; nu va trebui să li se facă numaidecât pe plac.

Acești copii posedă simțul datoriei și atunci se va veghea ca ei să-și îndeplinească îndatoririle față de altul, fiindcă dânșii, la

rândul lor, pretind același lucru de la alții. Vor fi deprinși a nu asupri pe ceilalți copii.

Dacă se va evidenția în acești nativi partea cea rea a Scorpionului, părinții vor avea grijă să nu-i îndrume către o carieră care ar da ocazia unor acțiuni necinstite, fiindcă predispoziția este gata îndrumată către distrugere și atunci vai și amar de o asemenea viață.

Oricare ar fi tipul zodiacal, bun sau rău, nativul va avea o putere magnetică considerabilă: cei mai buni magnetizatori și hipnotizatori se recrutează din oamenii-scorpion.

Sexualitatea este excesivă și adeseori ea își va găsi o sublimare în artă sau știință.

Nativii aceștia nu pot fi diplomați, căci ei știu ce vor și merg la țel, fără drum ocolit. Sunt dictatori înnăscuți, fie în viața obișnuită, fie în capul unei națiuni.

Abuzul sexual este probabil din cauza vitalității puternice a acestui semn, iar adeseori, moravurile sunt ușuratice.

Misterul morții și al forțelor necunoscute conduc pe nativ să studieze și să cultive ocultismul.

Ajuns la capătul existenței pământești, omul recoltează, în general, fructele muncii sale. De aceea, se stabilește o corelație între semnul Scorpionului și ideea de rentă, de pensie, de moștenire sau de dobândă. Vom mai avea deci un contrast cu semnul Taurului, care reprezintă mai mult banul câștigat și cheltuit cu încetul.

Nativul din Scorpion poate să ia în mână orice fel de afaceri, fără să beneficieze de nici o susținere, și să scoată maximum de foloase din puterea muncii lui. Nici o dificultate nu-i pare de neînvins. Scorpionul este, în fine, predispus la critică."[1]

Caracter

"Nativii din Scorpion sunt violenți, autoritari, răzbunători și ambițioși. Ei pot să aibă și o fire excelentă și atunci vor lua focul în brațe, ca să apere un prieten, să ocrotească pe cel slab. Se

[1] Faery, op. cit.

ofensează foarte ușor, nu iartă niciodată și așteaptă ani de zile ocazia să se răzbune.

Au sânge rece, sunt foarte puțin sensibili și nu rareori vom găsi printre ei mari chirurgi sau chiar persoane care vor avea o plăcere deosebită să taie animale de vii.

Bărbații sunt îndrăzneți, batjocoritori; pot fi încântători față de prieteni, însă sunt de o susceptibilitate aproape bolnavă și, o dată ofensați, devin de o violență extremă. Nu e bine să le fii dușman.

Femeile au caracter rău, le place să mintă, să țesă intrigi și să dea loc la situații imposibile. Banul le fascinează. Când iubesc un bărbat, ele se transformă; sunt exigente, exclusiviste, dar se dăruiesc trup și suflet."[1]

Destin

"Viața este agitată. Voiajuri numeroase și la mari depărtări.

Banii vin adesea de unde nu te aștepți.

Lovituri și răni, probabile, în cursul vieții. Existența va fi plină de lupte necontenite, dar, în orice caz, se prezintă interesantă."[2]

Boli

"Nativii din Scorpion aparțin temperamentului limfatico-sanguin. Glanda endocrină care-i guvernează este tiroida, a cărei secreție, tiroxina, este hormonul sforțării puternice și continue.

Scorpionul cârmuiește organele de excreție, adică acelea care elimină arderile sau produsele de prisos ale organelor."[3]

Vor fi predispoziții pentru: guturaiuri cronice, boli interesând porțiunea terminală a intestinului gros, fistule, hemoroizi, mâncărimea organelor genitale, gonoree, prostatită, sifilis etc.

---

[1] Dom Neroman, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

[3] Kerneiz, op. cit.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 24 octombrie – 2 noiembrie.

Longitudinea Soarelui: 210° – 220°.

Incidența solară: 110°,5′ – 104°,8′.

Fire și Destin: Tonalitatea generală a semnului este întărită, fără nuanțe speciale, în acest decan.

Primul grad: L. = 210° – 211°.

În jurul lui 24 octombrie: Îndrăzneală, decizie, acțiune directă. Posibilități de a cauza altuia accidente sau răni.

Al 2-lea grad: L. = 211° – 212°.

În jurul lui 25 octombrie: Are o măsură în toate lucrurile, și un simț precis când să dea lovitura. Succes, victorie[1].

Al 3-lea grad: L. = 212° – 213°.

În jurul lui 26 octombrie: Lasă totul de azi pe mâine; fire nehotărâtă. Insucces; în viață va fi aproape învins.

Al 4-lea grad: L. = 213° – 214°.

În jurul lui 27 octombrie: Îndrăzneală întrecând orice măsură. Succes efemer.

Al 5-lea grad: L. = 214° – 215°.

În jurul lui 28 octombrie: Spirit întreprinzător, răbdător și perseverent. Pasiune pentru ocult. Succesul vine încet, dar sigur.

Al 6-lea grad: L. = 215° – 216°.

În jurul lui 29 octombrie: Gust de podoabă. Reușită strălucită și substanțială.

Al 7-lea grad: L. = 216° – 217°.

În jurul lui 30 octombrie: Fire agitată, punând ceva la cale. Succes material.

Al 8-lea grad: L. = 217° – 218°.

În jurul lui 31 octombrie: Inerție, incapacitate de lucru. Viață ratată.

---

[1] Acesta este gradul de naștere al M. Sale Regele Mihai I.

Al 9-lea grad: L. = 218° – 219°.

În jurul lui 1 noiembrie: Sinceritate, adeseori brutală. Afaceri bine conduse, dar câteodată compromise din lipsă de tact.

Al 10-lea grad: L. = 219° – 220°.

În jurul lui 2 noiembrie: Caracter urâcios, certăreț.

Al doilea decan: 3 noiembrie – 12 noiembrie.

Longitudinea Soarelui: 220° – 230°.

Incidența solară: 104°,8′ – 107°,7′.

Fire: Orgoliu și cruzime inconștientă, proprie aceluia care merge orbește pe drumul vieții, fără să-și dea seama că poate izbi și trânti pe cineva în mersul lui nătâng.

Cariera devine mai frumoasă și mai cu faimă.

Primul grad: L. = 220° – 221°.

În jurul lui 3 noiembrie: Voință de neînvins pentru a parveni. Viață periclitată; amenințări ascunse, dușmani neiertători.

Al 2-lea grad: L. = 221° – 222°.

În jurul lui 4 noiembrie: Fire neliniștită, mereu obsedată de ceea ce s-ar putea întâmpla; viață greu așezată pe vreo bază.

Al 3-lea grad: L. = 222° – 223°.

În jurul lui 5 noiembrie: Temperament fierbinte. Succes prin învingerea adversarilor.

Al 4-lea grad: L. = 223° – 224°.

În jurul lui 6 noiembrie: Tendință către jaf, sau de a profita. Viața se va sfârși urât, dacă nativul nu se va învinge pe sine însuși.

Al 5-lea grad: L. = 224° – 225°.

În jurul lui 7 noiembrie: Fire fatalistă, care face cu greu vreo sforțare. Fericire sentimentală; succes material mediocru.

Al 6-lea grad: L. = 225° – 226°.

În jurul lui 8 noiembrie: Noblețe sufletească, dezinteresare. Viață dreaptă și bogată în fapte bune.

Al 7-lea grad: L. = 226° – 227°.

În jurul lui 9 noiembrie: Fire dintr-o bucată, care nu poate fi suplă. Viață întunecată de o atmosferă dușmănoasă.

Al 8-lea grad: L. = 227° – 228°.

În jurul lui 10 noiembrie: Caută nod în papură altora. Viață neînsemnată; neplăceri în dragoste.

Al 9-lea grad: L. = 228° – 229°.

În jurul lui 11 noiembrie: Natură irascibilă; lupte și necazuri, dar viața se consumă fără lipsuri, adeseori în abundență.

Al 10-lea grad: L. = 229° – 230°.

În jurul lui 12 noiembrie: Om morocănos care nu se încrede în nimeni. Reușită materială de care profită cu greu.

Al treilea decan: 13 noiembrie – 21 noiembrie.

Longitudinea Soarelui: 230° – 240°.

Incidența solară: 107°,7′ – 110°,2′.

Fire: Spiritul marțian al Scorpionului se îmblânzește, violența proprie semnului se orientează către senzualitate.

Destinul: E tulbure; adeseori, succesul e datorat unor căi puțin recomandabile.

Primul grad: L. = 230° – 231°.

În jurul lui 13 noiembrie: Fire decisă, fără scrupule. Călătorii îndepărtate, expediții aventuroase.

Al 2-lea grad: L. = 231° – 232°.

În jurul lui 14 noiembrie: Spirit subtil, pătrunzător, dedat intelectualității. Reușită. Succes în ocultism.

Al 3-lea grad: L. = 232° – 233°.

În jurul lui 15 noiembrie: Caracter brav. Viață plină de peripeții, care se sfârșesc în jurul vârstei de 50 de ani și se stinge în liniște.

Al 4-lea grad: L. = 233° – 234°.

În jurul lui 16 noiembrie: Caracter independent, care cu greu se pleacă; viață, în general, nefericită.

Al 5-*lea grad*: L. = 234°-235°.

În jurul lui 17 noiembrie: Temperament de luptător consumat, activ, dar măsurat. Viață modestă, bucurii cuviincioase.

Al 6-*lea grad*: L. = 235°-236°.

În jurul lui 18 noiembrie: Fire iscoditoare, înclinată spre a-și însuși binele aproapelui. Succes amenințat de catastrofă.

Al 7-*lea grad*: L. = 236°-237°.

În jurul lui 19 noiembrie: Caracter sobru, tăcut, viață plină de muncă grea. Reușită târzie.

Al 8-*lea grad*: L. = 237°-238°.

În jurul lui 19 noiembrie: Versatilitate, activitate reală, dar risipită pe prea multe planuri. Existență numai și numai cu griji.

Al 9-*lea grad*: L. = 238°-239°.

În jurul lui 20 noiembrie: Agresivitate și mereu agresivitate. Griji, decădere, ruină finală.

Al 10-*lea grad*: L. = 239°-240°.

În jurul lui 21 noiembrie: Nativul posedă o mare artă de a convinge. Are succes datorită acestui dar și viața îi este fericită.

ARCAȘUL (SAGITARIUS)

Arcașul corespunde epocii când cade primul fulg de zăpadă, când natura își îmbracă hlamida albă. E popasul pe care firea, ca și omul, îl face la sfârșitul anului de muncă. Ajun de sărbători, bucurie în toată lumea, tendință către jovialitate.

"Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe,
Răpind sania ușoară care lasă urme albe.
Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei
Printr-o pulbere în zare, prin un nour de scântei.

Pe câmpia înălbită, netede, strălucitoare
Se văd insule de codri, s-aud câini la vânătoare;
Iar în lunca pudruită cu mărunt mărgăritar
Saltă-o veveriță mică pe o creangă de stejar.

Acum trecem prin poiene, acum trecem prin zăvoaie;
Crengile aninate-n cale ning steluțe și se-ndoaie.
Iat-o gingașă mlădiță cu șirag de mărțișor...
Tu o rupi? ... Ea te stropește cu fulgi albi, răcoritori."[1]

---

[1] Vasile Alecsandri: *Sania*.

Ca și natura mângâiată de Soare, între 22 noiembrie și 21 decembrie, omul născut pe acel timp, va fi sincer, voios, leal și sportiv.

Generalități

Constelația Arcașului are la obârșia ei legenda duioasă a Centaurului, ființă jumătate, om, jumătate cal, care a fost pe vremuri pedagogul lui Ahile.

Rănit la un picior, într-o joacă, de către Hercule, el se supără foc pe oameni și se urcă la cer, scânteind în vecii-vecilor sub forma frumoasei constelații care-i poartă numele și în ziua de azi.

Numai o parte din această constelație se găsește pe cer în semnul Arcașului, arcul, jumătatea săgeții și mâna stângă. Restul figurii este în semnul Scorpionului și se găsește în emisfera australă. Între picioarele *Centaurului*, strălucește *Coroana australă* și alte stele însemnate, precum: *Antares*, *Dragonul*, *Hercule* și *Șarpele*.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 22 noiembrie și 21 decembrie.

"Arcașul este un semn de foc, dar cel mai cumpătat dintre semnele de foc ale Zodiacului. El nu este impulsiv, ca Berbecul, sau autoritar, ca Leul. Este în schimb energic, viu și entuziast. Ușor și sprinten. Fiind guvernat de Jupiter, va fi orientat ca și arcașul care țintește cu săgeata în infinit, către ideal.

Arcașul este pozitiv și puternic, iar în calitate de confrate cu semnele de foc, Berbecul și Leul, are ceva propriu sieși: nu este stăpânit numai de intelect sau de jovialitate, ci de un puternic spirit filosofic. Arcașul dă marii sportivi, cărora le plac jocurile în aer liber, acolo unde este cea mai mare animație.

Persoana influențată de acest semn este leală, generoasă, spontană, ambițioasă, miloasă, voioasă, sinceră și sigură pe sine.

Spirit conservator, prompt în hotărâri și precis în comandă. Semnul este însă suplu, și pe cât poate să ordone, pe atât poate să și asculte. Caracterul este vesel și optimist; amicii sunt fideli.

Simțul mișcării este foarte pronunțat. Are o mare plăcere pentru călătoriile lungi.

Omul nu poate sta în loc; are nevoie de mișcare fizică și dacă este constrâns la o ocupație sedentară, va trebui neapărat să se distreze, căci nemișcarea îl torturează.

Simbolul Arcașului ne sugerează o dublă semnificație în caracterul nativului, căci Centaurul, ființă jumătate om, jumătate cal, se prezintă pe două planuri: cel animal și cel profund uman.

1. Partea animală a semnului îl împinge pe nativ către distracție, către cursele de cai, către jocuri și pariuri. Gustul de viață este foarte dezvoltat. Dorința de mișcare este așa de mare încât anturajul nativului va suferi în continuu de pe urma agitațiilor sale. Din păcate această dorință de libertate și de expansiune este adeseori pricina unor acțiuni reprobabile.

2. Partea umană, reprezintă, dimpotrivă, pe acela care se ridică spre regiunile înalte ale spiritului și care aruncă săgeata aspirațiilor lui, departe, în infinit. Respectul legilor și al moralei va da înalți prelați sau oameni ai legii, mai ales magistrați. Verbul cu care se conjugă aceste noțiuni va însemna ***a înțelege***.

Cea mai frumoasă calitate va fi sinceritatea și cel mai mare defect: superficialitatea.

Cei născuți în acest semn au o pasiune pentru cai și fiindcă semnul stăpânește picioarele și mersul, nativii vor avea o adevărată predispoziție pentru accidente.

Arcașul este profetic din cauza marii sale sensibilități intuitive.

Părinții copiilor născuți în acest semn nu trebuie să le înnăbușească entuziasmul și elanul, ci numai să le dirijeze într-un mod convenabil.

Copiii vor trebui învățați să nu creadă prea ușor spusele altora, căci adeseori semenii lor nu vor fi față de ei așa de leali precum sunt dânșii. Vor trebui lăsați să se distreze și să cheltuiască elementul propriu: focul, în jocuri în aer liber etc..."[1]

---

[1] Faery, op.cit.

Caracter

"Nativii Arcașului sunt îndrăzneți și iubesc cu tot dinadinsul riscul. Îndrăzneala lor nu are caracterul aceleia pe care o posedă nativii din Scorpion, căci ea nu este îndreptată către concurență, ci către marile acțiuni, către nobile inspirații. Arcașul este semnul pionierilor sau al aventurierilor.

Acțiunea lor se îndreaptă către dificultățile care li se ridică în cale, iar nicidecum către concurență.

Oamenii sunt tenaci și nu se dau niciodată bătuți; înfrângerea îi instruiește și le pregătește o nouă cale de succes.

Femeile sunt pline de temperament, leale și din acelea care își înșală cel mai puțin bărbatul, având întotdeauna un scrupul moral sau legal. Detronează ușor pe bărbat, când acesta nu e pe măsura lor."[1]

Destin

"Viața este plină de greutăți pe care temperamentul le va învinge. Fiecare obstacol trecut va însemna o experiență. Dificultățile se micșorează treptat cu vârsta, iar finele ei se săvârșește pe laurii culeși."[2]

Boli

"Arcașul este un semn dublu.

Caracteristica zodiei va asigura o funcționare egală și armonioasă a tuturor glandelor cu secreție internă, cu predominarea destul de sensibilă a lobului anterior al hipofizei. În anumite cazuri, această predominare este exagerată și predispune la o talie foarte înaltă."[3]

Predispoziții maladive pentru: gută, sciatică, boli de sânge, flebită, fracturi ale femurului etc.

---

[1] Dom Neroman, op. cit.

[2] Dom Neroman, op. cit.

[3] Kerneiz, op. cit.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 22 noiembrie – 1 decembrie.

Longitudinea Soarelui: L. = 240° – 250°.

Incidența solară: 110°,2′ – 112°.

Fire: Îndrăzneala nobilă a Arcașului se armonizează cu bunăvoința, cu generozitatea. Decanul acesta acordă cel mai fericit caracter.

Destin: Nu este plin de haruri, dar este destul de bine secondat de providență. Nativul va avea o excelentă reputație, datorită tocmai calităților lui firești.

Primul grad: L. = 240° – 241°.

În jurul lui 22 noiembrie: Spirit profund, clarvăzător. Pericol de moarte subită.

Al 2-lea grad: L. = 241° – 242°.

În jurul lui 23 noiembrie: Caracter bănuitor, care își strică singur, prin aceasta, posibilitățile de activitate. Reușită când și când.

Al 3-lea grad: L. = 242° – 243°.

În jurul lui 24 noiembrie: Caracter egal, bine echilibrat; șansă în evitarea pericolelor.

Al 4-lea grad: L. = 243° – 244°.

În jurul lui 25 noiembrie: Fire foarte independentă. Reușită și eșec alternate; succes final.

Al 5-lea grad: L. = 244° – 245°.

În jurul lui 26 noiembrie: Atitudini riscante. Sărăcie; moarte subită.

Al 6-lea grad: L. = 245° – 246°.

În jurul lui 27 noiembrie: Fire gata de luptă și pornită de a se bate, fie în război, fie în duel. Existență foarte agitată.

Al 7-lea grad: L. = 246° – 247°.

În jurul lui 28 noiembrie: Încredere excesivă în aproape; tendința de a te dărui pe de-a-ntregul. Pericol din cauza unui mediu stricat pe care-l frecventează nativul.

Al 8-lea grad: L. = 247° – 248°.

În jurul lui 29 noiembrie: Încăpățânare. Reușită ușoară.

Al 9-lea grad: L. = 248° – 249°.

În jurul lui 30 noiembrie: Caracter nedecis. Succes în viață în roluri de mâna doua.

Al 10-lea grad: L. = 249° – 250°.

În jurul lui 1 decembrie: Temperamentul este îngreunat de inerție. Viața e calmă; nativul se folosește în chip nimerit de darurile sale.

Al doilea decan: 2 decembrie – 11 decembrie.

Longitudinea Soarelui: 250° – 260°.

Incidența solară: 112° – 113°,1′.

Fire: Decanul adaugă o tonalitate poetică; scopurile nativului se îndreaptă către vis sau ideal. Spiritul de aventură este mai mult cerebral.

Destinul: Este agitat, călătoriile caută să risipească nostalgia; nativul își petrece viața într-o atmosferă romantică, strângând în brațe umbre sau himere.

Primul grad: L. = 250° – 251°.

În jurul lui 2 decembrie: Spirit pretențios, vanitos. Ruină zadarnică în căutarea unui destin mai bun.

Al 2-lea grad: L. = 251° – 252°.

În jurul lui 3 decembrie: Temperament versatil. Decepții mai mult de ordin romantic decât material.

Al 3-lea grad: L. = 252° – 253°.

În jurul lui 4 decembrie: Putere mare de asimilare. Viață plină de bogății.

Al 4-lea grad: L. = 253° – 254°.

În jurul lui 5 decembrie: Impulsivitate, credulitate, slăbiciune față de femei. Viață fără rost, plină de suferință, lipsită de resurse.

Al 5-lea grad: L. = 254° – 255°.

În jurul lui 6 decembrie: Spirit vast, imaginativ, dar cheltuindu-se în nimicuri. Viață trudnică, dusă pe căi neproductive.

Al 6-lea grad: L. = 255° – 256°.

În jurul lui 7 decembrie: Exces de încredere în sine însuși. Succes rapid, dar efemer, făcându-te să iei întotdeauna lucrul de la început.

Al 7-lea grad: L. = 256° – 257°.

În jurul lui 8 decembrie: Independență, lipsă de afecțiune pentru cămin. Existență semănată de ghinion. Singurătate la finele vieții.

Al 8-lea grad: L. = 257° – 258°.

În jurul lui 9 decembrie: Inteligență, simț al măsurii, viață calmă a omului care nu prea se trece cu firea.

Al 9-lea grad: L. = 258° – 269°.

În jurul lui 10 decembrie: Șmecheria și imprudența își dau mâna. Reușită prin dibăcie și șansă.

Al 10-lea grad: L. = 259° – 260°.

În jurul lui 11 decembrie: Dorință de a se confesa și de a se sprijini pe aproape. Dificultăți din cauza părinților.

Al treilea decan: 12 decembrie – 21 decembrie.

Longitudinea Soarelui: 260° – 270°.

Incidența solară: 113°,1′ – 113°,3′.

Fire: O înțelepciune deosebită frânează spontaneitățile înnăscute; egoismul le micșorează adeseori, sau le ocolește.

Destin: Viața este mai reușită pe planul intim; adeseori ea nu reușește pe planul social, care altfel este în genere favorabil nativilor din Arcaș.

Primul grad: L. = 260° – 261°.

În jurul lui 12 decembrie: Fire geloasă, cămin încercat.

Al 2-lea grad: L. = 261° – 262°.

În jurul lui 13 decembrie: Fire isteață, "șmecheră", vicleană. Succes pe baza sprijinului prietenesc.

Al 3-lea grad: L. = 262° – 263°.

În jurul lui 14 decembrie: Fire copilăroasă, atrasă mai mult către lucruri fără importanță. Carieră mediocră; insucces probabil.

Al 4-lea grad: L. = 263° – 264°.

În jurul lui 15 decembrie: Fire năvalnică, agresivă, viață plină de tot felul de pericole și dușmănii.

Al 5-lea grad: L. = 264° – 265°.

În jurul lui 16 decembrie: Tendință către plăceri senzuale, adeseori excesive. Câteva satisfacții în viață, dar câștigate amar.

Al 6-lea grad: L. = 265° – 266°.

În jurul lui 17 decembrie: Voință de neclintit, perseverență. Reușită; scop atins.

Al 7-lea grad: L. = 266° – 267°.

În jurul lui 18 decembrie: Inițiativă, secondată de multă judecată. Succes de o bună calitate, care durează.

Al 8-lea grad: L. = 267° – 268°.

În jurul lui 19 decembrie: Fire neliniștită, nervoasă, lipsită de încrederea în sine. Accidente. În viață obstacole în fața cărora rămâne dezarmat.

Al 9-lea grad: L. = 268° – 269°.

În jurul lui 20 decembrie: Fire optimistă, dar de un optimism bazat pe o falsă judecată. Neînțelegeri dese cu anturajul.

Al 10-lea grad: L. = 269° – 270°.

În jurul lui 21 decembrie: Caracter serviabil. Viață plăcută, înconjurată de prieteni sinceri.

* * *

Bătrânul Hermes era obosit...

– Am terminat, Sărmane Dionis, nouă din semnele Zodiacului și mai sunt încă trei pe care am să ți le spun.

Între cele de până acum și acele care vor urma: al Capricornului, al Vărsătorului de Apă și al Peștilor, să pui o piatră de hotar.

Soarele a fost zglobiu, a fost calm și arzător, a purtat, în el regretul zilelor de toamnă sau zâmbetul plin de promisiune al sărbătorilor... Acuma, dânsul a ajuns la solstițiul de iarnă, când se află la cea mai mare depărtare de Pământ, când razele lui cad din ce în ce mai pieziș și mai reci pe globul vostru, când noaptea este amarnic de lungă și ziua tare scurtă.

E timpul de încercare al naturii și al omului, semn de cumpănă pentru amândoi!

Toți oamenii care se vor naște în cele trei luni care urmează de acum înainte vor purta în firea lor tristețea înfățișată de timpul aspru al iernii.

Firea oamenilor va fi puțin solară, adică expansivă, în schimb însă, va fi marcată de o tendință spre concentrare lăuntrică, către gândire profundă și meditație, așa cum i-o va da straniul, minunatul dar blestematul astru Saturn, acela care influențează pe toți acești nativi născuți în lunile ianuarie și februarie.

E zodia ta și a mea, precum și a tuturor acelora care sunt chemați de bătrânul Cronos-Saturn, cosașul dur, cu ochii scurși, inflexibil și neînduplecat, ca printr-o lege a unei anume fatalități, să trudească pe Pământ și să pătimească, pentru a se îndrepta fiindcă – aievea – în altă viață vor fi greșit cumplit sau fiindcă viața lor este închinată unei misiuni spirituale.

CAPRICORNUL (CAPER)

Bătrânul Hermes arătă Sărmanului Dionis semnul zodiacal care se profila pe Cer.

"Era un animal terestru și acvatic, pe jumătate capră și jumătate delfin, care închipuie prin simbol său trecerea de la animalul maritim la cel mamifer, prins de-o stâncă ieșită din mare și ținându-se strâns de ea, disprețuind parcă elementele naturii și impunându-și dârz voința lui.

După fabulă, Capricornul este Zeul Pan, care, temându-se de uriașul Typhon, s-a transformat în Capră și a fost ridicat de Jupiter în rândul celor 12 semne ale Zodiacului.

Uriașul Typhon a fost creat de Junona, care a izbit pământul cu mâna ei și l-a adus pe lume. A reapărut atunci cu 100 de capete, înconjurat de aburi, scuipând foc și fum, scoțând niște urlete înspăimântătoare. Pruncii lui monstruoși au fost: Hidra de la Lerna, Gorgona și faimosul Sfinx.

Acest ansamblu infernal ne dă noțiunea calculului lent al iubirii de viață, al înclinării omului către cercetări obscure și pasionate, pentru a dobândi cunoștințe profunde, fiindcă omul nu poate domina natura decât dacă-i cunoaște legile tainice.

Țapul este semnul de furtună sufletească, însă profund umană. Duritate, insensibilitate, fire întunecată."[1]

Trăsătura caracteristică a psihicului?

Cine va răspunde mai bine, în chip intuitiv, decât gingașul Odobescu?

"E tristă și urâtă iarna la țară, când crivățul viforos urlă peste câmpii, când norii sau ceața întunecă Cerul, când ploile reci desfundă pământul, când țarina-i goală și pustiită, dumbrava uscată și plugarul trândav.

Apoi, în lungile nopți de iarnă, ce întunecime, plină de groază! Ce de șoapte fioroase! Vântul vâjâie și geme, ca niște jalnice glasuri ce plâng din depărtare; ploaia izbește cu o întărâtată stăruire în pereții și în ferestrele casei; oblonul se clatină și scârțâie pe țâțânile-i ruginite; focul bubuie și troznește în cămin, și uneori o pasăre de noapte, gonită din adăpostul ei de o suflare mai viscoloasă a crivățului, își ia sborul, scoțând un țipăt sfâșietor și tânguios. Într-acelea văitări ale firii, mintea de sine-și se pornește pe cugetări mâhnicioase; închipuirea-și plăzmuiește vedenii cobitoare și tot ce e mai trist în viață, toate restriștile trecute, toate temerile viitorului se resfrâng, ca umbre sângerate, în oglinda întunecată a inimii."[2]

Generalități

Semnul Capricornului este cel mai austral. Numai capul și coarnele caprei se găsesc în semnul respectiv; corpul se întinde peste 20 de grade din Vărsătorul de Apă. Două constelații principale procură acestui semn cele două stele fixe, foarte însemnate și anume: *Vega* din *Lyra* și *Altair* din constelația *Vulturului*.

---

[1] M. Privat: *La Loi des Etoiles*.

[2] Odobescu: *Doamna Chiajna*.

E un semn de ambiție și de urcare socială urmată de o cădere periodică ritmică.

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 22 decembrie și 20 ianuarie.

... O capră neagră, singuratică, urcă un munte plesuv; urcușul e greu și caută cu multă băgare de seamă un locșor pe care să-și sprijine piciorul pentru a se avânta în sus. Îl găsește și cu multă prudență îl încearcă, constată că e ferm sub greutatea ei și pornește mereu din urcuș în urcuș.

La un moment dat, alunecă și cade, își zdrelește genunchii, dar își vine imediat în fire și pornește din nou la drum.

A atins culmea, nu însă piscul muntelui.

Nu-i mulțumită, căci țelul ei este fruntea muntelui ce-și dă mâna cu cerul.

Se oprește puțin, răsuflă, i se face foame, dar rabdă și când nu mai poate răbda se mulțumește cu câteva fire de iarbă arsă, pe care le mănâncă în grabă.

O ia din nou la drum și în sfârșit, după cazne de neînchipuit, ajunge pe culmea muntelui plesuv, de unde, cu o privire roată, îmbrățișează tot orizontul, și abisul fără fund al văilor negre.

Nu e mulțumită căci ar vrea să meargă și mai sus, dar nu are unde; atunci, cată deznădăjduită către cer. Pare că într-acolo ar dori să ajungă.

Ce minunat exprimă aceasta Goethe!

Wagner elevul lui Faust:

"Zwar weiss ich viel, doch möcht' ich Alles wisen."[1]

Dämon:

"Alwissend bin ich nicht, doch manches ist mir bewusst."[2]

---

[1] "Știu multe, dar aș voi să știu totul."

[2] "Nu sunt atotștiutor, dar câte ceva știu și eu."

Ambiție, Perseverență, Prudență, Frugalitate

...O albină harnică, după ce și-a făcut fagurele, zboară din floare în floare ca să transforme prețiosul nectar, în mierea cea dulce. Când ajunge înapoi la fagure, o mână barbară l-a zdrobit. Albinele țin toate un sfat și după o scurtă vorbă pornesc din nou la drum ca să reînceapă munca și să refacă fagurele răvășit.

Activitate neobosită și susținută

"Ca semn de pământ și cardinal, el este activ, laborios, lacom la câștig, foarte stăruitor, ambițios și destoinic în cel mai înalt grad pentru a atinge perfecțiunea materială. Ca și o mantie de zăpadă care acoperă pământul, Capricornul își învăluie obiectul cu dorințele lui, se îndoaie se adaptează oricărei împrejurări, numai pentru a-și atinge scopul. Strânge în jurul lui toate elementele de care se va servi, întâi să curețe terenul și apoi să organizeze. Posedă rigiditate și severitate în metodă, fiind însă un semn feminin, diplomația este partea lui cea mai tare, iar forța un ultim mijloc care adeseori va fi ocolit. Capra este atât simbolul cât și caracteristica valabilă Capricornului. Animalul respectiv se cațără pe munte din etapă în etapă. Prototipul său uman lucrează la fel: ambiția îl face să prețuiască ridicarea, poziția socială și averea în viață. Printre celelalte semne de pământ, Taurul este un semn fix și reprezintă banul. Fecioara reprezintă munca subalternă. Capricornul țintește însă mai sus către culmi de unde poate conduce și scoate beneficii. El are facultatea de a folosi tot ce îi este la îndemână, prin mijloace convenționale, călite prin experiență proprie.

Rareori va fi un imaginativ sau un original, însă te poți bizui pe dânsul ca să scoată maximul de beneficii din minimul de mijloace.

Ca și capra care se hrănește cu te miri ce și mai nimic, tot așa și omul respectiv este econom, cumpătat, putând trăi în condiții în care altul ar muri sau ar suferi cumplit. Țintind către situații înalte, Capricornul nu se simte bine într-o poziție subalternă, în care trebuie să asculte de un altul, dar el își ascunde cu grijă

ambițiile, de frică să nu se compromită dându-se pe față. Prin reflex devine adesea melancolic, pesimist, iritabil și cu o mare grijă pentru viitorul său. Ca și capra care nimicește obstacolele, care luptă cu coarnele și la sfârșit triumfă, tot astfel nativul este stăruitor, îndură iar arareori este agresiv. În clipele lui bune și prin contrast, când este ușurat de sarcina responsabilităților asumate, el cade pe gânduri, e calm ca și cum ar fi timid și rezervat. Această trăsătură a caracterului său dispare însă, în frământarea ambițiilor și în efortul ascensiunii. Unele din caracteristicile semnului se pot rezuma în verbul ***a folosi***, iar cea mai frumoasă calitate a lui este *"a organiza"*.

El este atât de ambițios încât nu îngăduie nimănui să i-o ia înainte; din acest punct de vedere poate fi mânat către gelozie și neîncredere, suspectând pe toată lumea. Nu uită niciodată o ofensă chiar dacă nu se răzbună. Are o putere neînchipuită pentru cercetarea amănuntelor. Prin analogie simbolică, putem spune că acest semn reprezintă o mare forță a naturii. Iarna ne sugerează o stare de preparare a pământului și o acumulare de energii, gata să se manifeste primăvara. Astfel imaginat, Capricornul este profund meditativ, reflectând în chip și fel întregul creației în pragul manifestării. De aceea, se atribuie acestui semn însușiri de economie, de organizare, de apropiere și de prevedere. Toate aceste calități sunt neapărat trebuincioase unei activități de lungă durată, care conduce la desăvârșirea operei. Capricornul, prin firea lui, conștient de valoarea sa, este un singuratic, atașându-se foarte greu. Când însă acordă afecțiunea sa cuiva, o acordă definitiv și fără rezerve. Întruchipează pe cel mai bun prieten posibil, dar și pe cel mai neîmpăcat dușman. Sub aparența rezervată și glacială se ascunde, ca și în sânul pământului acoperit de zăpadă în așteptarea primăverii, o rară sensibilitate. Are o mare sfială în manifestarea lui și o reținere întotdeauna aristocratică în gesturile pe care le face. Această sensibilizare devine un adevărat defect atunci când el este jignit, fiindcă în loc să reacționeze în exterior, la tipul capricornian, care este un tip concentrat și involutiv, această reacție se produce în interior. Ea este dureroasă și face ca nativul să se izoleze și mai mult de elementul exterior care l-a jignit. De

aici, marele preț pe care-l pune pe micile atenții care-l copleșesc cu valoarea lor morală. Lumea proprie de gânduri și nu numai de gânduri pe care și-o făurește îl poartă aproape întotdeauna către partea sumbră a existenței, către idei negre. De aici, foarte adesea, toți acești nativi, au o aprehensiune a mizeriei care nu există decât în închipuirea lor, fără să se traducă de fapt niciodată. Altă meteahnă proprie acestor strategi fără pereche, în stare de a vedea printr-o simplă privire slăbiciunea adversarului, așteptând cu răbdare momentul atacului, o constituie tendința de a se lupta asimilând lucrurile și situațiile cu propriile lor năluciri.

În general, mai putem spune că nativii Capriconului își propun să-și realizeze scopurile cu un zel așa de mare încât le rămâne foarte puțin loc pentru viața lor privată, ceea ce ar explica numărul considerabil de neînțelegeri familiare, izolări de cămin și chiar divorțuri. Acestea sunt în general proprietățile Soarelui în semnul Capricornului."[1]

Destin

"Viață plină de frământări și de cumpene. Dușmănia și invidia te urmăresc la tot pasul, constituind cauza căderilor ritmice din situațiile sociale dobândite. Singura soluție pentru nativ este de a evolua pe un plan întotdeauna inferior meritelor sale, unde nu va avea nesansa să fie luat la ochi și hulit.

Dacă nativul se va deda unor cercetări științifice, de natură profundă, are toate șansele să fie apreciat.

De altfel, căderile pe care le suferă nu vor face decât să-l ambiționeze și mai tare și să-l determine a-și crea un nou drum. Cariera nativilor va oferi o vie mirare tuturor acelora care îi cunosc.

Dacă semnul este malefic, toată ambiția saturniană a Capricornului se va orienta către acte scelerate: sadism, anarhism.

---

[1] Prelucrare după: T. Faery, op.cit.,
Beer: *Introduction à l'Astrologie*,
Janduz: *Enciclopedie Astrologique Française*.

În general, șansa vine cu vârsta și adeseori ai satisfacția melancolică de a avea o stare bună, atunci când îți face numai o bucurie mediocră sau de a încerca o satisfacție, când nu mai este actuală.

Viața intimă e plină de decepții. Puterea de emisiune a influxului pe care îl are imprimat din naștere nativul din Capricorn este grozavă și este de natură fie a produce un fenomen de vampirism, proiectat asupra tuturor ce-l înconjoară, sau cel puțin de a stânjeni dispoziția celui de aproape."[1]

Boli

"Nativul din Capricorn aparține temperamentului limfatico-nervos, cu o ușoară predominare a glandei tiroide, care dă un efort continuu. La el însă, joacă un rol important centrul necunoscut al inhibiției, care-i pune o frână în a-și exterioriza ceea ce simte, însă care-i pricinuiește o mare stare de epuizare după sforțarea făcută."

Din cauza influxului de natură concentrată al planetei Saturn care își are domiciliul în acest semn, nativii vor avea predispoziții la boli ce se produc prin acumulări de săruri sau urați. Vom avea deci manifestări artritice la genunchi, la umeri, boli de piele pe baza artritică, precum: urticarie, eczemă etc.

Copiii vor fi slăbuți în prima parte a vieții, însă sănătatea lor se va îmbunătăți o dată cu vârsta. Tendință de longevitate.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 22 decembrie – 31 decembrie.

Longitudinea Soarelui: 270° – 280°.

Incidența solară: 113°,3′ – 113°,1′.

Fire: Egoismul capricornian este temperat de un sentiment profund al datoriei; sentimentul religios și mila vor stăpâni prea marea iubire de sine. Cu toate acestea, egoismul va domina, va fi nemilos cu acela care îi stă în cale, zdrobindu-l. Va căuta însă să-și

[1] Idem. Prelucrare după autori citați. Vezi supra.

răscumpere păcatul, făcând opere de binefacere, anonime. Reușită materială aproape sigură.

Primul grad: L. = 270° – 280°.

În jurul lui 22 decembrie: Prudență excesivă, care adeseori paralizează inițiativa. Reușită pe un plan care nu acordă statut social.

Al 2-lea grad: L. = 271° – 272°.

În jurul lui 23 decembrie: Fire de pustiitoare melancolie. Neînțelegeri și decepții în dragoste.

Al 3-lea grad: L. = 273° – 274°.

În jurul lui 24 decembrie: Disimulare. Piedici în viață din partea părinților sau din cauza moștenirilor.

Al 4-lea grad: L. = 274° – 275°.

În jurul lui 25 decembrie: Simț al datoriei; fire dreaptă. Succes în întreprinderi austere și serioase.

Al 5-lea grad: L. = 275° – 276°.

În jurul lui 26 decembrie: Fidelitate, lealitate, carieră reușită, cu condiția să fie modestă.

Al 6-lea grad: L. = 276° – 277°.

În jurul lui 27 decembrie: Fire ezitantă ce pare suspectă. Viață agitată și penibilă.

Al 7-lea grad: L. = 277° – 278°.

În jurul lui 28 decembrie: Fire serioasă, dar lipsită de farmecul de a atrage. Nici un sprijin din afară.

Al 8-lea grad: L. = 278° – 279°.

În jurul lui 29 decembrie: Sever față de sine însuși, niciodată satisfăcut de ceea ce face. Risc de a fi despuiat de către cineva.

Al 9-lea grad: L. = 279° – 280°.

În jurul lui 30 decembrie: Lipsă de judecată, nereușită în ceea ce încearcă; izbândă unde nu se așteaptă.

Al 10-lea grad: L. = 270° – 280°.

În jurul lui 31 decembrie: Încăpățânare periodică și neînțeleasă; reușită mediocră prin ajutorul femeilor.

Al doilea decan: 1 ianuarie – 10 ianuarie.

Longitudinea Soarelui: 280° – 290°.

Incidența solară: 113°,1′ – 112°.

Fire: Temperamentul devine exaltat, agresivitatea se adaugă tenacității egoiste; dorință de a parveni cu orice preț. Violență, cruzime; tendință de a trece peste oricine și orice.

Destinul: este amenințător; risc de moarte violentă.

Primul grad: L. = 280° – 281°.

În jurul lui 1 ianuarie: Minte care adeseori este lipsită de echilibru. Viață rău îndrumată.

Al 2-lea grad: L. = 281° – 282°.

În jurul lui 2 ianuarie: Fire pornită, exaltată, țel rar atins.

Al 3-lea grad: L. = 282° – 283°.

În jurul lui 3 ianuarie: Entuziasm efemer, plictiseli, schimbări în situație.

Al 4-lea grad: L. = 283° – 284°.

În jurul lui 4 ianuarie: Temperament violent, furii zgomotoase. Reușită; posibilități de accidente.

Al 5-lea grad: L. = 284 – 285°.

În jurul lui 5 ianuarie: Mare stăpânire de sine; viață întristată prin faptele copiilor.

Al 6-lea grad: L. = 285° – 286°.

În jurul lui 6 ianuarie: Îndrăzneală șmecherească, care îl înconjoară ca o iederă. Succese bănești.

Al 7-lea grad: L. = 286° – 287°.

În jurul lui 7 ianuarie: Ascendent asupra mulțimilor, sau asupra unui mic grup de oameni. Necazuri nenumărate.

Al 8-lea grad: L. = 287° – 288°.

În jurul lui 8 ianuarie: Fire țâfnoasă, nesuferită; viață fără prieteni și fără bucurii.

Al 9-lea grad: L. = 288° – 289°.

În jurul lui 9 ianuarie: Energie crudă, nemiloasă, dar scrupuloasă. Reușită solidă.

Al 10-lea grad: L. = 289° – 290°.

În jurul lui 10 ianuarie: Cruzime josnică; alternative în șansă și nesansă.

Al treilea decan: 11 ianuarie – 20 ianuarie.

Longitudinea Soarelui: 290° – 300°.

Incidența solară: 112° – 110°,2′.

Fire: Acest decan aduce o notă sclipitoare, o mândrie în tenacitatea semnului, un brio și chiar o eleganță în lupta pentru existență.

Destinul: Se prezintă mai viu, atât în succes cât și în insucces. Capătă un statut social.

Primul grad: L. = 290° – 291°.

În jurul lui 11 ianuarie: Dorința de a parea altul de cum este. Rupturi numeroase în afecțiuni sau asociații.

Al 2-lea grad: L. = 291° – 292°.

În jurul lui 12 ianuarie: Ingeniozitate, simț al publicității bine condusă. Șansă sigură; succes.

Al 3-lea grad: L. = 292° – 293°.

În jurul lui 13 ianuarie: Aptitudini pentru invenții de ordin practic. Șansă de a le folosi rodnic.

Al 4-lea grad: L. = 293° – 294°.

În jurul lui 14 ianuarie: Pasiune pentru științele speculative. Mare succes dacă perseverează.

Al 5-lea grad: L. = 294° – 295°.

În jurul lui 15 ianuarie: Tendință de afirmare și atracție pentru lux. Bani care vin pe ici pe colo; prieteni puțini.

Al 6-lea grad: L. = 295° – 296°.

În jurul lui 16 ianuarie: Iritabilitate vanitoasă. Succes pe un plan modest, eventual în întreprinderi agricole.

Al 7-lea grad: L. = 296° – 297°.

În jurul lui 17 ianuarie: Utopii. Viață plină de decepții; nativul urmărește himere.

Al 8-lea grad: L. = 297° – 298°.

În jurul lui 18 ianuarie: Entuziasm nereflectat, repede abătut. Condiții de existență nesigure.

Al 9-lea grad: L. = 298° – 299°.

În jurul lui 19 ianuarie: Temperament pasionat. Reușită materială, compromisă printr-o conduită ușuratică.

Al 10-lea grad: L. = 299° – 300°.

În jurul lui 20 ianuarie: Voința este slăbită printr-o îndoială de gen filosofic. Șansă reală care însă reclamă mari sforțări.

VĂRSĂTORUL DE APĂ (AQUARIUS)

Este semnul cel mai uman al Zodiacului, reprezentat, ca simbol printr-un om care poartă la subțioara lui un ulcior plin de apă, al cărui conținut omul din Zodiac îl varsă, generos, peste tot Pământul.

Semn al progresului, al ideilor înaintate, chiar al revoluției, care împinge ritmul omenirii către o formulă nouă de viață.

– Există, Dionis, – urmă Hermes – cicluri în istorie care îmbrățișează la câte 2000 ani mersul lumii.

De când istoria a putut prinde umanitatea în obiectivul ei, ciclul de 2000 ani a fost caracteristic în dezvoltarea liniei generale a destinului omenirii.

Ciclul anterior patriarhatului lui Avraam a fost acela condus de semnul zodiacal al Taurului, proslăvind eroticul, apetitul și deci *Păcatul.*

Cel următor, tot de 2000 ani, a fost ciclul zodiacal de sub puterea Berbecului, simbolizând jertfa adusă lui Dumnezeu, lui *Adonai,* către care se îndreaptă gândurile Vechiului Testament, operă de înaltă ideologie religioasă.

Hristos inaugurează al treilea ciclu de 2000 ani, de sub influența constelației Peștilor, simbol al creștinătății, al sacrificiului și al persecuției pentru credință.

Apare, în fine, în lume, pentru prima oară, ideea revoluționară dar sublimă a iubirii aproapelui.

În jurul epocii voastre, a anului 2000, omenirea va intra în a 4-lea popas al mersului ei, simbolizată în Zodiac prin semnul

Vărsătorul de Apă, al omului care dă tot ce are din ulciorul lui, apa curată peste întreg pământul.

Este desăvârșirea ideii lui Hristos, este gestul fatidic al dăruirii de sine, al pornirii de iubire desăvârșită, nu numai pentru aproapele tău, ci pentru toți oamenii. Către acest semn vă îndreptați – voi, oamenii – Dionis – când minutarul Istoriei va fi în preajma anului 2000.

Acest semn zodiacal este un semn altruist, fie pentru tendința omului născut în această zodie, fie pentru tendința colectivității influențate de planeta directoare *Uranus*.

Generalități

Cea mai mare parte a Vărsătorului de Apă ocupă însuși semnul, iar pe Cer, mâna stângă se întinde până în spatele Capricornului, pe când cea dreaptă pare că alintă coama constelației Pegasului, aflată în Pești, unde se găsește o parte din piciorul drept și alta din ulciorul din care omul Zodiacului pare că răspândește apa. În această constelație se găsesc *Coarnele Capricornului* și *Delfinul*.

Semnul Vărsătorului în astrologie reprezintă două frânturi de undă, care par că-s malurile mereu cotite ale unui pârâu. Ele nu indică numai curgerea sinuoasă a apei din ulcior, ci și undele de toate dimensiunile: cele sonore, cele herțiene și cele electrice, întrebuințate în aparatele care reproduc sunetul, vocea, scrisul, telegrafia și telefonia fără fir. El corespunde de asemenea ideii elicei de avion sau a șinei de cale ferată plină de cotituri. În definitiv, progresul și invenția sunt schițate în toată forma lor!

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 20 ianuarie și 18 februarie.

"Vărsătorul face parte din trigonul de aer care reprezintă simbolul intelectualității; el atrage colectivitatea, schimbul de idei și societatea prietenilor.

Deși este un semn de aer, el este un semn fix, putând fi comparat cu aerul comprimat.

Vărsătorul nu este atât de șovăitor și schimbător ca celelalte semne de aer. Cel al Gemenilor este dublu și foarte schimbător; cel

al Balanței reprezintă cele două talere pe care cea mai mică atingere le poate înclina. Vărsătorul de Apă are mai multă uniformitate și continuitate.

Ca semn masculin, este fix și afirmativ.

Altădată, stăpânul acestui semn era Saturn, care avea drept cuvânt aspra lege a Talionului.

Astăzi, bagheta lui Uranus, cel de-al doilea stăpân al Vărsătorului de apă, îmblânzește nota severă saturniană, promovând cea de altruism, proprie epocii actuale. Grație lui Uranus, omul își perfecționează conștiința și capătă o înțelepciune din ce în ce mai mare. Dobândește vederi largi care n-au nimic comun cu punctele de vedere tradiționale și conservatoare.

Avem o stare spirituală de supraînțelegere a mizeriei umane.

Intuind natura omului, cel născut în Vărsător, din respectul lui pentru om, își situează copiii pe același nivel cu cei ai aproapelui, pe mama lui în același rang cu al altor mame, iar nevestei sale îi acordă drepturi egale cu ale celorlalte femei.

Omul este în stare să-și iubească dușmanii, să răsplătească răul cu binele, să lucreze într-un scop constructiv, fără vorbe deșarte. Nu va avea o religie anume; îi ajunge iubirea aproapelui.

În general, caracterul acestor oameni este plăcut, prietenesc, liniștit, răbdător, hotărât, fidel, vesel, sincer, foarte sensibil la atenții, artist și rafinat. Simpatia și dușmănia lui este francă și puternică. Nici unul din semnele Zodiacului nu înțelege mai bine natura omenească. Cuvântul devine chibzuit și folosit cu pricepere în direcția prieteniei și tovărășiei. Ca să ajungă la scopul ce și-l propun, nativii fac să vibreze în semenii lor întotdeauna coarda sensibilă.

Cei născuți sub semnul Vărsătorului nu pot să trăiască fără prieteni, care sunt însăși rațiunea lor de a fi. De altfel, parcă e făcut ca tot ce li se întâmplă în bine să se săvârșească cu ajutorul prietenilor. Protecția, sprijinul din afară și calitățile lor proprii sunt ca niște pârghii de care se servesc cu îndemânare. Ei se sfătuiesc îndelung cu camarazii în reuniuni intime și ajung la soluție printr-un fel de consultație colectivă. Libertate, egalitate, fraternitate, acesta este "motto"-ul consfătuirilor lor.

Sunt foarte înaintați în concepții, se interesează de științe și de invenții. Politica și religia îi preocupă mult, deși adeseori au idei revoluționare. Într-un mod direct sau indirect, cei mai buni din ei, se interesează de progres și de buna stare a societății, căci, încă o dată, nu există oameni care să înțeleagă mai bine suferința semenului ca dânșii.

Nu vor sta pe gânduri să provoace chiar revoluții pentru a îmbunătăți soarta popoarelor. Verbul *a ști* simbolizează curiozitatea lor, mereu trează.

Cea mai frumoasă calitate a lor este *universalitatea* și defectul lor cel mai mare este *disputa excesivă.*

Când se evidențiază această din urmă noțiune, omul are o mare dispoziție să contrazică și atunci sinceritatea pierde prin spiritul de controversă.

Deși semnul Vărsătorului este un semn uman prin excelență, el posedă câteodată o caracteristică foarte primejdioasă. Pe baza ideii că toți suntem frați, nativul e în stare să-și însușească bunul tău și iarăși pe baza aceleiași idei poate să fie libertin, socotind că femeile sunt ale tuturor.

În același sens ei vor fi excentrici, dând naștere la artă cubistă, futuristă, sau la muzică stridentă.

Nativii au mari predispoziții pentru astrologie.

Copiii născuți în Vărsător vor trebui să fie educați în severul principiu al respectului dreptului altuia. Părinții vor trebui să le supravegheze anturajul, căci ei au o tendință de a se împrieteni și a se asocia foarte ușor. Acești copii au marea calitate de a înțelege logica unui lucru, așa că îi vei putea întotdeauna convinge, dacă motivele evocate de părinte vor fi juste."[1]

Caracter

"Nativii din Vărsător sunt cei mai îndepărtați de contingențele materiale și cei mai aproape de percepțiile suprapământești. Ei sunt intuitivi, simt apropierea pericolului, au o antipatie instinctivă pentru acei care le-ar putea face rău. Au

[1] T. Faery, op. cit.

visuri care se realizează și inspirații care le dau mari daruri în artă, în poezie sau către cercetări savante. Ei pot fi chiar geniali. Dacă tema este malefică, nativii vor fi naivi, creduli și mistici în exces.

Oamenii din Vărsător au o judecată și un simț care-i previne de ceea ce va fi și pentru ce dânșii trebuie să facă cutare, în loc de cutare lucru. Ei urmăresc mai mult ideea decât banul. Dacă vor fi savanți, vor da preferință mai mult laboratorului, decât industriei lucrative.

Femeile au plăcere să se cultive, fără să disprețuiască podoaba; au o conversație agreabilă, sunt discrete, mulțumindu-se cu resemnare filosofică de puținul ce li-l poate da viață. Sunt mari amatoare de ocultism, merg pe la ghicitori și câteodată se întâmplă ca ele însele să devină clarvăzătoare."[1]

Destin

"Viața va fi întotdeauna lipsită de o adevărată fericire sau succes, fiindcă cei născuți în Vărsător, adevărați pionieri, nu aparțin lumii în care trăiesc ci aceleia care urmează să vină. Vor avea deci decepțiile pe care urmează să le sufere un astfel de soi de oameni. Vor fi însă ajutați de prieteni și atunci Cerul le va hărăzi ori o fericire modestă, ori, de vor fi oameni de seamă, un succes strălucit pe planul social."[2]

Boli

"Nativii din Vărsător se socotesc printre temperamentele bilio-sanguine. Două glande endocrine joacă un rol preponderent umoral: lobul anterior al hipofizei și cel al tiroidei. Aceste două glande nu se armonizează însă într-un mod perfect; de aceea observăm adesea caracterul straniu al acestor nativi care parcă ar trăi pe altă lume. Nervii sunt partea cea mai slabă a organismului lor, iar cea în general expusă, pulpele și fluierele picioarelor."[3]

---

[1] Dom Neroman, op. cit.
[2] D. Neroman, op. cit.
[3] Kerneiz, op.cit.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 21 ianuarie – 29 ianuarie.

Longitudinea Soarelui: 300° – 310°.

Incidența solară: 110°,2′ – 107°,7′.

Fire și Destin: Decanul are drept notă caracteristică un simț artistic dezvoltat. Nativul va produce opere literare, artistice, filosofice, de calitate bună sau mediocră, și aceste producții se vor realiza cu siguranță.

Primul grad: L. = 300° – 301°.

În jurul lui 21 ianuarie: Dezinteresare completă de bunurile materiale. Carieră de discipol, modestă.

Al 2-lea grad: L. = 301° – 302°.

În jurul lui 22 ianuarie: Soț rău, soție nepotrivită; separație, divorț.

Al 3-lea grad: L. = 302° – 303°.

În jurul lui 23 ianuarie: Caracter distant, despotic. În viață va atinge rezultatul dorit.

Al 4-lea grad: L. = 303° – 304°.

În jurul lui 24 ianuarie: Fire meditativă, ocupată mereu cu dezlegarea problemelor. Reușită în viață cu ajutorul providenței.

Al 5-lea grad: L. = 304° – 305°.

În jurul lui 24 ianuarie: Omul se ocupă de toate, însă în mod superficial. Viața este favorizată de noroc.

Al 6-lea grad: L. = 305° – 306°.

În jurul lui 25 ianuarie: Fire întunecată, care nu suferă contradicția. Viață semănată de certuri și de piedici.

Al 7-lea grad: L. = 306° – 307°.

În jurul lui 26 ianuarie: Fire nehotărâtă, dedată prea mult către detaliu, prea conștiincioasă. Succes material mediocru.

Al 8-lea grad: L. = 307° – 308°.

În jurul lui 27 ianuarie: Fire chinuită, conștientă că are un rol de îndeplinit în viață. Plan de evoluție superior.

Al 9-lea grad: L. = 308° – 309°.

În jurul lui 28 ianuarie: Spirit critic, iscoditor, care vede numai greșelile altora. Viață expusă.

Al 10-lea grad: L. = 309° – 310°.

În jurul lui 29 ianuarie: Persoana nu este niciodată satisfăcută de opera ei și este mânată spre un ideal inaccesibil. Viață furtunoasă, frământată, dar care poate să aibă în decursul ei ceva măreț.

Al doilea decan: 30 ianuarie – 8 februarie.

Longitudinea Soarelui: 310° – 320°.

Incidența solară: 107°,7′– 104°,8′.

Fire: Înclinarea către artă lasă loc vioiciunii de spirit, simțului de pătrundere și unei mari ușurințe de a asimila tot ce este nou. Nativii acestui decan învață repede tot ce li se arată. Câteodată sunt cam flecari.

Destin: Nativul se dedă invențiilor de tot felul, care-i acordă, când o șansă mai mică, când una mai mare.

Primul grad: L. = 310° – 311°.

În jurul lui 30 ianuarie: Are prea multă încredere în mijloacele proprii. Decepții frecvente.

Al 2-lea grad: L. = 311° – 312°.

În jurul lui 31 ianuarie: Nestatornicie în idei. Inventivitate.

Al 3-lea grad: L. = 312° – 313.

În jurul lui 1 februarie: Independență. Prieteni puțini.

Al 4-lea grad: L. = 313° – 314°.

În jurul lui 2 februarie: Este fără apărare în fața ticăloșiei omenești. Viață plină de decepții; suferă mai ales pentru alții.

Al 5-lea grad: L. = 314° – 315°.

În jurul lui 3 februarie: Fire invidioasă, înnăcrită. Succes de care este adeseori despuiat.

Al 6-lea grad: L. = 315° – 316°.

În jurul lui 4 februarie: Fire nepăsătoare, inaptă pentru luptă. Viață ștearsă, trăită într-o fericire mediocră.

Al 7-lea grad: L. = 316° – 317°.

În jurul lui 5 februarie: Nesocotință, nepăsare, neglijența intereselor materiale. Viață plină de sforțări; fericire relativă.

Al 8-lea grad: L. = 317° – 318°.

În jurul lui 6 februarie: Fire foarte activă. Viață ingrată; succes scump plătit.

Al 9-lea grad: L. = 318° – 319°.

În jurul lui 7 februarie: Simț practic, intuitiv. Reușită.

Al 10-lea grad: L. = 319° – 320°.

În jurul lui 8 februarie: Apostolat; generozitate. Mare înțelegere a tot ce este omenesc. Viață plină de devotament, aspră, dar plină de mulțumire sufletească.

Al treilea decan: 9 februarie – 18 februarie.

Longitudinea Soarelui: 320° – 330°.

Incidența solară: 104°,8′ – 101°,5′.

Fire: Nativii acestui decan au o înclinare către lucrurile care nu sunt reale: sunt aproape lunatici. Imaginația exagerată și lunecătoare, care poate duce la geniu sau nebunie.

Destinul: Viața pare dezlânată în ochii celor care o urmăresc. Nativul nu este înțeles de cei ce-l judecă astfel.

Primul grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 9 februarie: Fire nerăbdătoare, hotărâri pripite. Este victima unor critici numeroase și înverșunate.

Al 2-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 10 februarie: Gradul dă cam aceeași tendință ca și cel precedent și o prea mare încredere în intuiția proprie. Catastrofă probabilă în viață.

Al 3-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 11 februarie: Indolență, caracter de om iluminat și surâzător. Viață fericită, sub o aparență modestă, beatitudine.

Al 4-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 12 februarie: Fire care se acomodează ușor. Noroc, reușită.

Al 5-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 13 februarie: Slăbiciune în fața dificultăților vieții. Existență grea, luminată de o înțelegere filosofică a greutății vieții.

Al 6-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 14 februarie: Fire visătoare, poetică, lunatică. Viață agreabilă.

Al 7-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 15 februarie: Energie, care dă un caracter complex, din cauza darurilor generale ce le posedă acest decan. Succes surprizător, care se afirmă mereu.

Al 8-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 16 februarie: Nativul este în înfrigurata urmărire a unei himere. Optimism. Viață susținută de prietenii și protecții.

Al 9-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 17 februarie: Caracter neliniștit, întunecat, pesimist. Numeroase accidente fizice.

Al 10-lea grad: L. = 320° – 321°.

În jurul lui 18 februarie: Lealitate, sinceritate adeseori brutală. Decepție în prietenii.

PEȘTII (PISCES)

Soarele se urcă încet, încet pe ecliptica sa; noaptea devine din ce în ce mai scurtă și ziua din ce în ce mai lungă. Ne apropiem de solstițiul de primăvară. E promisiunea unei vieți noi, dar severitatea iernii, care tinde să se îmblânzească, este reactualizată pe pământ de schimbătoarele zile ale *"Babelor"*.

"Iată, mări, însă iată
Că-ntr-o zi spre Răsărit
Mândrul Soare a zărit
O frumoasă, vie fată
Pe un plaiu reînverzit.

Era dulcea Primăvară,
Rumeioară ca un frag.
Scump odor și lumii drag,
Care-acum ieșise-afară
Din lăuntrul unui fag.

Cum o vede se aprinde,
Soarele re-ntinerit,
Zboară-n cerul părăsit
Și cu razele-i cuprinde
Tânărul odor iubit...

Iară Baba prin răstoace
Ca o ciumă alergând,
Văietându-se, plângând,
Scutură-ale ei cojoace,
Când cu ploaie, când ningând.

Nouă nopți și nouă zile
Din suspin ea naște vânt
Și blăstămuri din cuvânt,
Vrând pe orișice copile
Să le-ascundă sub pământ."[1]

Ca și natura care oferă în acest anotimp duelul inegal între o forță care pleacă, stoarsă de ger și încercări, iar alta nouă, tânără și plină de făgăduințe, semnul Peștilor arată lupta între două naturi antagoniste, o evoluție pe două planuri psihice ce vor fi distincte toată viața.

De la hotarul acesta, între cele două lumi, va porni o înțelegere, un spirit de profeție, sau intuitiv, propriu acestor nativi, care vor da cel mai mare contingent al muzicienilor, al mediumurilor și clarvăzătorilor.

[1] V. Alecsandri: *Babele.*

Generalități

Constelația este dublă, fiind înfățișată prin doi pești, cap la coadă, aproape de constelația Berbecului. Ei sunt astfel uniți, încât unul privește către Nord, situat în semnul zodiacal al Peștilor propriu-zis, ce se va numi: *Peștele boreal;* celălalt, din contră este în semnul Berbecului, aproape de o stea fixă, denumită *Capul Balenei.* Se va numi *Peștele austral.* Această constelație are în ea steaua fixă făcătoare de bine denumită *Fomalhaut.* Mai sunt și două stele de natură funestă: *Markab* și *Scheat.*

Caracteristici

Influențează pe cei născuți între 19 februarie și 20 martie.

"Acest semn zodiacal a fost denumit cu multă strângere de inimă de astrologii din toate timpurile *Infern al Zodiacului,* semn al încercării, semnul prigoanei, semnul lui Hristos.

Peștii sunt un semn de apă, care reflectă ceea ce este în jur, prezentând deci o mare sensibilitate; semn feminin, în consecință pasiv și nepăsător.

Toate semnele de apă sunt de o extremă sensibilitate, care se manifestă în mod diferit după natura lor proprie. Racul este activ, personal și conștient de el însuși; ofensele îl rănesc și dânsul va reacționa, fiindcă este un semn cardinal.

Scorpionul este un semn fix foarte susceptibil; el se va gândi la răzbunare și la represalii. Semnul Peștilor va fi mai mișcat de ofensă decât celelalte două, dar nu va avea aceeași reacție, căci el va avea un sentiment de milă și de iertare, pe care psihologia comună n-o poate înțelege. Din toate timpurile, acest semn a fost simbolizat prin doi pești, din care unul merge în susul râului, iar celălalt, în josul lui.

În firea acestor nativi vom găsi întotdeauna două trăsături aparent antagoniste. Ei vor avea o tendință înnăscută de a trăi cum vor putea, fără să opună rezistență, iar dacă se vor lăsa în voia sorții, curentul îi poate atrage în adâncul desfrâului și al lenei. Alții se opun din toate puterile acestei tendințe de inerție și de stagnare. Atunci vom avea noțiunea "peștelui" care urcă râul contra curentului apei. Cei doi pești sunt legați de o panglică, arătând clar că există o legătură între ei, dar că fiecare urmează alt drum.

Semnul zodiacal este guvernat de Jupiter și Neptun; Venus este în exaltare.

Jupiter este planeta bogăției și de aceea persoanele născute în Pești posedă adesea mijloacele de a-și crea o viață luxoasă. Sunt înclinate spre băutură ori stupefiante.

Cealaltă planetă significatoare, Neptun, trezește divinitatea acestor nativi și de aceea spiritul lor este mistic, sublim și utopic. Au simțământul milei foarte dezvoltat. Încearcă o adevărată strângere de inimă față de bolnavi și de cei închiși. Sentimentul acesta le este chiar lor însile inexplicabil. Ating înălțimi supraomenești de evlavie și de jertfă. Cea mai frumoasă calitate a semnului este mila; verbul semnului este *a crede* în durerea altuia, iar partea nefavorabilă a semnului o constitui *depresia nervoasă.*

Nativii sunt mereu pradă unei frământări, adeseori fără nici un rost. Își creează griji închipuite. Cea mai mică dificultate este socotită de aceștia drept o adevărată catastrofă. Ei sunt foarte influențabili.

Părinții și educatorii unor asemenea copii trebuie să-i deprindă să nu fie neglijenți și să termine treaba pe care au început-o. Se va cultiva talentul muzical, care este propriu tuturor acestor copii.

O ultimă observație care dictează și un sfat: predispoziția la mediumitate a acelor însemnați de acest semn zodiacal este mare, însă foarte periculoasă, în sensul că îi epuizează și le poate crea adevărate stări de nevroză. Nativii vor trebui să se ferească de orice fel de experiențe spiritiste."[1]

Caracter

«Firea celor născuți în Pești va fi complexă, contradictorie. Ei vor fi timizi, dar câteodată pradă unor furii subite, după care se vor liniști, fiind cuprinși de remușcări excesive. Deși sunt din fire loiali, ei se vor complace în situații echivoce, având adeseori curiozități nesănătoase, inavuabile.

---

[1] T. Faery, op. cit.

Vor urmări cu strășnicie un scop, dar, îndată ce-l vor atinge, se vor dezinteresa de el.

Bărbații sunt delicați, chiar prea delicați față de sexul slab, aproape feminizați. Excesiva lor încredere în sine însă poate să-i ducă până la o stupidă naivitate. Le plac dificultățile, le urmăresc cu îndrăzneală, dar sunt nehotărâți să le folosească rodul.

Femeile sunt drăgăstoase, devotate, însă susceptibile, punând preț pe nimicuri care în ochii lor iau proporții catastrofale. Constituie marea categorie a acelora care se consideră "neînțelese" de sexul tare.»[1]

Destin

"Viața este agitată. Călătorești, umbli după doi iepuri deodată, ai două meserii, două gospodării, două vieți, una pe care ți-o știe toată lumea și alta pe care o ascunzi cu grijă. Greutăți mari în viață, dușmani mulți, prieteni perfizi, accidente. O scoți însă la capăt printr-o șansă providențială."[2]

Boli

"Nativii Peștilor au un temperament limfatico-sanguin. Dualitatea lor pe planul psihic reiese din dualitatea endocrină, adică a unei influențe care oscilează între lobul anterior și lobul posterior al hipofizei. Dacă va lucra lobul anterior în mod precumpănitor, ne vom afla în fața unui tip zodiacal care ne va reaminti pe cel mai bun din semnul Arcașului, având în plus o finețe, o înțelegere și un simț artistic mult mai dezvoltate.

De va lucra însă mai mult lobul posterior, persoana va avea voința slabă și va fi incapabilă de a rezista, fie pornirilor simțurilor, fie celor din jur."[3]

Predispoziții maladive pentru: tuberculoză, boli limfatice, afecțiuni la tălpi și deformarea degetelor de la picioare.

---

[1] Dom Neroman, op. cit.
[2] Dom Neroman, op. cit.
[3] Kerneiz, op. cit.

CALENDARUL THEBAIC

Primul decan: 19 februarie – 28 februarie.

Longitudinea Soarelui: 330° – 340°.

Incidența solară: 101°,5′ – 97°,8′.

Fire: Nota decanului este gravă, sumbră, austeră, ambițioasă; în acest decan se nasc de obicei religioșii și fanaticii.

Destin: Viață nestatornică, luptă aspră.

Primul grad: L. = 330° – 331°.

În jurul lui 19 februarie: Spirit practic, chibzuit, materialist. Trebuințele sunt în general satisfăcute.

Al 2-lea grad: L. = 331° – 332°.

În jurul lui 20 februarie: Caracter bănuitor, dar lipsit de perspicacitate. Păcăleli numeroase suferite în decursul existenței; stângăcii de tot felul.

Al 3-lea grad: L. = 332° – 333°.

În jurul lui 21 februarie: Caracter imaginativ, bogat în resurse. Procese de natură stânjenitoare, care însă adeseori se câștigă.

Al 4-lea grad: L. = 333° – 334°.

În jurul lui 22 februarie: Inerție, incapacitate în reacție, "frunză pe apă". Pierderi, deposedări de drepturi.

Al 5-lea grad: L. = 334° – 335°.

În jurul lui 23 februarie: Purtare ușuratică, tendință către plăceri mondene. Viață fericită în afara de căminului, însă nefericită în cămin.

Al 6-lea grad: L. = 335° – 336°.

În jurul lui 24 februarie: Gustul afacerilor și al combinațiilor fantastice. Călătorii primejdioase.

Al 7-lea grad: L. = 336° – 337°.

În jurul lui 25 februarie: Sadism. Viață tulbure, misterioasă.

Al 8-lea grad: L. = 337° – 338°.

În jurul lui 26 februarie: Sentiment al datoriei, fire scrupuloasă, mai mult mistică. Triumf asupra dușmanilor.

Al 9-lea grad: L. = 338° – 339°

În jurul lui 27 februarie: Spiritul se îndreaptă către materie. Izbândă materială în exercițiul unei profesiuni religioase sau similare.

Al 10-lea grad: L. = 339° – 340°

În jurul lui 28 – 29 februarie: Nativul este înclinat către științele aplicate, utile. Succes în exploatarea comercială a științei, cum ar fi bunăoară farmacia.

Al doilea decan: 1 martie – 10 martie.

Longitudinea Soarelui: 340° – 350°.

Incidența solară: 97°,8′ – 94°.

Fire: Nota decanului este foarte modificată. Egoismul cedează locul generozității și asprimii simțului de justiție; nativii acestui decan sunt buni la suflet și deștepți.

Destin: Succese, onoruri.

Primul grad: L. = 340° – 341°.

În jurul lui 1 martie: Generozitate, mărinimie. Avuție, compromisă în mod trecător.

Al 2-lea grad: L. = 341 – 342°.

În jurul lui 2 martie: Înclinație către șicană, spre procese. Succes în magistratură sau în barou.

Al 3-lea grad: L. = 342° – 343°.

În jurul lui 3 martie: Gust către muncă aspră și sănătoasă. Viață fericită, care nu cunoaște freamătul ambiției.

Al 4-lea grad: L. = 343° – 344°.

În jurul lui 4 martie: Exces în simțul de justiție; prea multe scrupule. Existență agitată, dând mereu de furcă celor din jur.

Al 5-lea grad: L. = 344° – 345°.

În jurul lui 5 martie: Entuziasm comunicativ. Viață plină de creații soldându-se prin mulțumire.

Al 6-lea grad: L. = 345° – 346°.

În jurul lui 6 martie: Fire nehotărâtă, care se ia după altul. Viață la remorcă.

Al 7-lea grad: L. = 346° – 347°.

În jurul lui 7 martie: Porniri pașnice, oroare de certuri. Dă lovituri, dar cu o reușită mediocră.

Al 8-lea grad: L. = 347° – 348°.

În jurul lui 8 martie: Fire nesățioasă; dorințele nesăbuite nu sunt niciodată satisfăcute. Șansă în carieră; niciodată pierderi mari.

Al 9-lea grad: L. = 348° – 349°.

În jurul lui 9 martie: Parțialitate. Acest sentiment falsifică simțul de dreptate. Viață expusă accidentelor fizice.

Al 10-lea grad: L. = 349° – 350°.

În jurul lui 10 martie: Autoritarism agresiv, violent, vindicativ. Existență agitată, călătorii importante.

Al treilea decan: 11 martie – 20 martie.

Longitudinea Soarelui: 350° – 360°.

Incidența solară: 94° – 90°.

Fire: Tonul decanului sună a ceva agresiv, bătăios, întreprinzător și îndrăzneț.

Destinul: Viața se intensifică pe planul fizic; întreprinderi multe. Lupte.

Primul grad: L. = 350° – 351°.

În jurul lui 11 martie: Fire vanitoasă, plină de ea însăși.

Al 2-lea grad: L. = 351° – 352°.

În jurul lui 12 martie: Pofta riscului și aventuri periculoase. Existență febrilă, agitată.

Al 3-lea grad: L. = 352° – 353°.

În jurul lui 13 martie: Sexualitate puternică, aventuri cu femei. Reușită materială mediocră.

Al 4-lea grad: L. = 353° – 354°.

În jurul lui 14 martie: Temperament arzător, stimulat de obstacole. Viață plină de pericole, răniri prin imprudență.

Al 5-lea grad: L. = 354° – 355°.

În jurul lui 15 martie: Spirit subtil, simț de diplomație surâzătoare. Izbândă, fericire în viață.

Al 6-lea grad: L. = 355° – 356°.

În jurul lui 16 martie: Tendință de a despuia pe altul. Victorie asupra inamicilor perfizi; suiș și coborâș în toată viața.

Al 7-lea grad: L. = 356° – 357°.

În jurul lui 17 martie: Misoginism. Situație statornică; viață fără evenimente importante.

Al 8-lea grad: L. = 357° – 358°.

În jurul lui 18 martie: Spirit original, plăcerea de a fi considerat ca cineva, aparte. Pericol în călătorie.

Al 9-lea grad: L. = 358° – 359°.

În jurul lui 19 martie: Spirit clar, precis, pătrunzător. Succes deplin în viață.

Al 10-lea grad: L. = 359° – 360°.

În jurul lui 20 martie: Pasivitate, indiferență față de evenimentele în curs. Existență alternată cu întâmplări fericite și nefericite.[1]

* * *

– Aceasta este, Sărmane Dionis, deslușirea semnelor Zodiacului și a influenței caracteristice a Soarelui în aceste semne.

Fiecare nativ născut într-un semn zodiacal descris de mine își va regăsi trăsăturile fundamentale în respectivul semn, trăsături care vor fi cu atât mai pronunțate, cu cât nașterea s-a săvârșit la răsăritul Soarelui.

Adevăratul destin și fire vor reieși însă numai dintr-un horoscop anume construit, căci afară de influența Soarelui în zodia respectivă sunt nenumărate alte influențe...

Îți voi vorbi iarăși de una din cele mai însemnate dintre aceste influențe, descriindu-ți Casele Cerului și caracteristica orei de naștere în decursul celor 24 ore ale zilei și ale nopții.

---

[1] Calendarul Thebaic este prelucrat după Jean d'Assier: *Enciclopedie des sciences occultes*, Dom Neroman, Paris.

SĂRMANUL DIONIS ÎNVAȚĂ CE SUNT CASELE CERULUI; CARE-I CEASUL BUN ȘI CARE-I CEASUL RĂU. DESTINUL OMULUI DUPĂ ORA DE NAȘTERE

"Taci, biată copilă!
Nu-i plânge de milă
Iubitului tău,
Căci fereasca sfântul
Să-ți FIE CUVÂNTUL
ZIS ÎNTR-UN CEAS RĂU !"[1]

– Pământul, Sărmane Dionis, se prezintă ca o suprapunere a două jumătăți de sfere, puțin turtite la poli și sfera întreagă se învârtește într-o mișcare, zisă diurnă, pe axa ei înclinată, în fața Zodiacului, care, ți-am spus, nu-i altceva decât o fâșie de jur împrejurul Soarelui, lată de 16°, un fel de bulevard pe care se plimbă Soarele și planetele sale.

Ca să determinăm într-un horoscop care este poziția Zodiacului, ce zodie se află la răsărit când se naște omul, precum și locul unde se află Soarele, Luna și planetele, trebuie să ne închipuim că sfera de deasupra Pământului este împărțită în șase sectoare și acelea de dedesubt tot în șase sectoare. Acestea sunt *Casele Cerului.*

Aceste Case ar trebui, în principiu, să fie late de câte 30°, corespunzând celor 12 semne, iar în total celor 360° ale Zodiacului, dar datorită latitudinii diferite de pe globul pământesc, ele vor fi inegale ca mărime și vor rămâne tot la numărul 12, împărțite însă

---

[1] V. Alecsandri: *Ceasul rău.*

într-un număr anumit de grade, conform unor tabele care se realizează în conformitate cu latitudinea locului de naștere. Fiecare din aceste Case reprezintă un domeniu special de interes în viața individului.

Astfel:

Casa I reprezintă: Corpul și viața subiectului, construcția, aparența, personalitatea, caracterul; capul și fața;

Casa a II-a: Banii câștigați prin activitatea proprie, beneficiile, salariile, averea, întreprinderile, metalele, comerțul, dobânzile, bugetul; ceafa și gâtul.

Casa a III-a: Deplasările, micile călătorii, transporturile mecanice, poșta, scrisorile, înscrisurile, manuscrisele; frați, surori, vecini; umerii, brațele, mâinile.

Casa a IV-a: Finele vieții, mormintele, cimitirele, căderile din situații, moștenirile, fundațiile, imobilele; părinții, căminul; plămânii, stomacul. Mama.

Casa a V-a: Copiii, educația, pedagogia, teatrul, clubul, câmpul de curse, dragostea, ambasadorul, diplomația, favorurile, speculația; inima, șira spinării.

Casa a VI-a: Bolile, criza morală, doctorii, angajații, inferiorii, muncitorii, poporul, ferma, bucătăria, animalele mici; intestinul, pântecele.

Casa a VII-a: Căsătoria, asociatul, uniunile, procesele, divorțurile, rupturile, judecățile civile, contractele, dușmanii pe față, războiul, tratatele, adversarii, eșecurile, animozitatea, crizele materiale, hoțul, asasinul; rinichii.

Casa a VIII-a: Moartea, neantul, distrugerea, transformarea profundă, atrofierea, cadavrul, dispariția, regenerarea, uitarea, sinuciderea, moștenirea, tratamentul, dota soției, renta, tradiția, sfatul, antichitatea; rectul, zona organelor genitale.

Casa a IX-a: Călătoriile lungi, marina, religia, morala, visurile, flerul, știința înaltă, savantul, filosoful, ocultistul, dreptul, justiția, înțelepciunea, magistratul, preotul, învățătorul, maestrul spiritual, arbitrul; coapsele.

Casa a X-a: Profesiunea, actele, situația, întreprinderile, afacerile, patronul, directorul, regele, onorul, titlul, puterea,

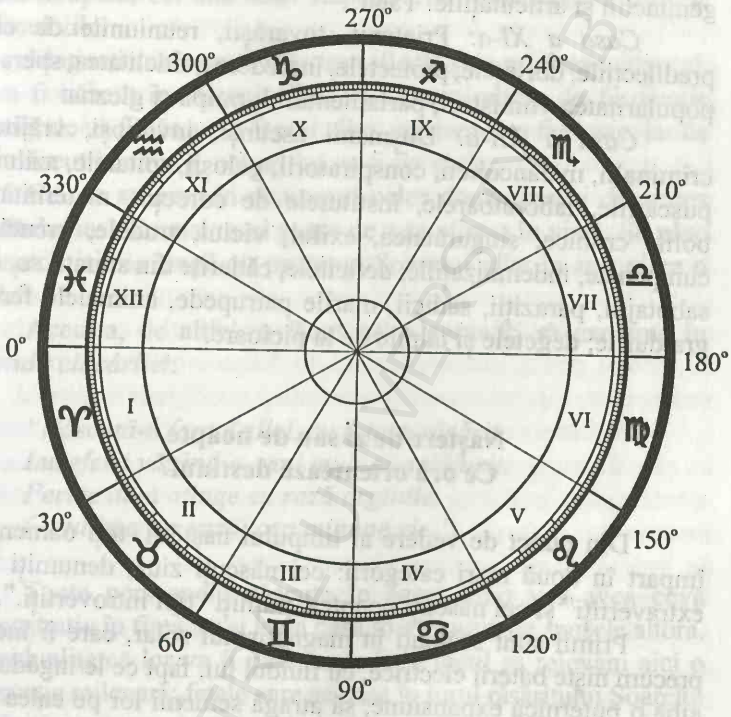

CASELE CERULUI

I - *Caracter; temperament*

II - *Spirit de achiziţie; avere.*

III - *Mental concret; fraţi, surori; călătorii scurte.*

IV - *Tatăl; căminul - sfârşitul vieţii;*

V- *Instincte; copii; speculaţii.*

VI - *Servitute; bolii - crize morale; serviciu obligatoriu; munca.*

VII - *Asociatul; femeia, soţia; dusmanul public.*

VIII - *Moartea; ocultismul; moştenirea..*

IX - *Călătorii lungi; visul; religia.*

X - *Carierea; situaţia socială onorurile; căderea.*

XI - *Protecţie;prieteni;dezamăgirea.*

XII - *Izolarea; spitalul; puşcăria; boala cronică; duşmani ascunşi.*

politica, autoritatea, creditul, celebritatea, lucrurile furate; genunchii și articulațiile. Tatăl.

Casa a XI-a: Prietenii, tovarășii, reuniunile de club, predilecțiile, dorințele, proiectele, încrederea, fidelitatea, speranța, popularitatea, ministrul, parlamentarul; pulpa și glezna.

Casa a XII-a: Dușmanii ascunși, invidioși, vrăjitorii, criminalii, melancolicii, conspiratorii, geloșii, spitalele, azilurile, pușcăriile, laboratoarele, institutele de corecție, maternitățile; bolile cronice, singurătatea, exilul, viciul, trudele, greutățile, cumpenele, indemnizațiile, deficitele, căderile din situații sociale, sabotajul, paraziții, sadicii, marile patrupede, animalele feroce, grajdurile; degetele și tălpile de la picioare.

Naștere de zi sau de noapte.[1] Ce oră orientează destinul?

Din punct de vedere al timpului nașterii, toți oamenii se împart în două mari categorii: cei născuți ziua, denumiți "tipi extravertiți" și cei născuți noaptea, numiți "tipi introvertiți.".

Primii sunt scăldați în magnetismul solar, care îi încarcă precum niște baterii electrice, cu fluidul lui, fapt ce le îngăduie să aibă o puternică expansiune, să atragă semenii lor pe calea unui magnetism propriu ce-l degajează și să-i îndreptățească să evolueze pe plan social.

Cei din a doua categorie nu primesc magnetismul soarelui decât prin scoarța Pământului, slăbit, având astfel predispoziții pentru o viață interiorizată, care-i îndreaptă către cămin sau laborator.

Oricare, din această categorie de tipi zodiacali, ar căuta să se abată de la această linie primară a destinului va avea de suferit căderi sociale. Ele vor fi caracteristice mai ales pentru stăpânitorii de mulțimi, născuți noaptea, care, cel mai ades, vor deveni tirani

---

[1] Prezentarea care urmează se referă la *Casa* în care se află Soarele și interpretarea acestui aspect. (n. e.)

și cărora le va surâde catastrofa. *Robespierre* și *Tamerlan* s-au născut noaptea; cei mai mari stăpânitori ai lumii s-au născut la mijlocul zilei.

Magnetismul acesta solar se reflectă și în privirea nativului: de va fi născut în miezul zilei, va avea o putere de fascinație proprie, de va fi născut în faptul zilei, privirea-i va fi vioaie, iar de va fi născut în amurg, ochiul lui va fi fix și dur.

Cei ce se nasc în răstimpul celor două ceasuri dinaintea răsăritului au cele mai mari șanse de a se afirma în viață. Se nasc cu o promisiune lângă ei; prezența Soarelui aflat în apropiere o arată.

Aceasta, de altfel, a făcut pe Alecsandri să exclame în *Legenda ciocârliei*:

"Născută-n faptul zilei, cu fața-n răsărit,
Luceferii văzând-o, mai mult au strălucit,
Ferice de-a atinge cu rază argintie,
Cu ultima lor rază, așa minune vie."

Toate persoanele născute în acest timp vor avea ceva demonstrativ în firea lor și le va păsa foarte puțin de spusele altora. Individualitatea lor va fi puternică. Este locul să relevăm aici o observație milenară: fetele care se nasc în jurul răsăritului Soarelui se mărită greu, sau, poate niciodată.

Toți cei care se nasc cu 2 – 4 ore înainte ca Soarele să răsară[1], adică, între 2 și 4 noaptea, sunt oameni a căror deviză în viață va fi banul; ei vor avea un puternic simț al economiei. Cei mai mari bogătași au Soarele și, prin calculul probabilităților, încă o planetă sau două în Casa a II-a a Cerului, Casa simțului de agonisire. Persoana va dori banul, îl va dobândi prin muncă, dar va depinde și de alte aspecte, dacă dorința de risipă nu va întrece pe aceea de a dobândi și dacă o atare existență nu se va poticni de greutăți financiare.

---

[1] Orele de răsărit și de apus ale Soarelui vor corespunde zilei din an și locului de naștere.

Toți acei care se nasc în răstimpul celor două ceasuri de la miezul nopții înspre răsăritul Soarelui sunt persoane cu certe predispoziții pentru scris, pentru călătorii scurte, până la trei zile, pe care le vor face cu folos. Adeseori nativii vor poseda un spirit științific, ce îi va îndruma spre cercetări savante în laboratoare. Tradiția ne spune că acești nativi vor avea viața lor legată de a fraților și de a surorilor lor.

Toți cei care se nasc între miezul nopții și două ceasuri înainte de el vor avea o atracție de neînvins pentru cămin, sau o mare iubire de țară. Atunci Soarele este în Casa a IV-a a Cerului, și poziția lui va arăta dragostea, sentimentul de durată, de certitudine, de legătură a nativului cu pământul și cu ogorul, sau, în general, pentru casa și căminul lui. El va avea deopotrivă cultul străbunilor, fiindcă această Casă indică și originea nativului.

Toți acei care se nasc în interval de două sau patru ceasuri înainte de miezul nopții, adică între 8 – 10 seara, au o puternică aplecare către instincte, fie că sunt împinși pe calea unei sexualități frenetice ori pe aceea a jocului de cărți și a frecventării localurilor de noapte, sau, prin sublimare, către pedagogie ori teatru. Persoanele posedă un puternic "sex-appeal".

Toți acei care se nasc îndată după asfințitul Soarelui și timp de 2 ceasuri după aceea, au foarte adeseori o soartă tristă, ei fiind meniți să îndure ori crize fizice, ca boala, ori crize morale, ca servitutea, constrângerea de a munci din greu. În mod obișnuit, vor avea o slabă vitalitate, fiindcă magnetismul terestru se pierde în asfințitul soarelui și fluidul vital proiectat de astrul zilei este foarte slab. De aceea, persoana născută în acest timp, fiind ea însăși expusă bolii, adeseori va căuta să îngrijească pe alții, ajungând medic cu renume.

Toți cei care se nasc timp de două ceasuri înainte de apusul Soarelui, au tendința de a se uni unul cu altul. "Motto"-ul vieții lor va fi: *"eu și tu"*, căci nu pot trăi singuri. Bărbații tind către asociație, către contracte, către procese, sau își caută cu frenezie tovarășa de viață. Femeile, de asemenea. După calculul probabilităților, o dată cu Soarele s-ar mai putea afla încă două planete în această Casă; de aici posibilitatea mai multor căsătorii.

Toate persoanele care văd lumina zilei în mijlocul după amiezei, adică între două ore de la miezul zilei și două ore înainte de apusul Soarelui, sunt acei născuți când Soarele se află în Casa renunțărilor. Nativii vor fi fascinați de problema lucrurilor ce sunt dincolo de hotarul vieții, vor iubi ocultismul, vor avea un spirit de jertfă dezvoltat, și pentru că Soarele este în Casa morții, nativii, atât cât vor trăi, vor avea parte de daruri, de dispoziții testamentare, sau de pensii viagere. Viața lor va fi însă mai scurtă decât a celorlalți oameni.

Toți acei care se vor naște după miezul zilei, adică între 12 și 2 după prânz, când Soarele este în Casa denumită "a lui Dumnezeu", sunt înclinați spre călătorii și o înaltă cultură. Casa a III-a, corelativă, face legătura între om și realități.

Casa a IX-a, Deus, pe care o studiem acum, face legătura omului cu Dumnezeu prin religie, cu filosofia prin gândul nobil și cu lumea întreagă prin călătoriile lungi. Toți cei născuți în acest timp vor avea înclinații religioase, vor iubi speculațiile intelectuale înalte și le vor plăcea călătoriile lungi.

Toți acei care se nasc în jurul amiezei sunt chemați să ajungă la un nivel social însemnat în viața lor. Ei au de altfel un simț propriu de a domina, de a câștiga onorurile. Femeile vor face o bună căsătorie.

Toți cei născuți cam la două ore înainte de amiază vor avea viața orientată către prietenie, nutrind așa-zisul *instinct de grup*. Vor avea întotdeauna noroc de protecție și vor parveni în viață, grație acesteia.

Toți acei care se nasc după răsăritul Soarelui și în timp de două ore după aceea, vor avea un destin zbuciumat. Soarele e palid, poți să-l privești nestingherit. Magnetismul lui n-a cuprins încă Pământul. Nativul va fi aproape întotdeauna lipsit de vitalitate și predispus la izolare, voită sau forțată. Va fi expus prigoanei. Iarăși o observație milenară ne spune că fetele care se vor naște în acest timp vor fi prizoniere voite sau forțate în căminul lor.

* * *

– Aici, Sărmane Dionis, îți declar că problema astrologică este obscură. În zadar vei căuta o rațiune logică în această diviziune a Cerului în Case. Am putea concepe că astrologia a identificat, în mod simbolic, punctul din Zodiac ce se ridică la răsărit cu însăși ființa copilului care se naște și că, tot astfel, a identificat Meridianul, Casa a X-a, cu cea mai înaltă poziție a omului în viață, sau că a socotit că sectorul al IV-lea, Casa respectivă, acolo, departe, sub noi, va însemna intimitatea căminului. Dar, ce vom spune de celelalte Case? De ce Casa a II-a corespunde cu bunurile câștigate prin trudă și cea de a VIII-a cu acele câștigate fără trudă? De ce Casa a VI-a corespunde bolilor?

Se pare că o fantezie extraordinară a prezidat la această stranie repartiție. Practica astrologică verifică la fiece pas un adevăr amețitor. Nu vei găsi niciodată un om bogat cu planete rele în Casa a II-a, nici un cămin fericit cu Marte în Casa a IV-a, nici o căsătorie posibilă cu Uranus în Casa a VII-a, și nici o situație socială statornică cu Saturn în Casa a X-a, la Meridian.

Vei vedea iarăși, că o planetă ca Jupiter în Casa a X-a îți va da o situație socială strălucită iar, de va fi în Casa a VII-a, o căsătorie plină de bogăție.

Să vă mulțumiți cu rezultatul, care în această materie este singurul care contează.

"Vei afla scris negru pe alb în cărți bătrâne că au domnit, în timpuri străvechi, regi pe pământurile din Edom, ale căror coroane au fost pe veci îngropate. Fie-ne permis să revedem în vis aceste civilizații, stinse de mii de ani, care au înflorit poate pe pământuri înghițite în vecii vecilor, care ne-au lăsat urmele misterioase ale unei științe ce a întrecut-o pe cea a voastră.

Se poate ca într-o bună zi și civilizația actuală, de care sunteți așa de mândri, să dispară și ea într-un cataclism uriaș, lăsând oamenilor de apoi să rezolve tulburătoarea enigmă care a fost cândva poate taina existenței voastre"[1].

Trebuie să-ți spun, Sărmane Dionis, că oricare ar fi rațiunea *Caselor astrologice* și oricare ar fi taina originii lor, experiența

---

[1] Kerneiz: *La vrai visage de l'Astrologie.*

noastră și în același timp o tradiție milenară acordă precumpănire Casei I a Cerului, adică a *Ascendentului,* fapt de altfel confirmat de practica noastră cea de toate zilele.

Nu numai că Ascendentul determină trăsăturile cele mai caracteristice ale constituției fizice, morale, cât și a dispozițiilor intelectuale, dar el va indica întotdeauna marea linie a Destinului.

– Cum influențează astrele pe noul născut?

– Iată singurul lucru care a rămas să ți-l mai spun.

REALITATEA INFLUXULUI ASTRAL

"Astrele în mod evident ne dau lumină, și grație acestei lumini le putem contempla pe cer. Ce este lumina? Un câmp strâmt de radiație limitat pe un evantai circular ciclic, iar sectorul ce-l ocupă pe acest evantai este acela al radiațiilor percepute din punct de vedere al văzului. Știm că orice radiație se comportă în felul undelor care se propagă circular, la fel cum se propagă valurile pe suprafața unui lac, atunci când aruncăm o piatră în el. Lungimea de undă este distanța care separă două creste succesive sau două depresiuni succesive. Când centrul de propagare este luminos, adică atunci când ne impresionează ochiul, lungimile de undă se calculează în micromiimi de milimetru, începând cu 0,39 microni pentru limita inferioară a spectrului vizibil și mergând până la 0,80 microni pentru limita superioară a acestui spectru.

Toate radiațiile în afară de aceste lungimi de undă sunt invizibile. Descoperirea lor s-a făcut pe altă cale decât aceea a văzului. S-a găsit zona ultravioletului care impresionează placa fotografică întinzându-se de la 0,02 microni până la 0,39 – limita inferioară a spectrului vizibil; s-a găsit zona infraroșului sensibilă la căldură și în aparatul fotografic, care se întinde de la 0,80 microni până la 3,14 microni.

Știința a mers mai departe și, depășind zona ultravioletului, s-a descoperit câmpul razelor X, pentru a căror unde a trebuit să se fracționeze micronul, prea mare ca unitate de măsură, ajungându-se la unitatea angstromului – adică, a 10-a miime parte din micron.

Razele X au o lungime de undă de la 20 la 0,030 angstrom. Dincolo de această zonă există zona undelor de radium, care se măsoară în miimi de angstromi.

Ambele câmpuri – raze X și radium – ne arată pe de o parte că aceste raze au o frontieră comună pe care fuzionează și că această frontieră e mai bine zis o zonă de trecere, fiindcă razele radioactive prelungesc razele X după cum ultravioletele prelungesc violetul. Dimpotrivă, între razele ultraviolete și razele X există o mică zonă liberă neexplorată, care are două frontiere: razele X pe de-o parte – 20 angstromi – și cele ultraviolete pe de altă parte – 0,020 microni sau 200 angstromi.

Ce există în această zonă nu știm însă, după cum știința nu a știut până la Roentgen și Curie de existența zonei ce depășește ultravioletul. Oamenii vor putea descoperi raze care vor prelungi razele X către ultraviolet și vor putea desprinde de spectrul solar unde care să lărgească ultravioletul actual explorat, către razele X, și când se va face această sudură, prăpastia va fi trecută și atunci multe lucruri inimaginabile vor fi tratate științific.

Dacă trecem acum dincolo de domeniul infraroșului, ne găsim în marele câmp al undelor electromagnetice, utilizat în telegrafia fără fir, în radiofonie și televiziune. Zona este imensă: de la unde de 30 km utilizate în T.F.F. până la undele ultrascurte descoperite și utilizate de Marconi. Când cunoaștem o serie de unde, se pune o întrebare inevitabilă: oare nu putem merge mai departe de acei 5 miliangstromi sau 30 km?

O radiație este caracterizată prin lungimea de undă și o frecvență care este numărul de perioade pe secundă; cu cât o undă este mai scurtă, cu atât frecvența este mai mare, căci produsul dintre lungimea de undă și frecvență este constant și dă viteza de propagare a șocului. Deci pentru radiațiile cu aceeași viteză de propagare, produsul dintre lungimea de undă și frecvență este constant. Acestea fiind zise, să admitem că toate radiațiile astrale cunoscute sau necunoscute se propagă cu aceeași viteză a luminii sau a undelor electromagnetice – 300 mii de km pe secundă – și ipoteza e foarte plauzibilă căci radiațiile astrale care ne parvin traversează spațiile intersiderale tot cu aceeași viteză de 300 mii de

km pe secundă. Undele sonore se propagă mai încet și niciodată în vid. S-ar părea că trebuie să se ajungă la viteza luminii ca undele să se propage în vid. Se concepe atunci că o radiație astrală cu lungime de undă mică va avea o frecvență enormă, iar o radiație scurtă, o frecvență lentă. Astfel, există undele electromagnetice de 30 km lungime de undă, cu o frecvență de 10.000 de perioade pe secundă, cele de 0,3 mm de un milion de milioane de perioade pe secundă și așa mai departe – fapt ce ne duce la concepția că o radiație se stinge dintr-un exces sau din altul, căci una din două: dacă frecvența este excesiv de rapidă, lungimea de undă creează o astfel de situație încât tinde ca o creastă a undei să nu aibă timp să se ridice înainte, ca depresiunea să se formeze și atunci, să asistăm la un fenomen de interferență între două unde ieșite din același centru de stingere, din exces de frecvență sau, în altă ipoteză, dacă frecvența este prea înceată, asistăm la o inducție a vibrației dintr-un exces de lungime. Intrăm acum în prima ipoteză a Ciclului, a Legii Ciclului și ajungem la două regiuni de unde neexplorate:

1. Aceea a câmpului sudurii unde undele prea scurte întâlnesc în stingerea lor pe acelea prea lente, regiune unde cele două infinituri se confundă,

2. Și cea a celui de-al doilea câmp ocupat de vibrații necunoscute dar cu o lungime de undă cunoscută: de la 20 – 200 angstromi. Aceste radiații necunoscute au fost denumite de știință și cercetate de pionierii ei în regiunea stratosferei – Picard – sub numele de *Raze cosmice*, sub al căror bombardament neîncetat stă Pământul. Ea și-a dat seama că formidabila energie cheltuită de Soare nu poate fi datorată exclusiv combustiei solare, că substanța universului sub forma unei energii formidabile se împrăștie în toate sensurile în spațiul infinit și că există zone de reconstituire a cosmosului în spațiile intersiderale unde se formează necontenit lumi noi, începând de la spirale, trecând la nebuloase, evoluând în sori și murind prin planete înghețate. Această regenerare împrăștiată, cu focare pretutindeni, ar putea da naștere razelor cosmice, noi venite în domeniul științei și pline de mister. Nu sunt ele oare acelea care ne dau influxul astral și ne marchează destinul de la naștere? Astrele emit radiații; nu numai ele dar și spațiile

intersiderale unde se regenerează energia! Suntem inundați de radiații[1].

Cum sunt înregistrate aceste radiații de organismele vii?

O radiație este percepută când sensibilitatea noastră este avertizată – căldură, lumină, miros – sau când această radiație este înregistrată chiar fără s-o simțim propriu-zis, dar, când, ea are totuși efect asupra organismului. Razele X distrug țesuturile fără să simțim aceasta. Înregistrarea influxului solar asupra organismelor vii nu este discutabilă, căci viața toată de pe glob o arată. El ne dă nouă viața și întregului Pământ. Dar radiațiile celorlalte astre? Pentru Lună, discuția nu suferă dubiu. Creșterea semănăturilor, mareele, crizele de somnambulism, crizele dese ale epilepticilor, menstruația femeilor și fecundarea ovulului etc. Mergem mai departe: stelele sunt sori, iar radiațiile lor sunt analoage Soarelui nostru, diferind însă după vârsta astrului. Distanța însă este așa de mare în raport cu Soarele nostru, încât influxul radiațiilor solare poate fi foarte bine imperceptibil și în practică inexistent. Chestiunea stelelor fixe din punct de vedere al fluxului astral este o chestiune în suspensie, ea a fost ținută la mare stimă la vechii astrologi. Planetele sunt corpuri cerești ale căror radiații diferă în esență. Vom vedea mai jos că ele joacă rolul unor condensatori, al unor posturi intermediare sau de proiecție a razelor de lumină sau electromagnetice și a influențelor de aceeași natură primite din Zodiac și cu care inundă ființa viețuitoare în momentul nașterii.

O observație asupra realității influxului planetar s-a făcut în timpul eclipselor: animalele, înainte de producerea evenimentului astronomic al eclipsei, sunt cuprinse de neliniște și-și caută

[1] Aceste date corespund cunoștințelor științifice din anii '40. Actualmente au apărut, o dată cu dezvoltarea fizicii cuantice, noțiuni ce vin să sugereze noi modalități de transmitere a influxurilor astrale asupra noului născut. (n. e.)

adăpost, și aceasta ne dovedește că influxul obișnuit a fost schimbat prin eclipsă. Cât despre zonele cosmice, ele emit radiații care urmăresc aceleași reguli ca și cele ale radiației solare.

Evoluția unei ființe omenești poate fi modificată prin influxul radiațiilor?

Radiațiile percepute dictează reacțiile organismului, ele provoacă gesturi și schimbări de atitudini care devin obișnuite dacă aceste radiații sunt în acțiune constantă. Ele sunt cauza evoluției organismului: petele solare au influență indiscutabilă asupra omenirii.

Radiațiile nepercepute, înregistrate dar neutilizate, lucrează însă asupra subconștientului, în sensul că nu provoacă reflexe, dar organismul este modificat în mod pasiv. E singura diferență. Dacă lumina orbitoare a unui far îți ia ochii, îl îndepărtezi ca să te ferești, dar dacă ai o stare de neliniște în timp de furtună, nu știi cum să reacționezi ca să te aperi. Suferi influxul, pentru că nu știi să-l îndepărtezi, dar el există ca și acela pe care îl combați și este evident că un influx suferit fără posibilitate de reacțiune are un efect tot așa de evident ca și un influx combătut. Influxul perceput face să evolueze într-un mod activ organismul către achiziții, care îi permit să se adapteze mai bine la influxul obișnuit, deci să trăiască în mai bune condiții. Influxul suferit te face să evoluezi în mod pasiv, orientându-te către euforie dacă este favorabil, sau îndreptându-te spre moarte dacă e funest. Evoluția nu este altceva decât rezultanta acestor două influxuri.

În esență: astrele emit radiațiile, unele sunt percepute de organismele vii și atunci sunt, fie utilizate, fie combătute; altele nu pot fi conștientizate de organism și atunci nu poate nici să le combată, nici să le folosească. *Aceste două categorii de radiații determină cele două fețe ale destinului uman; celor dintâi le corespunde liberul arbitru limitat de altfel în frontiere destul de strâmte, fiindcă le acceptăm sau le refuzăm în măsura forțelor noastre reactive. Celorlalte le corespunde Destinul,* Fatum *al*

latinilor, Anangke *al grecilor,* Mektabul *al arabilor, pe care îl suferim, bun sau rău, fără mijloc de a ne sustrage.*

Mecanismul influxului astral

Din opera vechilor astrologi reiese o lege, iar ea glăsuiește astfel: *numai constelațiile zodiacale dau un influx și acesta este determinat de planete.*

Reguli:

1. Fiecare din cele 12 constelații zodiacale – zodii – are un influx bine determinat și aceasta este universal admis. Berbecul are o influență, Taurul o altă influență ș.a.m.d.

2. O constelație extra-zodiacală nu intervine niciodată într-o temă astrologică. (Constelația *Casiopeei* de exemplu.)

3. Influxul fiecărei planete are variații în intensitate după poziția pe care o ocupă fiecare în semnele zodiacale. Planeta este un condensator care primește influxul de la câmpul luminos și electromagnetic sub influența căruia se află pe cer. Vibrațiile ei proprii pot fi în armonie cu acest câmp zodiacal, domiciliu, exaltare, tron sau în dizarmonie cu acestea, exil cădere, peregrinare.

Iată o prezentare pilduitoare. Pe pereții unei imense bolte – sfera cerească – sunt atârnate niște aparate care constituie *senzitivul-emitent*, adică posturile de emisie. Unele emit lumini și sunt reprezentate prin lămpi electrice, altele emit unde electrosmagnetice și le avem reprezentate prin magneți. În centrul bolții așezăm o mică sferă – Pământul – și, punând în funcțiune posturile de emisie, Pământul este inundat de lumină și de undele electromagnetice, emise de posturile de mai sus. Pământul, cu organismele vii de pe el, constituie *senzitivul-receptor.* Acest senzitiv-receptor are 12 câmpuri de influență, de sensibilizare, comparate cu simțurile percepției. El este influențat prin intermediul a 12 posturi de emisie, care transmit influxul armonios sau dizarmonios Zodiacului, prin intermediul condensatorilor – (planetele) senzitivului-receptor care este individul...

Dacă așezăm pe o parte a sferei Pământului o lupă, iar pe cealaltă o bucată de fier nemagnetizat și le vom deplasa pe amândouă pe un plan orizontal în jurul sferei, atunci atât lupa cât și fierul, când vor trece prin fața postului luminos respectiv al celui electromagnetic al bolții, vor converge și proiecta fie lumină, fie linia de forță magnetică asupra sferei. Lupa și fierul sunt planetele care proiectează influxul astral asupra Pământului. Deci, acest influx se proiectează de la constelațiile zodiacale asupra planetelor, care, la rândul lor, îl proiectează asupra Pământului. Acest influx este variabil. Variația influxului este absolut necesară pentru ca el să producă un efect. Constelațiile extrazodiacale dau un influx invariabil, care, fiind un element constant, deși lucrează efectiv, este neremarcat.

Astfel, variațiile de influx ale regiunilor zodiacale, datorită peregrinării planetelor, sunt singurele elemente active, care prin proiecțiile lor armonice: unghiuri de 30°, 60° și 120° sau disonante de 45°, 90°, 180°, au o influență asupra ființei viețuitoare. Indiferent dacă tot cerul extrazodiacal ar fi fără influx sau dacă ar avea un influx enorm, ființele viețuitoare sunt deprinse cu acest influx mijlociu, nul sau formidabil și ele nu se transformă decât la influxul variabil. Acesta este numai influxul zodiacal, exaltat sau slăbit prin planete colectoare. Mecanismul are trei constituente. Imaginea s-ar putea limita imaginea la două categorii de posturi emițătoare – lămpi, electromagneți – și la două categorii de condensatori, – lupa, fierul simplu – , dar trebuie să adăugăm că fiecărei naturi de post emițător – lungime de undă – trebuie să-i corespundă un condensator, capabil de a concentra sau de a împrăștia influxul, și pe de altă parte va trebui să existe un receptor permeabil influxului. Posturile emițătoare sunt cele 12 regiuni ale cerului – 12 zodii – condensatorii sunt luminariile – Soarele, Luna – și planetele – iar receptorul este constituit din cele 12 domenii, simțuri, linii de sensibilitate ale organismului – Casele astrologice – cu cele 6 antene de conducție ale influxului.

Așadar, cerul îndepărtat ne trimite radiații – mai greu sesizabile; cerul apropiat este un grup mobil de condensatori ce ne influențează sesizabil. Planetele și luminariile exaltă și sting, rând pe rând, pe obiectivul central. Influența astrală este

rezultatul radiațiilor de influx și a unghiurilor pe care le fac variațiile acestui influx. Această influență astrală se manifestă asupra organismului uman așezat arbitrar în centrul universului solar"[1].

* * *

Hermes Trismegistos isprăvi învățătura sa de astrologie populară cu aceste cuvinte:

– Am voit, Dionis, să mă fac cât mai înțeles de tine și sper că am izbutit. Dacă am fost prea greoi pe alocuri, trebuie să înțelegi că n-am făcut-o din pedanterie, dar a trebuit să prezint vechea știință a Magilor pe un plan cât mai științific posibil.

– Dovedește-mi realitatea influxului astral cu vieți de oameni, se rugă Sărmanul Dionis...

Vreau să pipăi adevărul acestei frumoase științe și să mă conving de spusele tale, Hermes...

[1] Dom Neroman: *Planetes et Destins*.

SĂRMANUL DIONIS CUNOAȘTE HOROSCOPUL LUI MIHAI EMINESCU ȘI PE AL LUI VASILE ALECSANDRI

STEA CU NOROC, STEA FĂRĂ NOROC

Hermes șopti cu adâncă smerenie un basm bătrân:

"A fost odată ca-n povești
A fost ca niciodată,
Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Din umbra falnicelor bolți
Ea pasul și-l îndreaptă
Lângă fereastră, unde-n colț
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări
Răsare și străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

Îl vede azi, îl vede mâni,
Astfel dorința-i gata;
El iar, privind de săptămâni,
Îi cade dragă fata.

Cum ea pe coate-și răzima
Visând ale ei tâmple,
De dorul ei și inima
Și sufletu-i se împle.

Și cât de viu s-aprinde el
În orișicare sară,
Spre umbra negrului castel
Când ea o să-i apară.

Și pas cu pas pe urma ei
Alunecă-n odaie,
Țesând cu recile-i scântei
O mreajă de văpaie.

Și când în pat se-ntinde drept,
Copila să se culce
I-atinge mâinile pe piept,
I-nchide geana dulce;

Și din oglindă luminiș
Pe trupu-i se revarsă
Pe ochii mari, bătând închiși,
Pe fața ei întoarsă.

Ea îl privea cu un surâs,
El tremura-n oglindă,
Căci o urma adânc în vis
De suflet să se prindă.

Iar ea, vorbind cu el în somn,
Oftând din greu suspină:
– O, dulce-al nopții mele domn,
De ce nu vii tu? Vină!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cobori în jos luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n casă și în gând
Și viața-mi luminează!

El asculta tremurător,
Se aprindea mai tare
Și s-arunca fulgerător,
Se cufunda în mare;

Și apa unde-au fost căzut
În cercuri se rotește,
Și din adânc necunoscut
Un mândru tânăr crește.

Ușor el trece ca pe prag
Pe marginea ferești
Și ține-n mână un toiag
Încununat cu trestii.

Părea un tânăr voievod
Cu păr de aur moale;
Un vânăt giulgi se-ncheie nod
Pe umerele goale.

Iar umbra feții străvezii
E albă ca de ceară –
Un mort frumos cu ochii vii
Ce scânteie-n afară.

– Din sfera mea venii cu greu
Ca să-ți urmez chemarea,
Iar cerul este tatăl meu,
Și mumă-mea e marea.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ca în cămara ta să vin,
Să te privesc de-aproape,
Am coborât cu-al meu senin
Și m-am născut din ape...

O! vin'odorul meu nespus,
Și lumea ta o lasă,
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.

Colo-n palate de mărgean
Te-oi duce veacuri multe,
Și toată lumea în ocean
De tine o s-asculte.

– O, ești frumos, cum numa-n vis
Un înger se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată;

Străin la vorbă și la port,
Lucești fără de viață,
Căci eu sânt vie, tu ești mort,
Și ochiul tău mă-nghiață".

. . . .

Trecu o zi, trecură trei
Și iarăși, noaptea, vine
Luceafărul deasupra ei
Cu razele-i senine.

Ea trebui de el în somn
Aminte să-și aducă
Și dor de-al valurilor domn
De inim-o apucă:

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

– Cobori în jos, luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n casă și în gând
Și viața-mi luminează!

Cum el din cer o auzi,
Se stinse cu durere,
Iar ceru-ncepe a roti
În locul unde piere;

În aer rumene văpăi
Se-ntind pe lumea-ntreagă,
Și din a chaosului văi
Un mândru chip se-ncheagă;

Pe negre vițele-i de păr
Coroana-i arde pare,
Venea plutind în adevăr
Scăldat în foc de soare.

Din negru giulgi se desfășor,
Marmoreele brațe,
El vine trist și gânditor
Și palid e la față;

Dar ochii mari și minunați
Lucesc adânc, himeric,
Ca două patimi fără saț
Și pline de-ntuneric.

– Din sfera mea venii cu greu
Ca să te-ascult și-acuma,
Și soarele e tatăl meu,
Iar noaptea-mi este muma;

O, vin', odorul meu nespus,
Și lumea ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.

O vin', în părul tău bălai
S-anin cununi de stele,
Pe-a mele ceruri să răsai
Mai mândră decât ele.

– O, ești frumos, cum numa-n vis
Un demon se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată!

Mă dor de crudul tău amor
A pieptului meu coarde,
Și ochii mari și grei mă dor
Privirea ta mă arde.

– Dar cum ai vrea să mă cobor?
Au nu-nțelegi tu oare,
Cum că eu sunt nemuritor,
Și tu ești muritoare?

– Nu caut vorbe pe ales,
Nici știu cum aș începe –
Deși vorbești pe înțeles,
Eu nu te pot pricepe;

Dar dacă vrei cu crezământ
Să te-ndrăgesc pe tine,
Tu te coboară pe pământ,
Fii muritor ca mine.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

– Tu-mi ceri chiar nemurirea mea
În schimb pe-o sărutare?
Dar voi să știi asemenea
Cât te iubesc de tare;

Da, mă voi naște din păcat,
Primind o altă lege;
Cu vecinicia sunt legat,
Ci voi să mă dezlege.

Și se tot duce... S-a tot dus
De dragu-unei copile,
S-a rupt din locul lui de sus,
Pierind mai multe zile.

. . .

– De greul negrei vecinicii,
Părinte, mă dezleagă
Și lăudat pe veci să fii
Pe-a lumii scară-ntreagă;

O, cere-mi, Doamne, orice preț,
Dar dă-mi o altă soarte,
Căci tu izvor ești de vieți
Și dătător de moarte;

Reia-mi al nemuririi nimb
Și focul din privire,
Și pentru toate dă-mi în schimb
O oră de iubire...

Din chaos, Doamne, am apărut
Și m-aș întoarce-n chaos...
Și din repaos m-am născut,
Mi-e sete de repaos.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

– Hyperion, ce din genuni
Răsai c-o-ntreagă lume,
Nu cere semne și minuni
Care n-au chip și nume;

Tu vrei un om să te socoți,
Cu ei să te asameni?
Dar piară oamenii cu toți,
S-or naște iarăși oameni.

EI DOAR AU STELE CU NOROC
ȘI PRIGONIRI DE SOARTE,
NOI NU AVEM NICI TIMP, NICI LOC,
ȘI NU CUNOAȘTEM MOARTE...”[1]

. . . .

– Te voi duce mai întâi, Sărmane Dionis, lângă leagănul lui Vasile Alecsandri, poet mare, alintat de soartă.

Stea cu noroc!

Îți voi arăta cerul de naștere, amenințător și plin de rele vestiri al celui mai mare poet al vostru, al lui Mihai Eminescu.

Stea fără noroc, prigonire de soartă!

Ascultă, Sărmane Dionis, muzica sferelor cerești! A venit sorocul să știi tot ce grăiește un Cer la venirea unui prunc pe lumea voastră!

Magul Hermes pregăti elementele celei mai stranii simfonii care s-a cântat vreodată, sub bolta cerească.

“Fantastic pare-a crește, bătrânul alb și blând;
În aer își ridică a farmecelor vargă
Și o suflare rece prin cer atunci aleargă
Și mii de glasuri slabe încep sub bolta largă
Un cânt frumos și dulce – adormitor sunând.

---

[1] M. Eminescu: *Luceafărul*.

Din ce în ce cântarea în valuri ea tot crește,
Se pare că furtuna ridică al ei glas,
Că vântul trece-n spaimă pe-al mărilor talaz,
Că-n sufletu-i pământul se zbate cu necaz –
Că orice-i viu în lume acum încremenește.

Se zguduie tot cerul de pare-a fi de scânduri
Și stânci în temelie clătindu-se vedem,
Plânsori sfâșiitoare împinse de blestem
Se urmăresc prin bolte, se cheamă, fulger', gem
Și cresc tumultoase în valuri rânduri, rânduri..."[1]

Cu un gest hotărât, Hermes, sumbru și fantastic vizitator al Cerului, rupse lanțul care ținea roata Zodiacului, îi dădu drumul să se învârtească în marele Univers, iar cu vârful toiagului împinse antena Ascendentului, care, asemuitoare minutarului unui uriaș ceasornic, ridica în fața Pământului, la fiecare patru minute, câte un grad din Zodiac.

Era ora 4 fără 25 minute, în după amiaza acelei zile mohorâte de decembrie, din anul de grație una mie opt sute patru zeci și nouă, douăzeci în stilul vechi.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac...

În fața pământului defilau *Gemenii.* Cei doi copii, strâns îmbrățișați, care simbolizau zodia, frații frumoasei Elena din Troia, dispăreau la orizont, într-o joacă zglobie.

– Învățătura mea, Sărmane Dionis, cea denumită hermetică, arată că destinul omului se deslușește nu numai în zilele de naștere, ci și în gradul din Zodiac care la fiecare patru minute vede lumina orizontului. Stelele fixe și sorii în formație influențează deosebit pe fiecare nou-născut.

Privește ultimul grad din semnul Gemenilor, care se ivește acum la răsărit...

Este semnul unei înalte spiritualități, sub influența planetei Mercur, care stăpânește creația intelectuală și scrisul.

---

[1] M. Eminescu: *Strigoii.*

Sărmanul Dionis văzu o mică și zglobie planetă de culoarea argintului viu, instalându-se pe Cer la 18°40′ în semnul de intelectualitate, adică al Capricornului.

Din zumzetul mișcării acestei mici planete, care se învârtește amețitor de repede în jurul Soarelui, desluși un cântec duios, nespus de trist...

"Dar dacă gândul zilelor mele
Se stinse-n mintea lui Dumnezeu,
Și dacă pentru sufletul meu
Nu-i aicea, ci numa-n stele.

Voi, când mi-or duce îngerii săi
Palida-mi umbră în albul munte,
Să-mi pui cununa pe moarta-mi frunte,
Și să-mi pui lira la căpătâi."[1]

Tic, tac, tic-tac...Venea semnul Racului, influențat de Lună...

Primul grad... grad de nesfârșită melancolie.

Soarele scăpăta spre asfințit; se uita pentru ultima dată înapoi, cu un imens regret. Pe razele lui, de aur topit, se încropea o plângere...

"Ce suflet trist mi-au dăruit
Părinții din părinți,
De-au încăput numai în el
Atâtea suferinți?

Ce suflet trist și făr-de rost
Și din ce lut inert,
Că dup-atâtea amăgiri
Mai speră în deșert?

---

[1] M. Eminescu: *Visuri trecute.*

Cum nu se simte blestemat
De-a duce-n veci nevoi?
O, valuri ale sfintei mări
Luați-mă cu voi!"[1]

Astrul zilei trecea granița între Casa a VI-a și a VII-a a Cerului în semnul de încercare al omului și a naturii, în melancolicul Capricorn, la 10°52′35′′ din acel semn zodiacal.

Tic-tac, tic-tac... Se ridica un grad al firii contemplative.

"Lună, tu, stăpâna mării, pe a lumii boltă luneci
Și gândirilor dând viață, suferințele întuneci,
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta, fecioară
Și câți codri-ascund în umbră strălucire de izvoară!

Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate,
Când plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate!
Câte țărmuri înflorite, ce palate și cetăți
Străbătute de-al tău farmec ție singură-ți arăți!
Și în câte mii de case lin pătruns-ai prin ferești,
Câte frunți, pline de gânduri, gânditoare le privești!"[2]

Și Luna se strecura timid la 23°6′ în semnul de expansiune al Leului, în cea de a III-a Casă a Cerului, Casa "mentalului concret", adică a scrisului, a călătoriilor mici, dar necontenit făcute și a domeniului care reprezintă relațiile omului cu frații și surorile.

Tic-tac, tic-tac... al 3-lea grad din Rac...

Grad de viață pasionată, având în mână un buchet de flori, veșted. Ea era privită de doi bărbați, dintre care unul căta batjocoritor către ea, iar celălalt, compătimitor.

---

[1] M. Eminescu: *Ce suflet trist.*

[2] M. Eminescu: *Satira I.*

"Ce e amorul? E un lung
Prilej pentru durere;
Căci mii de lacrimi nu-i ajung
Și tot mai multe cere...

De-un semn în treacăt de la ea
El sufletul și-l leagă
Încât să n-o mai poți uita
Viața ta întreagă.

Dar încă, de te-așteaptă-n prag
În umbră de unghere,
De se-ntâlnește drag cu drag,
Cum inima ta cere.

Dispar și ceruri și pământ
Și pieptul tău se bate,
Și totu-atârnă de-un cuvânt
Șoptit pe jumătate.

Te urmărește săptămâni
Un pas făcut alene,
O dulce strângere de mâni
Un tremurat de gene.

Te urmăresc luminători
CA SOARELE ȘI LUNA
Și peste zi de-atâtea ori
Și noaptea totdeauna.

CĂCI SCRIS A FOST CA VIAȚA TA
De doru-i să nu-ncapă,
Căci te-a cuprins asemenea
Lianelor din apă."[1]

[1] M. Eminescu: *Ce e amorul.*

Îngânând un cântec de dragoste atât de amar, Luceafărul porni și se așeză în Casa a IV-a a Cerului, Casa crizelor morale și fizice, în semnul Arcașului în al 26°20′ grad.

Tic-tac, tic-tac... al 4-lea grad din Rac... Apărea la răsărit un grad de mediumitate și de halucinație. Bătrâna planetă Neptun, care simbolizează pe Zeul Mărilor, stăpân al unor minunate palate din fundul apelor, se instală la 2°41′ în propriul său domiciliu, în Pești, în Casa visului și a cugetului înalt. Ca dintr-un vuiet de mare, Dionis auzi din adâncuri:

"Când marea turbează de valuri împinsă
Și-și scutură coama de spume și vânt
Când nouri-alung' ziua din lumea cea plânsă
Când tunete cânt,

Atunci printre nouri, prin vânt și prin unde
O rază de aur se trece ușor
Și-n fundul sălbatec al mărei pătrunde
Prin vânt și prin nor.

Ce caută raza din ceruri venită
Din galbena steauă ce-aleargă prin cer,
Ce caută-n mare, în noaptea-i cernită
Und' razele pier?

În fundul cel umed al mării turbate
În lumea-i noptoasă, în sânu-i de-amar
Lucește o steauă în peatră schimbată
În mărgăritar.

E-amantul, a stelei ce palidă trece
S-aruncă prin nori a ei rază de nea
E-amantul căzut dintre stele, ce rece
În mare murea."[1]

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

[1] M. Eminescu: *Când marea.*

Tic-tac, tic-tac... Al 5-lea grad din Rac... Un grad de drag al omului pentru om...

Planeta Uranus, care simbolizează altruismul și dragostea omului pentru om se instală la 20°22′ în semnul de luptă al Berbecului, în Casa XI-a a Cerului, Casa prietenilor. Pe undele ei sosi o amară mustrare:

"De ce să fiți voi sclavii milioanelor de glasuri?
Voi, ce din munca voastră abia puteți trăi,
De ce boala și moartea să fie partea voastră,
Când ei în bogăția cea splendidă și vastă
Petrec, ca și în ceruri... n-au timpi nici de-a muri!"[1]

Tic-tac, tic-tac... Al 6-lea grad din Rac... Un grad de ereditate funestă...

Sărmanul Dionis văzu planeta Jupiter, care indică marea fericire pe această lume, strecurându-se pe furiș, în semnul Fecioarei, semnul ei de exil, către Fundul Cerului, în Casa a IV-a, lângă punctul senzitiv al bolii și al morții. Casa a IV-a reprezintă ideea vieții preexistente și a vieții de apoi, iar în biata noastră existență, sfârșitul sfârșitului.

Superbul astru îngână o șoaptă descurajată:

"Și două stele negre lucră-n negru foc
Pe cerul vieții mele; iar geniul-noroc
Mă lasă-n lume singur, DISPARE ÎN ABIS
De nouri și vise..."[2]

Tic-tac, tic-tac... Al 7-lea grad din Rac... Un semn de cumpene mari!

Sever ca o mustrare, dur și neînduplecat, aruncându-și pe

---

[1] M. Eminescu: *Împărat și proletar.*

[2] M. Eminescu: *Viața mea fu ziuă.*

umăr coasa secerătoare de vieți, bătrânul Cronos-Saturn urca treptele Cerului, până la Meridian, așezându-se la 1°54′, în semnul Berbecului, semnul lui de exil, în cea de a X-a Casă a Cerului care indică situația socială și nivelul la care omului îi este hărăzit să ajungă în viață. Reprezentant al neîmpăcatului destin, își rezerva să spună un ultim și hotărâtor cuvânt asupra existenței pruncului care avea să vadă lumina zilei, *aruncându-i drept în creștet lumina lui plumburie și fără noroc.*

"Ca iarna cea eternă a nordului polar
Se-ntinde amorțirea în sufletu-mi amar,
Nimic nu luminează astei pustietăți,
Doar sloiurile par ca ruine de cetăți
Plutind pe asprul viscol al morții cel de veci!
Din lumea de mizerii și fără de-nțeles
Cu ochii cei de gheață ai morții m-am ales
Și totu-mi pare veșted, căzut și uniform,
Sunt însetat de somnul pământului s-adorm,
Încât numai de nume îmi pare că exist..."[1]

Și cu un glas, care avea într-însul ceva demonic și plin de amărăciunea zădărniciei lucrurilor, arunca asupra bietei lumi aproape o anatemă:

"Când știi că visu-acesta cu moarte se sfârșește;
Că-n urmă-ți rămân toate astfel cum sunt, de dregi
Oricât ai drege-n lume – atunci te obosește
Eterna alergare... ș-un gând te-ademenește.
Că vis al morții-eterne e viața lumii-ntregi."[2]

Tic-tac, tic-tac... Al 8-lea grad din Rac... Un grad de izolare forțată...

---

[1] M. Eminescu: *Apari să dai lumină.*
[2] M. Eminescu: *Împărat și proletar.*

Sărmanul Dionis văzu că peste drum de Soarele care apunea, răsărea în Casa a XII-a a Cerului, aceea a izolării, a pușcăriei, a spitalului sau azilului, planeta Marte... Ochiul ei roș și congestionat scânteia amenințător, dar cu toate acestea, planeta distrugerii și a morții violente păru un moment înduioșată de glasul unui biet om, care, chinuit și cu mintea pierdută, îi adresa un ultim și disperat apel:

"O, steauă iubită ce-abia stai printre stele,
Un sfânt ochi de aur ce tremuri între nori,
Ai milă și stinge lungi zilele mele –
Cobori, o, cobori!"[1]

Tic-tac... tic... 8°43′ din Rac.

Roata zodiacală și imensul ceasornic se opriră pentru o clipă. Zodiacul încremeni, iar minutarul ceresc se opri la 8°43′ la Ascendent, în semnul Racului.

Faurii Zodiacului, mecanicii unei gigantice uzine cerești proiectară asupra Pământului, din reflectoarele lor, milioane de fascicule de unde și raze de toate dimensiunile, intensitățile și culorile. Stelele și planetele își trimiteau razele lor, împletite dușmănos sau prietenos unele cu altele iar de sub pragul Căii Laptelui porniră în valuri, valuri, razele cosmice care se reflectau în Zodiac, în planetele rătăcitoare și în stelele fixe, încărcându-se cu energii noi, ce veneau în chip de bombardament cosmic spre ființa măruntă omenească care trebuia să primească cuminecătura Cosmosului. Întreg Universul răsuna de chemările Zodiacului și ale semnelor lui: agresivitatea Berbecului, placiditatea Taurului, chiotul Gemenilor, căutarea către trecut a Racului, larma Leului, balada domoală a Fecioarei, duioșia și sensibilitatea Balanței, sarcasmul Scorpionului, jovialitatea Arcașului, jelania Capricornului, discursul umanitar al Vărsătorului de Apă și cel mistic, adânc, al semnului Peștilor. Toate își disputau întâietatea de-a-și da întipărirea lor noului născut.

---

[1] M. Eminescu: *Steaua vieții*.

Totul se petrecu ca într-o clipită!

Întregul cer impresionă pe linii de forță astrală, ca la o orbitoare lumină de magneziu, un trupușor de nou-născut.

Pruncul scoase primul țipăt; botezul stelar se săvârși!

"Astăzi 20 Dechemvrie, anul 1849, la patru ceasuri și 15 minute europienești, s-au născut fiul nostru Mihai."

Apoi, roata zodiacală își urmă mersul ei fără sfârșit, în lungul oftat al întrgului Cosmos:

"Și doi îngeri cântă-n plângeri
Plâng în noapte dureros
Și se stâng ca două stele,
Care-n nuntă, ușurele,
Se cunun, căzânde, jos."[1]

– Privește, Sărmane Dionis, colo jos, pe Pământ.

Un om, înalt, voinic, cu o barbă blondă și ochi albaștri, surâdea, fericit că Cerul i-a hărăzit un flăcău. O mamă, frumoasă ca o icoană, sfârșită de dureri pe patul de lehuzie zâmbea mulțumită, alintând cu privirea unor ochi adânci ca noaptea, bucățica de carne vie din trupul ei.

Atunci... Sărmanul Dionis văzu ursitoarele:

"O cântare sună lină.
Iar în zare – lună plină,
Iar băiatu-n somnu-i râde,
Teiul mândru se deschide.
Ies trei zâne ca pe poartă,
Ele-s ursitorile,
Rumene ca zorile,
Și ușoare calcă, slabe
Pietre scumpe-n mii de boabe
Pe-a lor văluri sunt podoabe.
Și prin pânze străvezie

---

[1] M. Eminescu: *Misterele nopței.*

A lor glezne argintie
Nu s-ating nici pe pământ,
Ci se leagănă-n vânt.
Căci ușor de mâni se prind,
Trag un danț și mi-l întind,
Leagănul înconjurând
Și din gură cuvântând,
Cuvântând cuvinte rare
Ca niște mărgăritare:
Una zice: Drag băiat
Vei fi mare Împărat,
Căci așa îți este scris,
Cum ți-o spun acum în vis.
Alta zice: Vei fi tare
Fără vreo asemănare,
Cum nu-i alt viteaz sub soare.
Iar a treia-i zice: Dragă
Ai să aibi o minte-ntreagă,
Căci isteț vei fi cu duhul,
Ca și luna și văzduhul...”[1]

– Va fi fericit, va fi feri... voi să spună Dionis.

... Ascultă, nu te pripi... Dionis,... sosi șoapta fioroasă a Destinului din înaltul cerului... Nu te pripi...

Și Dionis ascultă mai departe cu inima strânsă:

“Iară mama cum visează
Mâinile-și împreunează
Și se roagă către zâne:
Luminatelor stăpâne,
Nicăieri nu-i copilaș
Așa blând și drăgălaș,
Nici în lume, nici în țară
Că-i frumos din cale-afară,
Dragu-mi-i ca o minune,

---

[1] M. Eminescu: *Misterele Nopții.*

N-am cuvinte a o spune,
Geaba caut și gândesc
Nu știu să le potrivesc

NU-I DAȚI DARURI TRECĂTOARE
DAȚI-I LUI CEVA
CE ÎN LUME NIMENEA
N-A AVUT ȘI N-O AVEA.

Atunci dantul se oprește,
Zâna-a treia trist privește
Către mamă zice așa;
Știi tu ce-ai cerut, ori ba?

Nici o știi, nici o vei ști,
Dară eu voi împlini
Ce-ai cerut în ceasul sfânt,
Sfânt în cer și pe pământ.
Pe copil se pleacă zâna
Peste el întinde mâna:
NUMAI TU VEI MAI AVEA
CE NU ARE NIMENEA

ȘI ACUM ȚI-A DAT SOARTA
VIAȚĂ FĂRĂ MOARTE
Și ți-a dat tinerețe
Fără bătrânețe.

O cântare sună lin
Arde-n zare luna plină,
Peste vârfuri trec scântei
Intră zânele în tei.
Nu mai doarme, pruncul râde,
Copacul se reînchide..."[1]

---

[1] M. Eminescu: *Ursitoarele.*

– Și acum, Dionis, dintr-o simplă aruncătură de ochi, iată *care va fi destinul pruncului care s-a născut: Suferință-Nemurire!*

– Cunoști legenda tragică a simbolului crucii? Nu? Iat-o?

«Singur în caverna din Engaddi, Iisus întrebă:

– Prin ce semn, oare, voi învinge puterile pământului?

– Prin semnul Fiului Omului, îi grăi o voce din înaltul cerului.

– Arată-mi acest semn, se rugă Iisus.

Atunci, o constelație strălucitoare apăru la orizont. Dânsa avea patru stele în formă de cruce.

Galileanul recunoscu semnul vechilor inițiați, familiar Egiptului și păstrat de preoții essenieni.

În tinerețea lumii, fiii lui Jafet îl adorau drept un semn de foc, ceresc, semnul vieții, cu toate bucuriile ei, semnul amorului cu toate încântările acestuia. Mai târziu, inițiații egipteni văzură în cruce simbolul marelui mister, Trinitatea stăpânită de Unitate, imaginea calvarului Aceluia care se va frânge în două ca să se arate lumii.

Simbol al vieții, al morții și al reînvierii, semnul se găsește peste tot locul, pe mormintele și templele din vechime.

Crucea splendidă se mărea și se apropia, ca și cum ar fi fost atrasă de inima lui Iisus și cele patru stele vii se înflăcărau în zori de putere și de glorie.

– Iată semnul magic al vieții și al nemuririi, îi spuse vocea din cer. Oamenii l-au avut, cândva, dar l-au pierdut. Voiești să li-l redai?

– Voiesc, răspunse Iisus.

– Atunci, fie! *Iată ursita ta.*

Fulgerător, cele patru stele se stinseră și noapte se făcu. Un tunet veni din adânc, zgudui munții iar din fundul Mării Moarte își făcu loc un munte întunecat pe care era o cruce neagră.

Un om își sfâșia zilele, țintuit pe cruce. Un popor demonic foia pe munte și urla cu un rânjet infernal în colțul gurii:

– De ești Mesia, scapă dacă poți!

Profetul deschise ochii mari de tot, iar pe tâmple i se scurseseră sudori: *Omul acesta crucificat era chiar El însuși.* Iisus

înțelese semnul. Ca să învingă, trebuia să se asemene cu tizul acela înspăimântător, care era în fața lui asemenea unui sinistru semn de întrebare. Ținut în cumpăna îndoielii, ca în vidul spațiilor infinite, Iisus simțea în același timp caznele celui crucificat, insultele oamenilor și tăcerea adâncă a Cerului.

– Poți să iei crucea sau poți s-o îndepărtezi, îi murmură vocea cerească.

Viziunea prinse să tremure și să se șteargă pe ici pe colo, crucea-fantomă începea să pălească împreună cu cel crucificat pe dânsa, când, deodată Iisus, se trezi aproape de el cu toți bolnavii și dezmoșteniții sorții, iar îndărătul lor văzu un întreg popor de suflete deznădăjduite care murmurau în chip de rugăciune: "Fără tine suntem nenorociți. Salvează-ne, căci tu ești singurul care știi să iubești oamenii!"

Atunci Fiul Mariei își veni în fire, ridică brațele spre Cer, plin de o nețărmurită dragoste și strigă: "Să-mi fie hărăzită crucea!" Izbăvire întregii lumi!

Iisus simți o sfâșiere lăuntrică și scoase un geamăt înfricoșător.

Muntele negru dispăru în adânc, crucea se cufundă în mare; o lumină dulce și o fericire fără seamăn cuprinseră pe Profet și în înălțimile de azur o voce triumfătoare răzbi în imensitatea lumii glăsuind: *"Satan nu mai este stăpânul, moartea este învinsă: Glorie Fiului Omului! Glorie Fiului lui Dumnezeu!»*[1]

– În cerul lui de naștere se formează întâi o cruce. Acesta este tragicul și divinul tâlc al crucii, sărmane Dionis.

Acuma, privește...

Patru planete sunt în aspecte potrivnice de opoziție, adică față în față, cu un unghi de proiecție de 180°.

Crucea este prinsă și formată de planeta Saturn, planeta durerii și a mizeriei, care se află în înaltul Cerului, la cea mai mare elevare în temă.

Cuvântul ei va fi: *Suferință integrală, covârșitoare.*

---

[1] Schuré: *Les grands initiés.*

A doua planetă, față în față cu prima, este Jupiter, aflată sub Pământ, într-un semn nefavorabil ei, în exil.

Jupiter vă dă vouă, oamenilor, fericirea, însă așa cum este așezat, nu va da fericirea decât după moarte, dacă fericire se mai poate numi așa ceva. Primul cuvânt al crucii va fi: *Fericire cu neputință de căpătat pe această lume.*

A doua ramură a crucii este formată de planeta iubirii, Venus (Luceafărul), aflat în Casa suferinței și a bolii.

Al doilea cuvânt va fi: *Suferință sufletească sau boală.*

Ultima planetă care formează a doua ramură a crucii va fi Marte, al cărui ochi roșu și congestionat îl vezi sclipind în Casa izolării, a XII-a. Marte se află în semnul uman al Gemenilor, al mâinii de om și reprezintă în acea Casă, dușmanul ascuns sau agresiunea, dar fiindcă sectorul Cerului indică izolare, înțelesul acestei planete va fi:

Prigoană nemeritată, acuzații false, dușmani ascunși, agresiune, spital sau azil de nebuni. Tot ce ți-am arătat, va indica o suferință fără seamăn, unică.

A doua figură deslușită prin unghiurile de proiecții ale planetelor este un triunghi aproape perfect.

Pe când crucea e simbolul suferinței, acest triunghi reprezintă în astrologie Marele Trigon, simbolul eternității cu cele trei laturi ale lui: trecut, prezent și viitor. Acesta indică întotdeauna o șansă excepțională. Precum vezi însă, șansa aceasta se va rezolva numai în intelect, iar nicidecum într-o mulțumire pământească, în legătură cu materia.

Considerația pe care mă bazez este dublă; acest trigon se formează între planete care în temă indică intelectul: Luna – intuiția, fantezia; Luceafărul – erotismul intelectualizat și Uranus – inspirația subită și genială. Pe de altă parte, sus-zisul trigon se formează în Case slabe, acelea care nu sunt în legătură cu materia, adică în Casa a III-a, aceea a metalului concret, în Casa aVI-a, aceea a crizelor și în Casa a XI-a, aceea a spiritului de asociație.

Cuvântul acestei figuri va fi:

Genialitate. Operă eternă.

Dacă te vei uita acum cu atenție, vei vedea că toate aspectele acestea tind să formeze pe cer o stea.

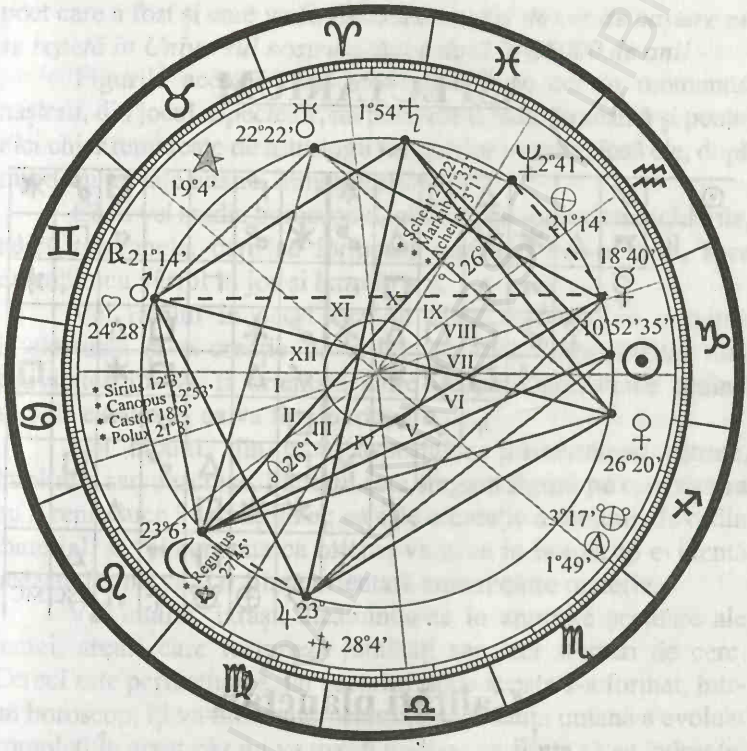

Casa I : 8°♋43';	Casa VII : 8°♑43';
Casa II : 26°♋11';	Casa VIII: 26°♑11';
Casa III: 15°♌20';	Casa IX : 15°♒20';
Casa IV: 9°♍54';	Casa X : 9°♓54';
Casa V : 14°♎56';	Casa XI : 14°♈56';
Casa VI: 29°♏32';	Casa XII : 29°♉32'.

CERUL DE NAȘTERE
al lui Mihai Eminescu.
(20.12.1849 stil vechi)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ASPECTARIUM

☉		☌			△	□		✱		∟			⊼	☍	✱
	☾	⚹	△	✱	⚻		△	☍	✱	☍			☌	∟	
		☿		⚹	△		□	∟			∟				✱
			♀	☍	□	□	△	✱	☍	✱		□	△		
				♂	□	□	✱		☌	△		□	✱		□
					♃	☍	⚹		□			☌	⚻		
						♄		⚻	□		△	☍		□	
							♅		✱	✱	⊼		△		
								♆			□	⚹		△	
									♡	⊕	♈	♱	♌	ASC	MC

Calități planetare

În domiciliu: ♆
În exaltare: –
În depresiune: ♄
În exil: ♃
Stăpânul horoscopului: ☾
Dispunătorul său: ☉
Decanul: ☾
Stăpânul trigonocrației: ♃
Stăpânul granița: ♂

Cardinal: ☉☿♄♅
Fix: ☾
Comun: ♀♂♃♆
Foc: ☾♀♄♅
Apă: ♆ ASC
Pământ: ☉☿♃
Aer: ♂
Pozitiv: ♄♂☿♅☾
Negativ: ☉☿♃♆ ASC

Înțelesul acesteia va fi: *O veste*, căci va fi vestită țara ta, Sărmane Dionis. Pe plaiurile Botoșanilor s-a născut cel mai mare poet care a fost și care va fi, fiindcă *un astfel de cer de naștere nu se repetă în Universul nostru decât o dată la 25000 de ani!*

Figurile acestea care se formează pe cer în momentul nașterii, din jocul aspectelor, nu prea vor fi luate în seamă și poate, nici chiar remarcate de astrologii timpurilor voastre, însă ele, după mine, au un tâlc adânc, înmărmuritor.

Când vei studia horoscopul, observă cu interes triunghiurile, adică trigoanele, care se formează anormal într-o temă, spre exemplu cu vârful în jos și baza în sus.

Vei întâlni în acest caz, în viața nativului, o armonie intelectuală și o creație de ordin spiritual foarte înaltă, însă activitatea lui va fi orientată către ocupații potrivnice ordinii sociale existente, ea va fi tulburătoare.

Vei întâlni, din jocul aspectelor, formându-se pătrate, împlinite sau deschise. Pătratul este singura figură pe care natura nu o reproduce în creațiile ei; ea este o creație a omului, de ordin material, și vei constata că oricine va avea în horoscop evidentă această figură va fi o ființă orientată numai către materie.

Vei întâlni, iarăși, alcătuindu-se în anumite sectoare ale temei, arcuri care formează jumătăți sau trei sferturi de cerc. Cercul este perfecțiunea, iar sectorul unde acesta s-a format, într-un horoscop, îți va indica domeniul în care ființa umană a evoluat complet. În acest caz nu va mai fi necesar ca ființa să se îndrepte, prin reîncarnări succesive.

Vei mai da de figura foarfecelui formată din două opoziții care se întretaie.

Ființa însemnată astfel va avea întotdeauna ursita de a reveni acolo de unde a plecat: ca profesie, avere, sănătate ș.a.m.d.

Vei mai observa și figuri în privința cărora nu-ți mai pot da nici o explicație, căci deslușirea lor trece dincolo de priceperea minții tale.

Îți voi arăta ceva cu totul uimitor.

***

La 17 iunie stil vechi, 1825, în județul Bacău, a văzut lumina zilei, din neamul boieresc al Rosseteștilor, copila Elena, care mai târziu avea să devină duioasa, buna și sfânta Elena Doamna, soția domnitorului Cuza.

Viața ei va fi o serie nesfârșită de dureri. A suferit, mai ales, din cauza infidelității domnitorului, pe care-l adora și căruia i-a făcut pe plac până într-atât, încât a consimțit să adopte, cu el împreună, pe cei doi copii naturali pe care Cuza îi avea cu Maria Obrenovici.

Au venit cumpene mari în viața Doamnei; Cuza a fost detronat, ei au plecat în exil, iar acolo, domnitorul, a murit în brațele ei. În castelul blestemat de la Ruginoasa, pe a cărui scară de intrare căzuse cândva ucis un fiu de boier, Elena Doamna a devenit *străjerul primului sicriu, în care se odihnea Alexandru Ioan Cuza.* Nu mult după aceea, băieții lui Cuza, fiii adoptivi ai dânsei, pe care de dragul tatălui lor îi iubea așa de mult, mor: unul se sinucide, iar altul se stinge de tuberculoză.

Elena Doamna mai străjuiește două sicrie!

Având un diferend cu noii proprietari ai Ruginoasei, dânsa pribegește pe la neamuri, iar sfârșitul vieții o găsește în două odăi și o săliță, la Piatra Neamț.

O vede acolo, în jurul vârstei de 83 de ani, Nicolae Iorga:

"În acea odăiță neagră se deslușea în fundul unui fotoliu, într-o săracă rochie de doliu veșnic, sub un cauc de călugăriță, acoperită cu un văl simplu de lână, o figură măruntă, săpată fin în fildeș palid.

O vedeam acum bine: era o femeie mică de stat, foarte delicată, pe care o simțeai însă că putuse sta odinioară alături de un Domn, și ce mai Domn! Îndrăznii a mă uita în ochii ei mari, luminoși, adânci ca în vechile portrete, care rezemau de fotoliul scump, stema țării.

În orbitele adânci, pline afund de o umbră tristă, ochiul rămase în liniștea lui, împăcat, viu și puternic, uneori cu o căutătură stăpânitoare, alteori înduioșat, bun, plin de binecuvântare. Cât se auzi pomenindu-se numele și faptele aceluia pentru care avuse toată iubirea femeii și o iertare pe care puține o pot da, acest ochi privi undeva departe, unde mergea și gândul

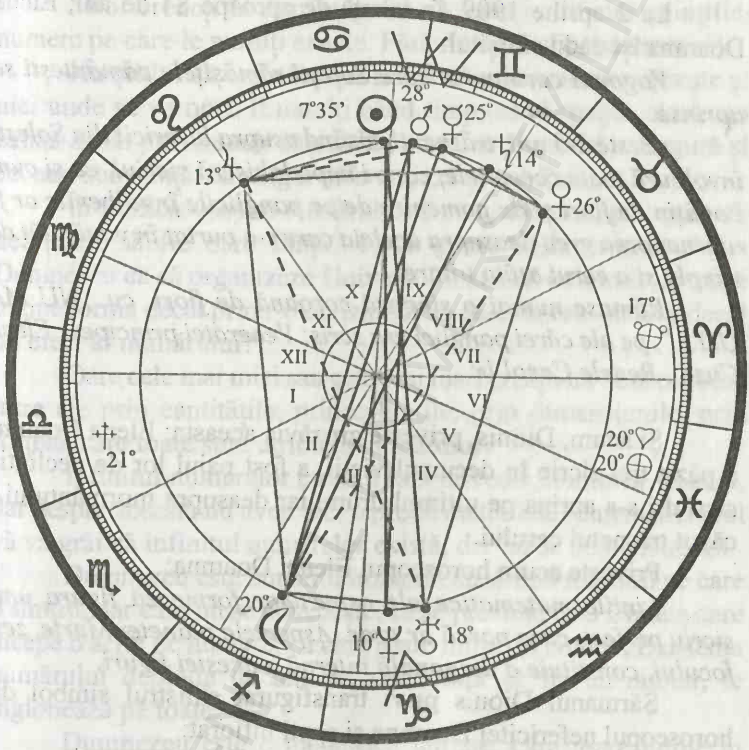

Casa I : 7°♎5';	Casa VII : 7°♈5';
Casa II : 5°♏;	Casa VIII: 5°♉;
Casa III: 6°♐;	Casa IX : 6°♊;
Casa IV: 6°♑;	Casa X : 6°♋;
Casa V : 14°♒;	Casa XI : 14°♌;
Casa VI: 15°♓;	Casa XII : 15°♍.

CERUL DE NAȘTERE
al Elenei Cuza Doamna.
(17.06.1825 stil vechi)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tuturor acelora de față. Apoi, în arcuitura de jos a orbitei adânci, o lacrimă mare se strecură încet...După 40 de ani, ea putea să plângă încă pentru dânsul..."

La 2 aprilie 1909, în vârstă de aproape 84 de ani, Elena Doamna își dădu sfârșitul.

Vagonul care purta spre Solești rămășițele pământești se aprinse.

«Peste 2-3 ani, trăsnetul căzând asupra bisericii din Solești învolbură toate coroanele, care-i împodobiseră sicriul, ca și cum bogăția de flori și de pomenire de pe panglicile îngălbenite ar fi atârnat prea greu deasupra aceleia care s-a purtat în viață atât de simplu și a cerut atâta uitare.

Rămase numai o singură coroană de flori, cu "NU MĂ UITA", pe ale cărei panglici era scris: Veneratei principese Elena Cuza . Regele Carol I»[1]

Și acum, Dionis, privește grozăvia aceasta: Elena Doamna a păzit trei sicrie în decursul vieții, a fost pajul lor de neclintit, sicriul i s-a aprins pe ultimul drum, iar deasupra mormântului a căzut trăsnetul cerului.

Privește acum horoscopul Elenei Doamna:

Liniile matematice ale aspectelor formează figura unui sicriu perfect, care parcă ar arde. Aspectele planetei Marte, zeul focului, constituie o diagonală internă a acestei figuri.

Sărmanul Dionis privi transfigurat sinistrul simbol din horoscopul nefericitei Doamne și șopti înfiorat:

"Luceferi de foc
Privi-or din cetini
Mormânt făr' de noroc
Și fără prieteni."[2]

***

---

[1] Lucia Borș: *Doamna Elena Cuza.*

[2] Mihai Eminescu: *Mai am un singur dor*, varianta II.

Firele ursitei se torc, Sărmane Dionis și din *număr*, adică din *cifră*, atât de scumpă învățatului Pitagora, care făcea din ea o lege de orânduire a lumii întregi.

"Voi credeți în număr, pe el vă bazați edificiul științific, numere pe care le numiți exacte. Fără număr, adio matematici!

Nu știți însă unde începe numărul, nici unde se oprește și nici unde se va opri. Îl numiți când timp, când spațiu; nimic nu există decât prin număr căci fără el totul ar fi numai o singură și aceeași substanță. El singur diferențiază și califică.

În mintea voastră numărul este ca și materia, un agent de neînțeles: să fie oare ființă? Fi-va poate suflu emanat de la Dumnezeu ca să organizeze Universul material un nimic ce nu-și obține forma decât printr-o divizibilitate, care nu este altceva decât un efect al numărului?

Oare cele mai mici sau cele mai mari creații nu se deosebesc între ele prin cantitățile, prin calitățile, prin dimensiunile, prin forțele, care toate sunt atribuite numărului?

Infinitul numerelor este un fapt dovedit în mintea voastră, dar despre aceasta nu aveți nici o probă materială. Matematicianul vă va grăi că infinitul numerelor există, dar nu se demonstrează.

Dumnezeu este numărul înzestrat cu simțul mișcării pe care o simțiți, dar care nu se dovedește. El se prezintă ca o Unitate care începe o serie de numere, cu care n-are nimic în comun. Existența numărului depinde de unitate, care, fără să fie un număr, le înglobează pe toate.

Dumnezeu este o magnifică unitate, care n-are nimic în comun cu creațiile Lui, dar pe care le înglobează.

Dacă credeți în număr, de ce nu credeți în Dumnezeu?

Oare creația nu este așezată între hotarul infinitului substanțelor neorganizate și infinitul sferelor divine, după cum unitatea se găsește între infinitul fracțiilor pe care voi le numiți zecimale și infinitul numerelor pe care voi le numiți întregi?

Credeți că pricepeți rostul *numărului*, prima treaptă a scării, care vă duce către Creator, dar mintea vi se încurcă.

Nu puteți să măsurați prima abstracțiune pe care Dumnezeu v-a oferit-o, nu puteți să-i prindeți tâlcul, dar îndrăzniți să socotiți după calculul vostru pământesc scopurile Domnului?

Ce-ar fi dacă v-aș spune că mișcarea și numărul sunt zămislite de cuvânt?

Cuvântul a fost Suprema rațiune a clarvăzătorilor și a profeților care au simțit, cândva, sufletul lui Dumnezeu.

Nu luați în batjocură *Cuvântul*, căci toate operele vizibile, societățile, monumentele, actele și pasiunile își au izvorul în *Cuvânt*, fără de care voi v-ați asemui cu animalele.

Așadar, credeți cu tot dinadinsul în număr și în mișcare, în forță și într-un rezultat de neînțeles, inexplicabil?

Ei bine, să mergem mai departe...

V-ați apropiat un locșor în infinitul numărului, l-ați potrivit după interesul vostru și ați creat, dacă voi oamenii puteți cu adevărat creea ceva, *Aritmetica*, baza pe care se odihnește totul, chiar însăși societatea voastră. După cum numărul, singurul în care au crezut chiar ateii, după cum numărul, zic, organizează fizic creațiile, tot așa și aritmetica, folosirea numărului, organizează lumea morală.

Socoteala aceasta ar trebui să fie absolută, după cum absolut este totul ce-i adevărat, în sine. Din păcate ea este numai relativă, nu există în mod absolut și nu puteți aduce nici o dovadă despre realitatea ei.

Mai întâi, dacă numărătoarea poate cifra substanțele organizate, ea e neputincioasă să o facă în privința formelor organizatoare, căci unele sunt finite, altele sunt infinite. Omul concepe infinitul grație inteligenței sale, însă nu-l poate mânui, căci dacă ar putea s-o facă, ar fi însuși Dumnezeu!

Numărătoarea voastră tinde către finit și nu către infinit, este foarte adevărată în raport cu detaliile pe care le observați, dar este foarte falsă atunci când se referă la ansamblu. Pe acesta nu-l puteți dibui, și de aceea, dar numai de aceea, nu veți găsi în natură două lucruri identice. În ordinea naturală, doi și cu doi nu fac niciodată patru, căci ar trebui ca cei doi să fie la fel: ori, știți că este cu

neputință să găsești două frunze asemănătoare pe același arbore ori doi arbori la fel, în aceeași specie de arbori.

Axioma aceasta privitoare la socotire este falsă în natura vizibilă și este tot atât de falsă în universul invizibil al abstracțiunilor voastre. Acolo deosebirile sunt și mai mari.

Într-adevăr, totul depinde de temperamentul, de forța, de moravurile și obiceiurile individului, care niciodată nu se aseamănă unul cu altul, cele mai mici obiecte nefiind decât reflexul sentimentelor personale.

Când omul a izbutit să creeze unitatea, nu a dat el oare un titlu și o greutate egală la două bucăți de aur?

De veți pune însă moneda de aur a săracului lângă cea a bogatului și vă veți prezenta la o casierie publică, dând ambele monezi ca egale, veți face o eroare și veți afirma un lucru inexact. Una din monezi – cea a săracului – va reprezenta o lună de fericire; cealaltă, a bogatului, va reprezenta satisfacerea unui capriciu.

Două și cu două nu fac patru, decât printr-o abstracție falsă și monstruoasă. Fracțiunea nu există nici ea în natură, căci fragmentul este ceva finit, isprăvit...

Numărul cu infinitul său mic și totalitatea lui infinită este o putere pe care numai în parte o cunoașteți voi, oamenii. Înțelesul numărului vă scapă..."[1]

Legea necunoscută a numărului formează liniile mari ale destinului lui Eminescu.

Voi face, Sărmane Dionis, calculul hermetic al ciclurilor anilor fatidici din viața poetului.

Voi totaliza cifrele anului său de naștere, la care voi adăuga numărul gradului zilei de naștere din Calendarul Thebaic, adunând la aceasta numărul semnului din zodiac sub care s-a născut Eminescu, adică gradul de naștere 11 și numărul semnului 10, deoarece Capricornul se socotește al 10-lea semn din Zodiac, începând de la Berbec.

---

[1] H. de Balzac: *Seraphita*.

La totalul obținut, la coloana din stânga, voi aduna iarăși numărul cifrelor care compun acest an și-l voi aduna la coloana din dreapta.

Această operațiune îmi va da un ciclu de ani, dintre care unul va trebui neapărat să exprime aurora vieții lui Eminescu, iar unul apusul ei.

Privește!...

Magul Hermes scrise cu toiagul său pe cer următoarea socoteală *hermetică*, pe care pe vremuri o închipuise tot dânsul:

Anul de naștere: 1850; Cal.Th. = 11°; Semn. Zod. = 10.

1850 = 1 + 8 = 5 = 0 = 14
1 1
1 1
1 1
0 0

1853 = 1 + 8 + 5 + 3 = 17.

34

Coloana din dreapta dă ciclul anilor fatidici, adică al anilor în care se va desăvârși destinul lui Mihai Eminescu.

Așadar:

1850 +	1850 +	1850 +
14	17	34
1865	1867	1884

Primul an fatidic: 1864.

În jurul acestui an, Eminescu își va părăsi studiile din Cernăuți și va fugi cu o trupă de teatru, urmând vocația sa de poet și părăsește căminul părintesc pentru totdeauna.

Al doilea an fatidic: 1867.

În jurul acestui an Eminescu va fi consacrat poet de către Vulcan în revista "Familia"; el va peregrina la Blaj și se va cultiva intens.

Al treilea an fatidic: 1884.

În jurul acestui an Eminescu va ajunge la maximum de creație poetică. După aceea, nu va mai produce nimic, căci va avea primul atac de nebunie – 1884.

Voi mai face încă o simplă observație, Sărmane Dionis, în privința numelui poetului.

Numele conține în el destinul omului; el nu este dat la întâmplare. În existență, primul este gândul, adică cugetul, ceea ce corespunde cu vederile platonice și kantiene. Acest gând se transformă în verb, adică în logos, manifestându-se prin organelor vorbitoare, care desenează uneori adevărate figuri, în litere, exprimând acest cuget.

Cuvântul poate fi așternut pe hârtie sub anumite forme, care în formațiunea lor, de multe ori, chiar la propriu vorbind, nu sunt altceva decât figurile exprimate de organele vorbitoare.

Numele poetului va fi:

Mihail Eminovici.

Numele de botez înseamnă în ebraica veche "*Cine e ca Dumnezeu?*".

E un prim punct pe care te rog să-l reții, căci acest nume indică o tendință către lucruri metafizice.

Observă iarăși că în întregul nume există o repetare neobișnuită a literei I, respectiv *Iud* ebraic.

Această literă este simbolul oricărei puteri manifestate, căci reprezintă mâna omului, degetul său indicator. Este semnul manifestărilor potențiale, al duratei intelectuale și al eternității.

Era litera favorită a lui Platon, care îi dădea o atenție particulară și pe care o considera, de altfel, afectată și sexului feminin, ca una ce ar desemna tot ce-i gingaș și delicat.

În concluzie, numele pruncului va spune: intelectualitatea și iarăși intelectualitatea, mânată către transcendental.

* * *

– Ți-am spus, Sărmane Dionis, ce era în sufletul meu, frânturi ale unei științe pe care voi, oamenii, ați pierdut-o. Ți-am vorbit în limbajul unei astrologii care impresionează prin ocultul și tâlcul ei, atât de puțin înțeles astăzi, dar care era cândva la îndemâna inițiaților.

Acum îți voi face descrierea horoscopului lui Eminescu, după metoda astrologiei denumite strict științifico-experimentală, ca să te convingi că și în felul cum ați așezat-o voi, pe bazele unei științe naturale de observație, ea este adevărată.

Iată, ai în față horoscopul lui Mihail Eminescu.

Horoscopul, după cum știi prea bine, este o fotografie instantanee a cerului de naștere, luată de pe Pământ, în clipa nașterii, la longitudine și latitudine corespunzătoare geografic.

Considerăm Pământul încremenit în fața Zodiacului în mișcarea lui diurnă; atunci, la Răsărit, vom avea un punct care se numește *Ascendent*. Acesta constituie o primă țeavă, mai corect zis o antenă, care conduce asupra noului născut cea mai importantă dintre influențele astrale.

Ți-am spus că întreg horoscopul se împarte în 12 sectoare inegale, care depind de ora de naștere, de semnul care se ridică la Răsărit și de datele geografice ale locului. Aceste sectoare se numesc, după cum știi, *Casele Cerului*.

Ele sunt sortite câte unui domeniu din viața acelui nou născut: personalitatea – Casa I; simț de achiziție, avere – Casa a II-a; creație concretă, călătorii mici, frați și surori – Casa a III-a; ereditate, cămin, sfârșitul lucrurilor – Casa a IV-a; instincte, creații, dragoste, copii – Casa a V-a; servitute morală sau fizică, boli – Casa a VI-a; asociatul, soțul, sprijinul din afară, procesul – Casa a VII-a; spiritul de renunțare, moartea, moștenirea, presentimentul – Casa a VIII-a; creația ideală și înaltă, călătoriile lungi, visul – Casa a IX-a; situație socială, nivelul ajuns în viață – Casa a X-a; speranța, spiritul de asociație, prieteni apropiați, protectorul – Casa a XI-a și, în sfârșit, izolarea morală sau fizică, dușmanul ascuns și prigoana – Casa a XII-a.

Ți-am amintit aceste noțiuni. Acum să trecem la lectura horoscopului după ce-ți voi spune câteva cuvinte despre semnificația planetelor.

1. *Soarele* reprezintă principiul vital, sănătatea, avuția, situația socială, autoritatea, jovialitatea, tatăl și este planeta, care, dacă este situată favorabil într-un cer de naștere, îmbunătățește tot horoscopul.

2. *Luna* reprezintă sensibilitatea, receptivitatea, toată fantezia, reveria, principiul feminin, mulțimea, banii numerar, popularitatea, secretul, mama. O lună puternică în horoscop indică aventura.

3. *Neptun* reprezintă nedeslușitul în toate domeniile. Mediumitatea, spiritul profetic, misticismul, halucinația, iluzia sau obsesia.
Un Neptun puternic în temă indică o creație sublimă de ordinul cel mai înalt.

4. *Uranus* arată originalul sub toate aspectele, spiritul inventiv, revoluția, dragostea de oameni, excentricitatea.
Un Uranus puternic indică un spirit reformator, inventiv, altruist.

5. *Saturn* indică piedica, mizeria, căderea socială. În temă, dacă e prost aspectat, indică o nefericire veșnică.

6. *Jupiter* arată echilibrul, justiția, ordinea, înalta autoritate, bogăția, sănătatea, iar în temă, dacă e bine aspectat, o viață fericită.

7. *Luceafărul* (Venus) indică șansa modestă, banul, dragostea, frumosul. În temă, indică o șansă providențială.

8. *Mercur* indică scrisul, cuvântul, negoțul, inteligența vie, abilitatea, versatilitatea, comunicativitatea.

9. *Marte* indică acțiunea, inițiativa, violența, dușmanul, moartea.

10. *Pluto* este transformarea radicală, regenerarea, crizele de conștiință.

Ascendentul

Ascendentul lui Eminescu cade la 8°43' din semnul Racului. Îți aduci, cred, aminte ce ți-am lămurit cândva despre însușirile acestui semn zodiacal.

El este acela al solstițiului de vară, când soarele parcă stă pe loc, privind cu regret în urmă.

Noțiunea pe care o va da va fi cea a tradiției, a spiritului conservator, a dragostei nesfârșite pentru trecut, pentru cămin sau țară. Toată opera lui Eminescu se va resimți de această tendință primară.

"Aș vrea să văd acuma natala mea vâlcioară
Scăldată-n cristalul pârâului de-argint,
Să văd ce eu atâta iubeam odinioară
A codrului tenebră, poetic labirint;

. . . . .

Aș vrea să am o casă, tăcută, mititică,
În valea mea natală ce unduia în flori,
Să tot privesc la munte, în sus cum se ridică
Pierzându-și a sa frunte în negură și nori.

. . . . .

Da! Da! Aș fi ferice, de-și fi încă odată
În patria-mi iubită, în locul meu natal,
Să pot a bine-zice cu mintea-nflăcărată
Visările juniei, visări de-un ideal."[1]

sau

"Stoluri, stoluri trec prin minte
Dulci iluzii; amintiri
Țărăiesc încet ca greieri
Printre negre vechi zidiri."[2]

Dar poeziile lui patriotice, dar activitatea lui publicistică, bazată numai și numai pe iubirea de neam?

Mai știi, apoi, că semnul Racului este un semn timid și sensibil. De sensibilitate nu mai vorbim, căci ea este la baza creației oricărei opere poetice. Timiditatea însă o vezi de la prima aruncătură de ochi, deoarece, Casa I, aceea a Ascendentului, nu are nici o planetă în ea și pe de altă parte e foarte mică, în lungime de arc. Aceasta va însemna că nativul va fi nehotărât și timid în acțiunile lui, fiindcă condensatorii cerești, adică planetele, nu-i dinamizează ființa în Casa I, la Ascendent. Toți cei care n-au planete în Casa I a Cerului au o atitudine șovăitoare în fața vieții.

---

[1] Mihai Eminescu: *Din străinătate.*

[2] Mihai Eminescu: *Singurătate.*

Casa I a Cerului reprezintă noțiunea de *EU*.

Peste drum de ea, vezi Casa a VII-a a Cerului, al cărei înțeles ți l-am desluşit mai înainte şi care într-un cuvânt înseamnă *TU*, adică persoana către care merg tendințele nativului. Acolo vei vedea că se află două planete: Soarele, care tinde să iasă din acea Casă, și Mercur, care rămâne acolo.

Aceasta îți va desluşi tendința lui Eminescu, cu toată mizantropia şi sfiiciunea sa, de a tinde către altul, dar acest altul va fi întotdeauna o persoană care-l va interesa intelectual, fie că se va numi Creangă, Negruzzi, Slavici sau Titu Maiorescu.

Rostul legăturii intelectuale o dă însăşi natura lui Mercur, care este planeta inteligenței, a scrisului sau a vorbei meşteşugite.

Cealaltă planetă care apune în Casa a VII-a, magnificul Soare, îți arată, însuşi prin faptul că părăseşte terenul legăturii lui Eminescu cu lumea din afară, că el va fi în perpetuu conflict cu autoritatea, care este reprezentată în general de Soare în horoscop, şi cu părintele său, cu care întotdeauna va avea diferende, fie în privința carierei, fie în privința banilor. Tatăl este, după Ptolemeu, reprezentat de Soare: *Pater eus, Sol est*.

Să trecem acum, metodic, mai departe şi să vedem care este planeta care va desluşi Ascendentul, respectiv Racul.

Această planetă este Luna.

Ea va da o a doua tendință temperamentală a poetului, adică o fantezie bogată, cu o simțitoare aplecare către reverie, schimbare veşnică de dispoziție, o variație în idei şi un dor de ducă, de care Eminescu se va resimți veşnic.

Luna este în semnul Leului şi Leul este, în Zodiac, a 5-a figură a Cerului, aceea a iubirii, deci altă tendință temperamentală va fi orientată către iubire şi fiindcă Luna, prin poziția ei, este în Casa a III-a a Cerului, Casa scrisului, înseamnă că opera nativului va fi a mentalului orientat către iubire exprimată pe calea scrisului.

Să privim acum aspectele Lunii.

Ea primeşte două feluri de aspecte: unele bune şi altele rele.

Luna e prinsă de un aspect armonios, de un trigon cu planeta Uranus, care este foarte ridicată în temă, activând prin urmare intens. Acest trigon va desluşi o orientare originală, de natură

poetică, spre cei mulți care suferă, fiindcă Uranus este în Casa asociaților și a prietenilor. Această orientare va fi de natură revoluționară, pentru toți cei necăjiți, căci Uranus este în semnul Berbecului și planeta acestuia în Casa suferinței, a XII-a a Cerului.

Al doilea aspect pe care-l aruncă Luna, este tot așa de armonios ca primul trigon, însă îndreptat de data asta către Luceafăr (Venus), care este planeta dragostei și a erotismului.

Luceafărul este într-o Casă rea, căci a VI-a Casă a Cerului este Casa crizei morale sau fizice.

Orientarea poetică va fi către iubire, dar către o iubire nefericită, fiindcă nu numai poziția nefastă a planetei, dar și aspectele rele pe care le primește de la Saturn, Jupiter și Marte vor da o tendință perpetuă de suferință.

Luna mai dobândește un aspect bun de la Marte, aspect care se numește "sextil", un unghi de 60°. Încă o dată vom vedea că preocupările poetului se îndreaptă către cei care suferă, având chiar nota agresivă pe care o acordă Marte.

Luna capătă însă și aspecte disonante.

Primul aspect de atare natură este cel de opoziție pe care îl are de la Neptun, planetă foarte ridicată în temă, în domiciliul ei propriu și deci, în plină putere. Acest aspect îi va acorda poetului o fantezie morbidă, vădită în majoritatea poeziilor sale: *Mortua est, Strigoii,* și în proză: *Geniu pustiu.*

Al doilea aspect rău pe care îl primește Luna este de la Mercur, planeta mentalului, și acest dezechilibru între cele două influxuri planetare va fi baza tulburării minții ce se va săvârși mai târziu.

Alt factor deslușitor al caracterului poetului, puternic în temă, îl dăruiește ocuparea semnului Capricornului prin cele două planete: Soarele și Mercur.

Ți-am spus, Sărmane Dionis, că acest semn de iarnă dă mai întotdeauna celor de atunci născuți o tristețe și o melancolie fără seamăn. Ei vor fi retrași mai întotdeauna și pradă gândurilor lor proprii. Toată poezia lui Eminescu se va resimți de această melancolie, care va fi agravată până la macabru, și dorință de moarte, pentru că Soarele primește un decisiv și dramatic aspect de

la însuși dispunătorul lui, de la Saturn, care se află la Meridian. De aici vor veni stările de depresie periodică și un pesimism care se va resimți în toată opera eminesciană.

"A fi? Nebunie și tristă și goală;
Urechea te minte și ochiul te-nșală;
Ce-un secol ne zice, ceilalți o dezic –
Decât un vis searbăd, mai bine nimic.

Văd vise-ntrupate gonind după vise
Pân' dau în morminte ce-așteaptă deschise,
Și nu știu gândirea-mi în ce să o stâng:
Să râd ca nebunii? să blestem, să plâng?"[1]

Și cât de adevărate sunt aceste stări, pe care poetul le va descrie în scrisoarea datată Viena, 10 februarie 1872, către părintele său:

"Doctorul mi-a spus că principala cauză a bolii mele a fost izolarea în care trăiesc și înconjurarea societății și a oamenilor."

Alt aspect care are înrâurire asupra firii poetului este *cuadratura,* adică aspectul disonant între cele două planete rele, Saturn și Marte. Saturn reprezintă principiul determinismului, al nemișcării, al fatalității, iar Marte, cel al inițiativei, al dinamismului, al elanului. Un aspect armonios între aceste două astre dă noțiunea de putere susținută, iar cel nearmonios îl face pe nativ nehotărât, lăsat în voia sorții.

Această stare o va descrie însuși Eminescu, în scrisoarea lui datată Charlottenburg, 26 februarie 1874, către Maiorescu:

"Când e vorba să spun ceva (da ori ba) atunci nu spun de obicei nimic, și adevărata mea fire primordială se arată fără șovăire: devin ticăit..."

---

[1] M. Eminescu: *Mortua est.*

O ultimă trăsătură profund originală a firii lui Eminescu este spiritul său de metodă și de organizare, aproape o pedanterie, în activitatea lui de slujbaș al Statului. E o manifestare cu drept cuvânt bizară dacă o vom privi în întregul firii.

Semnul Capricornului este un semn cardinal și ca atare înzestrează pe nativ cu un spirit.de organizare proprie. Oricât de nefaste ar fi Soarele și Capricornul în horoscopul lui Eminescu, el primește un aspect armonios de la Jupiter, din semnul Fecioarei, iar Mercur, tovarășul lui, tot un atare aspect. Semnul Fecioarei este un semn metodic, iar aspectele bune vor arăta că Jupiter, aflat acolo și frumos legat cu Soarele și cu Mercur, îi va hărăzi nativului un mare zel și o mare precizie în atribuțiile sale de slujbaș al Statului.

N-ai decât să vezi rapoartele și zelul neobosit al lui Eminescu, ca revizor școlar, și grija pe care va pune în activitatea lui scriitoricească, pe când era funcționar de birou!

Acum, Sărmane Dionis, cu riscul de a fi luat în batjocură de toți cei care vor tălmăci scrierile poetului și vor spune în lung și în lat că în poezia cutare și cutare, poetul a vrut... a gândit... a exprimat... etc. etc., îți voi mai arăta un aspect al geniului lui Eminescu, bazat exclusiv pe o influență astrală, foarte categorică.

În acest horoscop de intelectual de rasă al cărui "motto" este *sensibilitatea și intuiție genială,* e tipic aspectul disonant care se formează între Mercur, planeta inteligenței, și Neptun, planeta dublei vederi și a percepției mediumice.

Ambele se reflectă în mentalul lui Eminescu căci ambele sunt planete ale intelectului, una de natură normală și alta de natură paranormală.

Aspectul dușmănos dintre ele, de *jumătate cuadratură*, va da o stare halucinatorie, atât de des întâlnită în opera lui Eminescu și tipică în poezia lui, *Vis:*

"Ce vis ciudat avui, dar visuri
Sunt ale somnului făpturi,
A nopții minte le scornește,
Le spun a nopții negre guri.

Pluteam pe-un râu. Sclipiri bolnave
Fantastic trec din val în val
În urma-mi noaptea de dumbrave
Nainte-mi domnul cel regal;

Căci pe o insulă în farmec
Se-nalță negre, sfinte bolți,
Și luna murii lungi albește,
Cu umbră umple orice colț.

Mă urc pe scări, intru-năuntru –
Tăcere-adâncă la-al meu pas.
Prin întuneric văd înainte
Chipuri de sfinți pe-iconostas.

Sub bolta mare doar străluce
Un singur sâmbure de foc;
În dreptul lui s-arată-o cruce
Și-ntunecime-n orice loc.

Acum din sus, din cor, apasă
Un cântec trist pe ziduri reci, –
Ca o cerșire tânguioasă
Pentru repausul de veci.

Prin tristul zgomot se arată,
Încet sub văl, un chip ca-n somn,
Cu o făclie-n mâna-i slabă
În albă mantie de domn.

Și ochii mei în cap înghiață,
Și spaima-mi seacă glasul meu, –
Eu îi rup vălul de pe față...
Tresar... încremenesc... sunt eu,

De-atunci ca-n somn eu umblu ziua
Și uit ce spun adese-ori,
Șoptesc cuvinte ne-nțelese
Și parc-aștept ceva... să mor?"

În tema noastră Neptun, este aproape de antena de la Meridian, care conduce influxul planetar, tot atât de puternic ca și antena Ascendentului.

Toată opera poetică a lui Mihail Eminescu va gravita în jurul acestor doi poli de conductibilitate astrală: vis, reverie, de la Lună, Ascendent, și halucinație sau iluzie, de la Neptun, Mijlocul Cerului Aceasta este axa geniului său, care a produs o operă de tulburătoare și halucinantă substanță.

Casa a II-a a Cerului. Porta Inferna. Averea

"Banul este ochiul dracului" – așa se spune, Sărmane Dionis; probabil că de aceea, vechii astrologi au denumit Casa a II-a a Cerului, aceea a spiritului de achiziție, cu denumirea latinească de: "Porta Inferna".

În viața unui mare poet, unde imaterialul este rostul de a fi a creației însăși, banul joacă un rol foarte modest.

Casa aceasta, respectiv a banului, este goală, ceea ce îți va indica, din primul moment, că în ceea ce privește finanțele, Eminescu nu se va putea aștepta la cine știe ce... Pragul Casei cade în gradul al 26°11' din semnul Racului, sub influența Lunii și atunci, în lectura noastră metodică, vom vedea în ce Casă și în semn se află Luna, precum și aspectele pe care ea le primește.

Luna se află în Casa a III-a în semnul Leului.

Mai întâi de toate, astrul acesta schimbător și cel mai rapid din Zodiac, dă indicații asupra unei veșnice frământări și neliniști în materie financiară. Cuvântul mai corect ar fi: instabilitate, după cum e și Luna schimbătoare pe Cer.

Luna, găsindu-se în Casa a III-a, aceasta însemnă că sursa banilor se va afla întotdeauna la persoanele din preajma nativului și deoarece Racul, semnul primar al Lunii, este și semnul căminului, acesta arată faptul că prima sursă a banilor va fi căminul, respectiv părintele.

Vor fi fără îndoială diferende cu tatăl din cauza banilor. În temă citim ușor acest lucru, fiindcă factorul banilor, adică Luna,

este într-un aspect prost cu Soarele, care reprezintă prin tradiție tatăl nativului.

Interesant este iarăși de observat că tot Luna primește un alt aspect rău de la Mercur, care în astrologie reprezintă frații. Aspectul disonant va însemna că Eminescu va fi silit să facă cheltuieli pentru frații lui și să aibă pagube; așa se va întâmpla cu fratele său Nicolae, pentru care va face coletă și chiar se va împrumuta.

Astrul nostru primește însă și aspecte bune precum e acela de la Uranus din Casa a XI-a, Casa protectorilor. Deci va primi bani de la protectorii săi, bunăoară de la Titu Maiorescu, care, cu ocazia remiterii unei sume mari, va avea neplăceri cu autoritățile.

Legătura Lunii cu Venus, care se află în Casa servituții, deci a muncii obligatorii, va arăta iarăși că nativul va dobândi bani prin slujbe, ce le va avea pe la diferite dregătorii ale statului.

Să mergem mai departe, în studiul Casei finanțelor. Al doilea stăpân al Casei a II-a este Soarele.

S-ar părea, Dionis, că am dat de un domeniu favorabil al horoscopului, fiindcă acolo unde strălucește Soarele, fie prin prezență, fie prin influența semnului, el aduce o făgăduință; ori, în această a doua parte a Casei, avem semnul Leului, semn al Soarelui.

Uită-te însă la Soare!

Mai întâi este în opoziție cu Ascendentul, adică este contra lui Eminescu însuși.

În al doilea rând, Soarele este în semnul de încercare al Capricornului și planeta care-l influențează acolo unde stă este urâciosul Saturn, care personifică mizeria și care era drept deasupra capului lui Eminescu când acesta s-a născut. De aici o concluzie întristătoare: finanțele vor fi proaste și ele se vor înrăutăți o dată cu amurgul vieții, fiindcă Saturn aruncă o opoziție, adică cel mai rău aspect , asupra lui Jupiter care este în Casa a IV-a a Cerului, aceea a sfârșitului vieții.

Să trecem acum la Casa a III-a a Cerului, Casa creației concrete, Casa scrisului.

Casa a III-a a Cerului.
Dea Fratres

Domeniul este caracteristic, căci este prima Casă în care vom întâlni o planetă.

Care este acea planetă? Luna, Sărmane Dionis! și acum minunează-te de adevărul astrologic: Vezi oare acolo, în această Casă, sclipind superb o stea?

Este steaua de mărimea I, una din cele patru stele regale și anume prima dintre ele, steaua Regulus, care a scânteiat la Meridianul nașterii lui Napoleon I.

Aici, în horoscopul nostru, steaua este conjunctă, la 3° cu Luna, care este factorul principal al horoscopului ce caracterizeză geniului poetic eminescian.

Steaua regală Regulus în conjuncție cu Luna în Casa scrisului înseamnă că Eminescu va fi regele poeților.

Vei înțelege de ce atât de intuitiv și constant acest poet va reveni ca laitmotiv aproape în toate poeziile sale *la stea și numai la stea: La steaua care a răsărit, O! stelelor ș.a.m.d.*

Orientarea lui Eminescu o indică aspectele Lunii: iubire, umanitarism, din aspectele Lunii cu Venus și Uranus, sarcasm și ironie amară din aspectele ei cu Marte, iluzie, halucinație, vis, adeseori straniu și morbid din aspectele disonante ale Lunii cu Neptun.

Casa a III-a, Sărmane Dionis, indică și călătoriile mici, care durează până la trei zile, după înțelesul astrologiei tradiționale.

Prezența Lunii ne spune totul și va justifica dorul de ducă, ce va stăpâni toată viața pe Mihail Eminescu.

Îl vei vedea fugind de acasă, încă din copilărie, hoinărind prin sate îndepărtate, ca să asculte din gura unui unchiaș bătrân povești frumoase. Îl vei vedea fugind cu trupe de teatru prin Sibiu și Brașov, colindând țara în lung și în lat, ca sufleur al teatrului lui Caragiale și Pascaly, iar după ce se va stabili, nu-i va plăcea să stea tihnit sub teiul de la Copou, sau în bojdeuca lui Creangă, ci va călători, va umbla de colo până colo, mereu, mereu, până la ultimul său popas.

Privește acum peste drum, în Casa a IX-a a Cerului, în Casa lungilor călătorii.

Vezi acolo pe Neptun, planetă cu un influx adeseori haotic?

Haotice vor fi călătoriile lui lungi, pe urma cărora nu se va alege cu nici o diplomă, deși va pleca cu gândul să și-o ia. Blestemate aceste drumuri când vor fi făcute pentru căutarea minții sale geniale, atinse de nebunie.

Ce va rămâne din ele, decât sporirea peste măsură a unei culturi al cărei rod amar va fi râul de lacrimi care va curge în veci-vecilor din ochii generațiilor ce-l vor citi!

Neptun, în semn de apă, Sărmane Dionis.

Nu înțelegi acum mai bine acea sublimă cântare?

"S-a stins viața falnicei Veneții –
N-auzi cântări, nu vezi lumini de baluri;
Pe scări de marmură, prin vechi portaluri
Pătrunde luna, înălbind păreții.

Okeanos se plânge pe canaluri...
El numa-n veci e-n floarea tinereții, –
Miresei dulci i-ar da suflarea vieții,
Izbește-n ziduri vechi, sunând din valuri.

Ca-n țintirim tăcere e-n cetate,
Preot rămas din a vechimii zile,
San Marc sinistru miezul nopții bate;

Cu glas adânc, cu graiul de Sibile
Rostește lin în clipe cadențate:
Nu-nvie morții, e-n zadar, copile!"[1]

Pricepi acum, Sărmane Dionis, fascinația lui Eminescu pentru Okeanos-Neptun?

---

[1] M. Eminescu: *Sonet.*

Casa a IV-a a Cerului.
Immum Coelli

Casa a IV-a a Cerului se află dedesubtul Pământului; ea indică începutul lucrurilor și finitul lor, adică de unde vine omul, principiul eredității și acolo unde viața își are hotarul ei.

Privește, Dionis, antena Cerului pe care călcăm, a patra antenă, cade în 9°54′ din Semnul Fecioarei. Găsește aici planeta marii fericiri, Jupiter, iar în preajma ei punctul de boală și de moarte.

Înțelesul prezenței unei atât de frumoase planete la Fundul Cerului ar fi ca să garanteze bătrânețea de orice griji, să-ți dea fericirea tocmai atunci când, gârbov și neputincios, ai mai mult nevoie de dânsa.

În horoscopul nostru Jupiter este însă în exil, adică într-un câmp zodiacal care nu este în armonie cu el, paralizând toate efectele sale bune. Pe de altă parte el este prins în cleștele unor aspecte funeste: ale unor cuadraturi primite de la Luceafăr și Marte și a unei opoziții din înaltul Cerului, de la Saturn.

Stăpânul, adică dispunătorul lui Jupiter, este Mercur care guvernează Fecioara; Mercur schimbă un aspect defavorabil cu Marte din Casa izolării, iar acolo, în acea Casă a XII-a a Cerului, găsim iarăși un semn al lui Mercur, semnul Gemenilor.

Acest circuit mercurian, această rezonanță în Casa a XII-a a Cerului îți va arăta: *sfârșitul vieții va fi plin de freamăt și de zbucium, așa cum este și mișcarea imprimată de rapidul Mercur pe cer și că acest final de viață va fi în izolare, în spital sau în casa de nebuni. Nici o scăpare posibilă!*

De ce? Fiindcă semnul Fecioarei, care străjuiește la pragul Casei a IV-a a Cerului, este figura a VI-a primară a Cerului, figura bolii, iar Mercur, planeta ei, primește aspectele nebuniei (aspect rău cu Neptun, aspect rău cu Luna și la fel cu Marte).

Ți-am spus că în această Casă mai găsim și punctul de boală și de moarte. Acest punct semnificativ fiind în Casa eredității, vei putea cu toată siguranța să afirmi că Eminescu a moștenit, ca și frații lui, cu excepția unuia, predispoziții la psihoză.

Știi ce se va întâmpla cu frații lui?

Șerban va muri nebun la 26 noiembrie 1874; Niculae se va sinucide la 9.03.1884; o soră a lui, Aglaia, va suferi de boala lui Basedow și va avea un copil nebun; alți frați ai lui vor muri de boli misterioase sau de mici copii, iar sora cea mai dragă, deși incultă, va prezenta simptomele genialității. Ea se va numi Harietta, atât de scumpă lui Eminescu, și va fi infirmă.

Ereditate grea, Sărmane Dionis!

Că Eminescu va fi de altfel bolnav la finele vieții ți-o arată și un al doilea semn, care este în Casa a IV-a, semnul Balanței, al cărei reprezentant, Venus, se află în Casa bolilor, în Casa a VI-a Cerului.

Cu această constatare, circuitul funest, deslușitor al unui sfârșit de viață timpuriu și tragic se închide.

Casa a V-a a Cerului. Bona Fortuna

– Uită-te, Dionis, ce stă scris pe frontispiciul acestei Case:

"Las să leg a mea viață de a ta. În brațe-mi vino,
Și durerea mea cea dulce cu durerea ta alin-o.
SCRIS ÎN CARTEA VIEȚII ESTE ȘI DE VEACURI ȘI DE STELE
EU SĂ FIU A TA STĂPÂNĂ, TU STĂPÂN AL VIEȚII MELE."[1]

Casa a V-a este Casa instinctelor, Casa dragostei libere, înfiripată fără binecuvântarea preotului. Ea reprezintă, de altfel, tot ce este instinct, joc, speculă și, prin sublimare, copii, teatru, pedagogie.

Prima observație pe care trebuie să o fac, aflându-mă la pragul acestei Case, situată la 14°56′ în semnul Balanței, este că acest sector al Cerului este foarte întins, aproape dublu cât al Casei I, a II-a și a III-a, ceea ce va însemna că instinctul va fi un

[1] M. Eminescu: *Scrisoarea a III-a.*

domeniu foarte marcat în viața poetului, ale cărui opere vor fi puternic colorate de o notă senzuală, adeseori lascivă.

De altfel, torentul instinctual se va revărsa și prin subconștientul său, de altă manieră, căci în perioada crepusculară a nebuniei se va lega de femei pe stradă și le va spune vorbe fără cuviință.

Nu vom întâlni însă nici o planetă în acest sector, ceea ce va însemna că adeseori eroticul și instinctul se vor sublima în operă, iar nicidecum în freamătul cărnii.

Prima planetă care stăpânește prin dominație primul sector al Casei a V-a – Balanța – este Venus, Luceafărul. Acesta însă se află în Casa a VI-a a Cerului, Casa crizei, a constrângerii.

Așa vei putea înțelege caracterul dureros, întotdeauna dureros, al iubirii așa cum o cântă Eminescu; așa vei înțelege tragedia Luceafărului, care în zadar a căutat să se unească cu fata de împărat, și trist de moarte, dar demn, exclamă la sfârșitul poeziei, refuzând calda chemare a iubitei:

"Miroase florile-argintii
Și cad – o dulce ploaie,
Pe creștetele-a doi copii
Cu plete lungi, bălaie.

Ea, îmbătată de amor,
Ridică ochii. Vede
Luceafărul. Și-ncetișor
Dorințele-i încrede:

– Cobori în jos, luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n codru și în gând
Norocu-mi luminează!

El tremură ca alte dăți,
În codri și pe dealuri,
Călăuzind singurătăți
De mișcătoare valuri;

Dar nu mai cade ca-n trecut
În mări din tot înaltul;
– Ce-ți pasă ție chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?

Trăind în cercul vostru strâmt
Norocul vă petrece,
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor și rece."[1]

Luceafărul este într-un semn de foc, în semnul Arcașului, care vânează și țintește; Eminescu va căuta mereu altă femeie, însă *erotismul lui nu se va putea fixa niciodată; de aici, dar numai de aici, va reieși atitudinea lui, când duioasă și sublimă către sexul frumos, când potrivnică:*

"Atât de fragedă te-asemeni
Cu floarea albă de cireș
Și ca un înger printre oameni
În calea vieții mele ieși..."[2]

sau:

"Dar ce râde lumea? Ce râde și spune?
Femeia nu este ce crezi tu, nebune,
Fața ei e-o mască ce-ascunde-un infern
Și inima-i este blestemul etern.

Buza ei e dulce, însă-i de venin
Ochiu-i te omoară, când e mai senin.
Ș-apoi ce-i amorul? visu-i și părere
Haină strălucită pusă pe durere."[3].

---

[1] M. Eminescu: *Luceafărul.*
[2] M. Eminescu: *Atât de fragedă.*
[3] M. Eminescu: *Care o fi în lume.*

Orientarea erotismului eminescian nu trebuie privită pe bază de toană sau capriciu, ci pe baza influenței astrale, pe care a primit-o bietul Luceafăr bolnav, în Casa bolii, și a aspectelor pe care le are Eminescu în horoscop.

Nota agresivă va fi formată de aspectele proaste pe care le primește această planetă de la Saturn, de la Marte și de la Jupiter, iar nota blândă, poetică, prin aspectele ce le primește de la Lună și de la Uranus.

El impune sexualitatea lui Eminescu, care a fost robustă. Stăpânul Scorpionului, adică planeta care domină acest semn, este Marte, aflat în Casa izolării. *De aici tendința organică de a suferi din dragoste, de aici tendința desprinsă din poezia* Pe lângă plopii fără soț, *de a suferi de dorul unei femei, pe care nici nu voia s-o cunoască personal.*

Și, ca toate lucrurile să se lege atât de halucinant în horoscopul nostru, privește acolo, în Casa a XII-a a Cerului, și vezi că în conjuncția cu Marte se află semnul simbolic al dragostei, o inimă care nu e altceva decât punctul senzitiv al iubirii, calculat matematic. Deci încă o dată: *iubire = suferință, suferință = iubire.*

Îți voi da acum tema comparativă de iubire între Eminescu și Veronica Micle, adică o comparație între cele două horoscoape, spre a-ți dovedi ce afinități sau eventual ce dezacord astral va fi între cele două ființe, a căror dragoste va rămâne renumită.

Privește horoscopul Veronicăi Micle.

Cea dintâi contradicție între cele două teme o formează natura semnului în care cade Ascendentul ambilor parteneri.

Ascendentul lui Eminescu este în Rac, semn de apă, pe când al Veronicăi Micle cade în Săgetător, semn de foc. Ambele semne n-au afinități între ele și vom avea de semnalat un prim dezacord în viața lor prin acest fapt.

În astrologia din toate timpurile, atunci când se studiază două teme de iubire, cel dintâi lucru care trebuie observat este dacă nu cumva Marte al bărbatului cade peste Luceafărul femeii (același semn zodiacal și grad) sau Luceafărul femeii asupra lui Marte al bărbatului.

În acest caz va fi între ei o *legătură indestructibilă pe care numai moartea o va putea despărți.*

În temele noastre nu întâlnim acest lucru, însă vom da totuși peste ceva interesant:

Ascendentul lui Eminescu cade în Casa a VII-a a Veronicăi Micle și Ascendentul Veronicăi Micle cade în Casa a VII-a a lui Eminescu.

Casa I știm că înseamnă "eu" și Casa a VII-a "tu", deci între ei vor fi raporturile de "tu și eu" care s-au întâlnit și apoi nu s-au mai despărțit în veșnicie.

Al doilea element de apropiere între cei doi îndrăgostiți a fost acela că în Casa a XI-a, aceea a prietenilor, avem în horoscopul lui Eminescu semnul venusian al Taurului și că pe acesta îl găsim în Casa V-a, aceea a iubirii și a instinctelor, în horoscopul Veronicăi Micle. Iarăși întâlnim o corespondență similară, de data asta inversată: Scorpionul, semnul sexual aflat în Casa a XI-a a Cerului, în horoscopul Veronicăi Micle, corespunde cu același semn din Casa a V-a, aceea a instinctelor, la Eminescu.

Un ultim element de simpatie între cele două teme este următorul: în Casa a V-a a temei Veronicăi Micle, se află Venus. Acestă planetă guvernează Balanța care în Zodiac este semnul uniunilor. Același astru îl aflăm și în pragul Casei a V-a a lui Eminescu. Tot este, după cum vedem, vorbitor!

Ca aspect disonant între cele două horoscoape avem unul care mă scutește de a mai aprofunda aspectele reciproce ale planetelor care dau adesea rezultate decisive în simpatiile sau antipatiile mutuale.

Planeta Marte a Veronicăi Micle călca Ascendentul lui Eminescu și Marte al lui Eminescu este în opoziție cu Ascendentul Veronicăi Micle.

Această poziție vrăjmașă *a lui Marte în ambele horoscoape* indică încă de la începutul acestei legături că ea va fi sortită fără leac sfărâmării, așa cum de altfel vei vedea, căci după multe și variate peripeții de dragoste, certuri, despărțiri și reîmpăcări, *când Eminescu va muri, ei vor fi fost deja despărțiți.*

Sunt dator, deoarece expun scolastic horoscopul, să-ți deslușesc că Eminescu nu va putea să aibă copii niciodată, din cauză că ambii reprezentanți ai Casei a V-a sunt atinși de razele ucigașe ale lui Saturn și Marte, și că, pe de altă parte, pe baza

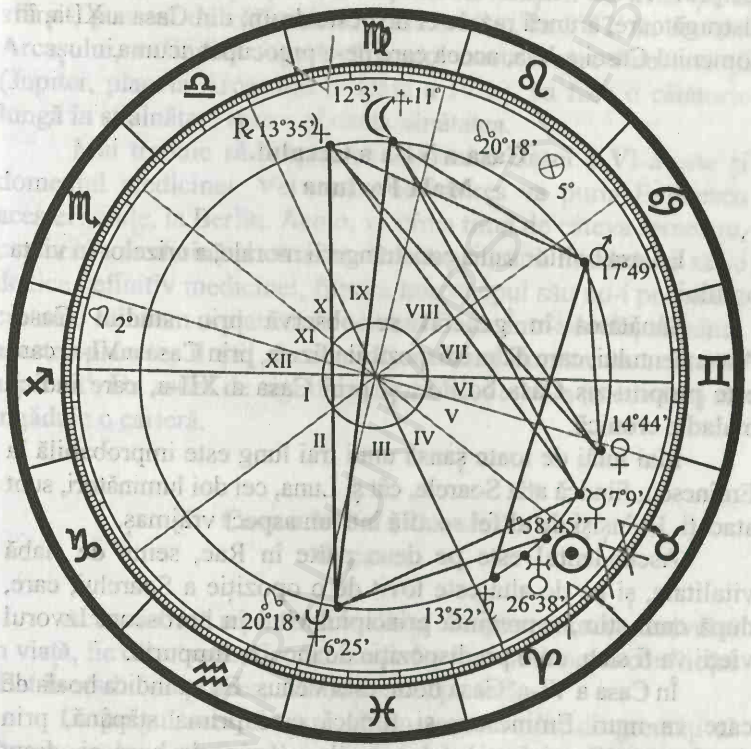

Casa I : 16°♐10';	Casa VII : 16°♊10';
Casa II : 22°♑;	Casa VIII: 22°♋;
Casa III: 2°♒;	Casa IX : 2°♍;
Casa IV: 10°♈;	Casa X : 10°♎;
Casa V : 6°♉;	Casa XI : 6°♏;
Casa VI: 28°♉;	Casa XII : 28°♏.

CERUL DE NAȘTERE
al Veronicăi Micle.
(22.04.1850 stil vechi)

principiului că în horoscop, Casele corelative se influențează reciproc, vom observa că planeta Uranus, explozivă și distrugătoare, aruncă razele ei de peste drum, din Casa a XI-a, în domeniul Casei a V-a, aceea care ne-a preocupat acuma.

Casa a VI-a a Cerului. Mala Fortuna

E Casa bolilor sau a constrângerii morale, a crizelor în viața omului.

Sănătatea în general se observă prin studiul Casei Ascendentului, care dă predispozițiile fizice, prin Casa a VI-a, care este propriu-zis Casa bolilor, și prin Casa a XII-a, care indică maladie cronică.

Mai întâi de toate șansa unui trai lung este improbabilă la Eminescu, fiindcă atât Soarele, cât și Luna, cei doi luminători, sunt atacați. Ei înșiși de altfel se află într-un aspect vrăjmaș.

Ascendentul este pe de o parte în Rac, semn de slabă vitalitate, și pe de alta este lovit de o opoziție a Soarelui, care, după cum știm, reprezintă principiul vital în horoscop. Izvorul vieții va fi slab, cu o predispoziție de moarte timpurie.

În Casa a VI-a, Casa bolii, este Venus. Ea va indica boala de care va muri Eminescu, și fiindcă este prima stăpână, prin dominare a Casei instinctelor, boala va avea la baza ei, drept cauză, instinctul sexual.

Semnul, adică primul semn care se găsește în Casa a VI-a, este un semn al Arcașului, semnul lui Jupiter, care indică afecțiunile sângelui, varicele și boala de ficat. De toate trei va suferi Eminescu, cu tendința ca aceste boli să-i devină cronice, fiindcă al doilea semn din Casa bolii este semnul Capricornului, semnul lui Saturn, care arată boala cronică. Poetul va suferi și de reumatism, boală specifică Capricornului[1].

---

[1] Casa a VI-a în horoscopul lui Eminescu începe la 29° în Scorpion și se termină la 8° în Capricorn, deci înglobează trei semne: Scorpion,

Marte din Casa a XII-a, în semnul Gemenilor, va indica reumatismul la brațe, pe care Eminescu iarăși îl va avea și, în sfârșit, punctul de călătorie în Casa a VI-a, la 3°17′ în semnul Arcașului, va indica faptul că poetul nostru, spre finele vieții (Jupiter, planeta Arcașului în Casa a IV-a), va face o călătorie lungă în străinătate spre a-și căuta sănătatea.

Mai trebuie să-ți spun că domeniul Casei a VI-a este și domeniul medicinei. Vei vedea ce interes va purta Eminescu acestei științe, la Berlin. Acolo, va urma timp de câteva semestre, cursuri de medicină și va asista la autopsii, fără bineînțeles să se dedice definitiv medicinei, fiindcă horoscopul său nu-i permitea, cu toate că avem o planetă în această Casă. Într-adevăr, stăpânul acestei planete, îl știi de demult, ca fiind Jupiter în exil, rău aspectat[1]. Un astfel de significator al Casei a VI-a (medicina) nu îngăduie o carieră.

Casa a VII-a a Cerului.
Occasus

Această Casă reprezintă tendința complementară a nativului în viață, fie către soție, fie către tovarăș. Mai deslușește conflictul aflat în stadiu de proces, sau dușmanul pe față.

La pragul acestei Case găsim semnul plin de greutăți al Capricornului, care indică din capul locului probabilitatea, nesiguranța echilibrului. Nu-ți va părea deloc curios acum că toate încercările pe care le va face Eminescu s-o ia de nevastă pe Veronica Micle, care au mers până în a-și rostui un apartament unde să locuiască împreună, ca soți, vor eșua cu toată bunăvoința lui. Piedică saturniană și pace!

Apoi, pentru că acest semn arată pe omul bătrân și sfătos, nu te vei mira că Eminescu își va căuta tovărășiile printre cei cărunți.

Săgetător și Capricorn. (n. e.)

[1] Guvernatorul Săgetătorului este Saturn, Venus fiind în Săgetător rezultă că Jupiter va fi *stăpânul* lui Venus – cum de altfel explică autorul. (n. e.)

Ceea ce este expresiv în domeniul acestei Case este prezența și poziția nefavorabilă a Soarelui, care primește aspecte vrăjmașe de la Saturn, din Casa situației sociale. *Aceasta va însemna că Eminescu va fi toată viața lui prigoana autorităților.*

Prezența lui Mercur, care stăpânește prin dominație și Casa XII-a, aceea a activității ascunse și a intrigilor, va indica faptul *că nativului i se vor înscena procese, adevărate ticăloșii cu scop de a-l dezonora.*

Din fericire aceste tentative de asasinat moral nu se vor putea desăvârși, fiindcă ambele planete, Soarele și Mercur, primesc două puternice aspecte armonioase de la Jupiter, planeta legalității, cu care sunt în "dublu trigon".

Casa a VIII-a a Cerului.
Porta Superna

Aici ai o regulă clasică, Sărmane Dionis: Saturn stăpânește Casa morții, fiindcă la pragul ei este semnul Capricornului; ambii luminători sunt în plus atacați. Toate dictoanele astrologiei vor glăsui: *nativul va muri de moarte prematură și violentă.*

Cum? Ți-o voi povesti la Casa a XII-a a Cerului.

Domeniul Casei a VIII-a mai deslușește și alte noțiuni în legătură cu moartea, precum moștenirile și presentimentele.

Acest punct nu va moșteni nimic, pentru că cele două planete rele care stăpânesc domeniul Casei vor zădărnici aceasta.

În schimb însă, Saturn va da nativului un interes serios pentru tot ce e în legătură cu moartea și cu problemele ei.

Va descrie moartea cu un farmec macabru care vă va lua mințile și-și va alinta somnul de veci, cum nimeni în lume nu a făcut-o, în poezii care vor rămâne pentru totdeauna nemuritoare:

"Reverse dulci scântei
A tot știutoarea,
Deasupra-mi crengi de tei
Să-și scuture floarea.

Nemai fiind pribeag
De atunci înainte
Aduceri aminte
M-or copleși cu drag.

Și stinsele patimi
Le-or troieni căzând,
Uitarea întinzând
Pe singurătate-mi."

Va căuta cu înfrigurare rostul morții...

"Au moartea ta înger de ce fu să fie?
Au e sens în lume... tu chip zâmbitor
Trăit-au anume ca astfel să mori?"

Ba chiar i se va părea că a plecat de mult la braț cu Marea Camaradă...

"Credința zugrăvește icoanele-n biserici
Și-n sufletu-mi pusese poveștile-i feerici,
Dar de-ale vieții valuri, de al furtunii pas,
Abia conture triste și umbre-au mai rămas.
În van mai caut lumea-mi în obositul creier,
Căci răgușit, tomnatec vrăjește trist un greier.
Pe inima-mi pustie zadarnic mâna-mi țiu,
Ea bate ca și cariul încet într-un sicriu,
Și când gândesc la viața-mi ca și când n-aș fi fost.
Cine-i acel ce-mi spune povestea pe de rost.
De-mi țin la el urechea și râd de câte-ascult,
Ca de dureri străine?... PARC-AM MURIT DE MULT!"[1]

---

[1] M. Eminescu: *Melancolie.*

Casa a IX-a a Cerului.
Deus

Această Casă, Sărmane Dionis, este aceea care a fost numită de cei vechi *Casa Domnului.* Este domeniul în care omul își face legătura cu Dumnezeu prin religie, cu gândul nobil prin filosofie și cunoașterea lumii întregi prin lungi călătorii.

În această Casă găsim planeta Neptun și partea norocului. Norocul, într-o Casă pur spirituală, înseamnă că poetul va fi prețuit în mod deosebit în înalta sa ideație, aceasta însă târziu de tot, fiindcă dispunătorul acestui punct senzitiv este o planetă malefică.

Punctul de șansă este în aspect vitreg cu Luna, care reprezintă popularitatea și oficialitatea, deci cu greu va fi prețuit acest om în timpul vieții. Neptun, aproape de antena din mijlocul Cerului, în propriul său domiciliu, va da un extraordinar impuls spre o creație rară, de natură mistică, profundă și stranie.

Ți-am vorbit mai demult despre caracterul pe care îl va da planeta Neptun operei eminesciene.

Neptun, în acest semn, este intuitiv și profetic. Îți voi arăta mai târziu o pildă despre spiritul profetic al lui Eminescu, dar deocamdată citește poezia sa *La steaua*, așa de simplă în aparență. Vei vedea că înainte cu zeci de ani de a se fi descoperit teoria relativității, spectroscopul și sondajul lumilor infinite, necunoscute până atunci, Eminescu va avea intuitiv adevărul științific în vârful condeiului și-l va expune în sus-zisa poezie, sub chipul unei inspirații profetice care va devansa cu o sută de ani știința oficială.

Casa a X-a a Cerului.
Moedium Coeli

Străjuiește la Meridian semnul Peștilor, care este un semn de înmulțire, prolific, dar pe de altă parte, semn de suferință, semnul prigoanei, semnul lui Hristos.

Din capul locului, îți vei da seama că nativul *va avea și o sumă de ocupații care se vor succeda neîntrerupt și că pe de altă*

parte va încerca cele mai crude decepții și persecuții în exercițiul lor.

Reprezentantul semnului Peștilor este Neptun, aflat în Casa a IX-a: *ocupație intelectuală,* iar cea de a doua planetă care guvernează Peștii, Jupiter, este în semnul Fecioarei, semn de învățământ, de metodă, de *profesorat.* Aceste ocupații profesionale nu vor fi nici rentabile și nu vor oferi nici stabilitate, căci blestematul Saturn străjuiește în Casa a X-a, aceea care reprezintă situația socială. El va pricinui căderea periodică și aceasta se va săvârși prin intrigi și ticăloșii, fiindcă Saturn este sub stăpânirea Berbecului și planeta sa malefică – Marte – se află în Casa a XII-a, aceea a dușmanilor ascunși și a tainicei urzeli.

Astfel vei fi lămurit aflând că-și va pierde catedra printr-un complot al elevilor, care vor refuza să vină la cursuri, și că va fi destituit din postul de bibliotecar de la Iași, pe temeiul unui proces infam înscenat.

Dar mai e ceva: la Meridian scânteiază și două stele rele *Markab* și *Akenar,* ambele de natura lui Saturn-Marte care provoacă și ele căderea profesională. Astfel mai e aici o întărire a ideii de conflict cu autoritatea; Saturn aspectează prost Soarele și tot atât de rău pe Jupiter; ori știut este faptul că ambele planete reprezintă principiul de ordine și de legalitate.

Într-un cuvânt, chiar dacă n-ar fi fost nici semnul fatidic al Peștilor de la Meridian și nici Berbecul cu buclucașul Marte în Casa a XII-a, *singură prezența lui Saturn rău aspectat ar fi fost îndeajuns să dărâme pentru totdeauna situația socială a lui Eminescu, căci Saturn în această poziție l-a dărâmat pe Napoleon I, pe toți regii care au căzut și pe toți dictatorii din care s-a ales praful și pulberea.*

Casa XI-a a Cerului.
Bonus Genius

Trecând pragul acestei case, Sărmanul Dionis văzu pe jos o hârtie împăturită. Plin de mirare o luă, o desfăcu și o citi în auzul lui Hermes:

"Bădie Mihai, ce-i cu Bucureștiul de ai uitat cu totul Eșul nostru cel oropsit și plin de jidani... De Crăciun te așteptăm să vii. Tinca a pregătit de toate și mai ales "sarmalele" care ție îți plăceau foarte mult... La Eși ninge frumos de astă noapte, încât s-a făcut drum de sanie. Ciricul parcă e mai frumos acum. Vino, frate Mihai, vino, căci fără tine sunt străin."

Ai intrat în Casa a XI-a a Cerului, Sărmane Dionis, și în pragul ei ai găsit epistola lui Creangă către Eminescu, dovada celei mai puternice și mai duioase prietenii dintre cei doi mari români.

Ce frumos va descrie această prietenie un scriitor din zilele voastre:

«În toamna lui 1874 apăru pe ulițele Iașului un tânăr straniu ca de vreo 24 ani, voinic, spătos cu o mare frunte albă și cu coamă de păr negru dat peste urechi pe ceafă ca la toți preoții asiatici. Era mereu gânditor și zâmbea. Acesta era Mihai Eminescu, era poet și fusese numit de curând de către Titu Maiorescu, Ministrul Instrucțiunii, director al Bibliotecii Centrale din Iași. Era fecior de răzăș căftănit de prin Moldova de sus amestecat prin mica boierie arendășească, învățase carte în Bucovina, la Viena și la Berlin, dar nu avuseră răgazul să-și ia doctoratul. Avea însă de gând să se întoarcă în Germania cât de curând și s-o încheie și cu această formalitate cu ajutorul căreia ar fi ajuns profesor la Universitate. Se întoarse "pesimist", crezând cu alte cuvinte că totul nu e decât desfășurarea răului, adică a durerii, fiindcă viața înseamnă luptă și lupta e durere. Așa spunea Schopenhauer pe care-l cultiva.

Creangă, căruia îi plăcea să bată ulițele, văzu fără îndoială pe tânărul pletos care ședea într-o vreme chiar la Samson Bodnărescu în ograda Trei Ierarhilor, deci sub ochii învățătorimii. Fiind totodată profesor la școala normală și la Institutul Academic, Creangă se plimba cu fruntea ridicată pe malul Bahluiului, pe la Copou, Socola, înfundându-se și el prin crâșme și dughene mărginașe. Că și tânărului îi plăceau dărăpănarea, rusticitatea, odăile împăienjenite, mâncările simple făcute la foc repede, țărănesc, vinul în ulcele, apa în cofe cu miros de brad, somnul în

iarbă și în fân, scăldarea în râuri. Deși înfipt, doritor să cunoască pe toți și să fie luat în seamă de toată lumea, Creangă nu avu prilejul sau nu îndrăzni să se apropie de poet. Peste câteva luni însă Eminescu fu scos din direcția bibliotecii și numit revizor școlar în județele Iași și Vaslui în locul lui A. Naum. Acum Creangă intră în sfera de activitate a revizorului și trebui să-l cunoască numaidecât. Pe vară revizorul puse la cale niște prelegeri de metodologie pentru învățători, cu care prilej ținu și Creangă una. Scăpare din vedere, necunoaștere apropiată, revizorul raportă la Minister ținerea prelegerilor amintind și pe dl Creangă, învățător la școala de băieți no. II din Păcurari. Dar curând se cunoscură bine și modul cel mai probabil este că în această vacanță se-ntâlniră pe Sărărie cu gust de petrecere amândoi și Creangă îndrăzneț duse pe Eminescu la Bolta Rece, ori amândoi se găsiră chiar în vestita crâșmă și-și aduseră aminte că se cunoșteau.

Creangă duse fără îndoială pe Eminescu în bojdeuca lui și acesta se arătă entuziasmat. Trebui să-i placă acel chip de viață în care nimic nu era de prisos și nu se nutrea nici o dorință aducătoare de durere. Bordeiul de vălătuci era ca o colibă în mijlocul firii, piciorul putând călca de-a-dreptul pe pământ și urechea putând să audă greierul la câțiva pași. În cofa de apă se vedea încă bradul, în oalele de băut, lutul. Hainele aspre de noaten miroseau încă a oaie, de pe care fusese tăiată lâna. În pat sau pe prispă ședeai culcat ca-n iarbă. Eminescu trebuie să-i fi expus lui Creangă teoria lui, cetindu-i bunăoară din manuscrisul "Cezariei". Când Creangă era prins în cămășoiul lui țărănesc, pe prispă, pe o saltea, poetul pletos avea numaidecât îndreptățirea, citând mental despre Ieronim:

"Adesea în nopțile calde se culca gol pe malurile lacului, acoperit numai c-o pânză de in și atunci natura-ntreagă, murmurul izvoarelor albe, vuirea mării, măreția nopții, îl adânceau într-un somn atât de tare și fericit în care trăia doar ca o plantă, fără durere, fără vis, fără dorință."

Creangă avusese totdeauna, ca orice țăran, gândul că ce face el este foarte înțelept. Deci când văzu că un om învățat, umblat prin străinătate, ca Titu Maiorescu, nu s-a sfiit a se urca în mahalaua lui, a stat în crivatul lui, a lăudat viețuirea lui, ba și mai

mult i-a dovedit cu vorbe ca din Scriptură că așa era cuminte să trăiești, se încredință de-a binelea și-l sărută cum sărutase ilustrațiile lui Bodnărescu pentru abecedarul lui. Iată un om care vorbea limpede, făcându-l să priceapă ceea ce de mult îi zăcuse în suflet, iată un stihuitor care spunea totul cu rost. Creangă nu mai așteptă verdictul lui Maiorescu de la București și binecuvântă pe Eminescu ca "eminent scriitor și cel mai mare poet al Românilor".

Nebun de entuziasm, Creangă îi împărtăși lui Eminescu toate plăcerile lui "simple". Îl duse sus pe Ciric, pe din dosul casei, arătându-i priveliștea Iașilor, îl ospătă cu mâncările țărănești făcute de Tinca. Se pare că aceasta nu văzu cu ochi buni pe acest pletos care striga mereu lucruri neînțelese umblând prin casă, dar Creangă o puse la locul ei cum știa el și de aci încolo nimeni "nu mai văzu pe Eminescu fără Creangă și pe Creangă fără Eminescu."»[1]

Prietenia după ani de-a-rândul și ea se săvârși în bojdeuca din Țicău și în plimbările lungi din împrejurimile Iașilor.

Creangă se îmbolnăvi de o boală care avea să pricinuiască și jalea și rușinea vieții lui: epilepsia, care-i dădea accese în stradă sau în clasă...

«În 1883, sănătatea lui Creangă păru a fi mai bună și lucrurile ar fi mers mai bine dacă o nouă supărare n-ar fi picat asupra povestitorului. La 28 iunie Eminescu înnebuni. Durerea lui Creangă trebuie să fi fost nemăsurată, ținând seama de jalea lui de mai târziu și de zguduirea pe care o face totdeauna asupra unui bolnav boala ori moartea celor de aproape.

De multă vreme Eminescu era cu totul amețit de gazetăria lui și de certurile cu Veronica. Numai cu trei săptămâni înainte poetul venise la Iași pentru dezvelirea statuii lui Ștefan cel Mare și șezu în bordeiul lui Creangă. În casa lui Iacob Negruzzi, fiind fără îndoială de față și institutorul, el citi cu glas grav și cântător vestita Doină:

---

[1] G. Călinescu: *Viața lui Creangă*.

"De la Nistru pân-la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s-a
Că nu mai poate străbate
De atâta străinătate."

Umblară iarăși cu prietenii câteva zile pe la știutele crâșme, dar Eminescu era întunecat. Când merse să se culce în odaia de vălătuci a bojdeucii din Țicău, călăuzit de ochii iubitori ai povestitorului, Eminescu scoase un mic revolver și-l puse pe masă. La întrebarea lui Creangă asupra rostului armei, poetul mărturisi că îi e frică să nu-l ucidă "cineva". Avea așadar fobii și ceea ce urmă în curând nu fu chiar neașteptat.

În martie 1884, Eminescu făcându-se mai bine, Maiorescu începu a se interesa unde putea să-l așeze. Se gândi între altele că ar putea sta la Creangă ori la Ienăchescu, plătindu-se întreținerea lui de către "Junimea". Desigur că Ienăchescu, surd la gloria literară, nu primi, iar Creangă, bolnav din nou rău, nu fu în stare să aibă grijă de poet. După câteva săptămâni de ședere la București, Eminescu merse la Iași unde fu găzduit într-o mică odăiță de către Miron Pompiliu. Acum Creangă îl vedea desigur mereu și Eminescu venea des la bojdeucă dar amândoi erau triști. Creangă fusese rău în primăvară și prin iulie avusese un atac în somn. Întâlnirile între cei doi trebuie să fi fost jalnice. Eminescu avea obiceiul să stea mut, cu ochii pierduți în gânduri și să fluiere la nesfârșit un cântec sau numai să ofteze. Creangă, sentimental, exacerbat de boala nervoasă, plângea, gândindu-se la nefericirea acelui pe care-l socotea cel mai mare poet. La un banchet ținut în 21 octombrie cu prilejul centenarului morții lui Horia (mai degrabă a răscoalei, căci Horia murea la 28 februarie 1885 st. n.), Creangă supărat că se închină în sănătatea tuturor, nu și în aceea a poetului bolnav, se ridică:

– "D-apoi bine, Domnilor, s-a băut în sănătatea cutăruia... și cutăruia... Să-mi dați voie să vă amintesc că numai în sănătatea aceluia care a făcut poezia 'De la Nistru pân-la Tisa, Tot Românul plânsu-mi-s-a...' nu s-a băut. Beau deci în sănătatea lui Mihail Eminescu."

Toată sala clocoti de aplauze și ceru ca poetul care era de față să vorbească, dar Mihail zâmbi amar, privi în farfurie și tăcu. Se credea un om pierdut.»[1]

Mai trecu câtva timp și mintea lui Eminescu a apus pentru totdeauna.

«Pe ulițele Iașului rătăcea numai Eminescu, dar el nu mai era un om ca oamenii. Mintea i se întunecase din nou. Lăsa biblioteca cu ușile deschise, cerea bani de la toată lumea, se lega de turnura femeilor de pe stradă și mai ales era de acea tristețe zguduitoare făcută să stoarcă lacrimi bolnavului Creangă. Cu ochii pironiți în grindă el declama din poeziile sale:

"Și privind păinjenișul din tavan, de pe pilaștri
Ascultam pe craiul Ramses, și visam la ochi albaștri."

Spre jalea cu suspine a povestitorului, care, sub înrâurirea bolii nervoase, avea izbucniri de plâns.

Prietenii din generația mai tânără, Vlahuță, Morțun, merseră să vadă pe Eminescu la mănăstire. Se duse și Creangă cu Morțun la începutul lui februarie, când poetul se limpezise iarăși la cap. Ninsese și omătul era "de o palmă domnească" de gros. Dis-de-dimineață, pe la orele șase și jumătate, Creangă privi din arhondaricul mănăstirii un curcubeu ivit la răsărit, semn poate, pentru el, de schimbări în bine. E de bănuit că o superstiție caracteristică bolnavilor cuprinsese sufletul povestitorului, fiindcă de aici încolo el pare a urmări de aproape starea lui Eminescu. Va fi avut credința că dacă poetul învingea boala, oarecum asemănătoare cu a lui, ar fi biruit-o și el.

Și deodată la mijlocul lui iunie se auzi știrea cea grozavă: Eminescu murise! Această veste trebuie că a zguduit sufletul bolnavului. Fu văzut plângând ca un copil și adormind cu cartea de poezii a lui Eminescu în mână. Presimțirea morții se înnegri și mai tare în inima lui. De acum el se gândi cu seriozitate la stingere și începu să-și pună întrebări asupra vieții viitoare.

---

[1] G. Călinescu, op. cit.

Povestitorul intră pe la vremea prânzului (așa cel puțin pare mai probabil) în tutungeria lui din strada Goliei 51, unde se afla frate-său Zahei. Era o prăvălie întunecoasă și urâtă, cu o mică odăiță în fund, dând spre o curte murdară. Acolo Creangă se prăbuși deodată lovit de atac și de apoplexie laolaltă, ori numai de cea din urmă. Se pare (amintirea contemporanilor e cețoasă) că trupul fu dus de fratele lui la bojdeucă. Unii și-aduc aminte că au ridicat mortul din Țicău, alții l-au văzut la biserică, probabil a cimitirului. Avea două lumânări la cap și lumea îl privea. Fața îi era rumenă și gura întredeschisă ca pentru vorbire. Numai flăcările pâlpâitoare ale făcliilor dădeau ochilor scufundați luciul ceros al morții. Fiind sărbătoare nu toată lumea știu de moartea povestitorului. Tipograful Ionescu și Miron Pompiliu se îngrijesc de înmormântare, Zahei aleargă și el pe la cine știe și părintele Gh. Ienăchescu pretinde a fi avut el sarcina îngropării. V. Pogor care era primar, dădu locul la cimitir. În sfârșit se răspândi în pripă un anunț mortuar cu un înger și o salcie, concepută, în acest stil:

ION CREANGĂ

"Profesor în vârstă de 52 ani după o lungă suferință a încetat din viață în ziua de 31 decembrie. Înmormântarea va avea loc Marți 2 ianuarie ora 1 la Cimitirul Eternitatea, unde se află depuse rămășițele lui. Fii, frate și surori roagă pe toți amicii, colegii și cunoscuții a asista la înmormântare."»[1]

"Altă moarte se cădea feciorului Smarandei și al lui Ștefan a Petrei, care se rătăcise dincolo de Siret, adus de căruța lui moș Luca. El trebuia să fie purtat în căruța cu boi, în port țărănesc, cu mâinile încrucișate, bocit creștinește de babe și de multele lui rubedenii, tămâiat și prohodit de popii și dascălii satului său, înmormântat în ograda bisericii pe lângă care se jucase și învățase, pentru ca femeile să presare la praznice tămâie într-un hârb pe

[1] G. Călinescu: *Viața lui Ion Creangă.*

groapa sa năpădită de ierburi și să se jeluiască cu capul rezemat de strâmba cruce, în apropierea ruinelor cetății Neamțului prin care seara trec domoale vitele, acolo de unde se vede încețoșat Ceahlăul și Ozana se-aude clipocind."[1]

Aceasta este, Sărmane Dionis, duioasa și trista poveste a marii prietenii dintre Eminescu și Creangă.

Ea este scrisă în această Casă a XI-a a Cerului, care este Casa prieteniilor sau a protectorilor.

Legăturile între oameni nu sunt întâmplătoare, căci ele se explică și prin tendințele temperamentale și prin afinități, care, altfel, ar rămâne inexplicabile.

Nu ai simțit vreodată o atracție de neînvins către cineva, sau o repulsie marcată?

În acest caz vorbesc armoniile sau dizarmoniile înscrise în Cerurile de naștere ale oamenilor respectivi.

Privește Casa a XI-a. Ce vei vedea în ea?

În primul rând o planetă și aceea este Uranus, care reprezintă originalul și neprevăzutul.

Toate prieteniile lui Eminescu vor înclina către persoanele originale, iar legătura se va face întâmplător.

Că povestitorul Creangă era un original în toată puterea cuvântului, ți-o va proba și îmbrăcămintea lui barocă: haine de șiac păros, o pălărie mare, cât roata carului, în cap, o basma popească în jurul gâtului etc. Această originalitate se va vădi în purtările sale. Va fi destituit din postul de diacon fiindcă într-o bună zi îi va veni fantezia ori să se tundă, ori să tragă – el, față bisericească – cu pușca, în ciorile de pe turnurile bisericii Golia. De altfel, originalul se va răsfrânge în toată opera lui.

Aspectele bune pe care le primește Uranus de la factorii de intelectualitate din horoscop, Luna sau Venus, arată că pentru Eminescu aceste prietenii vor fi rodnice din punct de vedere intelectual.

În afară de această notă spirituală, favorabilă, prieteniile nu-i vor fi prielnice lui Eminescu.

---

[1] G. Călinescu: *Viața lui Ion Creangă.*

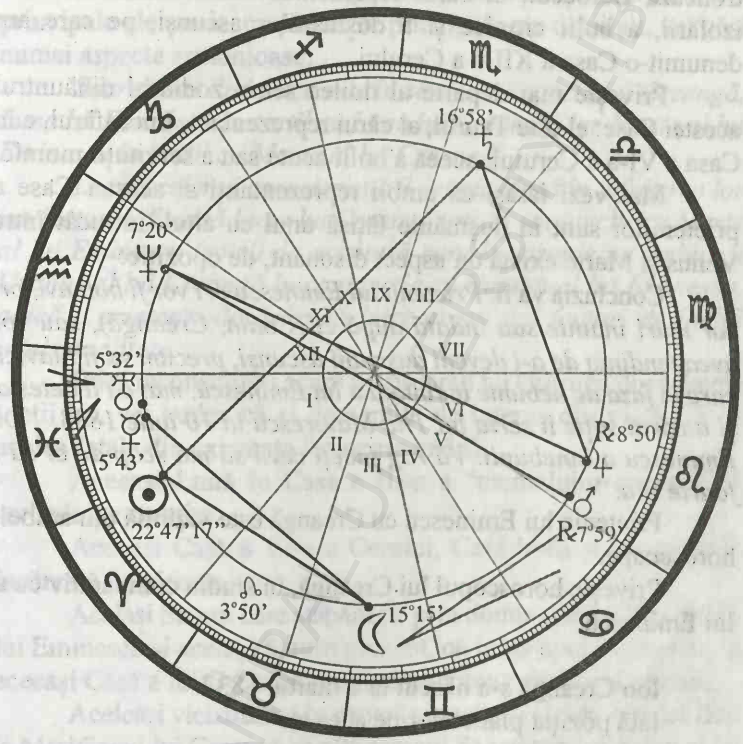

Casa I : 5°♓31';	Casa VII : 5°♍31';
Casa II : 25°♈;	Casa VIII: 25°♎;
Casa III: 26°♉;	Casa IX : 26°♏;
Casa IV: 18°♊;	Casa X : 18°♐;
Casa V : 7°♋;	Casa XI : 7°♑;
Casa VI: 0°♌;	Casa XII : 0°♒.

CERUL DE NAŞTERE
al lui Ion Creangă.
(01.03.1837 stil vechi)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Privește pragul acestei Case pe care o studiem: în ea tronează Berbecul, al cărui reprezentant este Marte din Casa izolării, a bolii cronice și a dușmanilor ascunși, pe care am denumit-o Casa a XII-a a Cerului.

Privește mai departe al doilea semn zodiacal dinăuntrul acestei Case: el este Taurul, al cărui reprezentant, Luceafărul, e în Casa a VI-a a Cerului, aceea a bolii acute sau a servituții morale.

Mai vezi iarăși că ambii reprezentanți ai acestei Case a prieteniilor sunt în dușmănie fățișă unul cu altul, întrucât între Venus și Marte există un aspect disonant, de opoziție.

Concluzia va fi: *Prietenii lui Eminescu ori vor fi bolnavi, ori vor muri înainte sau îndată după el (Conta, Creangă), sau vor avea tendința de a-i deveni dușmani ascunși, precum va fi Slavici, care în faza de nebunie înaintată a lui Eminescu, mai că îl detesta, și a cărui soție îi scria lui Titu Maiorescu la 10 iulie 1883: "Dl. Eminescu a înnebunit. Vă rog faceți ceva să mă scap de el că e foarte rău."*

Prietenia lui Eminescu cu Creangă este vizibilă din ambele horoscoape.

Privește horoscopul lui Creangă, în studiu comparativ cu al lui Eminescu:

Ion Creangă s-a născut la 1 martie 1837.
Iată poziția planetelor pe acea zi:

Soarele	la	22°44′17′′	în Pești
Luna	la	15°15′	în Gemeni
Neptun	la	7°20′	în Vărsător
Uranus	la	5°32′	în Pești
Saturn	la	16°58′	Rt[1]. în Scorpion
Jupiter	la	8°50′	Rt. în Leu
Marte	la	7°39′	Rt. în Leu
Venus	la	5°43′	în Pești
Mercur	la	27°46′	în Vărsător

[1] Rt: retrograd. (n. e.)

Poziția planetelor din horoscopul lui Eminescu le cunoști.

Făcând un calcul între aspectele pe care le schimbă planetele principale ale unuia, cu planetele principale ale celuilalt, vei găsi numai aspecte armonioase:

Soarele lui Eminescu este în sextil cu Soarele lui Creangă, Luna lui Eminescu în sextil cu Luna lui Creangă, iar Marte al lui Eminescu în sextil cu Marte al lui Creangă.

Lucrul cel mai caracteristic îl vei găsi însă în înfrățirea lor intelectuală, fiindcă Luna lui Creangă este în conjuncție cu Marte al lui Eminescu (spirit de aventură care îi apropie pe ambii) și Uranus al lui Creangă în conjuncție cu Neptun al lui Eminescu, adică o prietenie desăvârșită între acești doi factori de înaltă intelectualitate.

Dacă reconstituim acum horoscopul lui Creangă după datele vieții lui, vei vedea că și domeniile de interes din viață, cât și acelea fatale din existența lor se aseamănă.

Aceeași Lună în Casa a III-a a "mentalului concret", a scrisului, a creației.

Aceeași Casă a VI-a a Cerului, Casa bolii și a servituții, încărcată de planete.

Același Saturn care stăpânește prin dominație în Casa morții lui Eminescu și același Saturn prezent, ca la un apel blestemat, în aceeași Casă a lui Creangă, vestind moartea prin boală cronică.

Aceleași vicisitudini în carieră și aceleași căderi, fiindcă deși la Meridianul lui Creangă se află semnul Săgetătorului, semn al lui Jupiter, plin de promisiuni, această planetă se află într-o Casă mizerabilă, în "cuadratură" cu același fatal Saturn, care l-a dat întotdeauna pe Creangă afară din slujbă, ca și pe Eminescu.

În sfârșit, tragică coincidență, aceeași Casă a XII-a, cu două planete rău aspectate, semnificând la Creangă boala cronică, greu cunoscută de medici și fără de leac, fiindcă în Casă se află planeta Neptun, care indică haoticul în orice domeniu, inclusiv în cel al diagnosticului medical.

Viața scurtă e arătată prin atacul ce-l suferă, în tema lui Creangă, Soarele și Luna și prezența celor trei planete retrograde.

Dar, Sărmane Dionis, Casa a XI-a mai indică și "protectorul".

Acesta va fi Titu Maiorescu.

Iată poziția planetelor din cerul de naștere al acestui neasemuit profesor, om de știință și de litere.

Titu Maiorescu s-a născut la 15/27 februarie, 1840.

Soarele	la	8°	în Pești
Luna	la	0°29′	în Capricorn
Neptun	la	13°20′	în Vărsător
Uranus	la	15°55′	în Pești
Saturn	la	20°50′	în Săgetător
Jupiter	la	14°44′	în Scorpion
Marte	la	23°29′	în Pești
Venus	la	8°43′	în Vărsător
Mercur	la	10°43′	în Pești

Privește acum, comparativ, cele două horoscoape și vei vedea că între cele două teme *există numai o apropiere intelectuală, fără afinitate sentimentală, căci toate legăturile se fac în semne zodiacale reci și între planete care exprimă numai intelectul și nicidecum afectivitatea.*

Astfel: Soarele lui Eminescu este în conjuncție cu Luna lui Maiorescu, însă această conjuncție se săvârșește în semnul savant al Capricornului.

"Adeseori Eminescu, la Junimea, cetea operele sale fiind convins că numai unul din membrii Junimii îl înțelege, și asta îi era de ajuns. Era Titu Maiorescu!"[1]

Iată explicația:

Între cele două teme, fantastica, mistica și aducătoarea de visuri planetă Neptun eminesciană se afla în conjuncție cu Soarele lui Maiorescu. Mai mult, Ascendentul lui Eminescu este în trigon cu planeta Saturn a lui Maiorescu, ceea ce înseamnă o apropiere a spiritului filosofic și o înțelegere mutuală a problemelor profunde,

[1] G. Călinescu: *Viața lui Eminescu.*

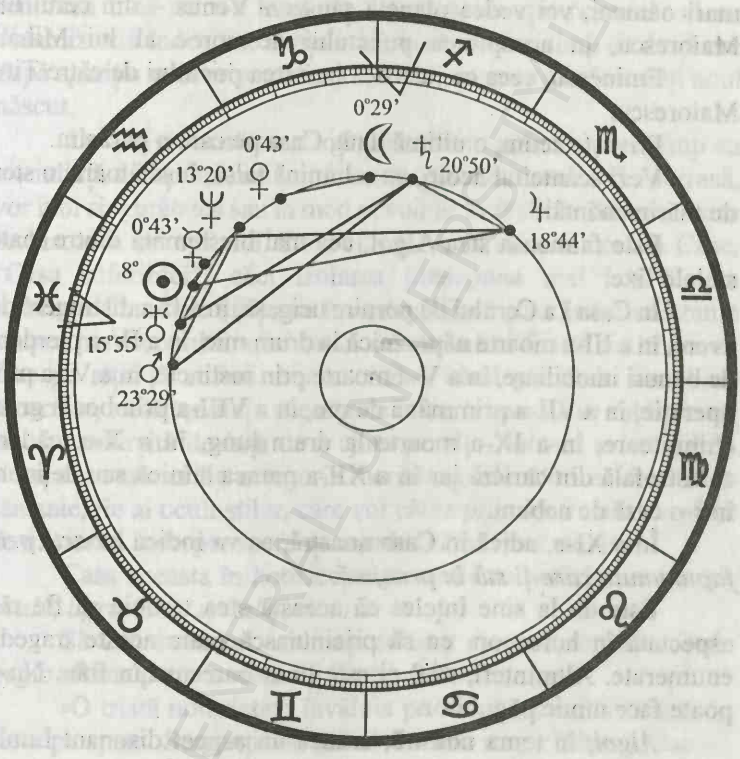

CERUL DE NAŞTERE
al lui Titu Maiorescu
(fără oră)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

între ambii. În orice tratate de astrologie vei găsi că trigonul Lună-Saturn indică o aplicație către științele adânci, filosofice.

De altfel, ca ultimă, dar sugestivă apropiere între cei doi mari oameni, vei vedea planeta șansei – Venus – din cerul lui Maiorescu, în apropierea punctului de noroc al lui Mihail Eminescu, ceea ce justifică lansarea poetului de către Titu Maiorescu.

Privește acum, o ultimă dată, Casa pe care o părăsim.

Vezi scânteind acolo, cu o lumină falsă, înșelătoare, o stea de mărimea întâi?

Este faimoasa stea Algol, cea mai blestemată dintre toate stelele fixe.

În Casa I a Cerului dă pornire ucigașă, în a II-a distrugere de avere, în a III-a moarte năpraznică la drum mic, în a IV-a pierdere de bunuri imobiliare, în a V-a moarte prin instincte, în a VI-a prin operație, în a VII-a prin mână de om, în a VIII-a prin boală grea, chinuitoare, în a IX-a moarte la drum lung, în a X-a, cădere catastrofală din carieră iar în a XII-a munca silnică sau deținere într-o casă de nebuni.

În a XI-a, adică în Casa noastră, ea va indica *moarte prin fapta unuia care-ți stă în preajmă.*

Este de la sine înțeles că această stea trebuie să fie rău aspectată în horoscop, ca să pricinuiască toate aceste tragedii enumerate. Altminteri, răul ei este ținut oarecum în frâu. Nu-ți poate face nimic păgubitor.

Algol, în tema noastră, aruncă un aspect disonant Lunii, făcător de viață în horoscopul lui Eminescu.

Vom da deslușirea la timpul său.

Casa a XII-a a Cerului.
Malus Genius

Am ajuns, Sărmane Dionis, la ultima Casă a acestui horoscop, la Casa a XII-a, denumită de toți astrologii *Infernul Zodiacului.*

Ai văzut cum se ridică Soarele deasupra orizontului. E atunci fără putere, îl poți privi fără să-ți supere ochii. Aceasta îți va arăta că el este pe punctul de a magnetiza Pământul, însă acest fenomen încă nu s-a împlinit. În atare situație cosmică, el nu dinamizează îndeajuns ființele vii, care se nasc timp de două ore după apariția sa la orizont, timp ce-i este necesar de a însufleți noul născut.

De aici o constatare: toți cei ce se nasc în acest răstimp au o tendință de izolare, ori voită, ori forțată. Vor avea o fire retrasă, vor iubi singurătatea sau în mod nevoit le va fi sortit să frecventeze închisoarea ori spitalul. De aici a și venit numele acestei Case, "Casa suferinței", căci izolarea presupune mai întotdeauna suferința. Planetele aflătoare în această Casă au o înrâurire stranie asupra horoscopului, căci omul ori va suferi foarte mult, ori va face pe alții să sufere. Lucru ciudat: când planetele sunt bine aspectate, toată tendința aceasta de mizerie morală se sublimează într-o nesfârșită dorință de a ajuta pe alții, într-un anume chip. Vom avea atunci fie categoria marilor conducători ai caselor de sănătate, fie ai ocultiștilor, care vor căuta prin doctrinele lor pline de mister să îndrepte speranța omului către ceva mai bun.

Casa aceasta în horoscopul nostru este hotărâtoare pentru *boală, agresiune, spital și moarte.*

Să dau cuvântul aceluiași scriitor care va descrie atât de tragic ultima parte a vieții lui Eminescu.

«O tristă notorietate învăluia pe omul blând, zâmbitor, cu plete pe spate. Sergenții de stradă îl târau ca pe Hristos, domol, când ordinea publică li se părea primejduită. Lumea și copiii se țineau droaie și poetul tindea să devină un fel de atracție a urbei. Câte un burghez profita atunci de această scenă – care-i răscolea vechi orori – spre a face didactic o demonstrație morală odraslei sale: "Uite așa pățesc – zice – toți cei care fac poezii, înnebunesc ca dânsul". Târât astfel de sergenți și urmărit de chiote și imprecații, e foarte firesc ca Eminescu, ajungând în fața vitrinei de librărie din strada Goliei, unde se expuneau operele sale, să se repeadă, să le smulgă și să le rupă cu furie în mici bucățele, de vreme ce ședeau acolo ca o crudă deriziune a noroiului și a necinstei în care el se târa. Firea sa idilică, reîntoarsă prin acțiunea

bolii, își redobândea repede buna dispoziție și un somn pe canapeaua desfundată a comisariatului și o țigară îi redau zâmbetul luceferian și regatul de himere.»[1]

Eminescu, nebun, stătu într-un sanatoriu din județul Neamț, se făcu bine, încercă o activitate la ziarul Timpul, dar nu mai putu produce nimic.

«Eminescu păși pragul ospiciului, îngândurat și sobru la vorbire. Locurile acestea le mai văzuse, după cum chiar cunoștea pe unii bolnavi, și, firește, pe dl Șuțu, "un bătrân cu o barbă mare, murdărită de tutun, putredă parcă, cu un mozolit nesuferit de gingii pustii". El simți că aici are o misiune mare de îndeplinit și de aceea cerea de mâncare și băutură, ca unul ce "nu mâncase de mult", și mesteca cu multă poftă alimentele, asemeni zidarului care e pe cale de a se urca pe schele. Cercetările sale științifice asupra mecanicei lumii trebuiau duse aici, în liniște, mai departe. Aplicând abstracțiile matematice la problemele spirituale, voia să găsească principiul vieții, fiindcă descoperise că misterul mișcării și al vieții stă în "mutarea consecutivă a punctului de gravitație, adică în distanțarea consecutivă între două puncte". O dată pus pe drumul cel bun, începu să născocească diferite demonstrații și aparate, cu scopul de a capta forța universului, ca de pildă o sferă de gumilastic, o cumpănă și mai cu seamă o țeavă metafizică.

O țeavă cu apă atârnată drept la mijloc. Oriunde ai atinge țeava, aerul se suie în partea opusă. În țeavă o mărgea de plumb pe un fir de sârmă, reprezentând puterea gravitației și nițel aer. Echilibru? Amândouă una peste alta. Dezechilibru? Amândouă fug în părți opuse.

Pe coli mari de hârtie el așternea sârguincios ecuații și formule, ca un om de știință care știe că timpul este scump. Este evident că asemenea cercetări ori nu se pot face decât prin consultații vaste, din care pricină Eminescu își însemna numele autorilor cărora le datora ceva, ca Schopenhauer, Kant, Laplace, Pitagora, Überweg, Goethe, Tyndall, Robert Mayer, Hartmann etc. Toate aceste nume îi ședeau câtăva vreme liniștite în minte, apoi

[1] G. Călinescu, op. cit.

ca spițele roților de locomotivă care de prea multă rotație se transformă într-un disc incert, se amestecau febril. "Ah! – zicea atunci poetul vreunui cunoscut ce-l vizita – ia uite-te cum seamănă Pasteur cu Maiorescu! Și tu semeni cu Kant! Bietul Kant! Mare om! Am învățat la el, la Heidelberg... Te rog să-mi aduci toate volumele lui... Eu semăn cu Schiller și cu Faust al lui Goethe. Am să mă sinucid... Așa a făcut și Hamlet!... Mare om e Shakespeare! Ce tragedian!... Dar Kant!... Unde mai găsești un Kant!... A murit la 1885!... Am să mă duc să-l văd la Heidelberg!... Am să vorbesc cu el!... Da, am să mă sinucid și eu ca Hamlet!... Am să-mi prefac viața în nimic și sângele în vin de Drăgășani!... Să mor!... și apoi cu vinul să mă vindec!... Ce mare om e Kant!" și continua astfel cu această subtilă și voluptuoasă asociere între sugestia beției și a nimicului, a tragediei și a lucrului în sine, în care se strecurau antipatii și repulsii mai vechi: C. A. Rosetti și Carada, idei rasiste și antisemite. Inepția lui Macedonski era dovedită matematic: "Dacă progresul ar fi infinit și nu numai o repartiție inegală după timpi, Homer ar fi trebuit să fie un măgar și Macedonski un geniu, și tocmai contrariul e adevărat, regres – grad, progres + grad." Interesul de odinioară pentru limbile orientale (sanscrita, araba) și slave era mai mare ca oricând, fără ca de altfel să neglijeze literaturile clasice și îndeletnicirile artistice. Declama și acum din Homer, Horațiu și Virgiliu și compunea versuri originale, într-o manieră pură, lipsite de orice zgură, dialectice și sonore, de un aer aurifer, ca bunăoară:

"... Atâta foc, atâta aur,
Ș-atâtea lucruri sfinte
Peste-ntunericul vieții
Ai revărsat, părinte..."

sau alte improvizații luminoase pe tema Gloriosului Voievod.

Mergând tot așa, neîntrerupt, într-un palton lung, cu galoși mari în picioare și mâinile la spate, în preocuparea colosalei lucrări ce se cădea să o facă, era desigur cuprins de oboseală și de dureri de cap. Dar avea clipe de odihnă și humor când în lungul salon al ospiciului observa cu ironie de analist pe "colegi" și părea

vizitatorilor săi Eminescu de totdeauna. La început căuta să nu piardă contactul nici cu prezentul și în acest scop cerea gazete și cărți, ca de pildă "Corespondența" lui Jules de Goncourt.

Lipsit toată viața de avuție, el visa acum o bogăție imensă, feerică. Descoperi în pietricelele, bucățelele de hârtie și de lemn de pe jos, bogății mari, pe care începu să le strângă, în scopul de a scoate din ele diamante. Nu-i scăpa din vedere nici valoarea incalculabilă a frunzelor din copaci, pe care le evalua la milioane și miliarde, însemnând prețul pe ele. Ținea o contabilitate strânsă a comorilor sale pe ulucile și zidurile ospiciului, plănuind să-și cumpere moșii, bine înțeles și Ipoteștii și chiar lumea întreagă împreună cu Institutul, al cărui proprietar se socotea de fapt. Greutății apăsătoare din cap el îi găsi o explicație luminoasă – și într-anume fel figurat – adevărată: avea în cap diamante care îi atârnau greu.»[1]

Eminescu fu izbit în cap cu o piatră de către un alt nebun, Poenaru. Zgârietura se infectă și dădu naștere unui erizipel, care-i grăbi sfârșitul, agravând de altfel și starea inimii.

«Totdeauna inima îi era tumefiată mai de mult de o endocardită provocată de marile ei bătăi. În privința clipei pe care a ales-o Providența spre a reîntoarce pe Eminescu în eternitate, știrile sunt destul de contradictorii, unele dând ziua de joi 15, alții de vineri 16 iunie.

Aproape sigură este aceea de joi 15 iunie, în zorii zilei, cum arată actul de deces și cum de altfel s-a săpat pe piatra mormântului. Miercuri seara, Eminescu, cu o ultimă licărire de conștiință, chemă pe bătrânul doctor și i se plânse de mari dureri în trup. Rămas singur, se întinse pe pat și când limba sorții sale ajunse pe pragul al doilea al vieții, inima se opri și poetul căzu în întuneric.

A doua zi, găsindu-l mort, l-au dus la Spitalul Brâncovenesc pentru autopsie, unde cântărindu-i-se creierul în stare de ramoliție, se găsi că are 1.400 de grame, cam atât cât al lui Schiller. Doi servitori ai Spitalului fură trimiși să declare decesul la Oficiul de

[1] G. Călinescu, op. cit.

stare civilă și – cruntă ironie – pe actul de moarte al d-lui Mihail Eminescu, poet, cei doi neștiutori de carte puneau pecetea degetelor lor grosolane.

Gazetele *Adevărul*, *Constituționarul*, *Românul*, *Democrația* pomeniră toate de această pierdere și revistele avură cuvinte de jale.

"Națiunea mea îmbracă doliu! – se tânguie Vulcan în *Familia*. Literatura noastră jelește! Poezia română plânge! Vi s-a dărâmat o columnă, vi s-a stins un Luceafăr, vi s-a răpit o podoabă... Genialul poet Mihail Eminescu a încetat din viață."

B. P. Hasdeu, în *Revista Nouă*, mustră pe contemporani în mod bombastic:

"El va trăi, deși a murit nebun. Și cum oare să nu înnebunească? În toate epocile au fost poeți, pe care flămânda sărăcie, uneori numai deșertăciunea, pentru o ticăloasă pomană însoțită de o mai ticăloasă laudă, îi încovoia tămâietori dinaintea celor puternici. În toate epocile s-au văzut însă și de acele firi semețe înalte, vrednice de solia ce le-a dat-o Dumnezeirea, care niciodată n-au întins o mână cerșetoare către vreo mărire pământească, către acei ce uită că nu săracii spălau picioarele lui Iisus, ci Iisus a spălat picioarele săracilor. Așa poet a fost Eminescu."

Publicul văzu sâmbătă, în biserica Sf. Gheorghe-Nou, chipul descompus, surpat și împăroșat al poetului, cu ochii scufundați de adâncă oboseală. Un bandaj negru în jurul capului, ce acoperea linia secționării craniului, fu probabil pentru unii dovada grozavă că Eminescu murise ucis, așa cum însăși Harietta crezu, țintuită departe.

În după amiaza zilei de sâmbătă 17 iunie, la orele 6, cortegiul, însoțit de un număr mare de studenți, gazetari și prieteni, în fruntea cărora se aflau primul ministru Lascăr Catargiu, Titu Maiorescu, M. Kogălniceanu, Th. Rosetti, Aug. Laurian și alții, porni spre cimitirul Bellu, trecând pe Calea Victoriei, Calea Rahovei și câmpia Filaretului. O ploaie măruntă pica și cerul era acoperit de nouri. Pe drum, în dreptul Universității, și la mormânt,

se ținură cuvântări îndurerate și banale, după care, pe înserat, coșciugul fu coborât în mormânt, între un tei și un brad.»[1]

– Tragic sfârșit, Dionis...

Ei bine, vei vedea acum cât de înspăimântător de adevărat a fost înscris acest destin în horoscopul lui Mihail Eminescu.

S-o luăm didactic și scolastic, Sărmane Dionis!

La pragul Casei a XII-a stă Taurul semnul lui Venus, a cărui planetă se află în Casa bolii, adică în Casa a VI-a. Prezent în Casa a XII-a se află Marte, în opoziție cu Venus, ceea ce înseamnă datorită aspectului: *boală-spital.*

Să mergem mai departe: Venus primește o "cuadratură" de la Saturn, iar Marte primește și el aceeași cuadratură, dar Saturn este determinant în temă pentru moarte, căci este stăpânitorul Casei a VIII-a, adică al Casei morții. Deci, încă o dată, *boală-moarte, spital-moarte.* Atât Marte cât și Venus primesc iarăși o cuadratură de la Jupiter, situat în Casa ultimei părți a vieții. Deci; *boală la fine de viață*, *spital la sfârșit de viață*. Dar nu e numai atât! Cercul acesta se strânge mereu și iată cum: Marte în Casa spiritului este în Gemeni și Gemenii sunt un semn al lui Mercur, Jupiter din Fundul Cerului este în Fecioară, adică tot într-un semn al lui Mercur, în Casa sfârșitului de viață.

Mergem mai departe: Mercur, planeta acestor două domenii, este reprezentativă întotdeauna pentru creier. În temă este prost aspectată, deci pericol de nebunie.

În Casa a XII-a găsim un lucru deosebit: acolo avem Gemenii în semn închis[2], ceea ce va însemna, după toate tratatele de astrologie, probabilitatea maximă de nebunie și izolare într-o casă de alienați.

Marte, care este planeta prezentă în Casa a XII-a, a simbolizat și va simboliza întotdeauna pe agresor. Eminescu a fost lovit în cap cu o piatră și dacă vor fi discuții mari în jurul chestiunii de a se ști dacă agresiunea a avut drept efect direct moartea imediată sau nu, totuși va rămâne neîndoielnic că moartea

---

[1] G. Călinescu: *Viața lui M. Eminescu.*
[2] Adică în zodia Gemenilor nu avem începutul nici unei Case. (n. e.)

i-a fost grăbită prin infecția consecutivă loviturii și agravarea bolii de inimă, ceea ce în orice caz i-a atras deznodământul fatal.

De altfel, ți-am spus că ți-am rezervat o surpriză. *Eminescu însuși a prevăzut, ca un adevărat profet ce a fost, felul său de moarte.*

Ce înțeles, dacă nu acesta, îl va avea strofa din *Rugăciunea unui dac?* Ce înger rău vestitor i-a șoptit chipul morții și l-a îmbiat la iertarea agresorului său?

"Străin și fără-de lege de voi muri, – atunce
Nevrednicu-mi cadavru în uliță l-arunce
Și-aceluia, Părinte, să-i dai coroană scumpă,
Ce-o să asmuțe cânii, ca inima-mi s-o rumpă,
IAR CELUI CE CU PIETRE MĂ VA LOVI ÎN FAȚĂ
ÎNDURĂ-TE, STĂPÂNE, ȘI DĂ-I PE VECI VIAȚĂ!..."

De altfel, Sărmane Dionis, Eminescu a murit ușor, de asta poți să fii sigur. Acela care a cântat moartea ca Leopardi și ca Lenau în versuri nemuritoare...

"O, moartea-i un haos, o mare de stele,
Când viața-i o baltă de vise rebele;
O, moartea-i un secol cu sori înflorit,
Când viața-i un basm pustiu și urât."

sau:

"Dar cu moartea cea adâncă
Azi eu schimb al vieți-mi gând
Am fost vultur pe o stâncă
Fire-ași cruce pe-un mormânt.

Care-i scopul vieții mele
De ce gându-mi e prooroc
DE CE ȘTIU CE-I SCRIS ÎN STELE
CÂND ÎN VAN LUMEA O-NVOC..."

(Cântecul lăutarului)

...acela, nu va da niciodată, vieții, alt înțeles decât cel al unei etape, într-o existență fără finit, iar morții alt înțeles decât: adevărată viață.

"Moarte, tu îmi pari o noapte neagră, naltă și întinsă.
Iar în mijloc de-ntuneric o făclie stă aprinsă
În nemărginirea vremii și a lumii, atârnând
Din trecut în întuneric în viitor de întuneric
Merge lângă facla vieții a ființei himeric
Șir. La finea razei vieții umbre-n umbră dispărând.

Care e vermele vremii? Cine lumea o împinge
Spre peire, judecata generațiilor stânge
Și vârtelnița veciei o întoarce într-un fel?

Stele-n ceruri, flori pe câmpuri toate câte-s trecătoare
Sunt împinse spre peire, ca izvoarele spre mare,
Și eternă-i numai moartea – jucăria ei e tot.
Ea trăiește, iar nu lumea. Părând astfel totdeauna
Și fiind în veci aceeași, ea-i enigma, ea e rima
Cea obscur-a istoriei, a naturii și a tot.

Ceea ce ne bate-n suflet, când mai rar și când mai iute
Ce ne pune între cele viitoare și trecute,
Este moartea.
Ca și vremea-n orologii ea trăiește-n noi."

Eminescu nu s-a temut de moarte, a așteptat-o și va muri ușor.

Știi, Sărmane Dionis, că trecerea de la viață la moarte e ca aceea de la veghe la somn. Nici nu-ți dai seama când se săvârșește.

Dumnezeu, în chibzuiala lui minunată, a făcut ca omul, atunci când moare, *să dorească moartea* și experiențele care s-au făcut asupra miilor de cazuri de oameni readuși la viață, chiar din agonie, au concluzionat *că nimic nu e mai penibil pentru acel ce trăgea să moară, decât să fie readus la viață.*

Starea de inconștiență a poetului va preceda cu câteva ore momentul morții.

Completa lipsă de cunoștință sau agonia este și dânsa arătată în horoscop și o vei găsi prin atacul ce-l suferă Luna, factor de viață în cerul lui Eminescu, din partea lui Neptun, care reprezintă, după cum știi, suflul haotic, nedeslușit.

Îți voi încredința într-un manuscris calculul matematic al horoscopului lui Eminescu, revoluția solară din anul morții și constelațiile funerare care se vor constitui atunci când el va muri.

Fără să fiu semeț, îți pot spune acum că este foarte ușor ca din tot ciclul anilor hărăziți unui om să găsești printr-un calcul anume, prin revoluția solară, anul probabil al morții. Iar printr-o simplă vedere a Efemeridelor și a Tablelor de poziție planetare se poate deslși configurația stelară probabilă care va atrage săvârșirea din viață.

Moartea, după cum o va spune Lanhkowsky, este o întrerupere a echilibrului electrico-oscilator. Această întrerupere este după astrologi aproape întotdeauna, în clipa morții, fapta planetei Marte. Când vei studia manuscrisul meu, vei vedea că:

1. Luna tranzitează în ora morții în Casa a XII-a, aceea a spitalului, peste planeta Marte natală la 21° în Gemeni.

2. Aceeași Lună tranzitează aspectul de cuadratură cu Jupiter natal, aflat în Casa a IV-a, cea a sfârșitului vieții.

3. Că, încă de la 25 iunie, adică cu două zile înainte de moarte, Marte intră în cuadratură cu Saturn, repetând o constelație mortuară din horoscopul natal.

4. În sfârșit: Saturn este în orbitatea cuadraturii cu Uranus natal, Uranus este în orbitatea opoziției cu Uranus natal și în cuadratură cu Mercur natal, iar Neptun este în cuadratură cu Neptun natal.

Un atac mai masiv nici că se putea!

O să fac o ultimă observație, părăsind acest horoscop: medicii vor cântări și vor observa creierul lui Eminescu, comparându-l cu al marelui Schiller, voind să tragă concluzii asupra naturii acestei superioare intelectualități, dintr-un studiu morfologic.

Privește pentru ultima dată acest tragic cer de naștere. Ceea ce te izbește studiindu-l este covârșitorul număr de aspecte mai mult rele decât bune care se formează. Asta îți va indica o viață frământată, fără de pereche în lume, dar și intelectualitate anormală. Aspectele dizarmonioase, masive, indică dezechilibrul mintal, iar cele armonioase însușiri intelectuale rare. De aceea geniul și nebunia au un hotar comun. De aici însușirile minunate și scăderile omenești fără pereche ale oamenilor de geniu.

Această diferențiere între electrizările armonioase și dizarmonioase scoate la lumină, după părerea mea, ceea ce voi numiți geniu, iar când, în cursul vieții, diferența de potențial se soldează în defavoarea armoniei, aflată în minoritate în horoscopul natal, atunci zăgazurile minții se rup și înregistrăm cel mai adesea catastrofa nebuniei.

Am făcut împreună cu tine, Sărmane Dionis, drumul nenorocitei vieți a marelui poet. Privește însă acum un lucru minunat:

Când s-a născut Eminescu, Soarele apunea, când va muri Eminescu, Soarele va răsări.

"Precum când soarele apune,
El și răsare undeva."

VA RĂSĂRI GLORIA LUI PENTRU VECII-VECILOR, DUPĂ SĂVÂRȘIREA LUI DIN VIAȚĂ.

Sărmanul Dionis își aduse aminte de a treia ursitoare care ursea pe vremuri la leagănul micului Mihai, după rugămintea mamei:

"Nu-i dați daruri trecătoare,
Dați-i lui ceva
Ce în lume nimenea
N-a avut și n-o avea.

Atunci dantul se oprește,
Zâna-a treia trist privește
Către mamă zise-așa:
Știi tu ce-ai cerut, ori ba?
Nici o ști, nici o vei ști,
Dară eu voi împlini
Ce-ai cerut în ceasul sfânt,
Sfânt în cer și pe pământ.
Pe copil se pleacă zâna
Peste el întinde mâna:
NUMAI TU VEI MAI AVEA
CE NU ARE NIMENEA
CĂCI ACUM ȚI-A DAT SOARTA
VIAȚĂ FĂRĂ MOARTE..."

Ruga mamei a fost îndeplinită, Sărmane Dionis, iată-l pe Eminescu deschizând larg porțile nemuririi: în Casa a IV-a a Cerului, care la oamenii mari reprezintă Destinul de argint, planeta fericirii, Jupiter.

Ți-am spus, cândva, că astrele nu se dezinteresează de soarta omului; ele îl urmăresc de la leagăn până la mormânt și adeseori dincolo de mormânt.

Sărmanul Dionis văzu cu ochii minții inaugurările de monumente ale lui Mihail Eminescu, văzu expoziția Lunii Bucureștilor cu un pavilion special amenajat pentru opera marelui poet, văzu ediții de lux scoase din toate operele sale și, în fine, mai văzu procesiunile regulate făcute de admiratorii poetului la mormântul acestuia, la Bellu, unde ședeau de strajă un tei și un brad.

Mai văzu cu duioșie și cu ochii umezi, perechi, perechi de tineri iubiți care citeau cu nesaț cele scrise pe mormântul celui mai duios cântăreț al dragostei:

"*Reverse dulci scântei*
A tot știutoarea,
Deasupra-mi crengi de tei
Să-și scuture floarea."

Și, cu toată porunca aspră, municipală, scrisă pe tăbliță: "Este interzis de a se scrie pe mormânt" – Dionis lăcrimă de înduioșare când văzu că tânăra pereche înțelegea să treacă pe vecie sub slovele "Ionel și Mărioara" dragostea lor pe lespedea mormântului nemuritor de la Bellu.

În manuscrisul pe care ți-l dau, vei vedea, Dionis, un lucru pe care mintea voastră nu poate să-l înțeleagă și anume că *ori de câte ori se inaugurează un monument al lui Eminescu sau se face un act de publicitate în legătură cu opera lui, se petrece ceva ciudat, dar constant, în horoscopul marelui poet: planeta Jupiter este angajată într-o configurație armonioasă cu celelalte planete, la zi și la ceas precis.*

Ce intuiție profetică a avut Eminescu, când a prevăzut:

"Luceferi ce răsar,
În umbră de cetini
O SĂ-MI ZÂMBEASCĂ IAR
FIINDU-MI PRIETENI."

Te-ai întristat de moarte, Sărmane Dionis, căci cele ce ți-am arătat și spus n-au fost de natură să te înveselească.

Îți voi descreți fruntea, arătându-ți cerul de naștere și horoscopul lui Vasile Alecsandri: *Stea cu noroc!*

SĂRMANUL DIONIS CUNOAȘTE HOROSCOPUL LUI ALECSANDRI

– Privește Cerul plin de cele mai bogate promisiuni al lui Vasile Alecsandri, Sărmane Dionis. S-a născut în ziua de 21 iulie st. v. 1821 în Bacău, în jurul răsăritului Soarelui.

Sărmanul Dionis văzu roata zodiacală oprindu-se la 6°24′ din semnul Leului. Își aminti de o poveste spusă de baci, la o stână, unui fiu de boier. În această povestire se statornicea de popor, adică de o experiență milenară a oamenilor, norocul acelora născuți în zodia Leului.

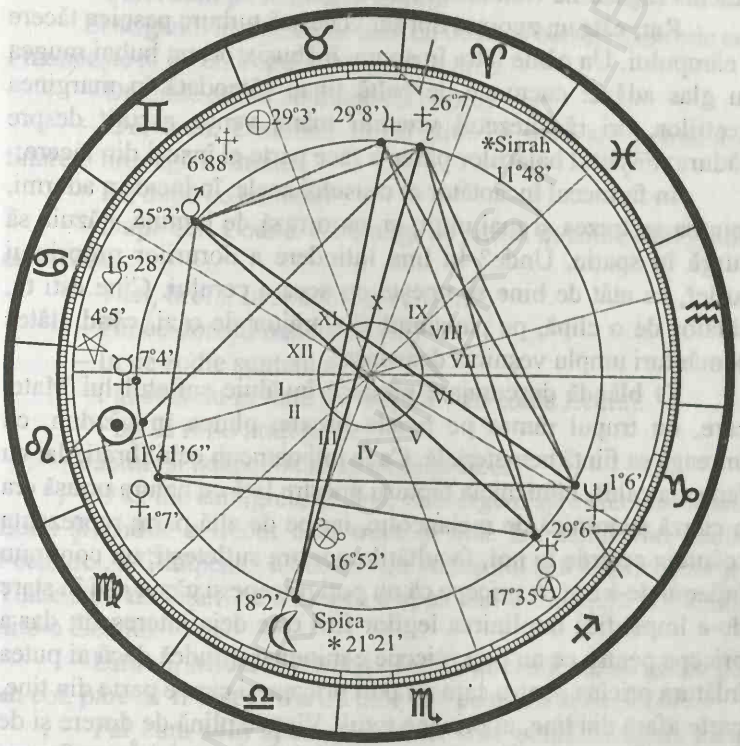

Casa I : 5°♌54';	Casa VII : 5°♒54';
Casa II : 20°♌14';	Casa VIII: 20°♒14';
Casa III: 17°♍56';	Casa IX : 17°♓56';
Casa IV: 15°♎49';	Casa X : 15°♈49';
Casa V : 26°♏52';	Casa XI : 26°♉52';
Casa VI: 4°♑51';	Casa XII : 4°♋51'.

CERUL DE NAȘTERE
al lui Vasile Alecsandri
(12.08.1821 stil vechi)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

«Liniștea singurătății cuprinsese din temei toate celea. Întunericul se coborâse din fundul depărtărilor, parcă s-ar fi deschis zăgazurile vremurilor trecute și haosul ar fi inundat lumea.

Rar, câte un zgomot din sat venea să turbure pașnica tăcere a câmpului. Un câine lătra în somn, înăbușit, ori un buhai mugea cu glas adânc: cucuvele de baltă țipau câteodată în marginea trestiilor, ori rânchezatul vreunui mânz venea ascuțit despre pădure. Fâșâitul bălăriilor părea a face parte el însuși din tăcere.

În farmecul încântător al ceasului acela, în loc de a adormi, mintea se trezea și mai mult, și, ca o rază de lumină, năzuia să curgă în spațiu. Unde? În lina întindere a dorurilor propriului suflet, ce atât de bine se unește cu acea a cerului. Cine ești tu, călător de o clipă, pe pământul tău, trăitor de o zi, când atâtea pământuri umplu veșnicia deasupra?

O blândă descurajare păru că învăluie sufletul lui Matei care, cu trupul rămas pe paiele uscate, plutea în văzduh, cu întreaga sa ființă nematerială. Ca la toți oamenii echilibrați, dar cu fantezia caldă, nimicnicia făpturii noastre față cu natura uriașă era o cauză statornică de melancolie, iar pe de altă parte reprezenta scânteia ce arde în noi, facultățile noastre sufletești, un continuu îndemn de-a trăi. A pricepe că nu poți pricepe și că nu ești în stare de-a împiedica împlinirea legilor firii este deja interesant; dar a pricepe pentru ce nu poți pricepe e minunat, fiindcă dacă ai putea înlătura pricina pentru care nu poți pricepe și care e parte din tine, parte afară din tine, ai pricepe totul! Viața e plină de durere și de farmec. Ce somn adânc doarme spațiul dintre stele! Între fiecare stropitură de lumină din Calea Lactee sunt milioane de poște de singurătate. Și unde ne ducem noi, după moarte? Noi, partea aceasta ce se desprinde din tiparul de acum? Nicăieri. Murim în noi înșine, cum mor făpturile unui vis, în vis.

Un car trece pe drum, iar căruțașul cânta din fluier, singur. Închise ochii și adormi sub straja stelelor. Sașa e-naltă. Ca ce? Ca nimic...

Când deschise ochii din nou, cerul scânteia din luceferii săi ca din diamante.

– Micule, dormi?

– Nu, Cucoane.

– Târziu să fie oare?

– Păi... cam pe la miezul nopții.

El se gândi în sine de ce oare nu doarme baciul. Cine știe ce-l muncește și pe el. Poate vorba cu Floarea.

– De unde știi tu că e miezul nopții?

– Da, cum, Doamne, să nu știu! că doar am petrecut o tinerețe întreagă la munte.

– Ei, după ce cunoști?

– După cer, Coane. Că ajungi de citești în zodie mai ghine ca-n carte.

– Taci, bre!... Ia spune cum citești.

– Păi ce dorești matale să știi?

– În ce zodie suntem acum?

– Păi suntem în luna lui Cuptor – în zodia Leului.

– Poți să mi-o arăți pe cer?

Baciul își adânci ochii în stele și tăcu.

– O să hie cam greu, Coane, că mergem spre sfârșitul lunii. Luna și zodia: a trecut una, trece și alta. Eu acum văd zodia Fecioarei, a Cumpenei, a Scorpiei, a Arcașului și a Capricornului. Toate sunt de față. Dar a Leului a apus, bat-o vina ei... A ha, ha, uite-o Coane!

– Unde-i, Micule? întrebă Matei, ridicându-se cu grabă pe un cot, parc-ar fi fost vorba de cine știe ce minune trecătoare.

– Păi cum să-ți spun eu matale. Uite colea, la mâna mea stângă, luceafărul ăla de scapără scântei...

– Da, îl văd, ăla de merge în prelungirea oiștii Carului.

– Fă-te mai la stânga, jos, spre marginea cerului și ai să dai de altă stea, care strălucește parcă și mai și. O vezi, Coane? E gata să apuie și ea.

– Da.

– Primăvara e minunată. În luna lui mai, gândești, Doamne, că se sfărâmă în sufletul ei fecioresc de tare ce arde.

– O văd.

– Aceea e steaua holdelor, când dau în schic, iar cele dimprejurul ei alcătuiesc zodia Fecioarei. Acu de te lași matale și mai la vale, dai de patru stele, de parcă nici nu se mai văd.

– Așa este.

– Acolo e zodia Leului. Cea mai mândră, pe care ciobanii o cheamă "inima Leului", nu se vede deloc. Halal de cine se naște sub steaua aceea!

– De ce, Micule?

– Ajunge Împărat.

– Da?... O fi "Regulus"...

– O fi. Cine se naște în zodia asta e plin de noroc»[1].

Alecsandri, Sărmane Dionis, s-a născut în zodia Leului, cu puțin înainte de răsăritul Soarelui, *având chiar la Ascendent acest semn zodiacal, ceea ce va însemna că marele poet va fi un tip solar pur.*

Iată ceva minunat pe care numai știința astrologiei îl poate explica:

Eminescu s-a născut într-un semn al Lunii, în Rac; el va fi obsedat de Lună întotdeauna; o va cânta mereu.

Alecsandri s-a născut într-un semn al Soarelui, în Leu, el va fi obsedat de Soare, de lumină și va slăvi Soarele în poezia lui.

Intuitiv, poetul și-a cântat momentul nașterii, în nemuritoarea legendă a ciocârliei:

"În revărsatul zilei, când nasc a vieții șoapte
Și lin se dezvelește seninul cel de noapte,
Pe când lumina-i sură, plăpândă, răcoroasă
Și somnul își destinde aripa somnoroasă..."

Intuitiv, iarăși, Alecsandri a întrevăzut șansa acestei ore de naștere, în aceeași *Ciocârlie*:

---

[1] D. Zamfirescu: *Viața la țară.*

"Născută-n faptul zilei cu fața-n Răsărit,
Luceferii, văzând-o mai viu au strălucit,
Ferice de-a atinge cu-o rază argintie,
Cu ultima lor rază așa minune vie.
Și astfel, de lumina cerească dezmierdată,
Ea, răsărind ca floarea, a înflorit ca fată;

Și-acum e fata lumii, a minții încântare,
A inimilor farmec, a ochilor mirare.
Tot omul care-o vede, răpit, uimit, simțește
Că par-că se renaște, că inima lui crește,
Că trece lin din iarnă în dulce primăvară,
Că mii de paseri cântă în sânu-i și pe-afară..."

Tot omul care se naște, Sărmane Dionis, în jurul răsăritului Soarelui, mai bine zis cel mult cu două ceasuri înainte de apariția lui la orizont are o făgăduință solemnă din partea Destinului în sănătate și noroc bun.

Alecsandri a fost un tip solar, zodiacal, pur.

A fost fascinat de Soare și de lumină, atât în opera lui cât și în viața lui de toate zilele.

Ascultă, Sărmane Dionis, versuri dăltuite în lumină:

"O! Soare, Creatorul, când, de pe tronul său,
Ți-a zis să fii, vrând lumii să dea supremul bine,
Atunci El cu mândrie s-a oglindit în tine
Și chipu-i sfânt rămas-a în veci pe discul tău.

Atunci o liniștire profundă s-a lățit
Pe neagra frământare ce clocotea în haos,
Și lumile gustat-au întâiul lor repaus
Și cea dintâi zâmbire sub ceruri s-a ivit.

Atunci o armonie, sublimă la auz,
Ieși din a ta harpă cu strunele de rază,
Și-n noapte-i Universul fu vesel ca să vază
Pe calea veșniciei eternu-i călăuz.

O! Soare fără umbră, o! splendide izvor
De viață, de rodire, de cânt și de credință,
Prin tine se afirmă înalta Providență,
Din tine-a plecat soborul cerescului amor.

Tu geniul lui falnic dai aripi și minuni
Tu omului ce moare insufli dor de zile,
Tu dai un dulce farmec la flori și la copile,
Ce sunt a tale fiice, minune-ntre minuni.

A tale zori sunt dalbe, măreț al tău apus,
Pășind cu maiestate în calea-ți ideală,
Formezi o luminoasă arcadă triumfală,
Prin care omenirea zărește Domnul sus.

Din toți nenorociții, cel mai nenorocit
E orbul ce nu vede sublima ta splendoare,
Din toți cel mai cu parte și cel mai fericit
E vulturul, ce poate să te aținte, o! Soare.

Eu, mic atom în lume pierdut, neînsemnat,
Te port în al meu suflet cu-ntreaga ta mărire,
Căci veșnic el se-nalță spre tine-n strălucire
Ca razele-ți la cuibul de unde au plecat.

ÎN TINE CRED, O! SOARE, DE TINE-MI ESTE DOR,
Prin tine cunoscut-am văpăile iubirii;
Cu tine-am fost tovarăș pe calea fericirii;
ÎN TINE-AM SORBIT VIAȚA, ÎN TINE VREAU SĂ MOR."

Dar admirabila strofă din *Fântâna Blanduziei*, unde Horațiu exclamă:

"Amici, a noastre zile sunt păsări trecătoare
N-avem în scurtul vieții nici timpul de sperat.
FERICE CARE CÂNTĂ CU INIMA LA SOARE
Și dă chiar nemurirea pe-un dulce sărutat!"

În viața de toate zilele Alecsandri va urî întunericul și va iubi lumina.

Nemuritoarea Aristizza Romanescu, marea interpretă a operelor lui teatrale, va spune despre el:

"Cânta soarele ca tot ce poate fi binefăcător pe lume, căci, ca și lui Goethe, îi plăcea mult lumina. Odată, întrebându-l ce număr are odaia în care stă la hotel, mi-a răspuns: Unde vei vedea mai multă lumină, acolo să intri."

Analiza psiho-temperamentală a lui Vasile Alecsandri. Opera sa judecată din punct de vedere al influxului astral

– Îți mai aduci aminte, Sărmane Dionis, cele ce ți-am spus, atunci când am vorbit despre semnul zodiacal al Leului?

Atunci îți atrăgeam atenția că Leul este o constelație zodiacală, în care Soarele își are domiciliul său.

Leul este asimilat puterii regale și firii stăpânitoare în general; întotdeauna va fi văzut în horoscopul unui om care ajunge pe o înaltă treaptă socială. Este un semn de foc care indică elanul, curajul, generozitatea, bunătatea, o noblețe a sufletului caracteristică și fiindcă reprezintă a cincea figură inițială a Cerului, va patrona tot ce e în legătură cu instinctele, fie ca expansiune normală a lor, fie ca sublimare a acestora, în dragoste de copii, de teatru, de pedagogie.

Privește, acum, acest minunat și armonios Cer de naștere pe care ți-l arată: ceea ce-ți izbește dintâi văzul sunt nouă trigoane, adică nouă aspecte armonioase de cea mai mare intensitate. Ele vor nimici prin puternicul lor potențial armonios cele patru opoziții, de altfel interne, ale acestui horoscop, care vor activa și ele în viața poetului, dar care îi vor da numai decepții sentimentale, nemulțumiri în viața politică ori neplăceri în călătoriile lungi.

Într-adevăr, aceste opoziții se formează în Casa a XI-a, aceea a asociației, și a V-a, aceea a instinctelor, precum și între Casa călătoriilor, Casa a III-a, și Casa a X-a, aceea a situației sociale.

Trigoanele despre care ți-am vorbit împodobesc acest horoscop cu ceva care va fi caracteristic lui Vasile Alecsandri și acel ceva se va numi: *echilibru.*

Totul va fi echilibru în viața acestui om, de la poezii, care oferă ca subiect cele mai puține inegalități din câte se cunosc, până la atitudinea lui măsurată și ponderată în activitatea de la *Junimea* ori în aceea politică pe care o va întreprinde.

A doua observație pe care trebuie s-o facem este că aici vom avea, contrar horoscopului lui Eminescu, Casa I a Cerului puternic dinamizată: vezi cât de mică este această Casă; faptul indică obiectivitatea lui Alecsandri. Faptul că are 2 planete principale: Soarele și Mercur, indică inițiativa și creația.

Leul dă imbolduri, iar atunci când Soarele se află în Leu și semnul este la Ascendent, vom avea întotdeauna *o tendință a nativului de a merge înainte și tot mai sus, către succes.*

Leul fiind a cincea figură a Zodiacului, într-o temă așa de echilibrată, tendința nativului, nu se va orienta spre instinctul brut, ci către o sublimare a acestui instinct, adică către teatru și dragostea pentru copii.

Alecsandri se va însura târziu și aceasta numai în speranța de a avea copii, pe care îi adora. Dragostea lui se va orienta și către teatru; posteritatea însă nu-i va recunoaște decât o valoare îndoielnică, întrucât majoritatea operei teatrale va prinde în obiectivul ei niște aspecte care nu vor fi tocmai proprii societății românești.

Din punct de vedere astrologic, explicația o vei găsi în aceea că a V-a Casă a Cerului, care reprezintă și teatrul, este dinamizată de o conjuncție potrivnică Uranus-Neptun, ceea ce dă o notă de originalitate care arareori prinde. Ambele planete pe altă parte sunt sub dispoziția lui Jupiter și Saturn, care se află la Meridian, lovite de o opoziție a Lunii, hărăzită pentru scris, fiindcă aceasta din urmă este în Casa III-a a Cerului, domeniu care indică în primul rând scrisul.

Alecsandri va fi bun, de o nobleță de suflet rară.

Iată ce vor spune oamenii despre el:

... "Apoi era milos tare. Trimetea cu balerca rachiu pe câmp să le dea muncitorilor dimineața. Și când era cald spunea să iasă oamenii la umbră la copaci, la răchite, până s-o răcori vremea și apoi să muncească iar.

Îi era milă tare, nu vroia să vadă în fața lui că se taie găină ori miel, să nu vadă nimic!

Nici n-am avut boier bun ca el, nici n-o mai fi.

El numai poruncea vătafului, că el nu ieșea numai până în antreu. El a fost gingaș tare. Trebuia să fi fost vreme frumoasă să iasă el afară.

Așa mergeam cu colaci la el la Crăciun și el zicea: tare vi-i frig, tare bre, cum puteți umbla, săracilor amu? Iată eu nu pot suferi. Puneți căciula în cap, ne zicea. Da' noi n-o puneam să fi crăpat de ger.

Apoi de! dacă era jumătate crai! El numai din gură le spunea la oameni că asta a văzut și asta, da din cărți nu. Multă lume s-o petrece și n-o mai fi ca el. Asta știu și spui, că știu că n-ai să mă chemi nicăieri!

Era boier bun, bun a fost conul Alecsandri. Ne chema la horă în ograda dumisale și ne privea.

A fost boier cinstit, de treabă. N-a bătut pe nimeni, a vorbit ori cu ce băiat.

Da-i demultișor de când a pierit. Eram eu flăcău când l-am văzut. S-a dus și aștept de amu să mă duc și eu.

El nu batjocorea, nu bătea, la ce să vorbesc de răutate dacă n-a fost? El ne ducea de drag. Că la noi era și sunt și azi borșuri (jocuri).

Mergeam la biserică și pe urmă jucam, și el ne chema de drag să privească."[1]

O caracteristică proprie poetului va fi darul rar de a compune foarte repede și de a fi pe de altă parte un excelent improvizator.

---

[1] Povestite de Mihai Triefaș din Bărtăces, *Viața Nouă*, 15 februarie 1908.

«Felul lui de a scrie era ușor și prompt. Nu căuta mult gândirea sau vorba, dimpotrivă, punea jos ce-i venea deodată, cu riscul de a părea proza mai largă, mai neîngrijită, mai improprie.

Într-o zi, Popovici, distinsul bariton român din Praga, pe când debuta în teatrul nostru național în legenda lui Alecsandri, *Pepelea,* se apropie de poet și-l rugă, după cum povestește dl Ștefănescu, compozitorul muzicii la *Pepelea*, să mai adauge la o scenă a sa câteva versuri, deoarece dânsul găsise acolo un motiv muzical care cerea o dezvoltare mai întinsă. Alecsandri citi unica strofă din manuscrisul său, ceru un condei și adaugă scriind în șir și repede încă opt versuri ca și cum ar fi scris o notă zilnică într-un catastif. El singur avea obicei să spună că în momentele sale de inspirație, versurile curg "ca dintr-un izvor".»[1]

Această facultate specială a lui Vasile Alecsandri se va datora exclusiv prezenței planetei Mercur, care simbolizează scrisul și rapiditatea, precum și via inteligență, când se află la Ascendent. Mercur aici se găsește în semnul solar al Leului, deci scrisul va fi în legătură cu o idee de expansiune măreață. Creația va fi ușoară, fiindcă planeta desăvârșește totul repede, ca și umblatul ei pe Cer.

Câtă diferență între natura și tehnica creației, între acest poet și Mihai Eminescu!

Toate manuscrisele eminesciene indică un control deosebit și revenirea poetului la ceea ce scria. Creația nu era penibilă, însă era supercritică și aceasta numai și numai pentru că la Eminescu, Mercur se afla în semnul grav, migălos, întunecat și savant al Capricornului. Acolo domnea Saturn, care hărăzește truda în oricare domeniu. Elaborarea lui Eminescu pe o parte va fi tumultuoasă, dar pe de alta grea ca exprimare, în sensul că poetul va căuta întotdeauna să producă ceva mai bun, fiind nemulțumit cu ceea ce crea. Tendință saturniană de a ajunge cât mai mult și tot mai aproape de perfecțiune! Aici creația va fi întotdeauna de natură gravă, fiindcă factorii de intelect vor fi întotdeauna stilizați de nota întunecată a lui Saturn.

---

[1] Petrașcu: *V. Alecsandri.*

Dincoace, expansiune, căldură și ca defect de spirit câteodată superficial, lipsit de adâncime filosofică.

Alecsandri va fi generos și nobil cum n-a fost altul.

Dându-și seama de valoarea lui Eminescu, care atunci se ridica la orizontul poeziei românești, el, "Bardul de la Mircești", prețuit și invitat ca prieten de Rege și de Regină, poet consacrat, nu se sfiește, cu generozitatea specifică Leului, să exclame:

"E unul care cântă mai bine decât mine?
Cu-atât mai bine țării și lui cu-atât mai bine.
Apuce înainte și ajungă cât mai sus
La răsăritu-i mândru, se-nchină al meu apus."

Ceva specific în opera lui Vasile Alecsandri este o rară corectitudine a versurilor și o infinită varietate a lor.

Corectitudinea o dă elementul Lunii, care este hărăzită pentru scris, aflată în Casa a III-a, și puternica conjuncție, fericit aspectată, Jupiter-Saturn din înaltul cerului.

Varietatea poeziei o dă planeta Mercur, care în astrologie acordă influxul cel mai variabil prin turația rapidă în jurul propriei orbite, care este cea mai mică descrisă în jurul Soarelui. "Alături de forma elegantă din *Ovidiu* sau din *Fântâna Blanduziei*, găsim, de pildă, forma populară din *Înșiră-te mărgărite* sau din *Mărioara-Florioara*."[1]

Una din caracteristicile operei sale poetice este o admirabilă descriere a naturii, zugrăvită mai ales în *Pasteluri*. Dragostea lui pentru natură și pentru descrierea pământului se explică prin puternica elevare în temă a planetei Saturn, care în astrologie influențează tot ce e în legătură cu elementul terestru. Tot de la această planetă, admirabil aspectată, are Alecsandri manifestarea, când și când, a puterii descriptiv-emotive, în opera sa. Nota aceasta, de altfel, apare puțin în ceea ce a scris Alecsandri. Această notă, cât și aceea filosofică, se vor manifesta la rare intervale, însă cu o putere de evocare minunată.

---

[1] N. Zaharia: *Vasile Alecsandri.*

Iată un fragment dintr-o scrisoare adresată lui Iacob Negruzzi:

"Moartea fratelui meu lasă multe regrete în urma sa... Dumnezeu a voit să-l scape de cruntele lui suferinți și mi l-a luat, lăsându-mă cu un mare gol în inimă și cu un mare deșert în jurul meu, căci am rămas singur între ai mei. Mâhnirea mea e fără margini, însă *ideea ce mă susține este că voi regăsi într-o zi toate ființele care m-au iubit și m-au părăsit.* Va veni și rândul meu să plec și crede-mă că nu cu disperare voi vedea sosind momentul de plecare."[1]

Alecsandri rareori poate fi trist, dar o emoție sinceră apare atunci în scrierile sale. Din Paris scrie prietenului său intim Al. Papadopol Callimah, în 18 decembrie 1889:

"Îți scriu sub o lumină aurie și tristă, care mă face a zări literele mele ca printr-un văl subțire, astfel e de deasă negura ce a învăluit Parisul de mai multe zile. Sub ferestrele mele trec umbre de trăsuri, umbre de oameni, umbre de călăreți, care apar și dispar producând o fantasmagorie din cele mai curioase. Copacii desfrunziți se înșiră ca niște schelete negre cu brațele ridicate spre cer, implorând o rază de soare. Alăturea, Sena curge, pătrunsă de frig și luptându-se în contra înghețului, și din când în când lunecă pe suprafața ei vapoare cu călători învinețiți și strânși în spate. Spectacolul insuflă fiori și inspiră cugetări întristătoare asupra modului greșit cum a fost creată lumea bântuită de stihii, vânt, umezeli, ger, neguri, camere de deputați, jurnalistică mincinoasă, etc., etc. Nu era mai simplu, decât a inventa iarna cu viscol, toamna cu ploi, vara cu arșițe, să fi lăsat omenirea a se bucura de o veșnică primăvară, *poleită cu Soarele, viața și podoaba vieții?*"[2]

Alecsandri, însă, nu putea fi multă vreme trist. Explicația este de ordin astral, fiindcă acel faimos Saturn care dă melancolia și tristețea este în tema lui în conjuncție cu Jupiter, adică cu optimismul și jovialitatea. Din această pricină chiar în operele care prin natura subiectului evocă idei triste, această tristețe va fi

---

[1] Scrisori către I. Negruzzi.

[2] V. Alecsandri: *Scrisori.*

exprimată de o manieră suavă care îi salvează nota tragică pe de-a-ntregul. Toate ideile negre sunt înfățișate așa. Dovada ne-o dau *Lăcrămioarele* și *Visurile*.

Opera patriotică a lui Vasile Alecsandri, atât în genul dramatic cât și în cel liric, este datorată unor imbolduri intelectuale pe care le imprimă semnul Berbecului, aflat la Meridian, și care colectează influențele astrale ale creației, din Casele I, a III-a și a V-a ale Cerului.

Să-ți fac descrierea scolastică a horoscopului poetului, ar fi timp pierdut, Sărmane Dionis, fiindcă totul va surâde acestui om în viață, în afară de iubire, acolo va încerca crunte dezamăgiri, căci așa i-a fost scris.

Observă în Casa a II-a, aceea a avuției, planeta Venus care aduce întotdeauna banul. Observă în Casa a IV-a un cămin fericit. Observă în Casa a X-a o tovărășie puțin comună, care unui neexperimentat astrolog ar putea să-i dea vii îndoieli.

Știi că acea Casă, numită a X-a a Cerului, este aceea care indică situația socială și onorurile în viață. Vei fi surprins să constați că alături de Jupiter există și Saturn, planetă fatidică, pe care am găsit-o și în Cerul de naștere al lui Eminescu.

Ei bine, în nici un horoscop din acelea pe care le vei vedea, nu vei găsi un Saturn așa de bine aspectat și parcă ținut în cătușe de către Jupiter printr-o apropiată conjuncție.

Prima constatare îți va spune că Saturn bine aspectat prin trigoanele pe care le primește va influența numai prin părțile lui bune, care vor acorda un caracter ales, o operă serioasă și stabilitate mare în situația socială.

Este drept că din când în când va mai da și câte o amărăciune lui Vasile Alecsandri, precum va fi exilul în timpul Revoluției din 1848. Acesta însă va fi de scurtă durată, căci Jupiter va paraliza acțiunea nefastă a lui Saturn.

Pe de altă parte, observăm că în acest horoscop se formează figura fatidică a unei foarfece, compusă din cele patru opoziții, ceea ce îți va arată că nativul are predispoziția de a reveni mereu în situațiile în care a fost mai înainte.

Observă, iarăși, Casa a XI-a a Cerului. Acolo găsim planeta Marte, când bine, când rău aspectată. Faptul îți va indica o lipsă de succes în activitatea parlamentară sau în viața publică a lui Vasile Alecsandri. De altfel este un domeniu în care poetului îi va fi silă să activeze.

Iubirea în viața poetului Vasile Alecsandri

Cunoști de mult că acest domeniu este acel al Casei a V-a a Cerului, care indică legătura liberă, instinctuală.

În temă vom avea predispoziția, dar realizarea ei va fi amară. Punctul de plecare va fi Casa I, care reprezintă insul așa cum este, psihic și fizic. Această Casă are semnul zodiacal al Leului, care cade drept în Ascendent. Leul este figura Soarelui, Soarele este centrul sistemului nostru cosmic și în astrologie Leul reprezintă inima, care este centrul organismului omenesc. Toți cei născuți în Leu au o înclinare năvalnică pentru iubire. Sunt înflăcărați, însă pasiunile lor sunt dese și trecătoare. Nu găsim aici nimic din caracteristicile celorlalte semne privitoare la acest aspect: varietatea Gemenilor și nestatornicia lor, tenacitatea Taurului, gelozia năpraznică a Scorpionului, văpaia nimicitoare a Berbecului sau deznădejdea sentimentală a Capricornului.

Pasiuni tari, dar trecătoare, vom întâlni numai în Leu.

Acesta este punctul de plecare al iubirii lui Vasile Alecsandri: *predispoziție sentimentală înflăcărată.*

Să trecem mai departe și anume la Casa a V-a, aceea a instinctelor, a creației artistice, a dragostei.

Ce vom găsi la pragul Casei?

Semnul Scorpionului, a cărui planetă guvernatoare, Marte, primește două grave opoziții, din însăși Casa iubirii, ceea ce relevă un lucru fatal în viața poetului: o lipsă de șansă în legăturile de iubire, care, ori vor fi zădărnicite prin despărțiri[1] ori prin moarte[2].

---

[1] Opoziția Marte-Uranus.

[2] Opoziția Marte-Pluto.

Al doilea element categoric în acest domeniu va fi prezența punctului senzitiv al iubirii în Casa suferințelor, Casa a XII-a a Cerului. De remarcat că acest punct se află în zodia Racului sub înrâurirea Lunii, care se găsește în horoscop în Casa călătoriilor și în conjuncție cu punctul de călătorie tot în aceeași Casă.

Totul va glăsui: *Suferință în dragoste cu ocazia călătoriilor.*

Și atunci să nu te miri când vei auzi de marea dragoste, dar nefericită dragoste, a lui Vasile Alecsandri cu Elena Negri. Călătorind cu dânsa, grav bolnavă, de la Veneția în spre țară, ea va muri aproape de Bosfor și va fi înmormântată în cimitirul grecesc Pera.

Elenei Negri i-a dedicat Vasile Alecsandri renumita sa poezie *Steluța*:

"Tu care ești pierdută în neagra veșnicie,
Stea dulce și iubită a sufletului meu;
Și care-odinioară luceai atât de vie,
Pe când eram în lume tu singură și eu!

O, blândă, mult duioasă și tainică lumină!
În veci printre steluțe te cată al meu dor
Ș-adeseori la tine, când noaptea e senină,
Pe plaiul nemuririi se-nalță c-un lung zbor.

... Trecut-au ani de lacrimi și mulți vor trece încă
Din ora de urgie în care te-am pierdut!
Și doru-mi nu s-alină, și jalea mi-i adâncă
Ca trista veșnicie e fără de trecut!"

Tot în amintirea ei Alecsandri a scris poeziile: *Adio*, *Pe mare*, *Ursita mea*, *La Veneția mult duioasă*, toate și concepute și simțite în genul lamartian.

Această primă dragoste se sfârșește prin moartea iubitei, iar în cea de-a doua, la care face aluzie într-un mod vădit în poezia *Mărgărita*, are un deznodământ trist, căci poetul nu se va putea căsători cu ființa adorată, constrânsă să se mărite cu un altul.

Atunci el va scrie:

"Adio! Ah, niciodată
N-am crezut că pe pământ
A mea inimă-ntristată
Va rosti acest cuvânt;
Te-aveam tainic Dumnezeu,
Ai vroit fără-ndurare
Să jertfesc amorul meu!

Adio! Rămâi ferice!
Șterge din inima ta
Pe acel ce adio-ți zice,
Deși-n veci nu te-a uita!
Te-am iubit cu dor fierbinte,
Și astfel te iubesc, că vreau
Să văd stins din a ta minte
Întreg suvenirul meu."[1]

Ce bine poți să înțelegi acum, Sărmane Dionis, cum există în viața oamenilor aceea ce voi socotiți adesea o ciudată întâmplare.

Câteodată, vei observa că sunt bărbați cărora le mor femeile sau iubitele în serie, sau femei care pare că atrag moartea către ele. Explicația există în horoscopul persoanei respective: întotdeauna vei vedea, fie în pragul Casei a V-a, fie în cel al Casei a VII-a, existând un semn zodiacal, o planetă rea, ca o prevestire de moarte a acelora ce-ți sunt dragi.

În pragul Casei a V-a – cea a iubirii libere – Alecsandri avea semnul Scorpionului, semnul morții, a opta figură a Cerului, iar planeta acestui semn Marte, lovită de două grave opoziții: Uranus și Neptun care stau și ele în Casă proastă. Soarta iubirilor lui Alecsandri era pecetluită de destin prin moartea ființelor iubite.

---

[1] V. Alecsandri: *Mărgărita*.

Boala și moartea lui Vasile Alecsandri

Tema poetului arată o viață plină de sănătate și relativ lungă, întrucât Saturn, care indică longevitatea când e bine aspectat, este puternic în temă, iar luminariile, adică Soarele și Luna, sunt aproape imune la vreun atac malefic.

În pragul Casei a VI-a a Cerului, există în horoscop semnul Capricornului, semn saturnian, reprezentativ al bolii cronice.

În pragul Casei a XII-a a Cerului, care semnifică boala cronică, există semnul Racului, a cărui planetă, Luna, se instalează către pragul Casei a IV-a, aceea a sfârșitului vieții. Luna primește două aspecte rele, dintre care unul este decisiv: o opoziție de la Saturn, dispunătorul Casei a VI-a, cea a bolilor. Această opoziție, care se formează între reprezentanții Casei bolilor acute și cronice, indică boala cronică (Saturn), și anume o afecțiune conformă cu natura semnului Racului, *Cancerul*.

Alecsandri își va dea seama că i se apropie sfârșitul și va scrie din Viena *României-June*.

"A ajunge pe culmea dealului de unde omul începe a se pogorî, pe cărarea ce duce spre mormânt, este un moment de tristă cugetare. În amurgul vieții, lumea se acoperă de un văl melancolic, inima are presimțiri de pribegie și cuvântul 'Adio', vine a se pune ca o pasăre cu glas amar."

La 22 august 1890, la asfințitul Soarelui, Alecsandri va muri...

Cerul va voi ca la acea dată, calculată în stil nou, Luna să tranziteze la 26°7′ semnul Berbecului și să fie în conjuncție cu Saturn natal, care se află în temă, tot la 26°7′ în Berbec.

Această constelație repetă în Cerul de nașteri al lui Vasile Alecsandri configurația natală Lună opoziție Saturn și o vei denumi constelația funerară a poetului.

Privește acum, Sărmane Dionis, în Casa a IV-a a Cerului ce frumos scânteie o stea de mărimea a II-a, denumită Spica. Ea dă renumele după moarte, pe care îl va avea întotdeauna poetul Vasile

Alecsandri. Îți prevestesc că, în anul de grație 1940, vei auzi de o sărbătorire mare a poetului.

Ce se va întâmpla atunci în horoscopul lui? Se va repeta pe Cer o configurație care ia ființă numai la 180 ani o dată, în același punct al Zodiacului. Atunci se va reconstitui aceeași conjuncție, aproape în același semn, cu o diferență numai de 2 - 3° între Jupiter și Saturn, la finele semnului Berbecului. Atunci va vibra din nou, cu o rezonanță tainică, un Cer pe care mulți îl vor fi crezut apus și românii vor proslăvi din nou pe marele lor poet.

Și, nu uita, Sărmane Dionis, că atunci când s-a născut Alecsandri, *Soarele răsărea, și când dânsul va muri, Soarele va asfinți.*

Faptul că Soarele apunea atunci când s-a născut Eminescu îți arată că el nu va aparține acestei lumi; el va aparține posterității, fiindcă atunci când va muri el, Soarele va răsări.

Alecsandri a aparținut prin gloria și renumele său contemporanilor săi, căci atunci când s-a născut răsărea Soarele. Acesta va apune când va muri, ceea ce îți va indica numai un ecou al personalității sale după săvârșirea sale din viață.

* * *

Acum, când am ajuns la capătul povestirii mele, cugetă cu mine în frământare și îndoială:

"Dar așa ne e destinul
Vitreg prea adeseori,
Unui lumea-i acordează,
Iar pe altul îl botează
Cu-a lui rouă de plânsori!"[1]

– Dar de ce toate acestea, Hermes? De ce? De ce pentru unii stele cu noroc și pentru alții prigoniri de soartă?

---

[1] M. Eminescu: *Poezii din tinerețe.*

DIONIS AFLĂ ROSTUL VIEȚILOR PE ACEST PĂMÂNT

TRANSMIGRAȚIA SUFLETELOR

– Fatalitatea, îi spuse marele Hermes, este înlănțuirea efectelor și a cauzelor în ordinea stabilită de rațiunea eternă[1].

Adeseori omul este sortit pentru toată viața, sau numai pentru o parte din timpul vieții, la ceea ce voi numiți nenorocire. El poate să îndepărteze potirul de la buzele lui, dar ceea ce este scris în Cer se va săvârși pe pământ.

«Privește la fiul Mariei, figura aceasta slăvită, miloasă și devotată cum n-a fost alta. Iată-l dat pe mâna călăilor în mijlocul oamenilor celor mai ticăloși și ipocriți din timpul său... Iată-l părăsit și renegat de toți discipolii care îi văzuseră minunile, de orbii pe care îi făcuse să vadă și de surzii cărora le redase auzul, de paraliticii care puteau acum să umble, de morții pe care îi reînviase!

Făcut-a ceva Iisus să scape de ursita lui?

Căutat-a să fugă? Nu. A zis Domnului, care era Tatăl lui și cel al tutorora, în ora suferinței: "*Dumnezeule, facă-se voia ta!*" Și a iertat pe călăii lui.

A fost sortit ca El și cu alții să fie sacrificați în veacurile care au trecut. Va fi necesar ca alții să piară în viitor, pentru ca să se desăvârșească o lege absolută, care orânduiește intrarea noastră în sfera vieții.

Această lege glăsuiește ca fiecare să se prindă de o spiță a unei imense roți care se angrenează în mecanismul generator al mișcării universale.

---

[1] Este numită *karma* în filosofiile orientale și reprezintă legea inexorabilă a acțiunilor ce se constituie în cauze care produc efecte ce vor fi suportate de cel ce le-a realizat. (n. e.)

Această lege este de bună seamă teribilă pentru anumiți oameni, însă ea este demnă de respect și sfântă în misterul ei propriu, fiindcă este anterioară și superioară forțelor, sărmanelor forțe, ale nătângei noastre priceperi.

Aspectele Cerului în momentul nașterii, visurile, presimțirile pe care le are omul, arată în afară de orice îndoială că există o stranie dar reală înrudire între existența noastră vizibilă și aceea a unei lumi tainice. Toate acestea sunt avertismentele pe care ni le dă libertatea hărăzită nouă de Dumnezeu. Sunt călăuze care ne anunță că suferința este numai un drum, dar că nu totul se săvârșește pe acest pământ.»[1]

De ce? Pentru ce și mai ales – cum?

...Pe țărmurile Mării Roșii, acolo unde natura oferă în arșița ei dogoritoare și în vânturile deșertului care mereu se tânguiesc jalnic, o tristă și dezolantă înfățișare, trăiau, cândva, niște mari inițiați.

Viața aspră pe care o duceau și minimul contact cu materia îi apropiau mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Pătrunși de marile mistere care ne înconjoară, știutori ai tainelor lumii, dânșii împărtășeau când și când câte unui ales, venit în severa lor ucenicie, din cele ce știau.

Unul din acești profesori dăscăli pe un tânăr arab, care era de o cumințenie, hărnicie și pricepere fără de pereche.

După un șir îndelung de ani, în care tânărul își apropiase, după o viață de grele încercări, cele mai folositoare cunoștințe, învățătorul îl chemă și îi spuse scurt și poruncitor: "Du-te la Mecca, acolo te așteaptă destinul tău."

Tânărul plecă și o duse tare greu în orașul sfânt, neavând nici bani și nici cele de trebuință. Într-o bună zi, fu remarcat într-o moschee de către un bogătaș bătrân, care se interesă de soarta lui, îi auzi povestea, și-l plăcu mult.

– Sunt foarte bogat, văduv, am o singură fată, vino și stai la mine, căci te voi crește ca pe copilul meu.

---

[1] P. Cristian: *Omul roșu din Tuilleries*.

Tânărul se instală în casa bătrânului, făcu aici cunoștință cu o încântătoare copilă, fata acestuia, și se puse pe învățat mai departe.

În câteva luni, purtarea exemplară și o afecțiune care începu să se nască între cei doi tineri îndemnară pe bătrân să cheme pe învățăcelul nostru și să-i spună:

– Sunt în vârstă și obosit; am, după cum vezi, o singură fată și destulă avere. Fata te place și tu-mi ești drag. Vreau să te fac ginerele meu, îți voi da 1000 de piaștri, drept zestre, iar la moartea mea vă va rămâne toată averea.

Tânărul acceptă cu multă bucurie, căci iubea pe Aișa, fata bătrânului, consimți cu plăcere și primi binecuvântarea.

Se făcu o nuntă ca în povești, iar tinerii trăiau în cea mai fericită convieţuire.

Într-o bună zi, o năpraznică nenorocire se abătu asupra mulțumitului cămin: Aișa muri.

Jalea băiatului fu fără nume; se topea văzând cu ochii. Într-o bună zi, se duse la bătrân și-i spuse:

– Pe cât am fost de fericit, pe atâta sunt azi de nenorocit! Fiecare pas făcut în casa aceasta îmi răscolește durerea; nu mai pot sta, îndreptățește-mă să plec și primește mia de piaștri pe care mi-ai dat-o ca zestre, fiindcă nu mai este drept s-o țin.

– Nu te pot opri să pleci, copilul meu, fiindcă îmi dau seama că durerea cere uitare și plecare din locul unde ai iubit și suferit. Banii însă să-i ții, căci mi-ai făcut copila fericită și nu are rost să ți-i iau înapoi. Pleacă, Allah cu tine!

Ali îi sărută mâna, primi binecuvântarea și se tot duse.

Reveni la vechiul său dascăl, pe care îl găsi cu o roată de învățăcei în juru-i, cărora le povestea ca de obicei ceva.

–Bine ai venit, Ali, stai și ascultă și tu.

Învățătorul continuă șirul poveștii:

"După cum vă spuneam, copii dragi, a fost de mult, la Bagdad, un om foarte bogat și unul mai puțin bogat. Amândoi aveau câte un copil; cel bogat o fată, iar cel mai sărac un băiat.

Copii se iubeau mult și erau promiși unul altuia.

Prietenul mai sărac se îmbolnăvi greu și pe patul de moarte chemă pe amicul său bogat și-i spuse:

– Iată, am aici 1000 de piaștri care sunt toată averea mea; ți-i încredințez; ei sunt banii pe care îi dau băiatului meu la căsătoria cu fata ta. Ține-i, dă-i cu dobândă până la majoratul său și înmulțește-i.

Prietenul bogat îi promise solemn să aibă grijă de orfanul lăsat și de banii lui, însă lăcomia sau scrântirea de minte îl făcu să-și însușească banii și să strice vorba avută în privința căsătoriei copiilor.

Fapta a fost criminală, căci băiatul ruinat și lipsit de dragostea fetei s-a stins de durere.

Atunci, Providența în înțelepciunea ei hotărî așa: *toți să vie din nou pe pământ, ca băiatul să-și ia cei 1000 de piaștri înapoi, banii care îi fuseseră furați cândva, acel om bogat să aibă o fată frumoasă, să fie sortit s-o mărite cu băiatul de care o despărțise și apoi fata să moară în floarea vârstei pentru ca durerea să fie și mai crâncenă tatălui ei.*

Actul de justiție să se desăvârșească în toată strășnicia lui!

– Tu ai de spus ceva, Ali? îl întrebă învățătorul.

– Nimic, doar atât, că eu vă las 1000 de piaștri pe care să-i dați la săraci, fiindcă eu plec.

Ali plecă și-și luă zilele, fiindcă înțelese că destinul lui se împlinise și nu mai avea rost să trăiască pe această lume.

Într-un cimitir vechi, de pe lângă un orășel pierdut, pe țărmul Mării Roșii, există și azi o piatră de mormânt, a cărei inscripție, aproape ștearsă de vreme și înfundată de nisipul deșertului, glăsuiește:

"Aici zace Ali, cel care s-a reîntors pe acest pământ numai și numai ca să-și încaseze niște bani, de care a fost furat în altă existență."

– Spusele acestea ale mele, Sărmane Dionis, îți arată, sub forma unei legende naive pe care o știu din bătrâni, că totul este înlănțuit în existențele noastre pământești cu trecutele noastre vieți pe acest pământ.

Această învățătură era denumită de cei vechi *Metempsihoza sau Transmigrația sufletelor, doctrină atât de scumpă lui Pitagora, filosoful grec.*

Vrei oare să auzi cum o explica și o învăța dânsul?

"Universul vizibil, spunea Pitagora, cerul cu toate stelele lui, nu este decât o formă trecătoare a sufletului lumii întregi, care concentrează materia împrăștiată în spațiile fără sfârșit, apoi o dizolvă și o seamănă peste tot într-un fluid cosmic, imponderabil.

Fiecare vârtej solar posedă o parte din acest suflet universal, care evoluează în sânul lui timp de milioane de veacuri, cu o forță de impuls și cu o măsură deosebită. Cât despre puteri, despre specii sau sufletele vii, care vor apărea rând pe rând pe aștrii acestei lumi mici, ele vin de la Dumnezeu și coboară din Tatăl; ele emană dintr-o ordine spirituală nestrămutată și superioară, pe baza unei evoluții materiale anterioare, dintr-un sistem solar stins.

Unele din aceste puteri invizibile, nemuritoare, conduc formațiunea acestei lumi, iar altele așteaptă înflorirea lor într-un somn cosmic sau într-un vis divin, ca să reintre mai târziu în generațiile vizibile după rangul lor propriu și urmând o lege eternă.

Planetele sunt fiicele Soarelui. Fiecare din ele, elaborată prin forțele de atracție și de rotația inerentă a materiei, este dotată cu un suflet semiconștient, ieșit din inima solară, și are caracterul ei aparte, adică un rol deosebit în evoluție.

Fiindcă fiecare planetă este o expresie diferită a gândului lui Dumnezeu și fiindcă exercită o funcție specială în lanțul planetar, cei vechi, oameni înțelepți, au identificat numele planetelor cu cele ale zeilor, care reprezintă facultățile divine în acțiune, în întregul Univers.

Cele patru elemente care compun baza ființei tuturor aștrilor și tuturor structurilor vii desemnează cele patru stări gradate ale materiei.

Primul element, fiind cel mai dens și cel mai grosolan, este cel mai refractar spiritului; ultimul, fiind cel mai fin, are cea mai mare înrudire cu spiritul.

Pământul reprezintă starea solidă; apa, starea lichidă; aerul, starea gazoasă; focul, starea imponderabilă.

Mai există al cincilea element, eteric, reprezentând o stare a materiei atât de subtilă și de vie, încât el nu mai ființează în stare atomică.

Acesta este fluidul cosmic originar, lumina astrală sau sufletul lumii.

Ce este sufletul omenesc? O parte din marele suflet al lumii, o scânteie din spiritul divin, o monadă nemuritoare.

Ce se întâmplă în momentul morții?

Atunci când se apropie agonia, sufletul, în mod general, presimte dezlipirea lui de corp. El revede toată existența lui pământească în tablouri prescurtate, într-o succesiune rapidă, de o limpeziciune înspăimântătoare. Atunci însă, când viața se stinge în trup, sufletul se tulbură și își pierde total conștiința.

Dacă sufletul este sfânt și pur, simțurile spirituale au fost de mult trezite prin detașarea lui, gradată, de materie. El a avut înainte de moarte, într-un anumit fel și chip, prin introspecția propriei sale ființe, sentimentul că există altă lume.

Pământul și-a pierdut consistența, la chemarea liniștită, la apelul îndepărtat, la raza palidă a invizibilului; când sufletul se desparte de leșul aproape rece, el devine fericit că a scăpat și se simte ridicat în mijlocul unei mari lumini către o familie spirituală, căreia îi va aparține de aici încolo.

Nu se întâmplă același lucru însă cu omul obișnuit, a cărui viață a fost trăită între lupta instinctului material și aspirația superioară. Sufletul atunci se redeșteaptă greu, ca dintr-un coșmar. Nu are nici brațe ca să strângă, nici voce ca să strige, însă își reamintește, suferă și trăiește în hău și groază. Singurul lucru pe care îl vede este prezența cadavrului său de care s-a despărțit și pentru care are încă o atracție de neînvins.

Numai prin el și numai pentru el trăia, dar acum? Își caută ființa cu spaimă în fibrele înghețate ale creierului, în sângele coagulat în vine și nu se regăsește... nu se poate regăsi...

E mort? E viu? Ar vrea să vadă, să se cramponeze de ceva, dar nu mai vede, nu mai prinde nimic.

Întunericul îl copleșește; în jurul lui totul este haos și beznă. Nu zărește decât un singur lucru și acesta îl atrage pe de o parte,

iar pe de alta îl face să se îngrozească... lumina sinistră a rămășițelor lui pământești. Visul urât reîncepe ca un coșmar.

Această stare a sufletului se poate prelungi timp de luni și ani. Durata depinde de forța instinctelor materiale ale sufletului. Bun sau rău, dumnezeiesc sau infernal, acest suflet va deveni încet, încet, conștient de starea lui nouă și de sine însuși. O dată eliberat de corp, va zbura printre golurile atmosferei pământești unde, purtat pe valurile unor unde eterice, va zări ființe rătăcitoare asemănătoare sieși. Atunci va lua un avânt amețitor, aprig, al sufletului îngreunat de păcatele lui, ca să se urce cât mai sus și tot mai sus pentru a scăpa de atmosfera pământească și a ajunge în miezul sistemului nostru planetar, într-o regiune, care-i va fi proprie și pe care i-o vor arăta călăuzele lui, foștii săi prieteni din decursul vieții.

Acesta este purgatoriul.

Pământul a dispărut ca un vis. Un somn nou asemănător unui leșin desfătător învăluie sufletul ca o mângâiere. El nu-și mai vede decât călăuza înaripată, care îl duce cu repeziciunea fulgerului în adâncurile spațiului infinit. Se va redeștepta în văile unui astru eterat, unde munții, florile și vegetația vor constitui o natură dulce și vorbitoare. Va fi înconjurat de ființe luminoase, bărbați și femei, care îi vor sta în preajmă și-l vor iniția în misterul sfânt al vieții noi. Aici, înfățișarea și corpul nu mai constituie masca sufletului, căci sufletul transparent apare în forma lui adevărată și strălucește în plină zi. Psyché își va regăsi divina patrie! Condusă de înțelepciunile sublime, ea va încerca să descifreze marele poem al Verbului ocult și va căuta să înțeleagă simfonia Universului.

Și, când se va reîntoarce înspăimântat din această călătorie care i-a luat lumina ochilor, sufletul va auzi de departe chemarea vocilor iubite și va recădea pe plaja aurită a astrului, unde se va odihni sub vălul străveziu al somnului care-l va legăna, cu vise pline de forme albe, parfum și melodii sublime.

Viața cerească a sufletului poate dura sute sau mii de ani, după rangul lui și forța lui de impuls. Numai sufletul absolut sublim poate să-și prelungească viața fără încetare.

Alte suflete sunt chemate printr-o lege neînduplecată să se reîncarneze ca să sufere o nouă încercare spre a se curăța de păcatele săvârșite altădată.

Ca și viața pământească, cea spirituală are începutul, apogeul și decadența ei. Atunci când această viață ia sfârșit, sufletul se moleșește, e prins de vârtej și de melancolie. O forță de neînvins îl atrage din nou către luptele și suferințele pământului. Dorința este plină de presimțiri teribile și de durerea fără seamăn pe care o îndură atunci când trebuie să părăsească viața divină trăită până atunci. Sorocul a venit; legea trebuie să se desăvârșească. O pâclă i se pune pe ochi. Sufletul nu-și mai vede tovarășii decât printr-un văl, care se îngroașă din ce în ce. El aude un "rămas bun" trist. Lacrimile celor care l-au iubit îl pătrund ca o rouă cerească, ce îi va lăsa în inimă setea arzătoare a unei fericiri până atunci necunoscute.

Atunci va jura solemn și va promite că-și va aduce aminte... de lumină pe pământul plin de neguri, de adevăr în lumea minciunii și de dragoste în lumea urii.

Se va trezi într-o atmosferă grea. Vor fi dispărut de mult aștrii eterați, oceanul de lumină și toate sufletele diafane.

Iată-l din nou pe Pământ, în abisul nașterii și al morții. Încă n-a pierdut amintirea Cerului în care a trăise până atunci. Călăuza, pe care încă o vede, îi indică femeia care-i va fi mamă.

Aceea poartă într-însa sămânța unui copil, care va trăi primind viață de la suflet.

Atunci, se va desăvârși timp de nouă luni misterul cel mai nepătruns al vieții pământești, cel al încarnării și al maternității.

Fuziunea tainică are loc încet, încet, organ cu organ, fibră cu fibră. Treptat, treptat, sufletul pierde conștiința vieții lui divine. Lumina îndepărtată începe să se stingă.

Deodată, o durere oribilă apasă sufletul, îl strânge ca într-un clește. O convulsie sângeroasă îl smulge de sufletul etern și îl țintuiește într-un corp nou născut.

Copilul a venit pe lume și scoate un țipăt de groază!

Amintirea cerească a intrat în adâncurile oculte ale inconștientului și nu va renaște decât prin Știință sau prin Durere, prin Dragoste ori prin Moarte!

Legea încarnării și a dezîncarnării ne arată adevăratul sens al vieții și al morții. Ea constituie modul de seamă al evoluției sufletului și ne îngăduie să urmărim lucrurile în trecut sau în viitor până la adâncimile naturii și ale divinității. Această lege ne arată ritmul și măsura, rațiunea și scopul nemuririi. Ea ne arată corespondența vieții și a morții, căci nașterea pe Pământ este din punct de vedere spiritual moarte, iar moartea, o reînviere. Alternanța acestor două vieți este necesară dezvoltării sufletului și fiecare din ele este atât consecința cât și explicația celeilalte.

Viețile urmează una după alta, dar nu se aseamănă; ele însă se înlănțuiesc cu o logică neînfricată. Fiecare din vieți are legea ei proprie și destinul ei deosebit. Rostul vieții este stăpânit de o lege generală care s-ar putea denumi: "Legea repercusiunii vieților". După această lege, faptele din cursul unei vieți au o răsfrângere fatală în viața următoare. Omul va renaște cu instinctele și cu facultățile pe care și le-a format în precedenta sa încarnare, și felul existenței va fi determinat, în majoritatea cazurilor, de întrebuințarea bună sau rea pe care a dat-o omul libertății sale, în viața precedentă.

Nu există cuvânt, nu există acțiune care să nu-și aibă ecoul în eternitate.

Pitagora învăța că nedreptățile aparente ale destinului, mizeria, loviturile sorții și nenorocirile de tot felul, își găsesc explicația în faptul că fiecare existență este recompensa sau pedeapsa vieții precedente.

O viață plină de crime va zămisli o viață de ispășire a lor; una imperfectă, alta plină de încercări și numai astfel sancțiunea morală, care se săvârșește cu o imperfecțiune aparentă din punctul de vedere al unei singure vieți, se aplică cu o perfecțiune admirabilă și cu o dreptate neînfricată în seria vieților succesive.

Care este scopul final al omului și al umanității după această doctrină?

După atâtea vieți, după atâtea morți, renașteri, liniștiri și redeșteptări dureroase, există oare vreun hotar pentru munca aceasta neostenită a sufletului?

Da, fără îndoială că da. Atunci când sufletul va învinge cu desăvârșire materia, când, dezvoltându-și toate facultățile

spirituale, va găsi în el însuși începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor, atunci încarnarea nemaifiind necesară, el va intra într-o stare divină, într-o înțelegere deplină cu inteligența dumnezeiască.

Prin legea analogiei progresive putem socoti că sufletul, ajuns în acest stadiu superior, nu mai poate să facă vreun pas îndărăt. El va deveni nemuritor pentru vecie."[1]

– Așa termina, Sărmane Dionis, învățatul Pitagora învățătura *divinei Psycheé*.

"Ultimul cuvânt expira pe buzele înțeleptului, dar simțul marelui adevăr spus rămânea suspendat în aerul rece al criptei. Fiecare din discipolii lui Pitagora își închipuia că trăise visul acestor vieți și se redeștepta într-o mare pace sufletească, în oceanul dulce al unei singure și fără de sfârșit vieți."[2]

– Iată, Sărmane Dionis, de ce unii oameni au stele cu noroc, de ce alții suferă prigoniri de soartă și de ce după un trist sau vesel popas, petrecut pe Pământul vostru, nimeni nu mai cunoaște moartea.

Ai înțeles acum tâlcul adânc din frumosul vers din *Luceafărul?*

"Ei doar au stele cu noroc
Și prigoniri de soarte,
Noi nu avem nici timp, nici loc
Și nu cunoaștem moarte..."

... Bătrânul Hermes Trismesgistos isprăvi lunga lui poveste.

* * *

La orizont se ridică acum semnul Vărsătorului de Apă, semnul iubirii de oameni și al inițierii în tainele ocultismului.

---

[1] H. Schuré: *Les grands initiés* (prelucrare).

[2] H. Schuré: *Les grands initiés*.

Cu un glas plin de emoție, bătrânul se adresă pentru ultima oară Sărmanului Dionis:

– Ți-am spus toate acestea, copilul meu, fiindcă ai fost în îndoială și ai crezut că vechea știință a Magilor s-a pierdut. Ți-am arătat și dovedit că ea trăiește, iar că timpurile care vin, cele însemnate de semnul acesta, care se înalță acum la răsărit, "Vărsătorul de Apă", vor reinstala bătrâna știință a astrologiei pe făgașul marilor realități științifice, redându-i o strălucire și o amploare mai mare decât aceea pe care a avut-o pe când trăiam eu.

Întâlnirea mea cu tine nu este fructul întâmplării. Acum 3000 de ani ai fost cel mai bun elev al meu, însă am fost silit să întrerup lecțiile, fiindcă ai fost ușuratic și ai plecat în lume. De aceea ți-a fost dat să te reîntorci frământat de îndoială.

Acum te-am regăsit foarte înțelegător la toate cele ce ți-am grăit, fiindcă ți-ai reamintit multele din ce-ți spusesem cândva, du-te și împărtășește și altora învățăturile mele.

Atunci când misiunea ta pe pământ, ca a tuturora, se va desăvârși și când sufletul tău se va întoarce din nou pe plaiurile unde "nu e durere nici întristare, ci numai viață fără de sfârșit", să cauți acolo templul meu și să bați la poarta de aur a acelui lăcaș. Pe frontispiciul lui stă scris:

"IDEAL, VIS, UITARE"

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Adio, Sărmane Dionis.

"Și blânde, triste glasuri din vuiet se desfac
Acuma la ureche-i un cântec vechi străbate
Ca murmur de izvoare prin frunzele uscate,

. . . . . .

Ca molcoma cadență a undelor pe lac."

Bătrânul Mag se mistui într-o pulbere de stele pe Calea aceea, fără de hotar, a Robilor.

* * *

... Jos pe Pământ – plămadă de durere – Sărmanul Dionis închise, îngândurat, cartea cea veche legată cu piele și roasă de molii – manuscriptul de Zodii...

* * *

"...În cimitirul imens al lumii, la margine de hotar, unde sunt îngropați, fără pompă și ceremonii, martirii soartei, acolo, la capătul unui mormânt năpădit de buruieni veghează o lespede sură de piatră funerară care indică lăcașul de veșnică odihnă a două surori: *Dreptatea* și *Fericirea* care au murit tocmai în clipa în care s-au născut în sufletul doritor de bine al omului.

Dorința cea fierbinte a înțelepciunii lui Dumnezeu a sădit deasupra acelui mormânt un pomișor, cel al *înțelegerii omenești*, pomișor care crește încet, aproape chircit, fiindcă nici zăpada topită a nămeților și nici ploile nu se cuvin a-i hrăni rădăcina.

El este udat din când în când și ținut în viață numai de roua pe care i-o trimite cu mare socoteală bunul *Creator*..."[1]

Atâta îi este dat bietului om să cunoască din taina Întregului.

SFÂRȘIT

[1] Abu Hassan: *Povestiri arabe* (prelucrare).

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA ANEXĂ LA EDIȚIA A IV-A

CUPRINZÂND:

Modul simplu cum poate cititorul să-și construiască propriul său horoscop, denumit Horoscop Aproximativ, care va indica în mod general: caracterul, bolile probabile, cariera, căsătoria și destinul în liniile lui mari.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CUM POATE CINEVA SĂ-ȘI CONSTRUIASCĂ PROPRIUL SĂU HOROSCOP, DENUMIT HOROSCOP APROXIMATIV.

Horoscopul este, după cum știm, un fenomen de proiecție a fasciculelor de raze, care sunt emise de Zodiac, stelele fixe, Soare, Lună și de planetele rătăcitoare: Neptun, Uranus, Saturn, Jupiter, Marte, Venus și Mercur. Horoscopul presupune o operație pur matematică, anume aceea de reconstituire a cerului în clipa nașterii și apoi o altă operație, aceea a interpretării.

Prima operație oferă o oarecare complicație, fiindcă se cere, nici mai mult nici mai puțin, determinarea pe cale de calcul a latitudinii, longitudinii și poziției planetelor, operație care se poate face numai după datele geografice ale locului nașterii și așa-zisele efemeride, care fixează poziția planetelor pentru fiecare zi din an la 12 amiază, ora Greenwich. Am trece dincolo de cadrul acestui volum făcând un curs de astrologie științifică experimentală, care el singur ar putea pune la îndemâna cititorilor întregul material didactic, de altfel foarte vast.

Oferim însă, pentru uzul cititorilor care au manifestat un interes atât de viu pentru lucrarea noastră și mai ales pentru partea Zodiacului și tălmăcirilor sale, *sistemul de calcul al Horoscopului Aproximativ.*

Pentru aceasta ne folosim de un tablou pe care îl prezentăm alăturat, în trei coloane, preconizat de astrologul francez H. Beer[1], cu ajutorul căruia putem imediat afla Ascendentul, adică răsăritul unei nașteri. Reamintim cititorilor noștri că *Ascendentul* este partea din Zodiac ce se ivește la orizont în momentul unei nașteri, sau mai pe înțeles partea din zodie care răsare când ființa omenească vede lumina zilei. Aceasta se confundă cu linia orizontului și are cea mai puternică înrâurire, ca influență astrală, determinând dispozițiile sufletești, trupești și destinul în general al noului venit pe lume.

---

[1] H. Beer, *Introduction a l'Astrologie,* Paris, Payot 1939.

Tabloul prezintă atât Ascendentul cât și partea din zodie care se află deasupra capului, adică la *Meridian*, numit în astrologie *Mijlocul Cerului*.

Acesta din urmă va indica, în general, modul de evoluție pe plan social al celui născut, precum și profesiunea sa probabilă.

Vedem deci că vom putea printr-o determinare rapidă și sumară a acestor două puncte sensibile, să ne dăm seama, în afară de influența Soarelui (pe care am descris-o în cele 12 semne zodiacale din corpul cărții: Berbec, Taur, Gemeni, Rac, Leu, Fecioară, Balanță, Scorpion, Săgetător, Capricorn, Vărsător și Pești), de influența Ascendentului cât și de aceea a Mijlocului Cerului în judecarea unui horoscop. Repetăm că influențele principale asupra noului născut le dau atât Ascendentul, cât și Soarele. Influența solară o cunoaștem, fiindcă am expus-o în studiul celor 12 semne zodiacale. Vom vedea acum caracteristicile Ascendentului, care se poate ridica la orizont, în 12 forme, adică sub cele 12 semne ale Zodiacului și vom stabili care anume sunt înșiruirile fiecărui Ascendent în parte. După aceea, vom trece la operația tehnică, potrivit tabloului alăturat.

ASCENDENTUL ÎN BERBEC

Când se ivește Berbecul la Ascendent, suntem în prezența unui semn de foc, a cărui caracteristică este elanul și impulsivitatea. Primează sentimentul, senzația, impresionabilitatea și instinctul, mai puternic decât raționamentul. Energie, impulsivitate, adeseaori imprudențe de tot felul, spirit de comandă, bărbăție, generozitate, curaj, entuziasm.

Femeile sunt masculinizate ca tendințe și purtări. Spirit de întreprindere, ingeniozitate, porniri reformatoare, dorință de a parveni cu orice chip în viață. Aptitudini variate dar lipsite de perseverență.

Destinul este mai favorabil pentru bărbat, decât pentru femeie, care pare să fie menită să fie o roabă în cămin. Când

Berbecul este la Ascendent, atunci, față în față cu el, în Casa a VII-a a Cerului, (Casa mariajului) se află semnul Balanței.

Astrologia tradițională ne spune, că în acest caz vom avea un semn bun pentru căsătorie și că cei născuți sub acest semn vor fi atrași către ea, de tineri. Vom avea riscul unei rupturi la un moment dat, însă totul se va desăvârși în bine. Femeile se vor mărita, cel mai ades, cu bărbați mult mai în vârstă decât ele.

Mijlocul Cerului în Berbec este o poziție foarte propice pentru câștigarea unei poziții favorabile în viață, însă cu prețul unor foarte mari lupte. Indicații pentru carieră de militar sau chirurg, dentist etc.

ASCENDENTUL ÎN TAUR

Conferă noțiunea de rezistență și un fizic foarte plăcut. Este un semn de frumoasă promisiune pentru viață, chiar bogată. Persoana este fermă, perseverentă, metodică, geloasă, greu de scos din fire, tradiționalistă, muncitoare, având atracție mare pentru plăcerile de tot felul. Ca defect, vom avea încăpățânarea. Sănătatea, în general, este excelentă, având ca parte sensibilă gâtul. Cei născuți în această perioadă, au foarte mari aptitudini pentru afacerile negustorești și economice în general. Au o mare atracție către muzică și bijuterii.

Când Taurul este la Ascendent, în Casa mariajului se află semnul Scorpionului, care, în general, nu este prea favorabil căsătoriei. Există probabilitatea unei căsătorii cu o persoană văduvă sau divorțată, moartea tovarășului de viață sau despărțirea. Foarte mari riscuri de a fi înșelat în convieţuiri (contracte).

Mijlocul Cerului în Taur este o frumoasă promisiune pentru o carieră, care va fi de lungă durată, asigurând situația socială. În general vor fi înclinații pentru artă și ocupații în legătură cu bijuteriile.

ASCENDENTUL ÎN GEMENI

Înzestrează pe cel născut cu o mare abilitate. El este foarte sociabil, adaptabil, vioi și abil. Este un semn de deșteptăciune extraordinară, unit cu un mare talent la vorbă și cu o iscusință care se poate aplica în toate domeniile. Vom întâlni însă, adesea, o lipsă de stăruință în acțiuni. Constituția în general este firavă și semnul este socotit de o slabă vitalitate. Viața se risipește pe mai toate planurile și este extrem de activ. Omul poate avea simultan două ocupații. Când Gemenii sunt la Ascendent, în Casa mariajului se arată semnul Arcașului. Acel semn indică o căsătorie care, adeseaori, nu face decât să consfințească o uniune liberă. Căsătoria este, în general, fericită și adeseori are ca tovarăș o persoană de un înalt rang social. Eventualitatea unui al doilea mariaj nu este exclusă.

Mijlocul Cerului în Gemeni indică o carieră schimbătoare, în legătură cu avocatura, ziaristica sau impresariatul de teatru.

ASCENDENTUL ÎN RAC

Conferă un puternic spirit de asimilare și o predispoziție pentru ceea ce este tradiție și visare. Dragoste pentru familie, rezervă, prudență, imaginație, tendință de a iubi puternic și de a fi iubit, stăruință în planuri și fire econoamă.

Când Racul este la Ascendent, în Casa a VII-a a mariajului se află Capricornul. Acesta va indica, pentru femei, o căsătorie cu o persoană mult mai în vârstă dar care la va fi de folos pentru o ridicare socială. Pentru bărbați va constitui însă un semn de cumpănă, de obstacole, o căsătorie târzie și aproape întotdeauna încheiată cu o persoană mai în etate.

Mijlocul Cerului în Rac favorizează o profesiune în legătură cu publicitatea în manifestarea socială a nativului, sau cu comerțul pe apă. Cariera de marinar poate oferi satisfacții.

ASCENDENUL ÎN LEU

Este semn de generozitate și de succes. Cei născuți sunt siguri pe ei înșiși, simpatici, mărinimoși autoritari, viteji, sentimentali, plăcându-le jocul și copiii. Au o mare atracție pentru uniformă și podoaba vizibilă. Este un semn de înălțare sigură.

Mijlocul Cerului în Leu conferă predispoziții pentru carieră în legătură cu industria și politica.

Când Leul este la Ascendent, în Casa a VII-a a mariajului se află Vărsătorul de Apă, semn puțin propice pentru căsătorie. Aceasta va fi târzie și va fi favorizată aproape numai atunci când va fi încheiată din motive de rațiune. Adeseori apar rupturi de logodne și despărțiri bruște.

ASCENDENTUL ÎN FECIOARĂ

Hărăzește pe cel născut cu calități intelectuale de prim ordin: înțelepciune, prudență, metodă, spirit de observație și precizie. Omul este foarte gospodar și chibzuit în treburile sale, având câteodată un ușor spirit de pedanterie. El poate produce, prin ingeniozitatea și metoda lui, opere desăvârșit intelectuale, sau opere practice, complete și detailate demne de toată lauda.

Când semnul Fecioarei este la Ascendent, în Casa mariajului se află semnul Peștilor, poziție funestă pentru cămin, indicând scandaluri, divorțuri și mai multe căsătorii. O viață casnică plină de cumpene și de plictiseli de tot felul.

Mijlocul Cerului în Fecioară indică predispoziții pentru carieră în legătură cu negoțul, cu contabilitatea ori cu chestiuni de precizie.

ASCENDENTUL ÎN BALANȚĂ

Este un foarte interesant semn zodiacal, influențat de planeta Venus, reprezentând frumusețea și sensibilitatea.

Persoana, bărbat sau femeie, este grațioasă, zveltă, plină de farmec, cu un aer de ușoară melancolie, având gust vădit pentru muzică și artă.

Ceea ce este vădit la o persoană născută cu Ascendentul în Balanță este o mare simțire, pe care o nimica toată o poate tulbura. Inteligența este imaginativă și alunecă adesea către iluzie. Nativul este foarte echilibrat, având câteodată drept cusur o lipsă de curaj în luarea unei hotărâri. Există o tendință extraordinară, a tuturor nativilor născuți sub Ascendentul Balanței, *de a tinde către altul* și de a nu putea trăi singuri în viață, sub nici un chip. De aici probabilitatea crescută a dramei pe care o vor trăi, fiindcă atunci când Balanța este la Ascendent, în Casa căsătoriei se află Berbecul.

Acest semn va indica un mariaj neașteptat sau timpuriu, precedat de o dragoste înflăcărată. De cele mai multe ori divorțul sau moartea soțului indică un sfârșit trist.

Mijlocul Cerului în Balanță conferă aptitudini pentru carieră artistică: dans, muzică, teatru.

ASCENDENTUL ÎN SCORPION

Este un semn care înzestrează pe cei născuți cu o puternică individualitate, purtătoare a unui vioi spirit de critică și de pătrundere a lucrurilor, de ironie și de curiozitate. Nativul va fi un foarte bun prieten după cum va putea fi un neîmpăcat dușman.

Femeile sunt foarte aprinse și exigente atunci când iubesc. Sunt geloase peste fire.

Semnul predispune la schimbări bruște în întregul destin, care este supus celor mai diverse fluctuații în care omul este ajutat de un noroc providențial.

Când Scorpionul este la Ascendent, în Casa a VII-a se află Taurul, care indică o căsătorie din dragoste, adeseori cu o persoană mult mai tânără. Vor avea rareori posibilitatea unei despărțiri.

Mijlocul Cerului în Scorpion indică o profesiune în legătură cu ingineria, metalurgia, cariera armelor sau medicina.

ASCENDENTUL ÎN SĂGETĂTOR

Este o vie promisiune pentru ursita celui născut. Semn al lui Jupiter, semn sigur de ridicare! Persoana este onestă, având un profund simț al justiției, cu înclinații vizibile pentru cariera administrativă. Este jovială și sportivă. Partea cea mai izbitoare din caracterul ei este lealitatea.

Nativul posedă aproape întotdeauna un puternic scrupul. În toate acțiunile lui, cel născut în Săgetător este ca și animalul pe care îl reprezintă, simbolicul Centaur, ființă jumătate om, jumătate cal, un compus din două plămade: una ideală și filosofică, cu aspirație către infinit, și alta pământeană, robită materiei. De aceea vom întâlni în acest semn nativi care vor avea o dublă fire: idealistă și animalică în același timp. Una îi va îmbia către lucrurile sublime și alta, către instinctul brutal.

Când Arcașul este la Ascendent, în Casa a VII-a a cerului se află semnul Gemenilor, care, în general, va indica două căsătorii arătând un soț capricios, schimbător. Viața familiară se arată plină de freamăt.

Mijlocul Cerului în Săgetător indică o carieră judecătorească înaltă, administrativă, sacerdotală sau în legătură cu lungile călătorii.

ASCENDENTUL ÎN CAPRICORN

Înzestrează pe cei născuți cu o fire tăcută, reținută, melancolică, de cele mai multe ori pesimistă. Omul este bănuitor, neliniștit, cu grija zilei de mâine, adeseori avar, concentrat, predispus a cerceta cauza lucrurilor și a se deda studiilor pasionante, obscure.

Persoana este foarte înzestrată pentru lupta dârză în existența de toate zilele și va ajunge să-și formeze o situație, de cele mai multe ori, numai prin meritul ei propriu. Succesul va veni târziu în decursul vieții...

Când Capricornul este la Ascendent, în Casa mariajului vom avea semnul Racului, care ne va schița un soț șăgalnic, schimbător. Complicații și instabilitate în mariaj, ori o căsătorie pur romantică. În tot cazul, domeniul va fi foarte instabil și plin de tot felul de istorii familiale.

Mijlocul Cerului în Capricorn conferă un succes în legătură cu ocupațiile exploatatorilor de mine sau ocupațiile agricole. Demnitățile sociale vin cu greu, însă, sigur.

ASCENDENTUL ÎN VĂRSĂTOR

Înzestrează nativii cu sensibilitate, generozitate, suplețe, originalitate și cu o pornire irezistibilă pentru prietenie. Fire contemplativă, rafinată și purtată spre tot ce este nou, interesant. Altruism și sacrificiu pentru amici. Femeile care au acest Ascendent sunt foarte independente, preferând mai mult prietenia bărbaților decât pe aceea a femeilor. Nativul va fi un foarte bun psiholog, având inclinații pentru studiul mediciniei, matematicii, științelor oculte și astrologiei. Cei mai mari revoluționari în domeniul ideilor s-au născut sub acest Ascendent.

Când Vărsătorul de Apă este la Ascendent, în Casa mariajului vom avea semnul Leului. Acesta este un semn de succes pentru cămin, arătând o căsătorie din dragoste, care se va săvârși într-un mod foarte onorabil, pe un plan social ridicat, bine văzut de lume.

Mijlocul Cerului în Vărsător conferă predispoziții pentru carieră originală, în legătură cu scrisul sau invențiile, sau deopotrivă în administrațiile marilor instituții de presă, de radio sau cinematograf.

În general vom putea spune că situația socială a acelor însemnați la meridian de Vărsătorul de Apă, va fi întotdeauna în funcție de elementul surprizei.

ASCENDENTUL ÎN PEȘTI

Conferă o fire miloasă și înțelegătoare pentru mizeria omenească. Cel născut va căuta în toată viața lui să o aline pe cât va putea. Firea este înclinată spre contemplare, către stări halucinatorii sau visuri care se vor împlini. Omul are cele mai mari predispoziții pentru muzică, sau va căuta să-și sublimeze stările lui sufletești într-o uitare, pe care adeseori o va căuta în alcool sau în stupefiante.

Devotamentul pentru altul va atrage mai întotdeauna revolta amară a ingratitudinii și de aici ursita unei veșnice suferințe. O protecție providențială va ajuta întotdeauna pe nativ în împrejurările cele mai grele din viață.

Când semnul Peștilor se ridică la Ascendent, în Casa a VII-a a Cerului este acel al Fecioarei, care nu este socotit ca favorabil căsătoriei. E posibilă o căsătorie din obligație, sau două căsătorii. Probabilitățile unor profunde deosebiri de vederi între cei doi soți vor atrage o rea înțelegere în cămin.

Mijlocul Cerului în Pești orientează spre o carieră administrativă în legătură cu conducerea marilor ospicii, a caselor de corecție, sau îngrijirea bolnavilor în spitale. Mai sunt oportune

carierele în legătură cu navigația și comerțul lichidelor. Se vor ivi mari cumpene în profesiune.

CE PREDISPOZIȚII DE BOALĂ DĂ ASCENDENTUL?

Berbecul: Capul, fața, migrena, dureri de dinți, febre și inflamații.

Taurul: Ceafa, gâtul, amigdalele, coardele vocale, boli de gât, difterie, abcese în gât.

Gemenii: Brațele, mâinile, umerii, plămânii, bronhiile, aparatul respirator, sistemul nervos. Boli care afectează aceste părți ale corpului și aceste organe, în special tuberculoza pulmonară și celelalte slăbiciuni ale organelor respiratorii.

Racul: Pieptul, bustul, sânii, stomacul, boli care afectează aceste organe. Tulburări de digestie, durerile de stomac, congestii pulmonare și cancer.

Leul: Inima, coloana vertebrală și măduva spinării.

Fecioara: Pântecele și intestinele (mai ales intestinul subțire).

Cumpăna (Balanța): Rinichii și organele genitale interne. Calculi renali. Lumbago, nefrite.

Scorpionul: Intestinul gros, rectul, organele genitale externe, boli în legătură cu organele sus amintite, precum și indigestiile, intoxicațiile, herniile, peritonitele și hemoroizii.

Arcașul (Săgetătorul): Coapsele, pulpele, reumatisme, sciatica și coxalgiile.

Capricornul: Pielea, genunchii, articulațiile, dinții și părul; maladiile corespunzătoare. Reumatismul articular, paralizia, bolile de piele, erizipelul.

Vărsătorul de Apă: Picioarele, arterele și bolile respective. Varicele, ateroscleroza (hipertensiune sau hipotensiune).

Peștii: Picioarele, tălpile, circulația limfatică, guta, reumatismul, tuberculoza.

Acestea sunt, pe scurt, influențele Ascendentului asupra noului născut, depinzând de semnul zodiacal pe care îl are acest Ascendent, după cum am descris mai sus.

MODUL DUPĂ CARE PUTEM GĂSI ASCENDENTUL UNEI NAȘTERI

CALCULUL POTRIVIT TABLOULUI DE LA ANEXA Nr. 1

Observăm că acest tablou are trei coloane:

1) Prima coloană prevede *data nașterii,* de la primul semn zodiacal, de la Berbec, până la ultimul grad din Pești (360° Pești = 1° Berbec). Acesta este ciclul zodiacal al unui an întreg, în decursul căruia putem situa o naștere.

Prima indicație este O, din capătul coloanei din stânga, care corespunde cu 1 martie, iar ultimul O din sus-zisa coloană reprezintă ultima zi din februarie viitor și începutul primei zile din martie.

2) A doua coloană, (cea din mijloc) reprezintă: prima jumătate din stânga *Mijlocul Cerului,* adică punctul care se află deasupra capului unei ființe, iar cealaltă jumătate, *Ascendentul,* adică partea din zodie care apare la orizont în momentul nașterii, în fața pământului, care se mișcă în jurul lui însuși în 24 ore. În această coloană vom observa că la capăt, în prima jumătate, din stânga, se află semnul Leului, și în cealaltă jumătate, din dreapta, semnului Scorpionului, iar la sfârșitul coloanei, în stânga, semnul Balanței și în dreapta, semnul Arcașului. *(Semnele zodiacale sunt reproduse în volum la fiecare zodie și la studiul diferitelor Ascendente.)*

3) A treia coloană reprezintă orele de naștere, de la ora 12 noaptea (0 din tablou) până la 12 noaptea următoare (de sus în jos pe această coloană).

În sfârșit, sub prima coloană jos, vedem semnul Soarelui și scris acolo "Poziția Soarelui".

Asta ne va arăta că se face aluzie la poziția Soarelui în toate semnele zodiacale din coloana I, stabilindu-se semnul zodiacal după data nașterii.

Spre exemplu: Soarele în Berbec. Îl vom căuta sus în coloana din dreapta, unde este făcut semnul Berbecului, între 20 martie și 20 aprilie, știind că Soarele se află în Berbec în acest răstimp, și că are cutare sau cutare înrâuriri asupra celui născut. Similar se procedează și cu celelalte semne zodiacale.

CUM DETERMINĂM ASCENDENTUL ȘI MIJLOCUL CERULUI LA O ANUMITĂ NAȘTERE?

Să luăm de exemplu cazul unei persoane care s-a născut în ziua de 14 decembrie st. v. Galați, înainte de 1900 la ora 1 noaptea.

Vom stabili întâi data exactă a nașterii, deoarece știm că stilul vechi este o eroare astronomică. Vom adăuga la ziua de 14 decembrie încă 12 zile (dacă nașterea s-ar fi produs după 1900, până în martie 1919, am fi adăugat 13 zile, căci după această ultimă dată nu se mai adaugă nimic). Aceasta pentru Vechiul Regat[1], căci pentru ținuturile alipite, unde se folosea stilul nou, nu se mai adaugă zile. Vom stabili deci că data corectă de naștere este de 14+12=26 decembrie.

Vom proceda acum la stabilirea Ascendentului aproximativ.

Vom privi prima coloană, unde este înscrisă luna decembrie și fiindcă ziua de 26 ale lunii cade cam la jumătate între cifrele 20 și 30, vom așeza o linie de scris cu un capăt la jumătatea spațiului între 20 și 30 decembrie, căutând apoi – fiindcă persoana s-a născut la 1 noaptea – punctul din ultima coloană, aceea din dreapta, unde se află cifra 1, corespunzând orei 1 noaptea, și vom

[1] Vechiul Regat cuprindea doar Țara Românească și Moldova. (n. e.)

fixa celălalt capăt al riglei pe această cifră. Vom privi apoi ce rezultat am obținut la coloana din mijloc și vom vedea că în partea din stânga este semnul *Racului*, ce corespunde MC (*Mijlocului Cerului*), iar în partea dreaptă se găsește semnul *Balanței*, ce corespunde AS (Ascendentului).

Deci: MC = Mijlocul Cerului, iar AS = Ascendentul. Vom spune că persoana are Ascendentul în Balanță și Mijlocul Cerului în Rac.

Horoscopul sumar astfel găsit, este al neuitatului nostru tenor liric Nicu Leonard.

Din elementele pe care le-am dat mai sus, în judecarea mijlocului cerului și a Ascendentului, vom stabili că nativul a avut o carieră în legătură cu manifestația publică, Racul-Luna (scena) și că Ascendentul în Balanță i-a hărăzit acea grație fizică de neuitat și o sensibilitate de artist rafinat cum puțini cântăreți și maeștri ai scenei au avut-o.

Fiindcă Leonard s-a născut între 20 decembrie – 20 ianuarie, iar în fața acestui interval de timp, în coloana din stânga se află semnul Capricornului, *vom conchide că artistul nostru a avut Soarele în Capricorn și îl vom judeca sub influența acestui semn,* care i-a dat o melancolie, o purtare oarecum singulară și o ambiție care l-a împins până într-acolo încât și-a periclitat sănătatea cântând până în ultimele lui zile, pe scena pe care a iubit-o atât de mult *(vezi studiul Capricornului din corpul cărții pentru celelalte detalii).*

Vom judeca faptul că Berbecul se află în Casa a VII-a, care este după cum știm Casa căsătoriei. După datele stabilite de noi, la începutul capitolului, vom socoti că artistul a avut o viață intimă tulburată de divorțuri frecvente *(vezi Ascendentul în Balanță și semnificarea Berbecului în Casa a VII-a a căsătoriei).*

În horoscopul lui Leonard, Soarele la ora 1 noaptea trecuse de mijlocul nopții și se afla în Casa a III-a a Cerului, care reprezintă creația concretă în viață, pe care artistul a desăvârșit-o pe calea scenei. Această Casă mai deslușește și domeniul voiajelor mici, atât de des realizate de dânsul, cu turneele care i-au adus marele succes.

Din analiza precedentă, vedem că pentru judecarea unui Horoscop Aproximativ, am luat drept elemente:

1. Ascendentul, cu caracteristicile sale *(vezi partea anexă, la început)*.
2. Mijlocul Cerului – idem.
3. Caracteristicile Soarelui în zodia respectivă (a se vedea cuprinsul volumului).
4. Caracteristicile Soarelui în funcție de Casa în care se află în Horoscopul Aproximativ *(vezi înțelesul caselor Cerului și caracteristica orei de naștere în corpul volumului, la partea unde Hermes Trismegistos, își ține cursul său de astrologie populară, care precede horoscopul lui Mihai Eminescu)*.

În tabloul anexă se dau datele răsăritului Soarelui din 7 în 7 zile și noi, la data respectivă a răsăritului de Soare, vom adăuga câte două ore pentru fiecare Casă parcursă de astru de la răsărit înspre apus, în succesiunea următoare: Casa a XII-a, a XI-a, a X-a, a IX-a, a VIII-a, a VII-a, a VI-a, a IV-a, a III-a, a II-a, I.

În general, Soarele este în Casa a XII-a timp de două ore de la răsăritul Soarelui, în Casa a XI-a, între 2 și 4 ore după răsăritul Soarelui, în Casa a X-a între 4 și 6 ore după răsăritul Soarelui, ș.a.m.d.

Cititorii se vor folosi de horoscoapele de exercițiu lăsate libere în anexă, pe care își vor desena singuri linia Ascendentului și își vor așeza aproximativ Soarele după indicațiile pe care le-am dat în horoscoapele studiate mai sus. (v. planșele). Va fi suficient ca pe cercul zodiacal să caute zodia găsită la Ascendent și Mijlocul Cerului și să taie acolo liniile, în general la 15 grade din zodiile respective.

OBSERVAȚII SPECIALE

Majoritatea nașterilor au la Ascendent semnul Racului, Leului, Fecioarei, Balanței, Scorpionului, Peștilor, mai rar semnul Capricornului, al Vărsătorului de Apă și al Săgetătorului. Excepțional semnul Berbecului, Taurului și Gemenilor.

O primă observație. În cazul când cei născuți vor avea la Ascendent unul din semnele excepționale (în coloana a II-a din tablou se vede că acestea sunt semne de scurtă ascensiune, care defilează puțin în fața Pământului și sunt chiar înghesuite pe tablou) cititorii vor trebui să poarte mare grijă în judecarea horoscopului, fiindcă se pot face confuzii regretabile. În această ipoteză Ascendentul trebuie judecat cu foarte multă precauție, deoarece câteva grade pot deplasa acest Ascendent în alt semn și atunci cel mai prudent lucru este de a se purta o judecată specială asupra Soarelui și asupra Casei în care se află.

A doua observație o facem în legătură cu cazul unei nașteri care se săvârșește aproximativ în decursul a două ore înainte de răsăritul Soarelui. În acest caz Ascendentul se confundă cu însăți zodia, fiind una cu Ascendentul, și este suficient ca să citim din cuprinsul cărții, numai semnul zodiacal, respectiv, care ne va indica firea și destinul nativului.

A treia observație o facem în legătură cu posibilitatea care există ca cineva să fie născut între două zodii (spre exemplu la 20 mai sau 21 ale lunii, când Soarele trece dintr-un semn zodiacal în altul). În acest caz vom judeca pe nativ ca fiind influențat și de zodia care e pe terminate și de aceea care începe, deoarece curenții astrali nu sunt selecționați (exact cum ar fi un post de radio care recepționează pe două unde deodată).

În sfârșit, mai putem spune că adeseori Calendarul Thebaic poate să ofere date foarte folositoare în privința destinului persoanei. Aceasta după ce am făcut toate operațiunile și am tras judecățile de mai sus.

* * *

Acesta este sistemul *Horoscopului Aproximativ* care este menit să dea satisfacții lectorului cărții noastre. Observăm – ceea ce am făcut și în cuprinsul volumului – că dată fiind complexitatea cerului de naștere individual, numai un horoscop întocmit și judecat după toate datele disciplinei astrologice poate fi complet satisfăcător.

O lucrare la care meditām – un volum de astrologie experimentală va fi pus la îndemâna cititorilor, sperăm în curând.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

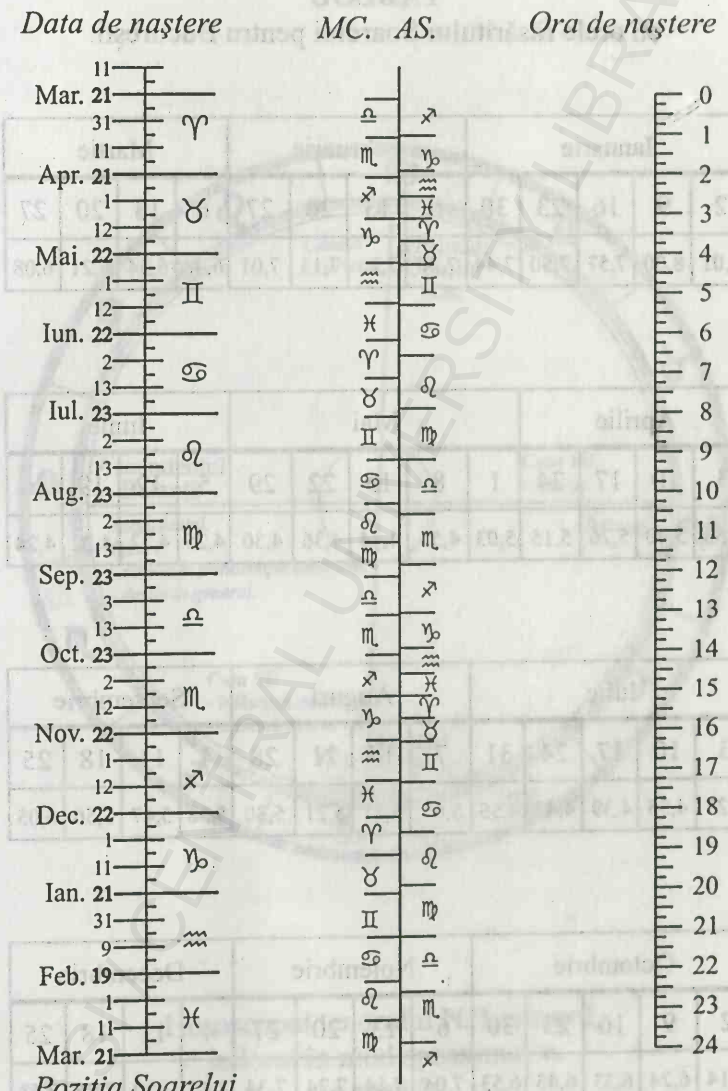

Tablou pentru aflarea Ascendentului.

(Este un mod aproximativ de calcul. Pentru calcule exacte vă rugăm sa vă raportaţi la "Tratat de astrologie", vol II)

Anexa 1.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TABLOU
cu orele răsăritului Soarelui pentru București.

Ianuarie					Februarie				Martie			
2	9	16	23	30	6	13	20	27	6	13	20	27
8,01	8,00	7,57	7,50	7,44	7,36	7,25	7,13	7,01	6,48	6,34	6,21	6,08

Aprilie				Mai					Iunie			
3	10	17	24	1	8	15	22	29	5	12	19	26
5,53	5,40	5,26	5,15	5,03	4,53	4,44	4,36	4,30	4,25	4,22	4,22	4,24

Iulie					August				Septembrie			
3	10	17	24	31	7	14	21	28	4	11	18	25
4,27	4,35	4,39	4,47	4,55	5,03	5,11	5,21	5,30	5,38	5,47	5,56	6,05

Octombrie					Noiembrie				Decembrie			
2	9	16	23	30	6	13	20	27	4	11	18	25
6,14	6,24	6,33	6,43	6,53	7,04	7,14	7,24	7,34	7,43	7,50	7,56	7,58

Anexa 1 bis.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

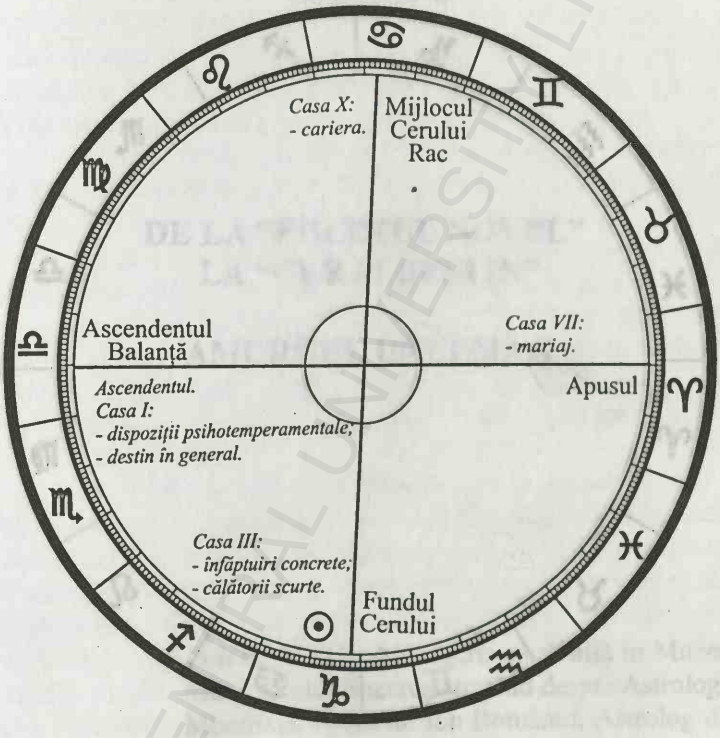

Horoscopul tenorului **N. Leonard**,
judecat în mod aproximativ.
Anexa 2.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

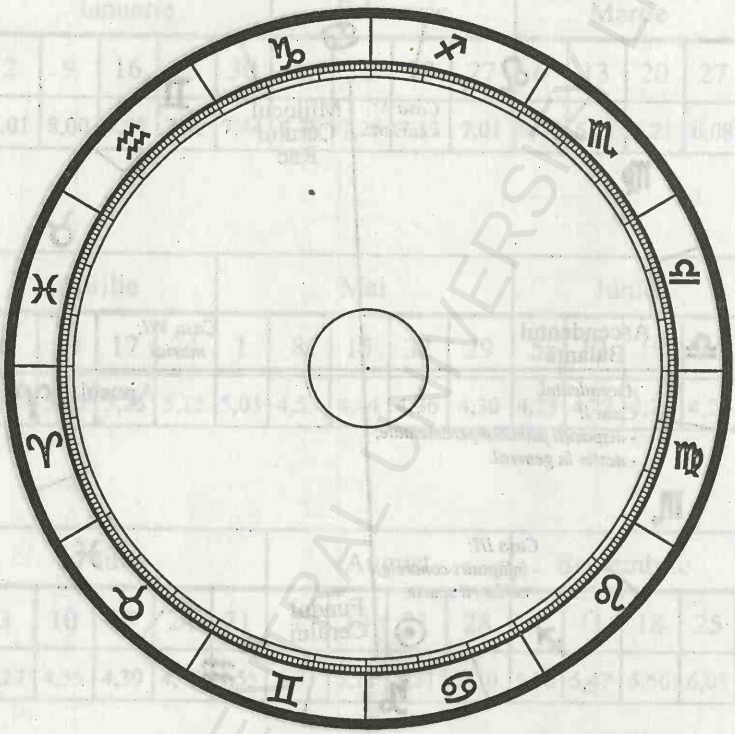

Horoscop de exercițiu
pentru cititori.
Anexa 3.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

SUPLIMENT LA "CER ȘI DESTIN"
Ediția a IV-a

DE LA "FOLETUL NOVEL" LA "CER ȘI DESTIN"

AMURGUL UNUI MAG

Foletul Novel – Manuscris ce se află în Muzeul Municipiului București tratând despre Astrologia Mondială, opera lui Ion Românul, Astrolog din timpul Voievodului Constantin Brâncoveanu.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

În acel prag de seară – prin August, văleatul 1709 – pe timpul fericitei domnii a lui Vodă Constantin Brâncoveanu, pe când o liniște nesfârșită copleșea întinderile, pe drumul cel mare ce ducea la Mănăstirea Horezului, spre cetatea de scaun a Târgoviștei, se învârteja într-o goană nebună un călăreț.

În van căutau sătenii, cu mâna streașină la ochi, să oblicească acea nălucă ce se mistuia în zare și numai Pârcălabului Voicu îi fu dat, cu ascuțita-i privire, să se dumirească.

De ce o fi gonind oare cu atâta sârg feciorul domnesc Ioniță spre Târgoviște? zise mai mult ca pentru sine Pârcălabul nostru.

Apoi, măi bărbate, grăi trupeșa-i muiere Rada, după vorbe purtate din om în om și ajunse până la noi, se aude că jupân Ion Frâncul, zodierul lui Vodă, a schimbat o vorbă cu moartea și poate că l-a trimis pe feciorul domnesc care-i poartă de grijă cu vreo solie la Brâncovean.

Dacă stă așa – răspunse Voicu, apoi la curândă vreme va trece spre mănăstire, unde de ani de zile zodierul se mângâie cu buna lui prietenă, singurătatea, înălțimea sa Postelnicul Cantacuzino, frate bun în cele duhovnicești cu Jupân Frâncu. Din limbi vrednice de crezare se aude că sunt chemați unul către altul de trainice potriviri sufletești și că Aron Postelnicul a împărtășit prietenului său tâlcurile Zodiacului învățate de el la înalta școală din Padua și în cari bătrânul, prin călindarele lui închinate anual Domnitorului, s-a dovedit a fi un mare meșter.

Astfel de vorbe se măcinară câtva timp între cei doi privitori și apoi iară se întinse o pace peste întreaga fire. La apus, din vâlvătaia Soarelui ce asfințise, se desprindea acuma, sprinten, Luceafărul care fălfăia scânteietor cu lumina-i albăstruie, lepădându-și faldurile serii.

A doua zi, în faptul amiezii, aceiași privitori ar fi văzut pe același drum, dar pe cale întoarsă, în răcnetele surugiilor, în plesnituri de bici și într-o viforniță de pulbere, un rădvan domnesc în care se călătoreau unchiul după mamă al lui Vodă Brâncoveanu, Postelnicul Constantin Cantacuzino, cărturar de seamă și stâlp de

prietenie al Magului domnesc, Jupân Ion Frâncul, zis Ion Românul.

Fruntea Postelnicului era înnourată de gânduri grele, iar acestea, în neliniștea lor se risipeau ca un stol de păsări speriate. Boierul nostru divănit purta o osebită grijă sănătății Magului pe care-l știa de câtăva vreme în cumpănă de boală grea, iar în minte îi stăruia răvașul primit de la el cu o zi mai înainte.

Slovele acestuia îl tulburaseră peste fire și le recitea acuma cu ochii minții, în clătinările de talaz ale rădvanului, care gonea către Horez.

Pline de tâlc... pline de taină negrăită...

Iată-le:

LUMINATE STĂPÂNE!

Curând va fi să trec în limanul cel fără de vifor și spre lumina cea fără amurg, prin adâncul tremurător și plin de spaime, unde domnește stăpâna noastră a tuturora, Moartea!

Cărările de scăpare-mi din boală s-au împuținat și simt că în curând mă voi desfereca de lanțurile nevolnicului meu trup. Cu același condei pe care l-au ținut ani de zile nedestoinicele mele mâini, îți scriu, Mărite Stăpâne, aceste ultime rânduri.

Dumnezeu cel fără de început, dar Domn mare al tuturor începuturilor, Cel ce dă Soarelui lumină și oamenilor viață, m-a învrednicit pe mine, păcătosul, să cunosc calea planetelor, starea crugului, umbletul zodiilor, numerele, temeiul și cetitul stelelor. Din graiuri streine și bătrâne bucovane am cules și am scris pentru desfătarea lui Vodă și a Domniei Tale, an de an, Foetul Novel, adică călindarul cu zodii întors de pe limba frâncească în cea românească. Spre bucuria mea l-ați prețuit!

O viață întreagă am străbătut cu duhul dincolo de mărginirea omenească, am mângâiat și am iubit ursitele tuturora dintre voi, fie că au fost zâmbitoare sau întristate la leagănul vostru, fiindcă Cel Atotputernic în rosturi numai de El știute astfel le-a sortit.

Clătinare a minții, sau străbun adevăr, această ispitire a devenirii noastre va dăinui în veac, atâta timp cât sufletul omului se va afla îmbiat către răzoarele speranței.

Trecând puntea ultimelor îndoieli, am drumețit și am ajuns la hotarele cunoașterii omenești, dincolo de care se întind doar câmpiile nepătrunselor taine.

În acea dureroasă cumpănă a minții m-a fulgerat însă un adevăr, care mi-a arătat că în întreaga făptură, de la steaua îndepărtată și până la grăunțul cel mai mic, se întrezărește urma unui gând, a unei neclintite vreri și nesfârșite dragoste, arătându-mi toate pe Dumnezeu cel viu în care nezdruncinată mi-a rămas credința până la moarte.

Cu luminația Ta împreună am deșelenit ogorul Zodiacului și am răsădit, adusă din Țara Franceasca, o mândră floare pe care am plivit-o cu drag de pălămida îndoielilor omenești.

Acum când mă aflu în pragul veșniciei, mă încearcă o căință neagră și aș voi să-i arăt adevărată tâlcuire a cerului de naștere Voievodal, plin de grele vestiri.

Îmi voi fi răscumpărat astfel și păcatul de a fi semănat în scrierile mele către Domn niscai cuvinte sburdate despre Astrologie, ceea ce de altfel, precum dumneata prea bine știi, am făcut ca să nu intrăm amândoi în lanțul limbilor clevetitoare.

Ceea ce doresc a face este și singura cale da a-mi alcătui zestre pentru drumul de neîntors, pe care pornesc.

Pe stăpânul nostru nu cred să-l mai văz, ca să-i mulțumesc pentru dulceața cu care m-a omenit în ultimele și amărâtele mele zile și să-i prefir în auz o zicală din bătrâni: "Adevărata bunătate este de două ori binecuvântată: o dată de acela ce o dăruie și a doua oară, de cel ce o vede acoperindu-l. Venită de la un puternic ea este cu atât mai puternică, iar pe tronul Regilor, îi stă mai bine ca însuși Coroanei."

Și să-i mai spui Stăpânului nostru că toate în lumea aceasta au un sfârșit, atât binele cât și răul, precum și viața ce le hărăzește, dar că Dumnezeu – atunci când vrea – de dragul acelora pe care-i iubește, înfrânge chiar rânduielile firei.

Te aștept cu graba ultimelor clipe ce le mai am de trăit și întru despresurarea inimei mele.

Al tău serv,
ION ROMÂNUL

În svon de clopoței și pe când toaca de otârnie la schit, rădvanul domnesc intra pe poarta mănăstirii, însă acolo sunau buciume, vestind codrului solie de jale, iar călugării, cântau molcom cântecele morților.

Postelnicul nostru află că Ion Românul, zodierul lui Vodă, se stinse blând și cucenic în zorile aceleiași zile, zâmbind răsăritului de soare.

Și acuma, când marama nopții cuprindea pământul, stele se aprindeau rând pe rând, iar flăcările lor se asemuiau unui brâu pâlpâitor de candele ce luminau drumul celui adormit.

Sus, în nesfârșitul lumilor, în fața Zodiacului – altar ceresc – duhurile planetare, atâta cinstite de Mag, prohodeau pe acel care fusese cel dintâi cititor în stele în țările românești.

A doua zi, după o cuvioasă îngropăciune, sfetnicul domnesc se reîntorcea în cetatea de scaun a Târgoviștei sub povara unei întrebări, grea ca tălpile pământului:

Ce-o fi vrut oare să înțeleagă zodierul lui Vodă prin acele tainice cuvinte cu care-și isprăvea răvașul: "Dumnezeu, atunci când vrea, înfrânge de dragul omului însuși rânduielile firei ..."?

La cugetul acesta, răspuns boierul divănit nu căpătă, însă în jur se întrupau, rând pe rând, nălucile nedeslușite ale viitorului brâncovenesc.

ÎNCHINARE ADUSĂ DE ION ROMÂNUL LUI VODĂ BRÂNCOVEANU, ÎN ULTIMUL SĂU "FOLET NOVEL" SCRIS ÎN ANUL 1709

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Te aștept cu grabă ultimele clipe ce le mai am de trăit și
intru deplină mulțumire, rămân,

Al tău servitor,
ION ROMANUL

În avonul de clopotei și pe cînd toacă de vreme la schit, radvanul coboară intru pe porțile mănăstirii, și-și ruolo zumzăi lucrarea, venind codrului solie de jale, de-alinăriri, cînban tocmeala cănecele morților.

Prorocimii noștri știă că Ion Romanul, zodierul lui Vodă, se stinse blînd și cucernic în zorile unei seri, zămbind Astrinului de seară.

Și-n seara, cînd marenia umplu cămările pămîntului, stele se aprindeau rînd pe rînd, iar flăcările se acumulau unul brîu pe altul.

INCHINARE ADUSĂ DE ION ROMANUL LUI VODĂ BRÂNCOVEANU ÎNAINTEA SCRIERII NOVEI

SCRIS ÎN ANUL 1789

Acum 2, după cînd cîntecul popoarelor, acuzicul dreptății se reînnoiește în cetatea de scaun a Târgoviștei sub povara unei turcheșii, grea ca talpele pămîntului.

Ceea ți vrut cazul. A binevoit zodierul lui Vodă prin voile cărții, cuvinte vii cercetînd și-și-n-cînd: "Dumneaei, stăpîn cînd vrea, intrînge de-nlegul omului frumoș, îndrăznețe firii ..."?

La vegetul acesta, răspuns boierul divanit nu răspăș, 'nsă în fața se furnicau, cînd pe rînd, căbăcile nedeslușite ale viitorului brâncovenesc.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PREA SLĂVITE ȘI LUMINATE DOAMNE!

Veche și în toată lumea, aceasta este legea: ca supusul să cunoască pre Domnul său și micul pe mai marele său!

În semnul, dară, acestei frumoase și de soțiirea omenească folositoare orânduieli, lucru cuvios face cel ce, orice ar câștiga, au din fire, au din meșteșug, alergând la Domnul și mai marele său să aducă! Carele, ca un mare la inimă și cu covârșiri în toate peste alții fiind, nici la mic nici la mare lucru ce ar aduce, se uită, fără numai la osârdia și evlavia aducătorului; și cu frunte senină primește acelea, cum Artaxexe, pumnul de apă al plugarului, cum Iuliu Cezar zise numai unuia pe limba unei paseri de el învățate, cum Carol cel Mare străchioara de lapte a femeii sărace și alții mulți, mari și lăudați Împărați și Domni asemenea au făcut.

Târziu, adevărat, estimpu, luminate Doamne, vin a mă închina Măriei Tale cu obișnuita-mi pre an datorie a-mi plăti, adicăte cu a almanacelor tălmăcire, și cu tocmirea zilelor și a luminilor lunilor, după calendarul vechi.

Însă această întârziere, nu den voia mea sau lene au pogorât, căci cruda și cumplita boală a podagrei atât m-au chinuit și tirănit, cât diastimă și răgaz, den pat a mă scula multe luni nu mi-au dat, nici de-a lucra cevaș, reazim, nici în ceas deplin nu mi-au făgăduit.

Curge, Măria Ta, fără răstimp vremea, trec zilele, se încuie anii, drept că soarele trecând cele 12 zodii, înconjoară cerul și vine iar la punctul de unde au purces, aducând cu sine celea ce au născut și au lucrat.

Și așa, toate câte sub dânsul sunt, într-aceia fire, de pricina cea ne prihănită și de întâiul mișcător și făcător al toatei ființe, Dumnezeu, zidindu-se, toate în naștere și în rupere se poartă și se înfășoară cu vremea lor; unele adicăte, făcându-se și altele stricându-se; unele răsărind, altele pierind și păzind tocmeala ceia fiștecare după firea și puterile sale, ceea ce i s-a orânduit și dat.

Iar eu mă rog așișderea neîncetat și necurmat, pricinei pricinilor, începăturii începăturilor și mișcătorului celui dintâi a

toate-i ființe care le singur este nemișcat, nemutat și neschimbat în vecii vecilor, ca și la anul, și mulți ani înainte, Măria Ta și toată luminata familie a Măriei Tale, cu sănătate întreagă, cu trai liniștos, cu norociri și fericiri ajungând să numeri și să vezi multe, amin!

Al tău rob, Ion Românul

Tâlcurirea horoscopului prezentat în figură și alăturat la această închinare nu exista, iar ultimele slove stau scrise cu mâna tremurândă a Magului, a cărui moarte pecetluise printr-o dureroasă tăcere soarta Brâncoveanului, buruienită încă din acel an de intrigi și trădări. Ursita tragică a Voievodului avea să se împlinească cinci ani mai târziu, în încremneala trăitorilor acelor zile.

* * *

După o trecere de trei veacuri, cerul de naștere brâncovenesc își va depăna prin interpretarea noastră halucinanta poveste înscrisă în arhivele Zodiacului încă de la tocmeala lumii, așa cum spune Psalmistul:

"Fără solie, fără cuvinte,
Fără glas care să fie auzit"
Psalmul 19.

HOROSCOPUL VOIEVODULUI CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Iubite-i fiului care la singur este născut, numitul și neschimbat în veșnic viețuire, cu și la tatăl, și venit cui înainte. Mărire Lui și veșnică luminată familie a Măriei Tale, cu sănătate în trup, cu trai liniștit, cu norocuri și fericiri ajungând să numeri și să vezi multe, amin!

Al tău rob, Ioan Romanul

Tălmăcirea horoscopului prezentat în semnul și alăturat la această încheiere nu există, în câmpul slovei, decât scrise cu mâna neverlindă a Magului, o cărui moarte pecetluită printr-o dureroasă tăcere sorbe Bătrânoveanului, begnicului Voievod, din acel an de intrigi și tărâmă. Oraș magică a Voievodului [illegible] împlinească cinci ani mai târziu, în mormântul lui [illegible] zile.

HOROSCOPUL VOIEVODULUI CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

Dintr-o [illegible] de [illegible] lăuntrice lămăcovenesc și va depăna [illegible] povestea inscrisă în [illegible] Zodiacale [illegible] de la [illegible] lumii, așa cum spunea Psalmistul:

„Nu sunt zile, fără cuvinte,
Fără glas care să fie auzit”
Psalmul 19.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

INTERPRETAREA HOROSCOPULUI. CERUL DE NAȘTERE

Data nașterii: 15/25.VIII.1654
Ora: 15,36
P.K.: 14 h 10 min
Latitudine medie: 44 grade

Calculul pozițiilor planetare. Efemeride ciclice Reverchon

Ascendentul	4°	Capricorn
Meridianul	2°	Scorpion
Soarele	0°38'	Fecioară
Luna	6°20'	Vărsător
Neptun	24°5'	Arcaș
Pluto	18°	Gemeni
Uranus	29°20'	Arcaș
Saturn	2°2'	Fecioară
Jupiter	20°28'	Pești
Marte	20°31'	Leu
Venus	20°28'	Rac
Mercur	28°22'	Fecioară

Punctul de șansă: în Casa a V-a
Punctul de moarte: în Casa a VII-a
Punctul de voiaj: în Casa a VIII-a
Planete maximale: Luna și Mercur
Coeficienții temperamentali: Pământ 11 puncte
Foc 4 puncte
Apă 4 puncte
Aer 3 puncte
Planete în domiciliu: Jupiter în Pești
Mercur în Fecioară
Planete în exaltare: Marte în Leu
Planete în cădere: 0
Planete în exil: 0
Planete în peregrine: restul
Ocupare planetară caracteristică: Casele XII, VIII și IX.

Privire de ansamblu. Masa Hereditară

O privire de ansamblu asupra acestui cer de naștere ne dă ca orientare generală o ocupare caracteristică a Caselor a II-a, a VII-a și a XII-a, ceea ce ne avertizează că acest destin se va mișca atât în sfera practică, materialistă, cât și în cea a fatalităților de tot felul.

Raporturile cu masa ereditară sunt pe de o parte neclare, iar pe de alta nefavorabile.

Soarele în Casa a VIII-a ne arată moartea prematură a tatălui, care a fost, la timpul său, decapitat.

Luna mai mult critică în Casa I ne indică raporturi nefavorabile cu mama, știut fiind faptul că i s-au adus Voievodului reproșuri de a fi asistat cu indiferență la moartea mamei sale, pe care nici nu a condus-o la mormânt.

Raporturile cu rudele de aproape par semănate cu adversități și fatalități (stăpânul Casei a III-a, Marte, se află în Casa a VIII-a). Relațiile cu unchiul după mamă, respectiv Postelnicul Cantacuzino, arătate de Casa a XII-a a horoscopului (a II-a de la a X-a derivată) se arată îngrijorătoare prin prezența celor două planete malefice Neptun și Uranus în cuadratură cu Jupiter din Casa a III-a derivată a Postelnicului, care închipuie concepțiile și manevrele acestuia ce au fost fatale pentru mazilirea domnitorului.

De altfel, soarta acestui unchi se vede tragică prin Casa a IV-a a sa derivată (a treia natală) cu Marte în a VIII-a și prin ocuparea Casei a IX-a derivată (a VIII-a natală), care indică raporturi rele cu străinătatea și cu stăpânirea otomană (semnul Fecioarei domnește Constantinopolul și Peninsula Balcanică).

Aceeași situație nefastă o are și succesorul lui Brâncoveanu la tron, finul său Ștefan (fiu al Postelnicului) prin ocuparea Casei a XII-a natală, care este Casa a IX-a derivată a acestui Ștefan (a IX-a de la a V-a a părintelui său).

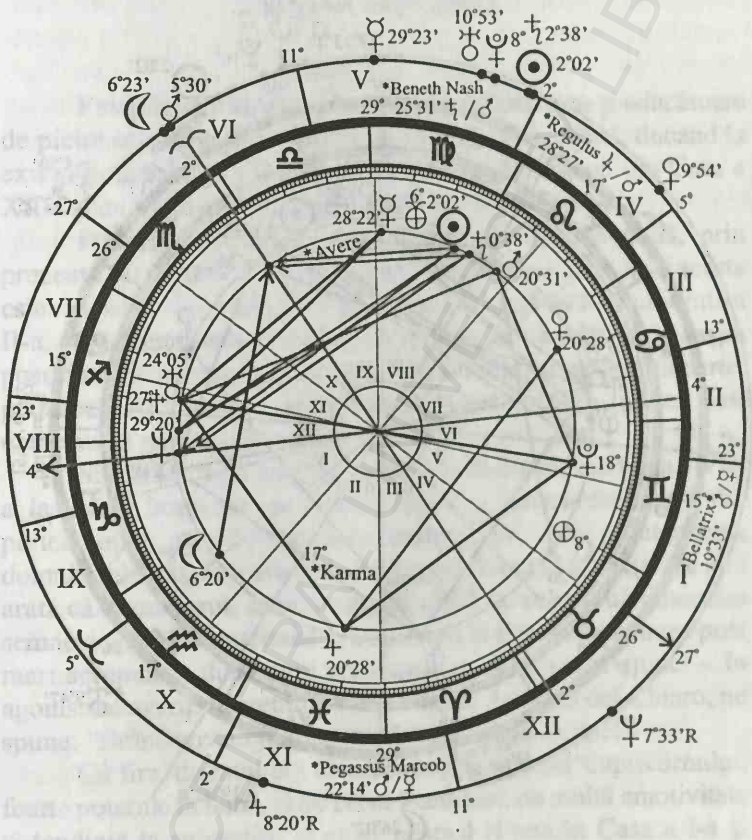

HOROSCOPUL NATAL
cu revoluția solară premergătoare morții
lui Constantin Brâncoveanu.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

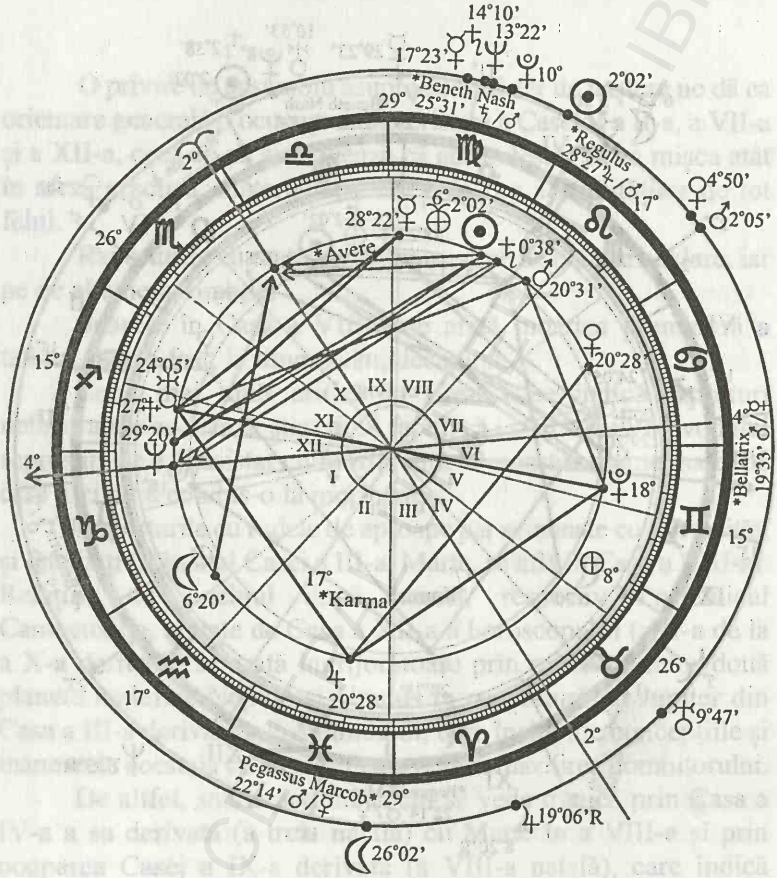

HOROSCOPUL NATAL
cu tranzitele din ziua morții
lui Constantin Brâncoveanu.

Avere. Soția. Copiii. Relații cu străinătatea. Prigoana. Moartea năpraznică

Relațiile rele ale Domnitorului cu străinătatea și aducătoare de pieire se vădesc prin Mercur în Casa I rău aspectat, ducând la exil și la moarte (în cuadratură cu Uranus și Neptun din Casa a XII-a și cu punctul senzitiv al morții din acea Casă).

Problema de avere este centrală în această temă, prin prezența lui Jupiter în semnul Peștilor în Casa a II-a, însă acesta este rău aspectat de planetele din Casa a III-a și de Mercur dintr-a II-a, ceea ce indică, pe de o parte adversități din cauza posesiunilor, cu urmări, închisoare și moarte, iar pe de altă parte, plasamentele bănești greșit făcut pe pământ străin (ele au fost detectate și preluate de turci).

Singurul aspect bun, Jupiter trigon cu Venus din Casa a VII-a, lasă să se întrevadă un concurs fericit în materie de finanțe din partea soției, care de fapt a reconstituit pe cât a putut averea domnitorului după moartea sa. Jupiter, nefavorabil aspectat, ne mai arată că domnitorul, caracterizat de altfel de cele două puternice semne de pământ materialiste, Capricorn și Fecioară, nu avea prea mari scrupule – după cum era de altfel obiceiul pe atunci – în agonisirea averii. Secretarul său, italianul Antonio del Chiaro, ne spune: "Brâncoveanu jefuia țara fără să o facă să țipe!"

Ca fire, domnul era caracterizat de semnul Capricornului, foarte puternic în temă, și de cel al Fecioarei, cu multă emotivitate și tendință la superstiții și chiar mistică (Luna în Casa a I-a și planete în Casa a VIII-a).

O notă interesantă o indică planetele bine aspectate de Lună, Soare și Saturn, anume Uranus și Neptun din Casa a XII-a, vădind mari talente diplomatice în activitatea de culise a domnitorului, care i-au adus succes multă vreme, până când, prin trădare și prinderea corespondenței secrete de către turci (Mercur din Casa a IX-a în aspect prost cu planetele din Casa a XII-a), Brâncoveanu a fost descoperit de aceștia, arestat, torturat și omorât.

Sfârșitul năpraznic al domnitorului este indicat în primul rând de situația critică a luminariior (Soarele regent al Casei a VIII-a se află însăși în acea Casă în conjuncție cu Saturn stăpânul Ascendentului, iar Luna în Casa I sub un dispozitor critic din toate punctele de vedere). Pe de altă parte, Regulus, stea fixă amenințătoare, este în conjuncție cu Saturn, stăpân al Ascendentului.

Detaliile abundă, căci punctul senzitiv al morții este în Casa pușcăriei, iar acela al călătoriei în Casa morții.

Moartea năpraznică a copiilor este arătată de Marte în semnul Casei a V-a, adică Leu, aflat în Casa morții.

Bunele aspecte ale acestei planete ne indică atitudinea de neuitat a domnitorului care a murit cu un curaj extraordinar, îmbărbătându-și copiii și apostrofându-l pe cel mic, care tremura de groază, cu următoarele cuvinte: "Din sângele nostru nimeni nu și-a pierdut credința. Să plătească nenorocitul ăsta cu viața cinstea pe care voia s-o piardă!" (Copilul, de frica morții, ar fi voit să treacă la credința turcă).

În sfârșit, Soarele și Saturn, bine aspectați în Casa a VIII-a, arată tradițional renume după moarte, iar mormântul recent descoperit la Biserica Sf. Gheorghe Nou în condiții așa de extraordinare ne este explicat prin aceea că semnul Taurului se află în Casa a IV-a a horoscopului, iar stăpânul său Venus, în Casa a VII-a.

Într-adevăr, în inscripția pusă pe candela care străjuia singuratică pe mormântul neștiut al voievodului, se poate vedea că Doamna Marica, soția voievodului, a avut această prevedere, care a dublat cultul pentru voievodul martir.

Revoluția Solară din 26 August 1713

Revoluția Solară, lucrată pe anul care precede moartea, este direct tulburătoare. Ascendentul anual cade în Casa a IV-a/V-a (fine de viață și copii), iar Ascendentul natal în Casa a VIII-a

Solară (Casa morții). Ascendentul solar este de două ori critic aspectat de Saturn natal cu solar, pe care-l știm din teme natală significator de moarte, ca stăpân al Ascendentului și aflător în Casa a VIII-a.

În horoscopul solar, Saturn se află în Casa a IV-a solară, adică în domeniul finelui de viață. Factorii de carieră sunt compromiși prin aspectele critice pe care le alcătuiesc Luna și Marte cu Meridianul, aflați în conjuncție în Casa a VI-a/X-a (ambele planete sunt determinante în tema natală pentru carieră și moarte).

Din punctul de vedere al poziției planetelor solare peste Casele natale, găsim caracteristică moartea domnitorului laolaltă cu copiii săi. Într-adevăr: Saturn repetă conjuncția cu Soarele în Casa a IV-a/V-a, Mercur se află în Casa a V-a/VIII-a, iar Pluto – justițiarul – apare în conjuncție cu Uranus, tot în Casa a V-a/VIII-a, reîntorcându-se în Casa lui natală.

Pierderea tronului se tâlcuiește prin conjuncția Lună-Marte peste Casa a X-a natală. Problema captivității reiese din Neptun din XII solar peste IV natal, iar finanțele compromise din poziția lui Jupiter rău aspectat de Saturn peste a II-a natală. Singura constelație favorabilă o constituie Venus din Casa a IV-a/VII-a, care explică diligențele fericite făcute de Doamna Marica în toate direcțiile după moartea voievodului.

Domnitorul moare la 15 August 1714, adică exact în aceeași zi, pe stil vechi, în care se născuse.

Pe data morții domnitorului, la 15 August stil vechi 1714 (27 August pe stil nou), tranzitele planetare sunt caracteristice pentru sfârșitul său tragic, laolaltă cu cel al copiilor.

Saturn, Mercur și Uranus se află peste Casa a VIII-a natală, Marte în Casa a VII-a solară apare în opoziție cu Luna, repetând prin această figură conjuncția Lună-Marte de pe data Revoluției Solare expirânde, studiată de noi anterior și sub care se consumă drama. Marte intră în Leu, adică în semnul Casei a V-a, care tâlcuia încă de la nașterea domnitorului pierderea de copii.

Direcția primară sub care se săvârșește moartea domnitorului este Uranus în cuadratură cu Ascendentul. (Uranus coregent al Casei I și stăpân prin ocupație al Casei a XII-a).

Acest horoscop al Voievodului Constantin Brâncoveanu vădește încă o dată și din plin realitatea disciplinei astrologice.

NUME ȘI DESTIN

VERIFICAREA HOROSCOPULUI LUI CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

PRIN CALEA CABALEI NUMELUI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Legătura dintre verb și Zodiac este statornicită în ultimul paragraf din celebra carte a Cabalei "Sepher Yetzirach".

"... Și atunci Domnul I-a dat legământul între cele zece degete și anume limba și I-a legat douăzeci și două de litere de limba lui, și I-a descoperit tainele lor. Le-a tras în apă, le-a înflăcărat cu foc, le-a zguduit cu vânt, le-a înfocat în șapte și le-a turnat în douăsprezece Zodiacuri."

* * *

Iată acum și textul de temelie care face aluzie și justifică Cabala Numelui.

"... Tot ce are ființă i s-a hotărât numele de mai înainte și se știe ce este cu el, cu omul, și că nu se poate să intre cu pricină cu Acela care este mai tare decât el."

Ecleziast 6/10

Cabala Numelui este o disciplină rabinică ce exemplifică și dovedește că numele omului poartă într-însul destinul ființei trecătoare. Se pornește de la ideea că nu există o determinare în concret, fără a fi în prealabil stabilită în abstract. Această determinare se face prin litere și o dată cu ele pe ideea de număr.

Literele sunt forțe prin ele însele și în același timp mai construiesc puteri prin unitățile numerice care le animă, fiindcă fiecare literă are numărul său. După cum materia este construită prin numărul variat al electronilor care-i dă diferitele ei aspecte și consistență, tot așa, orice denumire care include în ea, într-un mod aprioric, concepția și apoi exprimarea, poartă posibilități virtuale de activare în viața fenomenală.

* * *

Cabala deduce că noțiunile, adică cuvintele, înrâuresc în chip ocult lucrurile acestei lumi și că în cuvintele biblice, în litere, în forma lor grafică și în sunetul lor, stă scrisă toată taina existenței, de la macrocosm la microcosm, de la specia umană în general, până la viața măruntă a indivizilor în particular. Legea universală, adică principiul Divinității creatoare, care a revelat cuvântul, generează – după anumite norme – după ce a dictat denumirea obiectelor concrete și abstracte, condiționând manifestările generale cosmice și definind traiectoria pe care va avea să evolueze, în destinul ei terestru, ființa individuală, sau colectivitățile.

* * *

După acest preambul să trecem la analiza cabalistică a numelui Domnitorului Constantin Brâncoveanu, verificând axioma cărții "Sepher Yetzirah", care stabilește o apropiere atât de tulburătoare între cerul de naștere al unui om și numele pe care îl poartă. Coordonatele mari sunt comune ambelor cercetări.

Circuit existențial

Utilizând câteva chei simple de analiză cabalistică a numelui, care ne vor fi suficiente pentru demonstrație, vom scrie în limba ebraică numele voievodului în formație lineară.

Scriindu-l de la dreapta spre stânga el se înfățișează în chipul următor (spre ușurință îl dăm și în litere latine, așa cum se scrie după alfabetul ebraic).

În ebraică:

כונסטאנטין בראנכאוויאנו

În latină:

V, N, A, I, V, V, A, K, N, A, R, B; N, I, T, N, A, T, S, N, V, K.

Numărând literele le aflăm în număr de 22 de litere, ceea ce este o primă indicație în ordin fatidic față de ideea acelor 22 de litere, atât cât însumează alfabetul ebraic și a celor 22 de lame ale Tarotului.

Litera mijlocie este litera B (ב).

Avem a doua indicație interesantă, fiindcă cu această literă se începe Biblia, din primul ei cuvânt, Bereschit.

Cu această ocazie găsim de cuviință să reproducem și frumoasa poveste a alfabetului pe care o redă Zoharul:

... Cu două mii de ani înainte ca Dumnezeu să fi înfăptuit lumea, literele alfabetului se răsfățau și se alintau în sânul Domnului, Care le mângâia și le iubea mult. Când a ajuns sorocul facerii lumii noastre, toate slovele s-au înfățișat înaintea Celui Atotputernic, începând de la urma alfabetului, și au pretins rând pe rând ca Dumnezeu să se slujească de ele pentru a înfiripa întreaga fire.

Prima care a sosit a fost litera T, care a grăit:

– Doamne, rogu-te, slujește-Te de mine pentru a face lumea, căci eu sunt litera de la sfârșitul cuvântului Emet, "adevărul", care-ți împodobește sceptrul.

– Nu pot face acest lucru – îi răspunse Dumnezeu – fiindcă slova pe care o reprezinți străjuiește cuvântul Maveth, care înseamnă "moarte".

Litera T se retrase, iar litera S intră imediat și revendică această cinste ca și predecesoarea ei, demonstrând că face parte din cuvântul Șadai, care închipuie însăși denumirea Domnului.

– Aș face bucuros acest lucru, îi răspunse Cel Preaînalt, însă din păcate litera ta se află și în cuvântul Șekel, care înseamnă minciună. Trăiești în plin echivoc!

Rușinându-se mult, litera S își luă valea.

Văzând pățania tovarășei lor, cele două litere următoare din alfabet și anume K și R, nu avură curajul să formuleze nici o pretenție și se făcură nevăzute.

Litera Ț își încercă și dânsa norocul, bazându-și dreptul pe aflarea ei în cuvântul Țadic, care înseamnă "om drept".

– Nu aș avea nimic împotrivă, spuse Domnul, dacă cuvântul "pradă" nu s-ar denumi tot astfel.

Cu mare obidă în inimă litera Ț se retrase.

Veni la rând litera P care-și întemeie pretenția pe cuvântul Peduth, care se tâlcuiește "izbăvire", dar fu respinsă de Divinitate pe împrejurarea că "păcatul", respectiv Pița, ar avea în constituția ei aceeași literă P și că, de altfel, însăși forma literei, aplecată și gârbovită, ar părea că închipuie capul unui ins care se ascunde, împovărat de păcate și de rușine. Disperată de această primire, litera P se retrase.

Litera E veni și dânsa cu cererea, dar nu avu nici nu succes, deși susținu sus și tare în fața Domnului, că i se cuvine acest merit pe temeiul că în ebraică "modestia" se denumește Areiava Dumnezeu îi răspunse slovei noastre că litera E se găsește și în cuvântul Avon ce se tâlcuiește "păcat" sau "crimă".

Litera S, crezând că are toate șansele, ceru Domnului onoarea de a se crea lumea cu ajutorul ei, întrucât ar face parte din cuvântul Samech, ce înseamnă "sprijin".

– Dar bine, nu-ți dai oare seama – îi răspunse Dumnezeu – că prin faptul plecării tale vei lipsi o întreagă lume de sprijinul tău?

Plină de confuzie dar și de încântare, litera S se mistui din văz.

Litera N își statornici vrerile pe cele două cuvinte: Nora, o denumire a Domnului, și pe acela de Mava, deslușind "frumosul". Cel Atotputernic o concedie fără multă vorbă fiindcă în cuvântul Nofelim, care se tâlcuiește "cei care șovăie", ar exista un beteșug și o predispoziție nefericită pentru acest sfârșit.

Își încercă atunci norocul litera M, crezând că deoarece face parte din cuvântul Melek, care înseamnă "rege", ar avea cel mai just titlu pentru a prezida la crearea lumii.

– Caută-ți de alte treburi, îi răspunse Creatorul, și ca să nu ne plictisești ia-ți tovarășe de drum pe cele două colege ale tale, literele I și K, fiindcă voi tustrele la un loc formați cuvântul de "rege" și lumea nu se poate lipsi de conducător.

În acest moment își făcu intrarea intempestivă litera C, iar la ivirea ei, toate lumile și însuși tronul de har fură zguduite de un puternic cutremur.

– Ce cauți aici, literă C? îi spuse Domnul. Ai uitat oare că tu ești solul mâniei mele și că trebuie să stai de veghe la postul tău așteptându-Mi porunca de chemare? Nu faci tu parte din cuvântul Cala ce se tâlcuiește "nimicire"?

Rușinată de aceste observații, litera C plecă în fugă. Impresionată oarecum de scena precedentă, își făcu atunci drum litera I, care susținu cu sfială dreptul său, pe temeiul că s-ar afla în numele sfânt al lui Dumnezeu.

– Să faci bine să rămâi la locul tău, îi răspunse Dumnezeu, pentru că nu te pot scoate din numele Meu, căci ești punctul de plecare al Atotputerniciei Mele și cu greu M-aș putea lipsi de tine.

Dezamăgită, dar oarecum mângâiată de cinstea pe care o avea, litera I se retrase.

Sosi litera B, cu deplină siguranță pe sine și grăi:

– STĂPÂNE, EU MĂ SIMT ÎNDREPTĂȚITĂ DE A-ȚI CERE CINSTEA CA SĂ MĂ FOLOSEȘTI LA CREAREA LUMII, FIINDCĂ SUNT DE STRAJĂ ÎN FRUNTEA CUVÂNTULUI BERAHA CE SE TÂLMĂCEȘTE "BINECUVÂNTARE" CU CARE TU EȘTI PURUREA ȘI ÎN VECII VECILOR SLĂVIT.

– BINE AI GRĂIT, COPILA MEA, ÎI RĂSPUNSE DUMNEZEU, DE TINE MĂ VOI FOLOSI ȘI CU TINE VOI PUNE TEMELIA LUMII, PE CARE O VOI ZIDI.

Și astfel, de atunci s-a statornicit ca Sfânta Scriptură să înceapă cu litera B pusă în fruntea cuvântului Bereșit.

Privind însă în jur, Dumnezeu zări litera A, care se retrăsese sfielnică într-un colț al Cerului.

– Dar tu ce faci acolo și de ce n-ai venit înaintea Mea spre a-ți arăta îndreptățirile, literă A? o întrebă Dumnezeu.

– M-am rușinat, stăpâne, îi răspunse litera A, fiindcă am văzut soarta colegelor mele și n-am voit să Te mai supăr și eu, iar pe de altă parte am socotit în slaba-mi pricepere că o dată ce Te-ai oprit asupra literei B pe care ai înzestrat-o cu un dar așa prețios, nu-Ți mai vei putea lua înapoi darul.

– Îmi place cuviința ta, îi răspunse Stăpânul lumii, și fiindcă te-ai arătat așa de modestă, te voi așeza în fruntea alfabetului și voi exprima prin slova ta numele meu Dumnezeiesc de Adonai. Plină de această prețuire, litera A plecă cu multă bucurie în inimă.

* * *

După un apel general și o scurtă poruncă dată de Matatron, căpetenia oștirilor cerești, literele alfabetului fură îndrumate către lumea de-abia înfiripată, cu sortirea lor de a denumi, în toate limbile pământului, dulcele și amarul, lumina și întunericul, adevărul și minciuna, silnicia și dreptatea, dragostea și ura, efemerul și veșnicia, toate, în fond, aspecte al armoniei contrariilor care constituie însăși viața cu variatele și straniile ei aspecte, rar luminate de fulgerul pricepere omenești dar care, după vorba cronicarului, "din orânduirea lui Dumnezeu că sunt, se cred".

Înțelesul literei B după Cabală și tradiția rabinică

Litera B, respectiv Beit (בית), se traduce prin expresia de "casă de locuit". Pe plan transcendental închipuie gura omului, căminul și interiorul. Este semnul patern și viril, acela al acțiunii interioare și active. Cifra sa este 2, iar în calcul compus 412.

Hărăzește în destin: pricepere, bunăstare și o familie numeroasă. Biblia începe cu litera B arătând după Cabală că lumea cuprinde toate speciile posibile ale creației, și în acest sens litera capătă noțiunea de acaparare, înconjurând și cuprinzând totul. De aceea, omul căruia litera B îi este caracteristică în nume polarizează în jurul său oameni și situații. În ceea ce privește bunăstarea materială, sunt apropieri de făcut și cu limba noastră indicând prosperitatea prin cuvintele: bani, belșug, bunăstare, iar în franceză noțiunea de bun imobiliar în cuvântul "bien".

Sensul literei B completat cu literele ambiante, adică din preajma sa, în formația longitudinală a numelui (în dreapta și în stânga literei B)

a) Formația din dreapta

Apare rădăcina cabalistică Ben (בן) care înseamnă "fiu". În sensul pozitiv ea arată prolificitate, iar în sensul intelectual indică "priceperea", întrucât cuvântul aparține Sefirei Bina (בינה). În alt sens mai indică o existență materială asigurată (vezi *Deuteronom 21/17*).

În sensul negativ, acest cuvânt face parte din expresia Ben Mavet (בן־מוות), care se tâlcuiește "fiul morții". În acest sens să se vadă și textul din *Exod 1/16*, care este caracteristic pentru moartea copiilor. Mai remarcăm că această rădăcină cabalistică Ben, citită invers, dă cuvântul Nob (נוב) de la denumirea localității Nobe care a pierit catastrofal.

b) Formația din stânga

Aici apare cuvântul Bar (בר) care, și el, la rândul său, înseamnă tot "fiu".

În sensul pozitiv hărăzește o existență asigurată (menționăm că al doilea sens al cuvântului este acela de "cereale")

Despre această bună perspectivă materială avem text în *Psalmul 55/14*.

Rădăcina cabalistică mai dă evlavia (*Psalmul 2/12*) și înțelepciunea (*Proverbe 31/2*).

În sensul negativ, rădăcina Bar face parte din denumirea ebraică Bar Minon (ברמינין) ce se ticluiește "mort în afară de noi".

Cuvântul Bar este de altfel și denumirea care a aparținut faimosului răzvrătit Bar Koba, luptător neînfricat care a avut un destin tragic în Israel.

Rădăcini de trei litere formate cu litera B urmând spre stânga

Întâlnim cuvântul Bara (ברא) cu care începe Biblia având înțelesul de "creat". Denotă mari aptitudini constructive.

Rădăcina cabalistică Anoc (אנגה) urmează imediat iar acest cuvânt se traduce "a geme", găsindu-se cu acest înțeles în *Iov 24/12*, *Eremia 51/52*, *Ezechel 26/15* unde se face aluzie la uciderea cu sabia.

Altă combinație a acestor trei litre mari dau cuvântul Naoc (נאגה), tradus "geamăn", și care se găsește în *Ezechel 30/24* cu aceeași aluzie la uciderea cu sabia.

Altă combinație cu cele trei litere dă rădăcina Nache (נהא) găsită în *Exod 34/7* cu înțelesul de "necruțător".

Interesant de remarcat este că acest cuvânt citit inversat dă rădăcina Cana (הנא) din *Exod 20/5* cu tâlcul de "invidie tenace".

O ultimă formațiune a celor trei litere dă rădăcina Naki (נהי) cu înțelesul de "nevinovat", mai precis de "sânge nevinovat" (*Iov 17/8, 9/23*, *Geneza 24/41*, *Deuteronom 19/10*).

Ceea ce este impresionant este faptul că cele patru formațiuni pe care le-am dat sub literele B, C, D și E au constanta unui sfârșit năprasnic prin sabie. Să aprofundăm această perspectivă prin calcul cu data anului de naștere și cu data anului morții. Calculul cu data nașterii care se obține adunând la anul nașterii ziua și luna ne dă rezultatul următor:

1654	an	+
15	zi	
8	luna	
1677		

Oprindu-ne asupra anului 1677, vom vedea că în lectura inversată, adică de la dreapta la stânga, întâlnim două cifre de 7.

Cifra 7 corespunde literei Z, respectiv Zain (זין) care înseamnă "armă" (înțelesul nu poate fi decât sabie fiindcă pe vremea Bibliei nu erau arme de foc).

Această analiză suplimentară ne reverifică sensul amenințărilor celor trei rădăcini de la punctele amintite.

În disciplina cabalistică, calculele se fac pe bază de chei clasice, însă respectându-se intuiția interpretului, și atunci mai putem imagina și calculul cu anul și data morții, de rândul acesta pe stil nou, adică corect astronomic.

Vom avea:

1714 (anul morții) +
26
8
———
1748

Aceleași cifre, citite de la stânga spre dreapta, respectiv 48 dau rădăcina cabalistică Chad (תד) cu înțelesul de "sabie ascuțită" și "moarte năprasnică" (vezi *Ezechel 21/14-15*).

Calcul prin suprapunere în patru coloane

Această formațiune se scrie în modul următor în limba ebraică:

כ ו נ ס ט א
נ ט י נ ב ר
א נ כ א ו ו
י א נ ו

Sau în latină: A, T, S, N, V, C,
R, B, N, I, T, N,
V, V, A, K, N, A,
V, N, A, I

În coloana 5/6, adică în deceniul nostru, apare cuvântul rădăcină de trei litere Arov (ארוב) sau (ארב) ce se traduce prin "pândit" (vezi *Proverbe 7/12*).

Înțelesul este clar în sensul că domnitorul era suspectat de turci, care l-au pândit și l-au găsit nefavorabil planurilor lor.

Revendicând această perspectivă printr-o formațiune din două coloane scrisă perpendicular în ebraică:

ו	כ
ס	נ
א	ט
ט	נ
נ	י
ר	ב
נ	א
א	כ
ו	ו
א	י
ו	נ

Sau în latină:	V,	C
	S,	N
	A,	T
	T,	N
	N,	I
	R,	B
	N,	A
	A,	K
	V,	V
	A,	I
	V,	N

... și aici în rândul al șaselea se formează cele două litere fatidice Bar cu înțelesul știut și în același timp rădăcina de trei litere Arov cu sensul de "pândit".

* * *

Din analiza cabalistică, coordonata esențială a Domnitorului Constantin Brâncoveanu arată și exemplifică toate situațiile de relief și de regres ale existenței sale, în perfectă legătură cu cerul său de naștere. Găsim: o excelentă stare materială, iscusință, familie numeroasă, un personaj central pentru vremea sa și o moarte năpraznică, laolaltă cu fiii, care se verifică pe toate căile.

Circuit spiritual

Suflet. Straturile sale. Cadrul manifestării cosmice în care activează sufletul (Lumile Cabalei). Forța animatoare divină care se reflectă asupra sa. Coordonatele în lumea manifestată pe circuitul Sefirotelor. Reîncarnare. Karma. Dharma.

Punctul de plecare al teoriei sufletului, după Cabală, pare oarecum îndepărtat. Înainte de a înfăptui Universul nostru, Dumnezeu făcuse alte 7 lumi care n-au putut să se mențină și s-au prăbușit, întrucât nu puteau suporta forța și lumina divină care le crease. După nimicirea acestor lumi, au rămas din ele doar lumina care la animase, iar de dânsa s-au lipit rămășițele, respectiv fărâmiturile lumilor anterioare, menționate în Biblie ca regi ai Edomului. A mai subzistat și materia acestor lumi prăbușite. Din lumina lor, Dumnezeu a creat Spiritul, adică sufletele și tot ce era de esență spirituală și sufletească, de la înger și până la cea mai mică viețuitoare. Din materialul rămas, a zidit antiteza spiritului și a luminii, creând un element de opoziție care s-a denumit Kelipoturi, ce în traducere înseamnă "coajă". În structura sufletească a regilor Edomului a fost un amestec de bine și rău, și de aceea sufletul primului om – Adam Harișon – creat de Dumnezeu din sfărâmăturile respective a constituit cea mai desăvârșită expresie a amestecului de bine și rău. Și, precum Adam a format un tot unic și luminos, tot astfel ansamblul acestor kelipoturi constituie un al doilea Adam, denumit de această dată

Adam Belial, adică omul ticălos, în opoziție cu Adam Harișon, omul perfect.

Acest suflet omenesc se compune din 5 straturi și anume: Nefeș (נפש) care reprezintă sufletul vital pe care-l au și vegetalele. Al doilea strat de suflet se denumește Ruah (רוח) și reprezintă o manifestare a voinței spirituale și o primă treaptă în voința liberă și conștientă de sine. Al treilea strat al sufetului se numește Neșama (נשמה) și indică conștiința despre viață, dar și o dorință de pricepere și de pătrundere în enigma existenței. Peste aceste categorii ale sufletului se suprapun două straturi superioare denumite Iehida (יחידה), respectiv "unica" și Haia (חיה), adică "viețuitoare".

Aceste din urmă două straturi supreme ale sufletului n-au existat în cei 7 regi ai Edomului, însă Adam le-a avut, căci în *Geneza 2/7* ni se spune că Adam a devenit "Nefes Haia", adică un suflet cu maximum de atribuții spirituale.

Între aceste denumiri ale Cabalei și concepția privitoare la suflet ni se oferă un paralelism frapant cu doctrina teosofică în categoriile de: corp astral, mental, cauzal etc.

Sufletul activează într-un cadru cosmic de manifestare și anume în patru categorii ale Lumii: în lumea supremă de Ațilut (אצילות), care este lumea "emanației", în acea de Beria (בריה), "lumea urzirii", Ieșira (יצירה), "lumea creării" și Asia (עשיה), "lumea facerii".

În mintea unui meșter priceput se naște o idee (Ațilut), el elaborează un plan (Beria), adună un material (Ieșira) și efectuează o creație în concret (Asia). Existența lucrului creat are ca prim izvor înțelepciunea maestrului căruia i-a venit idea și apoi urmează succesiv elaborarea planului și procurarea materiei. De remarcat că nici unul din acești factori nu poate lipsi, iar aceste trei manifestări cu aspect diferit se confundă în realitate într-o singură noțiune, adică într-o acțiune începută cu gândul și desăvârșită în fapt.

Această manifestare este animată de reflexele unor multiple înfățișări divine. Sub cinci înfățișări se prezintă fiecare dintre cele patru lumi pe care le-am pomenit mai sus.

Prima înfățișare este aceea a "macrocosmului", denumită după Cabala, Arih Anpin (אריה אנפין), care se traduce etimologic "fața lungă" și care de fapt înseamnă veșnicia și nemărginirea în timp și spațiu. Această înfățișare a Divinității se mai intitulează și Atic Iomin (עתיה יומין), "cel bătrân de zile", sau Atica Cadișa (עתיקה קדישה), respectiv "bătrânul sfânt". Este o noțiune inimaginabilă din punct de vedere omenesc.

A doua înfățișare este Abba (אבא) care înseamnă "Tatăl". Este definiția aspectului creator al lumii noastre. Pe când celelalte lumi au fost înfăptuite în ansamblul creației într-un scop cosmic, pământul este o operă pur paternă a lui Dumnezeu. De altfel, titlul cel mai suprem pe care oamenii l-au dat Divinității, și mai ales lui Iisus, a fost acela de Tată Ceresc (în acest sens general și special vezi: *Deuteronom 32/6, Isaia 63/16, Matei 5/16, Ioan 8/41 și 42*).

A treia înfățișare se numește Ima (ימא) tradus "mama", reprezentând forța de zămislire și de creștere, proprie mamei. În limbajul Cabalei, Ima este denumită și Sehina (שהינה) care se traduce "sălășluire", căci sălășluiește în om și în toate manifestările vieții.

A patra înfățișare este denumită Zeir (זיר), tradusă etimologic "mititelul", denumit astfel în limbajul Cabalei și cu expresia Enuca (ענוקה) adică "copilul". Este forța divină care s-a născut din Abba și din Ima, adică din tată și din mamă, constituind legătura dintre Divinitate și om. Această teorie cabalistică se aproprie singular de învățătura creștină și concepția Sfintei Treimi.

În sfârșit al cincilea aspect al Divinității este acele denumit Nucvia (נוקויא), în traducere "femeiușcă", respectiv lumea noastră vizibilă și palpabilă. Această lumea reprezintă de data aceasta "microcosmul" și se denumește Zeir Anpin (זיר אנפין), adică "fața mică" indicând faptul că Divinitatea se manifestă de această dată în formă miniaturală.

Coloana vertebrală a Cabalei o formează însă teoria Sefirotelor.

Ele sunt circuitele pe care se angajează sufletele în lumea manifestată.

Punctul de plecare este concepția despre Divinitate. În limbajul cabalistic sunt două feluri de a vorbi despre Dumnezeu. Când gânditorii cabaliști caută să-L definească și când vorbesc despre atribuțiile Sale și despre natura lor, atunci ei se folosesc de limbajul metafizic, însă adeseori îl reprezintă pe Dumnezeu într-o perfecțiune atât de absolută încât îl face inaccesibil înțelegerii omenești.

Înainte de a fi creat orice formă în lume, înainte de a fi înfățișat vreo imagine, Dumnezeu era singur, fără formă și fără asemănare. De aceea există o severă oprelişte de a-L înfățișa printr-o imagine, formă sau chiar prin numele Său Sfânt.

Dar, după ce Dumnezeu a făcut omul ceresc, pe Adam Helion, El s-a servit de un vehicul, de Mercaba, pentru a se pogorî și a se face cunoscut printr-o dramatică concesie adusă umanității cu toate calitățile și atribuțiile sale, numindu-se Dumnezeul Îndurării, acela al Dreptății, cel Atotputernic, al Frumuseții, al Învingerii ș.a.m.d. Planul Său era să arate care-I sunt atributele și cum se proiectează ele asupra lumii și a înfăptuirilor omenești. Căci, dacă Dumnezeu nu și-ar fi revărsat luminile asupra făpturilor sale, cum oare L-am putea cunoaște și cum oare am putea socoti că lumea reflectă gloria Sa?

Aceste trepte prin care Dumnezeu coboară în lumea manifestată sunt în număr de zece și sunt denumite sefirote.

În ordinea lor ierarhică avem trei sefirote supreme: Kether, Chockmah și Binah (coroana, iscusința și spiritul deductiv) și șapte sefirote inferioare. Prima sefirotă este denumită Chesed și include în ea bunătatea și harul lui Dumnezeu. A doua se numește Geburah și închipuie principiul forței. A treia este Tiphareth tâlcuind "principiul frumosului"; a patra se numește Netzach adică puterea de învingere, dar și de frânare. A cincea sefirotă este Hod, respectiv strălucirea spirituală. A șasea se numește Yesod, arătând principiul fundamental al creației și râvna pe care o are Dumnezeu pentru lume și lumea pentru El.

În sfârșit, a șaptea sefirotă inferioară se numește Malkuth, indicând orânduirea pământească.

Sufletele omenești activează pe calea sefirotelor. Amintim că în capitolul *38/4* din cartea lui *Iov* se statornicește principiul determinării apriorice a sufletelor omenești, create de la începutul lumii cu anumite funcții și chemate la viață pe anumite circuite sefirotice prin care trebuie să-și îndeplinească anumite misiuni. Această intuiție cabalistică o avut-o Eminescu în *Scrisoarea I*:

"Deși trepte osebite le-au ieșit din urna sorții
Deopotrivă-i stăpânește raza ta și geniul morții."

După cum în trupul omenesc există o ierarhie celulară, care promovează existența și funcțiile armonioase ale întregului trup, tot așa sufletele omenești, circulând pe anumite linii de forță, sunt sortite unei funcții vădite în existență și menținerea vieții fenomenale cu toate aspectele ei. Evoluția de pe circuitele inferioare pe cele superioare se face prin reîntrupări succesive, până ce sufletul ajunge la stadiul de perfecțiune, care-l îndrumă spre sălașul său de origine, respectiv în Divinitate, de unde a purces.

Această cale de reabilitare și întoarcere la perfecțiunea primară este plină de greutăți.

Cele cinci straturi de suflet, mai întâi singuratice și apoi alipindu-se treptat unul de altul, sunt îndreptate dintru început pe o sefirotă inferioară, dintr-o lume inferioară, sub îndrumarea unei fețe divine, și după meritul pe care sufletul îl va căpăta în viață, el va urca treptat scara sefirotelor, va pèrinda cele patru lumi ale creației și va ajunge la proiecția supremă a lumii aceleia care strălucește pe fața Divinității.

Cea mai mică greșeală și cel mai mic pas făcut alături de drumul perfecțiunii va retrimite din nou sufletul la startul de plecare silindu-l să-și reia din nou drumul îndreptării pe calea aspră a reîntrupării și a suferințelor.

Aplicațiune practică

Coeficientul general de proiecție a numelui Voievodului Constantin Brâncoveanu este de 778 de unități.

Acest număr corespunde unui cuvânt caracteristic ebraic și anume acela de Savo (שבה) care se tâlcuiește "captiv, prins, căzut în capcană".

În acest sens se găsește în *Geneza 14/14*, *Deuteronom 21/10*, *Numeri 21/1, 24/22*, *Judecători 5/12*, *Isaia 14/2 și 61/1*, *Obadia 1/11*.

* * *

Descompunând numărul 778 în cinci trupuri și anume în două de câte 300, unul de 100, altul de 70 și ultimul de 8 și recompunând din aceste cifre literele respective găsim o rădăcină cabalistică de trei litere denumită Șesac (ששה). Este denumirea unui rege care s-a prăbușit (vezi *Eremia, cap. 5, vers 15 și 26*).

* * *

Tratând din punct de vedere al învățăturilor dobândite de noi mai sus, în partea teoretică, vom stabili că Voievodul Constantin Brâncoveanu avea un suflet care făcea parte din al doilea strat și anume din Ruah (coeficientul acestui strat oscilează între 214 și 941).

Lumea fenomenală proprie acestui suflet era aceea de Beria, al cărei coeficient merge de la 218 la 1065.

Fața Divinității care îl reflecta era aceea a microcosmului, respectiv Zeir Anpin (coeficientul între 488 și 1055).

Sefirota (ספירה), adică circuitul în viața fenomenală era sub acela de Hesed "milă, har, îndurare" (coeficientul de 72-972).

Zona de activitate este aceea indicată de una din cele 32 de căi ale înțelepciunii pe care omul drumețește în viață.

Brâncoveanu a activat pe cea de a șasea cale a înțelepciunii, arătată de coeficientul numeric al numelui său și această cale se numește în ebraică Șekel Sefa (שקל שפ ע), respectiv "înțelepciunea dătătoare". Înțelesul etimologic al cuvântului Sefa este "abundență", respectiv "belșug". Înțelepciunea prezidează noțiunea de bine care se găsește prezentă în lume. Ea se poate traduce în sensul unei activități într-un cadru social bun.

ÎN REZUMAT, CIRCUITUL SPIRITUAL AL VOIEVODULUI CONSTANTIN BRÂNCOVEANU NE ARATĂ UN SUFLET DIN CATEGORIA RUAH, DIN LUMEA BERIA ANIMAT DE MICROCOSM, ACTIVÂND ÎN CADRUL SEFIROTEI CHESED PE CALEA UNEI ÎNȚELEPCIUNI CONSTRUCTIVE.

PROIECȚIA MAJORĂ ESTE DE ORDIN KARMIC, ADICĂ TRAGIC, ȘI SE DESPRINDE DUPĂ CUM AM VĂZUT DIN CUVÂNTUL SAVO.

Demonstrația legăturii între Zodiac și Verb a fost acum făcută. Horoscopul Voievodului arată evoluția sa în viața manifestată, iar numele său indică circuitul în viața spirituală.

Axioma din ultimul paragraf al Cărții Yetzirah, indicată în fruntea studiului de față, ne lămurește una dintre învățăturile primordiale, pe care Cabala o promova cu două secole înainte de Hristos.

Legătura omului cu "întregul" reiese într-o orbitoare lumină, iar sensul astrologiei apare de natură cosmică.

* * *

La finele acestui studiu, pe care l-am dat în completarea ediției a III-a din "CER ȘI DESTIN", încerc marea mulțumire de a fi reconstituit, romanțat, un fragment de istorie veche românească, prezentând destinul lui Brâncoveanu, laolaltă cu figura atât de enigmatică și tulburătoare a lui Ion Românul, primul astrolog român.

Dumnezeu să-i hărăzească locul printre cei drepți, așa cum de-a pururea o face pentru aceia care-L caută!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Editura AnandaKali
vă oferă şi lucrări astrologice personalizate:

ASTROGRAMA NATALĂ
Ocarte unicat de apoximativ 40pag. A4, scrisă pentru Dvs., care cuprinde analiza felului în care vă influenţează fiecare planetă în funcţie de poziţia ei în momentul naşterii.
Astrograma natală vă dezvăluie:

- *natura psihică, predispoziţii psihologice;*
- *modul de iplicare în concret şi destinul;*
- *relaţiile complexe şi extrem de nuanţate dintre diferitele aspecte ale propriei fiinţe.*

ASTROGRAMA RELAŢIONALĂ - iteraspecte
O carte unicat de aproximativ 20pag. A4, scrisă special pentru fiecare relaţie în parte.

Astrograma relaţională - interaspecte: *vă evidenţiază părţile încântătoare dar şi părţile dificile ale relaţiei. Veţi reuşi astfel să înţelegeţi şi să evaluaţi mai bine potenţialităţile acestei relaţii.*

PREVIZIUNI ASTROLOGICE - tranzite peste Soarele natal

O carte unicat de aproximativ 30 pag A4, special realizată pentru Dumneavoastră pe baza datei de naştere, tranzitele peste Soarele natal vă dezvăluie cele mai importante influenţe astrale pentru următoarele 12 luni.

CALENDAR ASTROLOGIC -evenimentele astrologice ale anului
Prezintă întro manieră grafică deosebită mişcarea planetelor în zodii, aspectele planetare, mişcarea Lunii, ora răsăritului, etc, toate aceste evenimente fiind însoţite de explicaţii şi sfaturi pentru fiecare moment de timp. Există o vreme pentru fiecare lucru, fiind cunoscut faptul că de alegerea momentului potrivit depinde în mare măsură succesul unei acţiuni. Calendarul Astrologic vă poate ajuta să utilizaţi puterea timpului.

Dacă doriţi una sau mai multe din aceste tipuri de astrograme
vă rugăm să ne comunicaţi la tel. **0269 231538** sau să ne scrieţi pe adresa:
AnandaKali, Op7, CP 720, Sibiu, sau **e-mail: astrolog@ananda.ro**
datele dvs. de naştere:
numele, data naşterii, ora naşterii, locul naşterii
telefonul şi **adresa** unde doriţi să vă fie trimis pachetul.
Plata se face ramburs.

De acelaş autor au mai apărut:

TRATAT DE ASTROLOGIE Vol I
şi
TRATAT DE ASTROLOGIE Vol II

EDITURA
AnandaKali

C.P. 720 O.P. 7 cod2400 - SIBIU
tel. 0269-231538 fax. 0269-206756
e-mail:editura@ananda.ro
www.ananda.ro

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

5323/04

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

– «Poți pune la îndoială, prietene, cât vei voi, măreața știință a bătrânilor Magi din Caldeea sau din Egipt, lumile infinite se vor învârti totuși, mereu, pe axa lor imuabilă.

Ești liber să negi lumina, dar nu vei putea întuneca strălucirea ei.

Fiecare din voi este trecut în cartea Cerului iar, aici, pe pământ sortit, hărăzit prin legile matematice ale unei înțelepciuni înnăscute, la o serie de încercări mai mult sau mai puțin dureroase și asta încă înainte de a fi făcut primul pas în lumea voastră.

N-a spus-o oare Hristos: "Dacă cineva dorește să fie împlinit să-și ia crucea pe umeri și să mă urmeze"?

Dumnezeu a tăiat crucea fiecăruia dintre noi și îi luminează câteodată o viață plină de dureri, arătându-i întotdeauna înaintea pașilor lui de drumeț obosit, câmpul liniștii.»

P. Cristian

AnandaKali

Editura AnandaKali
ISBN 973-8454-05-0